DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LACİVERT

AMBER

T.Y. MAZER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LACİVERT: AMBER

Yazarı: T. Y. Mazer

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Çizimler: Arife Şeyma Gök
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Merve Polat

Basım yılı: 2019

ISBN: 978-605-2064-88-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2019, T. Y. Mazer
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LACİVERT

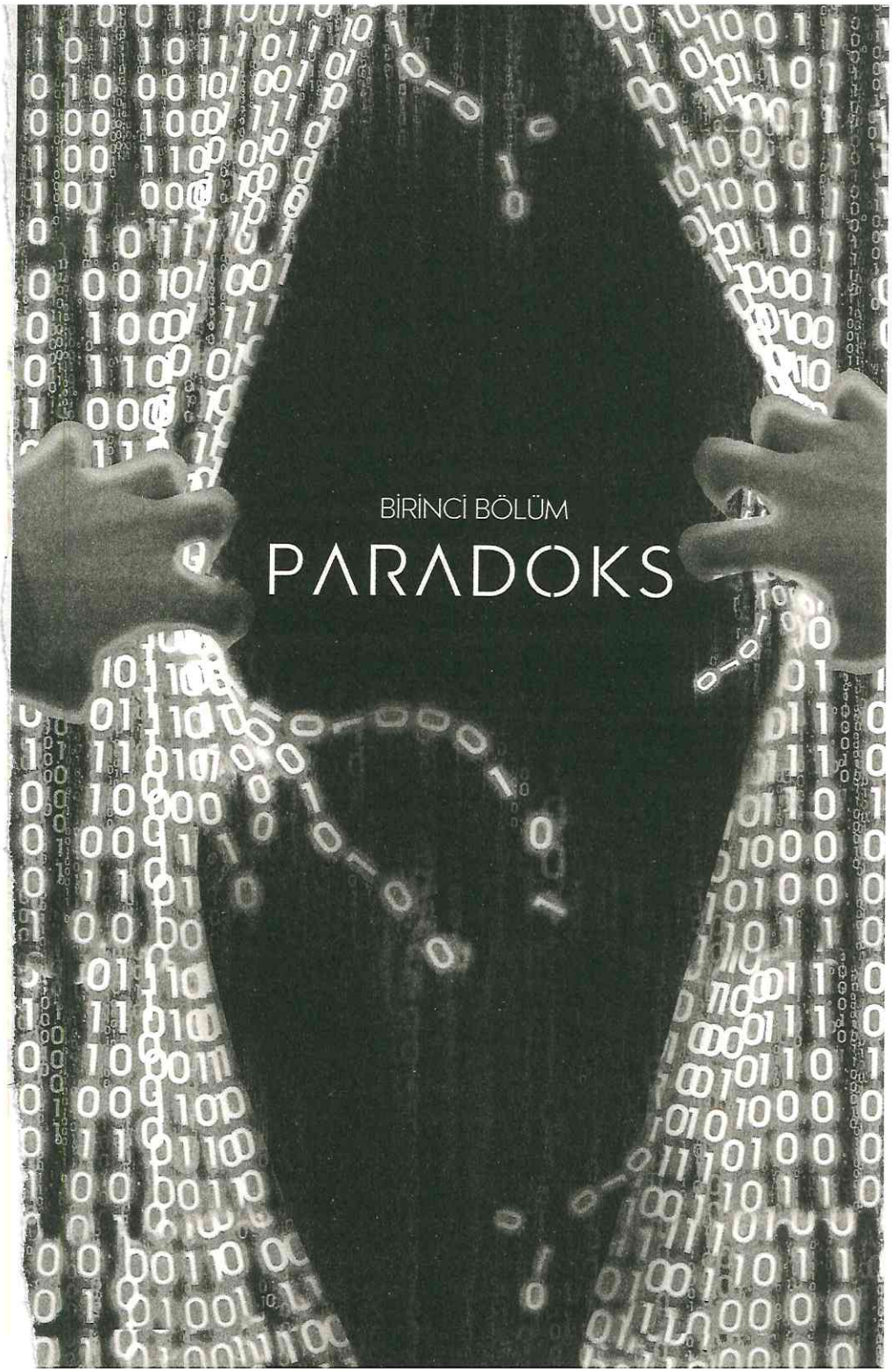
AMBER

T.Y. MAZER

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

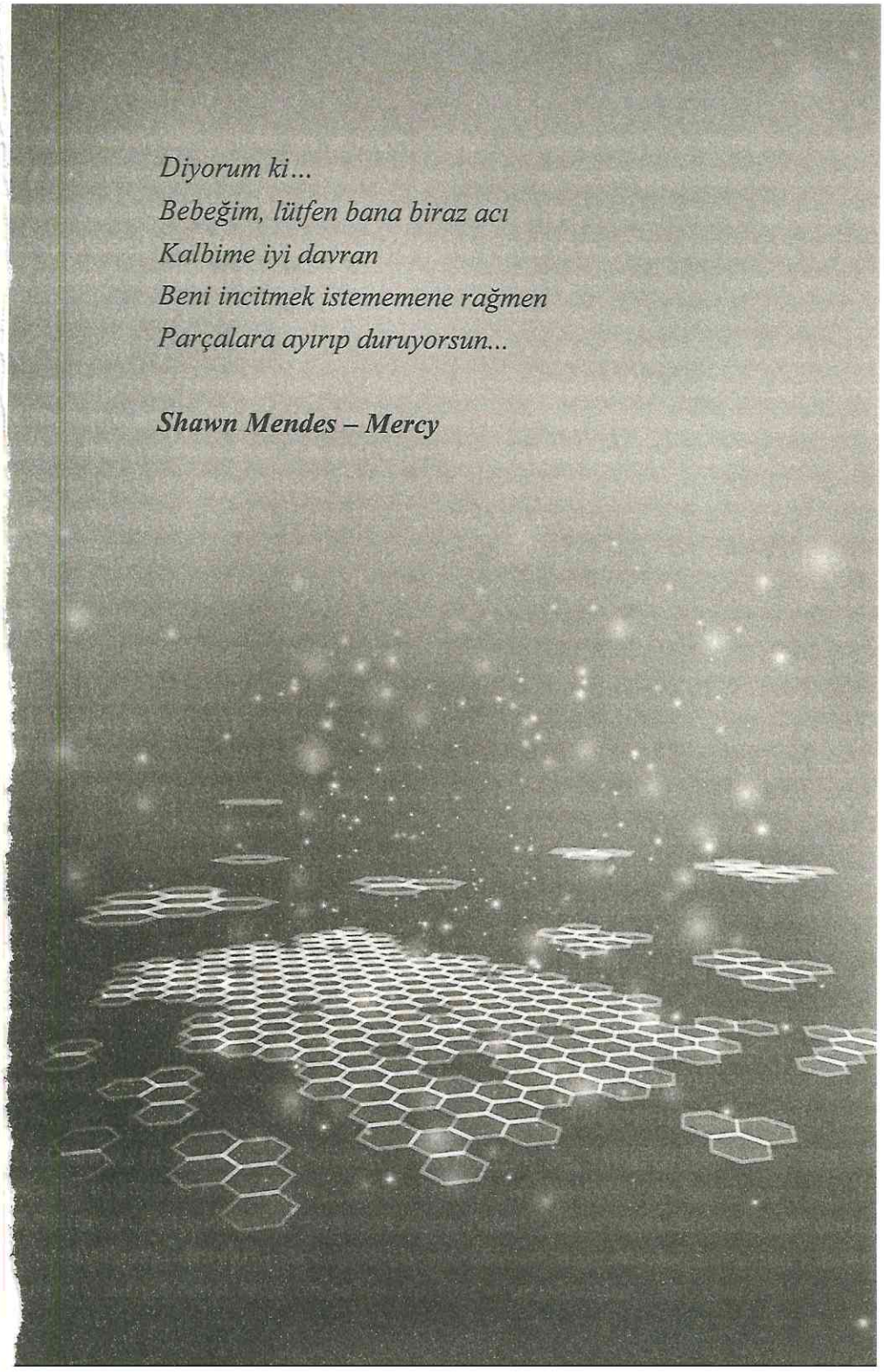
PARADOKS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Diyorum ki...
Bebeğim, lütfen bana biraz acı
Kalbime iyi davran
Beni incitmek istememene rağmen
Parçalara ayırıp duruyorsun...

Shawn Mendes – Mercy

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zihnimde dönüp duran bulanıklık canımı sıksa da, önden ilerleyerek Mike'ın arabasına bindim. Arkamdan donuk bir şekilde yürüyordu. Ben çoktan koltuktaki yerimi almış, kaşlarımı çatarak acele etmesi için mesaj gönderiyordum.

Adımlarını biraz hızlandırsa da yüzündeki kireçle eş değer ifade hâlâ yerindeydi. Normal halinden uzak bir şekilde arabaya binerken bana döndü. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim!" diye yüksek sesle cevap verince kaşları daha da çatıldı.

Bu kadar katı olmak benim de hoşuma gitmiyordu ancak çoğu zaman Edepsiz Lacivert'le çalıştığım için davranışlarıma bulaşan kabalığı yadırgamış olamazdı. Sonuçta benden önce yıllarca onunla çalışmıştı. Nasıl katlandığını anlayamasam da.

Yine de onun mizacının tüm ekipten farklı olduğunu düşünerek koluna dokundum.

"Mike, benim için endişelendiğini biliyorum ama gerçekten iyiyim. Sadece sizin gibi profesyonel davranmaya, açık vermemeye çalışıyorum."

"Beren..." dedi neredeyse kekeleyerek. "James," diye fısıldadığında hemen sözünü kestim.

"Lütfen!" diye uyardım katı bir sesle. "Bu konuşmayı yapmak istemiyorum, Mike. Az önce beni neden öptüğünü ya da nasıl bir oyunun içinde olduğunu bilmiyorum ama ondan bahsetmek istemiyorum."

"Ama o..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aması yok. Her ne kadar seni tanıdığıma minnettar olsam da, James benim için ilk gün karşılaştığım soğuk katilden başkası değil. Onun ruhu olduğuna dahi inanmıyorum."

Nedensiz bir öfkeyle önüme dönüp yola odaklandım. Mike bir süre daha bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra motoru çalıştırdı ve mahzene doğru yol aldık.

❁

"Anlamıyorum!" diye bağırdı Mike üçgen şeklindeki kontrol merkezinin ortasında. Bir yandan odanın köşesindeki koltuğa çökmüş olan James'in tepkisini anlamaya çalışıyordu. Genç adam lacivert gözlerini alnına düşen tutamlarla gizleyerek sabit bir noktaya bakıyor ve başını bir an olsun kaldırmıyordu.

"Donaldson bütün gün üniversitedeydi. Her ne yapacaksa pekâlâ Beren'i evine götürüp de yapabilirdi. Zaten Beren'den şüphe duyduğunu hiç sanmıyorum."

"Donaldson olduğunu ben de zannetmiyorum," dedi Sofia endişeli bir sesle.

James hâlâ bir yorumda bulunmazken, önündeki devasa ekranları yöneten Brad ekibe döndü.

"Üniversiteye giriş yaptığına dair kayıt var. Ancak çıkışı yok. Ve bir anda o izbe yerde bulunuyor. Bu her kimse Birlik'in nasıl çalıştığını çok iyi biliyor. Aksi takdirde izlerini bu kadar profesyonelce silemez."

"Lanet olsun!" diyerek yumruğunu masaya geçirdi diğerlerine göre daha sabırsız olan Mike. Bir yandan hayretle James'in tepkisizliğine bakıyordu. Onun konuşmayacağını anlayınca alnını ovuşturarak mantık yürütmeye devam etti. "Elimizde kimin yaptığına dair bir ipucu olmadığı gibi, ne olduğu, nasıl bir işleme maruz kaldığı konusunda da bilgimiz yok."

"Beren'e gerçeği söylemeli miyiz?"

Bu aslında James'e yöneltilmiş bir soruydu ancak genç adam hâlâ aynı noktaya bakmakta ısrarcıydı. Omuzlarındaki çöküşü fark etmek zor değildi. Her şeyden önemlisi de, ekip liderleri, hepsinden soğukkanlı ve mantıklı olan James Hunter görünürde yoktu. O an James'in duyguları tüm tecrübesini ele

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçirmiş gibiydi. Ve Mike bunun farkında olarak bakışlarını Sofia'ya yöneltti.

"Sen ne düşünüyorsun, Sofia?"

Sofia bir süre düşündü ve James'e endişeli bir bakış daha attıktan sonra Mike'a döndü.

"Anladığım kadarıyla hafızası yerinde ancak bazı duyguları ve anıları manipüle edilmiş. Bunun için nasıl bir yöntem kullandılar bir fikrim yok. Yine de ona gerçeği anlatmanın bazı riskleri olabilir."

Odadaki herkes nefesini tutmuş bir şekilde, gelecek cevabın zehirli iğnelerine hazırlanmaya çalışıyordu. Ancak herkesten çok daha büyük bir arafta kalan James'in tüm hücreleri, yaşadığı çöküntünün ardından tetiğe geçmiş, her an saldırabilecek bir vahşi gibi acı gerçeğe hazırlanıyordu.

"Nazilerin, yetiştirdikleri ajanları nasıl harekete geçirdiklerini bilirsiniz. Bu ajanları aktive etmek için onların bilinçaltına gömdükleri bazı kod isimleri tekrar etmeleri yeterliydi."

James kendini her an patlayacak gibi hissederken, aniden tüm asaletiyle ayağa kalktı. Ölümcül bakışlarla Sofia'ya yaklaştığında, tutulan nefesler doruğa ulaşmıştı.

Genç kadının kolunu sertçe kavradı. Öfkesinin onu yönettiğini ve Sofia'ya zarar vermek üzere olduğunu bilmesine rağmen kendine engel olmak istemiyordu. Bu zamana dek yaşadığı hiçbir acı bu kadar derin, bu kadar kuvvetli olmamıştı. Ağlamayı becerebilse ağlayabilirdi de. Ama gözyaşlarını sakladığı kollar yoktu artık. Kokusunu ciğerlerine hapsettiği ten birkaç oda uzağında uyurken ona dokunmak yasaktı.

Tekrar hissediyorken, aldığı nefesler anlam kazanmışken, her soluğu keskin bir bıçak gibi kalbine batıyor, var oluşunu sorguluyordu.

Aldığı nefeslerin yetersiz olduğunu hissediyordu. Konuşulanlar, tartışmalar, tahminler yetersizdi. Cevaplara ihtiyacı vardı. Ve onları bulmak için kimi inciteceği umurunda bile değildi.

"Onun da artık bir kukla olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye tısladı genç kadının kolunu sıkarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorduğu soru açıktı. Sofia'nın bahsettiği ajanlar, günlük yaşamlarına devam ederken duydukları sihirli denebilecek kelimelerle bilinçaltları oyulan ve göreve hazır birer asker haline gelerek gözünü kan bürüyen katillerdi. Beren'e elbette böyle bir şey olmamıştı. Elbette!

Ama en ufak bir ihtimal varsa bile onu alıp götürecek, gerekirse ıssız bir adada onunla baş başa kalıp tekrar sevgisini kazanmayı bekleyecekti. Kimse ona zarar veremeyecekti. Kimse!

Sofia canı yanmasına rağmen duruşunu bozmadı. Boşta kalan elini James'in elinin üstüne koyup onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Bir günde bilinçaltına girmeleri ve onu kendi adlarına çalışmaya zorlamaları imkânsız. Bu tarz bir işlem için yıllar gerekir. Ancak yine de bazı kelimeleri zihnine işlemiş olabilirler."

James'in eli gevşerken sesi daha az tehlikeli bir ton aldı.

"Ne gibi?"

"Mesela ona gerçeği söylediğinizde olabilecek riskler gibi. Seni ve anılarınızı hatırlatan kelimeler, onu pişman olacağı şeyler yapmaya zorlayabilir." Sofia durakladı. Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi tereddüt etti. Ancak kelimeler yine de fısıltı şeklinde dudaklarından çıktı. "İntihar gibi..."

James yavaşça Sofia'nın kolunu bıraktı. Çünkü buz kesmişti. Bedeni soğuk alevlerin ortasında kalmış gibiydi. Aynı anda yanıyor ve üşüyordu. İlk defa hissedebildiğine pişman oldu. Sevdiği kadınla arasına lanet bir engel girmişti ve bu engel, artık ondan uzak durmasını emrediyordu. İçinde biriken ateş aynı anda yükselen buz dağlarına çarpıyor, amansız bir savaşı tetikliyordu.

Omuzları tekrar çökmeden Sofia'ya döndü.

"Sadece sözler mi tetikler?"

Sofia başını sallayarak onayladı. Gözleri dolmuştu. Gerçekten üzülmüş müydü? Yoksa üzerine tatlı bir maske gibi yapışan rolü, kontrolü ele mi almıştı?

James derin bir nefes alıp kimsenin yüzüne dahi bakmadan odadan çıkarken, Sofia'nın dokunuşlardan bahsetmediğini düşündü. Belki hâlâ ona dokunabilirdi. Sonuçta birbirlerine ruhlarıyla dokunduklarında sözlere ihtiyaç duymamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıdan çıkmak üzere olduğu anda Elizabeth arkasından soğuk bir sesle bağırdı. "Son zamanlarda Fiona'ya rastladın mı, James? Bu sıralar fazla sessiz kaldığını düşünüyorum."

Genç adam arkasını dönmedi ama elleri çoktan yumruk halini almıştı. Yıllardır peşini bırakmayan o çılgın kızıl yapmış olamazdı bunu, değil mi? Eğer öyleyse, bunca zamandır ona gösterdiği sabrı göstermeyecekti artık. Fiona Birlik'ten atılmış olsa da onu etkisiz hale getirmenin birçok yolunu biliyordu.

Siyah kapıyı ittirip odasına girdiğinde, sırtından beline doğru akan soğuk terlerin etkisinden kurtulmak için üzerindeki gömleği hırsla çıkararak zeminle buluşturdu. O an gerçekten sert bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı ancak en son alkol aldığında olanları düşününce, kalbinin tamamını hedefleyen koca bir boşluğun sızısı doldu tüm hücrelerine.

Belindeki kemeri açıp pantolonundan da kurtulduktan sonra, yatağının yanında bulunan banyoya ilerlemek üzere harekete geçti. İçgüdülerinden daha hızlı çalışan algıları bile kapalı gibiydi. Kulaklarındaki rahatsız edici uğultu son bulmuyor, zaman mekân algısını kısır bir döngüye çeviriyordu. Belki soğuk bir duş mantıklı düşünüp plan yapmasına yardımcı olabilirdi.

Loş ışıkta ilerleyip banyo kapısına geldiğinde, duyuları gerçek olamayacak bir kokuyu tattı. Aniden yatağına doğru dönünce, örtüyü üzerinden atarak uyumaya çalışan zarif bedeni gördü. Zihninin onunla oyun oynadığını düşünerek olduğu yere mıhlandı.

Saçlarını birkaç gün önce kullandıkları yastığın üzerine sermişti. Onun geldiğini hissetmiş gibi burnunu kırıştırdı ve huzurlu uykusuna tatlı bir tebessümle devam etti. Gözleri şişti. Ağlamıştı. Her ne yaşadıysa çok ağlamıştı. Son ana kadar savaştığına emindi. Onun Beren'i, Deirdre'si ondan asla vazgeçmezdi. Yüz hatları kasılırken çenesi seğirmeye başladı. Belki de hayal görüyordu. Deliriyordu.

Aniden fikir değiştirerek sarsak bir adım attı. Gerçek olup olmadığını anlamaya ihtiyacı vardı. İri bedeni komodine çarparken yaşadığı acıyı hissetmeyecek kadar hipnotize olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak Beren anında uyandı ve gözlerini önce James'in yüzüne dikti, ardından etrafta gezdirdi. Onun banyoya girmek üzere olduğunu fark etmişti.

Pembe dudakları şaşkınlıkla aralanırken uyku mahmurluğu hâlâ yüzüne hâkimdi. Birkaç defa çenesini kıpırdatsa da bir şey söyleyemedi. Hızla ayağa kalktığında dengesini kaybeder gibi oldu ama hemen toparlandı.

Üzerinde James'in gömleğinden başka bir şey yoktu. Şaşkın bir halde kendine göz attı. Ne giydiğini fark edince, yataktaki yastıkların birini kaptı ve bacaklarını sakladı.

Yüzündeki şaşkınlık artık öfkeye dönüşmüştü. James hâlâ ne diyeceğini bilemez bir şekilde ona bakıyordu. Ruhu açtı. Tüm güzelliğiyle karşısında duran karısından gelecek tek bir sevgi sözcüğüne açtı.

Beren seslice yutkunarak son bir defa kaçamak bakışlarını karşısında duran James'e yöneltti.

"Be-ben neden burada olduğumu bilmiyorum!" Elindeki yastığı bırakmayarak hızla genç adamın yanından geçti ve kapıya yaklaştığı anda hırsla döndü. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama aklımı bulandırmana izin vermeyeceğim, James Hunter!" dedi ve kapıyı çarparak çıktı.

James özlemle, şaşkınlıkla ve dudaklarında ufacık bir gülümsemeyle karısının ardından baktı.

Duş almaktan vazgeçip kendini doğruca yatağa bıraktı. Tek istediği az önce orada yatan sevgilisinin bedeninin sıcaklığını biraz olsun tatmaktı.

❁

Beren koridora çıktığında o halde nereye gideceğini bilemedi. Kaybolmuş hissediyordu. Kafası karışıktı. Elinde sıkıca tuttuğu yastık ve akmaya hazır gözyaşlarıyla yapayalnızdı.

Aniden Mike'ın kapısı açıldı. Genç adamın yüzü gergindi. Her şeye rağmen Beren'i görünce gülümsedi.

"Hey fıstık! Uyku mu tutmadı?"

"Benim neden odam yok?" diye söylendi genç kadın. "Neden onunla aynı odada kalmak zorundayım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mike kafasını kaşıdı. "Ee..." Koridorun sol tarafına doğru yürüyerek sarı kapıya işaret etti. "James bu odayı senin için hazırlattı ama söylemeye fırsat bulamadı sanırım."

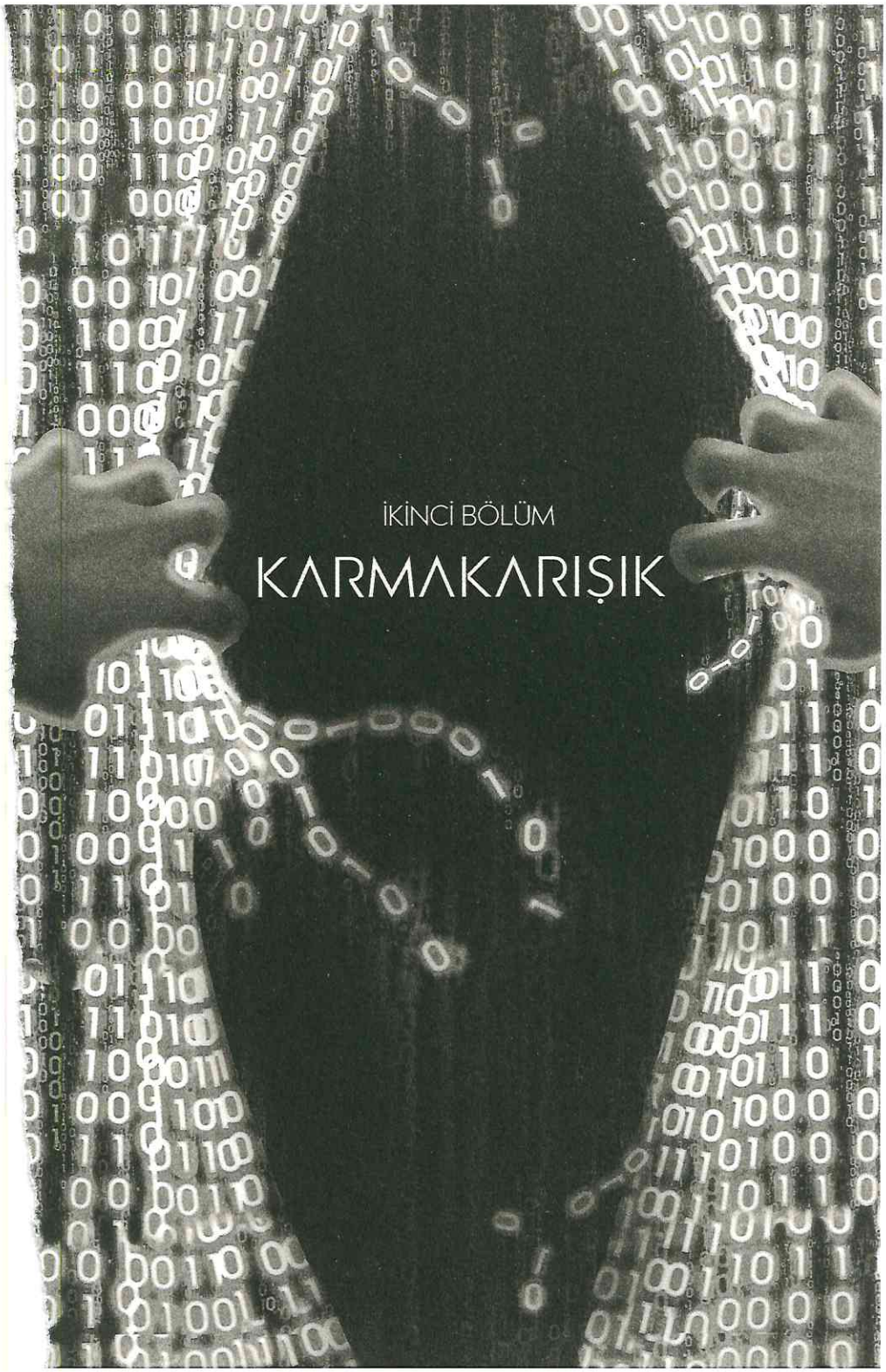
Beren'in sakinleşmeye başlayan öfkesi yeniden kabardı. "Ya da söylemek istememiştir!" Mike'a kısaca iyi geceler diledikten sonra hızla odasına yöneldi.

Odasına girdiğinde hırsla elindeki yastığı yatağına fırlattı ve alnını ovuşturmaya başladı. Her nasılsa, hiçbir şey olmamış gibi o odaya gitmiş ve o adamın yatağında uyumuştu. Üstünde onun kokusu sinmiş bir gömlek vardı. Gömleği hoyratça çıkarıp yere attı ve iç çamaşırlarıyla kaldı. Yatağına uzandığında gözlerini sımsıkı yumarak az önce olanları ve Lacivert'i çıplak gördüğünü unutmaya çalıştı. Zihni ona türlü oyunlar oynuyordu ancak bunun nedeni dün kaçırılmasıydı. Kafası bulanmıştı. Hepsi bu.

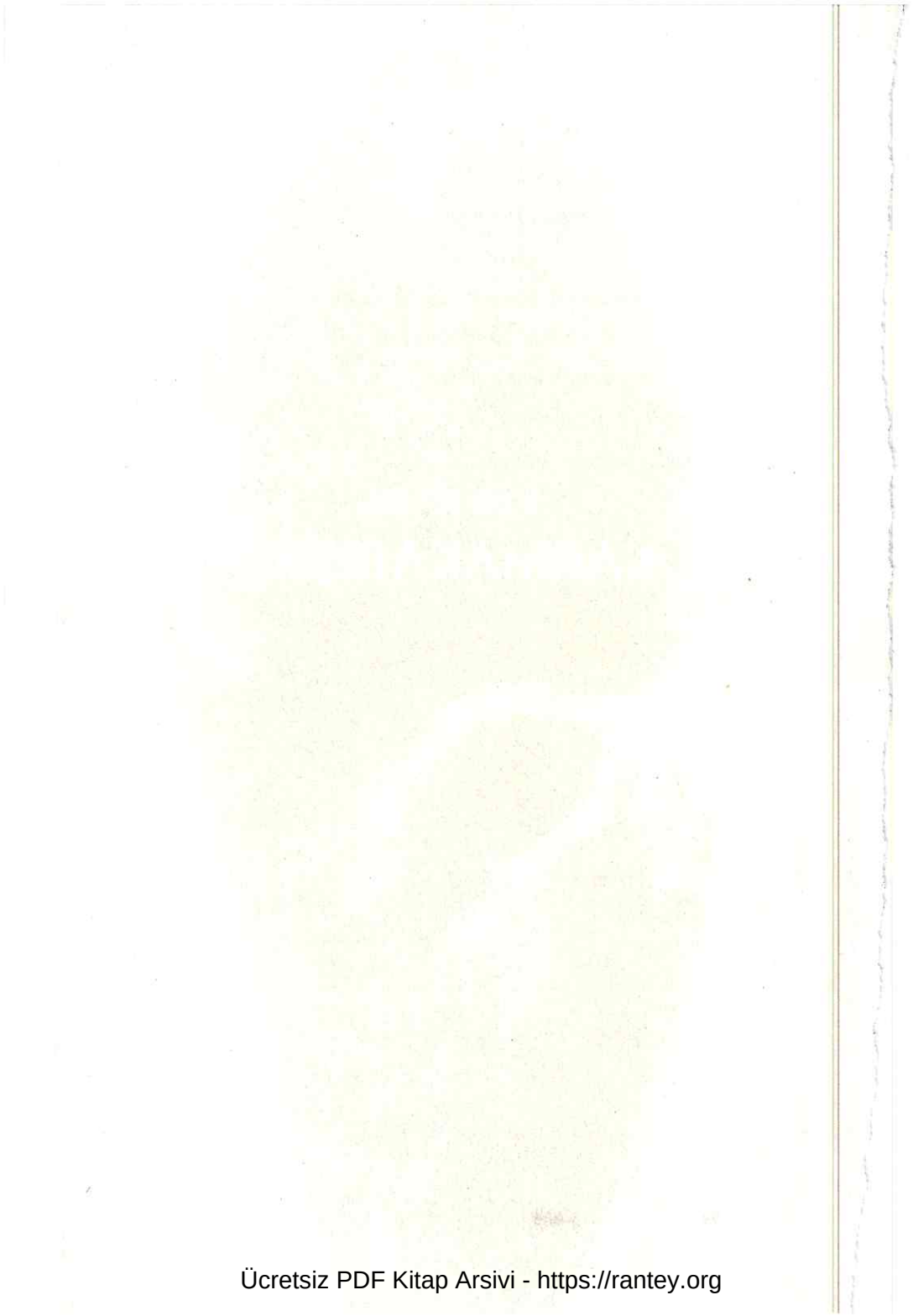
Bir süre sonra uykuya daldığında Lacivert'in yastığına sıkı sıkı sarılmıştı. İki ayrı odada aynı yastıkları paylaşmaya devam ediyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

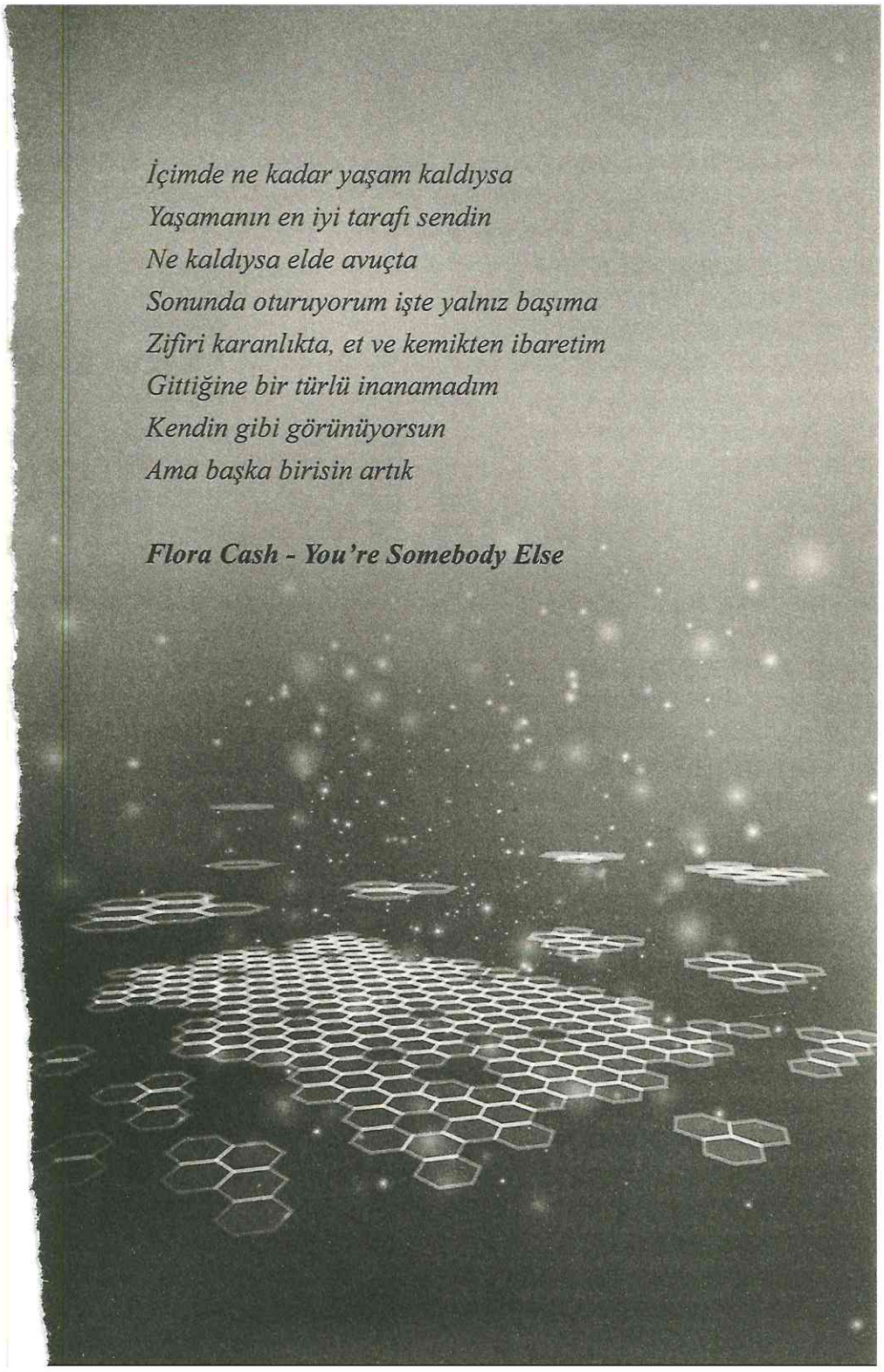
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimde ne kadar yaşam kaldıysa
Yaşamanın en iyi tarafı sendin
Ne kaldıysa elde avuçta
Sonunda oturuyorum işte yalnız başıma
Zifiri karanlıkta, et ve kemikten ibaretim
Gittiğine bir türlü inanamadım
Kendin gibi görünüyorsun
Ama başka birisin artık

Flora Cash - You're Somebody Else

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabah uyandığımda aklımda üç şey vardı. Duş alacaktım, gerçek anlamda doyana kadar yiyecektim –dün o garip görevden geldikten sonra midem bulandığı için canım hiçbir şey yemek istememişti– ve en önemlisi, Edepsiz'den uzak duracaktım.

Gece yaşadığım kafa karışıklığı sadece yorgunluktandı. Düşündükçe deli oluyordum. Bu oda için o kadar savaştıktan sonra, nasıl onun odasına gidip yatardım?

Derin bir nefes aldım. Sanki bir şeyler değişmişti. Farklı hissediyordum. Bu garip bir farkındalık olsa da, daha güçlü, daha cesaretli, hatta daha konsantreydim. Gerçek bir *isolater* olmama imkân yoktu ancak görevlerin beni güçlendirdiği açıktı.

Duşumu aldıktan sonra giyindim ve kendime bir sandviç yapıp etrafta televizyon ya da benzeri bir cihaz aramaya başladım. Ancak mahzende basit bir televizyonun olmayacağını düşününce, ağzım dolu bir şekilde Jenny'ye seslendim.

"Jenny, televizyona benzer bir şey varsa açar mısın?"

Aynı anda tüm oda etrafında birçok ekran belirdi. Bazıları devasa büyüklükte olsa da, bazıları normal televizyon boyutlarındaydı. Her ekranda farklı bir kanal açıktı ve bir anda yükselen sesler yüzünden beynimin patlayacağını düşünmeye başladım.

"Yok artık, Jenny! Bir ekran yeterli. Odamı kontrol merkezine çevir demedim!"

"Elbette, Bayan Soydan."

Tam karşımda tek bir ekran belirince rahat bir nefes aldım.

Mahzenden nefret etmiyordum. Ancak normal bir ev, normal bir hayat arayışım sonlanmamıştı. Buradaki teknoloji baş döndürücü olsa da soğuktu. Ev sıcaklığı yoktu. Aynı James gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşüncelerimin ona kaymış olmasından rahatsız olarak silkelendim.

Kahvaltım bittiğinde, havaya hâkim olmaya başlayan sıcağı hesaba katarak ince kıyafetler seçip hızlıca üzerime geçirdim. Her zamanki hafif makyajımı yaptıktan sonra, sırt çantamı alarak çıkmak için harekete geçtim.

Kapının dışına adımımı attığım anda, sağımda kalan siyah kapı kapandı. O tarafa döndüğümde Edepsiz'i gördüm. Kapısının önünde durmuş, lacivert gözlerini bana sabitlemişti. Saçlarındaki dağınıklık ve bugün tıraş olmadığını haykıran kirli sakallarıyla oynadığı role aykırı bir görüntü sergiliyordu. Üzerine salaş bir tişört geçirmesine rağmen, gözleriyle aynı renk olan lacivert ceketi ve altındaki dar kesim pantolonuyla her zamanki gibi şık görünüyordu. Bu haliyle okuldaki kızların dikkatini fazlaca çekeceğinden emindim.

Saçmalıyorum! diye düşündüm ardından. Bana neydi ki?

Daha okula gidip uğraşmam gereken çılgın bir profesör vardı. Evet, Tobias çılgındı, bundan emindim ancak son zamanlarda ona karşı düşüncelerim yumuşamış ve yaptıklarının kendince nedenlere bağlanabileceğini düşünmeye başlamıştım. Elbette bu fikrimi kimseyle paylaşmamış, sadece bana olan takıntısının çok da canımı sıkmadığını fark etmiştim. Bilim için yoldan çıkmış bir psikopat tarafından değerli hissettirilmek oldukça ironik bir durumdu ama bu konuyu irdeledikçe zihnim bulanıyor, düşüncelerim karışıyor gibiydi. Gerçi Edepsiz Lacivert gibi mekanik ve soğuk bir insanın yanında vakit geçiriyorsanız, kafanızın içindekilerin böylesine bulanık olmasına şaşırmamak gerekirdi. Donaldson konusunda da flu olan fikirlerimi bir kenara iterek, beynimdeki seslerin susmasını diledim.

Sanki zihnimdeki savaşı duymuş ve bitmesi için bana zaman tanımış gibi bir süre duraksadıktan sonra sakin bir sesle "Günaydın," dedi. Bu durum garipleşmeye başlıyordu. Buraya ilk hapsolduğumda benimle iletişim kurmayı reddeden ve konuşmayı emir vermek zanneden birinden nezaket görmek ilginçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunun altında ne yattığını düşünmek yerine, sadece kafa sallayarak onu onayladım. Aklım zaten yeterince karışıktı.

Garaja inmek için arkamı dönmüştüm ki enseme vuran nefesini duydum. Hangi ara bu kadar yakınıma gelmişti bilmiyordum ama şoktan olsa gerek, tenimde ılık bir karıncalanma hissetmiştim.

"Beren," dedi neredeyse kısık sayılacak bir sesle.

Hızla ona doğru döndüm. Sanki savunmaya geçmek istiyordum. Bana fiziksel bir zarar vermeyeceğini elbette biliyordum ama nedense savunmacı zihnim hareketlerimi yönetiyor gibiydi.

Ne diyeceğini bekleyerek yüzüne baktım. Bakışlarıma tereddütlü bir şekilde karşılık veriyordu. Aniden sağ bileğimi kavradı. Dokunuşu karşısında irkilirken kaşlarımı çattım.

Bileğimden aşağıya kayan parmakları avucumu açtı ve içine minik bir küpe bıraktı. "Bunu unuttun," dedi aynı kısık sesle.

Gözlerinden belli belirsiz bir ışık geçtiğinde bu değişime şaşırarak yüzüne baktım. İlginçti. Gözleri... Gerçekten ilginçti. Sanki daha önce fark etmediğim bir şeyi çağrıştırıyorlardı. Ancak üzerinde durmadım ve şaşkınlığımı atarak kafamı kaldırdım.

"Bunu istemiyorum."

Sakin tavrını bozmayarak bir adım yaklaştı. "Güvenliğin için gerekli bir önlem," dedi kısaca.

Sesindeki ton kaybı alışılmadık bir durum olsa da, kararımdan vazgeçmeyerek ona bakmaya devam ettim.

"Tobias'ın bana zarar vereceğini düşünmüyorum," dedim.

Çenesi sertleşirken gözlerini sabır dilenir gibi bir süreliğine kapadı.

Yanımda durduğu süre uzadıkça can alıcı kokusu ciğerlerime sızıyor, beni daha çok zehirliyordu.

"Bak Beren," dedi gözlerini açtığında. Harelerindeki oynamalar pek de sakin olmadığını kanıtlıyordu ancak ses tonu sabitti. O adama olan öfkesi ve intikam duygusu hâlâ devam ediyordu. "Düşünüyorsun ama emin değilsin." Avucumdaki küpeyi işaret etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında eminim!" dedim ters bir sesle. "En azından senin her hareketimi dinlemeni istemediğimi bildiğimden eminim."

Hızlı bir hareketle elini yakaladım ve küpeyi bırakmak için aynı şekilde avucunu açtım. Elleri alev alevdi. Bu anlamsız temasımız kalp atışımın hızla yükselmesine neden oldu.

Lacivert sanki kendini bana teslim etmiş gibi hiçbir itiraz belirtisi göstermemişti. Küpeyi bıraktığım anda, elektriğe maruz kalmışçasına parmaklarımı geri çektim ve konuşmanın uzamasına izin vermeden garaja yöneldim. Tekrar arkama bakmaya cesaret edemedim.

❁

Kısa bir yolculuk sonrası okula ulaştım. Arabamı fakülte binasından içeri sürdüğümde, otoparktaki kalabalık yüzümü buruşturmama neden oldu. Okulun iyi olduğu konusunda laf edemezdim ancak çoğunluğunu zenginlerin oluşturduğu bu ortamda, birbirleriyle yarıştırılmak üzere ortaya çıkan araç fazlalığı can sıkıcıydı.

Sol sıradaki tek boş alanı gördüğümde sabırsız bir şekilde gaza bastım. Süratle bana doğru gelen beyaz cip dikkatimi dağıtınca korkuyla frene asıldım. Aklıma o gece gelmişti. Edepsiz'in beni kaçırıp, hayatımın pamuk ipliğine bağlı bir hale gelmesini sağladığı gece.

Midemdeki kasılmayı es geçerek, başımı kaldırıp önüme kıran cipin sahibine baktım.

Edepsiz Lacivert aracın içinden ifadesiz bir şekilde beni izlerken, yüzüne her zamanki donukluğu hâkimdi. Her yerde karşıma çıkması sıkıcı oluyordu artık. Kaşlarımı çatarak bu duruma sinirlendiğimi anlamasını sağladım. Öfkem karşısında kaşlarını havalandırarak eliyle *buyur* işareti yaptı ve park alanını bana bıraktı. Tekerlekleri çığlık atarak geriye ilerledi. Tek hamlede aracını otoparktan çıkardı ve gözlerini üzerimde tutmaya devam ederek uzaklaştı.

Bu kadar usta bir şekilde araba kullanmasına sinir olurken, arabamı güvenli bir şekilde boş alana park ettim. İndiğim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anda yanıma yaklaşan güvenlik görevlisi, fakülte binasına girmeme engel oldu.

"Hanımefendi, öğretim üyesi kimlik kartınızı görebilir miyim?"

"Öğretim üyesi değilim, öğrenciyim," diye yanıt verdim.

"O zaman aracınızı çekmeniz gerekiyor."

Adamın mekanik açıklaması bana az öncesini hatırlattı. Demek Edepsiz'in bana yer verirken suratında oluşan şaşkınlık ve arkasından gelen alayın nedeni buydu.

Mutsuz bir suratla arabaya doğru döndüm ve başka nereye çekebileceğimi düşünerek etrafıma bakındım.

Güvenlik görevlisi sabırsız bir şekilde başımda dikiliyordu.

"Sorun yok. Beren Hanım zaten asistan, arabası orada kalabilir."

İngilizce konuşan sesin sahibine dönünce, Lacivert'in hemen yanı başımızda olduğunu fark ettim.

Görevli bir bana bir de ona baktı ve başını *tamam* anlamında sallayarak uzaklaştı.

İngilizce konuşarak, "Teşekkür ederim, Bay Allen," dedim hafif alaylı bir şekilde. Yüzünde hiçbir mimik kıpırdamasa da gözleri parlak görünüyordu.

"Rica ederim," deyip bana yol verdiğinde kibarlığına şaşırmıştım ancak itiraf etmem gerekirdi, aksanı mükemmeldi.

Fakülteye doğru ilerledim. Elimden geldiğince onu kafamdan atmak için sayı saymaya başladım. 700'lere geldiğimde Tobias'ın kapısına yaklaşmıştım. Edepsiz'i görmezden gelmeye çalışsam da, cebinden anahtarlarını çıkarıp odasının kilitli kapısını açtığını fark ettim. Hah, o kapı avuç içiyle açılabiliyordu. Benim avuç izimi de tanıyordu, o yüzden biliyordum. Bu bilgiye nasıl ulaştığımı düşündüm. Daha önce odasına girmiş miydim ki? Kafam yine karıştı. Sanki anılarım vardı ama siliklerdi. Başımı salladım ve normal biriymiş gibi anahtarla kapıyı açmasını izledim. Benim orada olduğumu biliyor ama umursamıyor gibiydi. Kendini beğenmiş herifin tekiydi. Tobias'ın kapısının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önüne geçip beklemeye başladım. Onu otoparkta görmüştüm ancak henüz gelmemişti. Kendine kahve filan alıyor olmalıydı.

James kapıyı araladı. Tam içeriye girecekken koridorda başka ayak sesleri yankılandı. Nefes nefese kalmış olan Şebnem koşar adım geliyordu. "Bay Allen!" diye bağırdı cırtlak sesiyle "Müsait misiniz? Son dersle ilgili birkaç sorum vardı da?"

I have some questions kısmını ağzında yayarak söylemesini ve ardından gözlerini kırpıştırmasını izledim. Bu görüntü karşısında her nedense yüzümü buruşturdum. Edepsiz'le ilgili değildi. Bu kız sinirlerimi bozuyordu.

Lacivert ona şu ünlü parlak gülümsemelerinden bahşetti. "Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "İçeri gel."

Vazgeçtim. İkisi de sinirlerimi bozuyordu. Böylesine suratsız bir adam nasıl oluyordu da rol icabı dünyanın en güzel gülüşünü sergileyebiliyordu?

Kapı kapanırken biraz daha görebilmek için başımı, ardından da bedenimi eğdim. Edepsiz bunu tahmin etmiş gibi kapıyı kapatmadan önce tekrar dışarıya çıkıp, kilidin üzerinde bıraktığı anahtarı çekip aldı. Bilerek yaptığına emindim, o böyle ayrıntıları unutacak biri değildi. Ardından dudaklarını alayla kıvırıp bana göz kırptı. Hırsla önüme döndüm.

Bir süre sonra Tobias karşımdaki asansörden indi. Siyah çerçeveli gözlüğünün ardından bana baktığı anda badem gözleri pırıltıyla doldu. Bakışına gülümseyerek karşılık verdim ve sırtımı dikleştirdim. Elinde karton bir kahve tutuyordu.

"Merhaba," dedi bariz bir şekilde gülümseyerek. "Beni beklediğini bilseydim kahve sırasında vakit kaybetmezdim. Beni bulamadığın anda arayabilirsin, küçüğüm."

"Hiç önemli değil," dedim aceleyle. "Çok olmadı zaten geleli."

O sırada kapısını açıp beni içeri davet etti. Tam karşısındaki sandalyeye oturdum.

Bu anı ifade etmesi gerçekten güçtü. Odaya girdiğim anda bedenimin tetikte kalma çabasına, zihnim ani bir güven duygusuyla karşılık vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hoş geldin. Hafta sonun nasıl geçti?" dedi gülümsemeye devam ederek.

"İyiydi," desem de bakışlarımı ellerime çevirmiştim. *Aklım inanılmaz derecede karışık, az önce nefret ettiğim adama alay konusu oldum, hafta sonu ise kaçırıldım ve artık beni neyle bayılttılarsa beynim hâlâ bulanık* diyemedim elbette. "Sen nasılsın?" diye sordum bu anı daha fazla uzatmamak için.

"Oldukça iyi," dedi neşeli bir tonla. "Hatta an itibariyle daha iyi."

Yaptığı ima karşısında bedenim gerildi, zihnim ise rahatlamamı emrediyordu.

"Çok güzel," dedim mırıltıyı andıran bir sesle.

"Aslına bakarsan hafta sonu yurt dışında bir konferanstaydım ve oldukça keyifli geçti. Bir sonrakine seninle katılmak isterim," dedi parlayan gözlerle.

Yutkundum. "Neden olmasın?" dedim. "Yeni bir şeyler öğrenmeye ve keşfetmeye olan merakımı biliyorsunuz."

"Biliyorum, küçüğüm," derken ayağa kalktı. "Şimdi dersinden önce bana biraz yardım etmeye ne dersin?"

Ayağa kalkıp itaatkâr gülümsememi takındım. Tobias'ın ölçülü hareketlerini, kendine has çekiciliğini izledim. Ona uzunca bakmamdan keyif alarak gülümsedi. Refleks olarak ben de karşılık verdim.

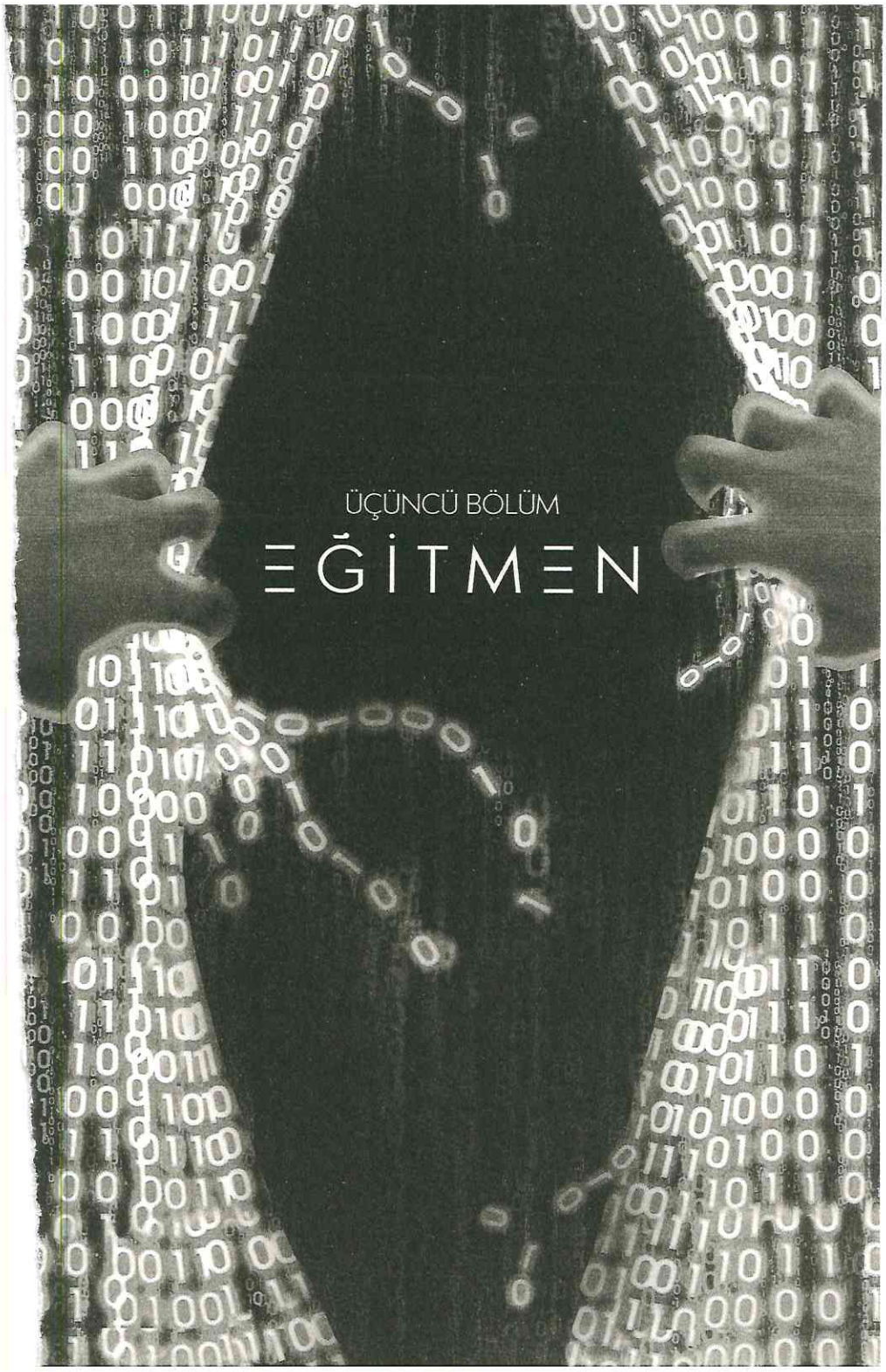
"Ne zaman hazırsan o zaman."

Yanaklarım kızardı. "Hazırım."

Yanına giderek gösterdiği dosya ve kitapları kucağıma istifledim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Kalbimin neden sıkıştığını ve bu odanın bana neden dar geldiğini sonradan düşünecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

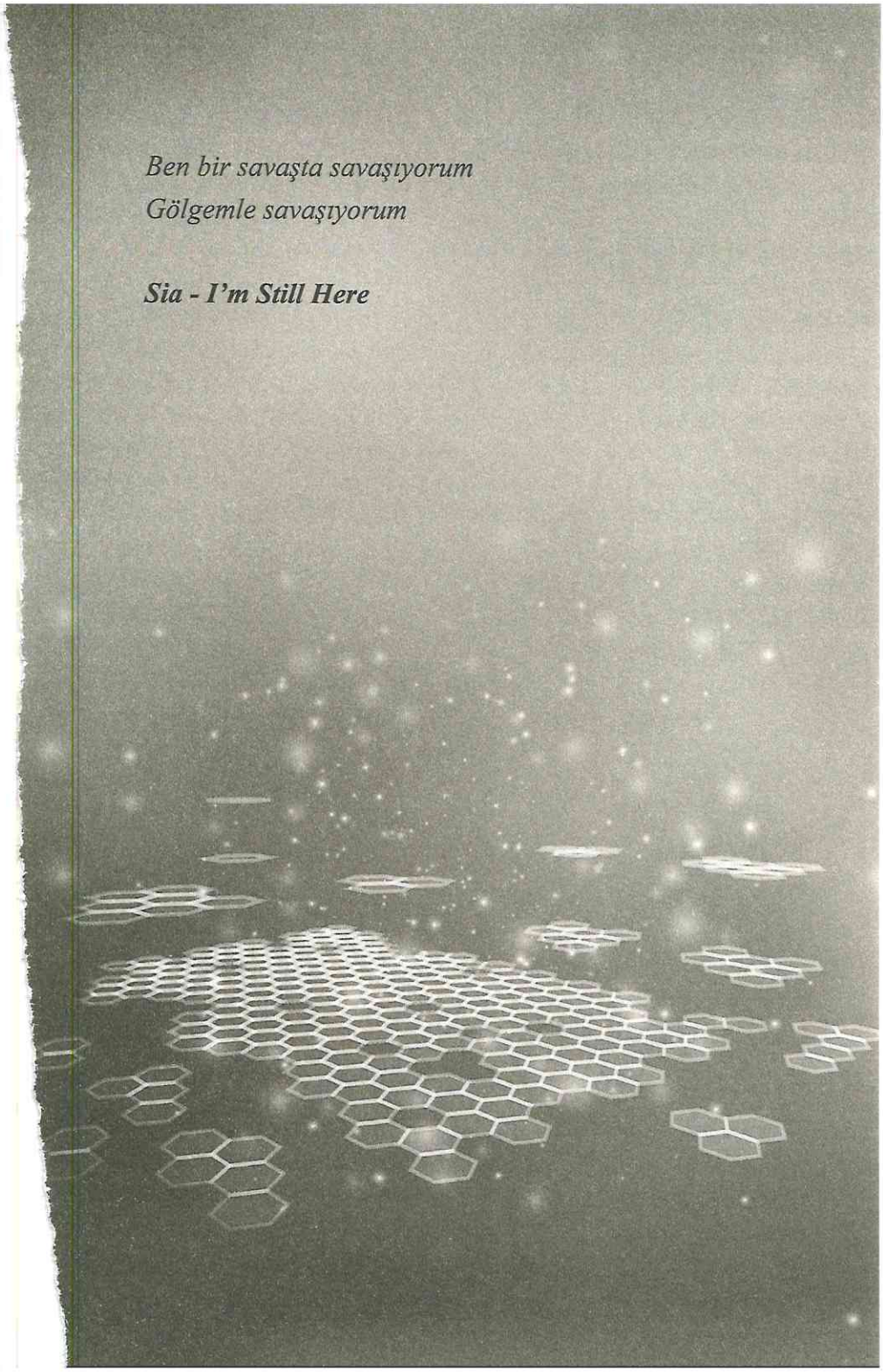

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben bir savaşta savaşıyorum
Gölgemle savaşıyorum

Sia - I'm Still Here

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakülteden çıktığım anda derin nefesler aldım. Arabama ulaştığımda tek düşündüğüm bir an önce okuldan uzaklaşmaktı. Kendime bir çeşit işkence yapıyor gibiydim. İçim daralıyordu ama nedenini bilmiyordum. Önce Tobias'ın odası, sonra amfi, şimdi de koca kampüse sığamıyordum. Edepsiz karşıma çıkmadan, onun o hastalıklı güzel yüzünü görmeden önce kaçmam gerekiyordu. Nefes alabildiğimden bile emin değildim.

Emir açık olduğu halde, mahzene gitmek yerine evime doğru sürdüm. Bu fikre henüz tam olarak alışamamış olsam da, orası gerçekten benim evimdi, tamamen bana aitti. Evin yoluna girdiğimde, yağmur damlaları arabamın ön camını kuşattı. Silecekleri çalıştırdım ve kısa sürede en hızlı forma ayarladım. Anlaşılan bu kuvvetli bir yağmur olacaktı.

Bahçeye girip arabayı park ettim. Açıkçası kapalı garajın uzaktan kumandası neredeydi bir fikrim yoktu. Lacivert orayı daha çok görev arabalarını saklamak için kullanıyordu. Günlük aracım dışarıdaki garajda oluyordu. Arabadan indim. Koşarak ağaçların arasından eve girecektim ki, vazgeçip tekrar bahçeye döndüm. Yağmura karşı kollarımı açtım, gökyüzüne baktım. Milyonlarca damla aynı anda havada süzülürken onlar gibi özgür olmayı istedim. Nefes almaya çalıştım. Dişlerim birbirine çarpana, iliklerime kadar ıslanana dek yağmurun altında durdum. Sonunda eve girmeye karar verdiğimde ıslak bir fare gibiydim. Yerleri çamur yapmamak adına girişte üstümdekileri çıkardım. İç çamaşırlarımla kalmıştım.

Evdeki ışık akşamın çöküşüyle beraber tamamen azalmıştı. Bir sakarlık yapmamak için elektrik düğmesine uzandım. Birkaç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deneme yaptım ama boş basıyordu. Yağmurdan dolayı elektrik gitmiş olmalıydı. Dikkatli adımlarla merdivenlere yöneldim. Odama çıkıp kuru bir şeyler giydikten sonra mum arayabilirdim. Birkaç adım attım ve donakaldım. Karanlıkta bir siluet merdivenlerin ucunda oturuyordu. Kalbim ağzıma geldi. Çığlık atamayacak kadar korkmuştum.

"Korkma," dedi sakin bir sesle. "Benim."

Karanlıktaki beden ayağa kalktı. Bana yaklaşırken burnum aldığım kokuyla kırıştı. Kokusunu bu kadar rahat ayırt edebilmem sinir bozucuydu.

"Beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye patladım. Kalbim hâlâ delicesine atıyor, bir tehlike olmadığına inanmaya çalışıyordu.

Öfkemden hiç etkilenmeyerek, yüzündeki ifadeyi korudu. Ardından birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Fazlaca kapattı. Ona doğrulttuğum parmağım artık sert göğsüne çarpıyordu. Sıcak ve sert kaslarına da diyebilirdik. Ne saçmalıyordum? İçten içe kendime söylenerek, iki elimi yumruk yaptım ve göğsüne vurmak için harekete geçtim.

Öfkeyle kalkan yumruklarımı kolay bir hamleyle yakaladı ve iki elimi de tek eliyle kontrolü altına aldı.

Kızaran gözlerim kocaman açılırken onun ne kadar güçlü olduğunu aklımdan çıkardığımı fark ettim. Bana yapabilecekleri tahminlerimin bile dışındaydı. Hem heyecan hem de korkuyla yüzüne baktım. Lacivert gözleri bakışlarımdan bir şey çıkarmaya çalışır gibi yüzümü tarıyordu.

Tek eli hâlâ yumruklarımın üzerindeydi ve çok sıcaktı. Elleri gerçekten çok sıcaktı.

Yüz hatlarındaki yumuşaklığa hayretle baktım. Çenesinin kasılmasını ya da yaptığım hareket karşısında beni cezalandırmasını beklerken, boşta olan sağ kolunu kımıldattı. Yumruklarım altında kalan kaslarının ahenkli hareketini hissettim.

Lacivert, ceketinin bir kolunu çıkardıktan sonra yumruklarımı diğer eline emanet ederek ceketi tamamen kollarından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıyırdı. Son derece estetik bir şekilde havalandırdığı ceket ile omuzlarımı örttü.

Yavaşça yumruklarımdaki baskıyı hafifleterek ellerimi serbest bıraktığında, engel olmak yerine şaşkın bir şekilde onu izlemeye devam ettim. Ceketin yakalarından nazikçe tutarak açıkta kalan tenimin kapanmasını sağladı. Hafifçe eğildi ve "Üşümüşsün," dedi kısık sesiyle. Sanki az önce ona öfkeyle bağırmamışım, hiçbir şey olmamış gibi bana ceketini sunuyordu. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım ancak "Şşttt!" diyerek bir parmağını dudaklarıma değdirdi.

Dokunuşuyla tüm tüylerim ayağa kalktı. Ürperdim. Kanım tersinden akmaya başlamıştı sanki. Ters giden bir şeyler vardı.

"Sıcak bir duş alıp gel. Seni burada bekliyorum. Konuşmamız gerekiyor."

Ağzımı tekrar açtım ama konuşamadım. Sanki dudaklarıma gizli bir fermuar çekilmişti. Derin ve öfkeli bir nefes alıp hiçbir şey demeden odama doğru ilerledim. Kendimi banyoya attığım gibi ceketini kollarımdan sıyırdım.

Çöp kutusuna yöneldiğimde, ceketten gelen kokunun o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Bir anlık merakla ceketi burnuma götürdüm. Taze, ferah ama burnumun kırışmasına neden olan bir kokuydu. Değişik bir koku. Bunun üzerine neden bu kadar düşündüğüme kızıp ceketi askılığa astım. Belki iade ederdim.

Sıcak bir duş alıp kendime geldiğimde her şey daha net gözükmeye başladı. Lacivert'in aklımı okuma gibi bir yeteneği mi vardı bilmiyordum ama her adımımı tahmin ettiği aşikârdı. Beni bu kadar kolayca, açık bir kitap gibi okumasına ayrıca sinir olurken, üzerime rahat bir şeyler giyip, saçlarımı kurutmadan aşağıya indim.

Son zamanlarda öfkeyle ilgili bir problemim vardı sanırım. Bunun nedeni Edepsiz'in her yerden çıkıyor olması da olabilirdi.

Yavaş adımlarla merdivenleri inerken gözlerimle salonu kontrol ettim. Orada görünmüyordu. Kısa bir incelemeden sonra verandada oturduğunu fark ettim. Mutfak kapısını ve ardından da sinekliği açarak ev terliklerimle dışarı çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göz göze geldiğimizde baştan aşağı süzüldüğümü hissettim. Yanaklarım kızarınca burnumdan sabırsız bir nefes alarak yanına oturdum. Ona bu şekilde tepkiler vermek istemiyordum.

"Evet," diye başladım kollarımı birbirine dolayarak. "Seni dinliyorum."

"Yine üşüteceksin, istersen içeri girelim," dediğinde kafamı eğerek *Ciddi misin?* der gibi baktım.

"Konumuza dönelim."

Sesim hissettiğim kadar öfkeli çıkmasa da, mesajımı anlamaya çalışırcasına lacivertleri uzun bir süre yüzümde takılı kaldı. Sonunda ellerini saçlarından geçirerek, alnına düşen tutamları geriye attı.

"Burayı sevdiğini ve burada olmak istediğini biliyorum ancak yeni görev dağılımından sonra burada kalamayız."

Sakince söyledikleri karşısında itirazım hazırdı.

"Burada seninle kalacağımı kim söyledi ki? Sen mahzene geri dönebilirsin."

Birkaç saniye boyunca rahatsız edici bakışlarını üzerimde tutarak cevap vermedi. Ardından ifadesini koruyarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Mahzene geri dönüyorum ancak seninle beraber Beren. Bu konu güvenliğimiz için ve tartışmaya açık değil."

"Ama..." diye başlattığım sözümü keserek ayağa kalktı. Oturduğum koltuğun arkasından geçerken elini saçlarımdan geçirerek sıcak parmaklarını ensemde kaydırdı. Beklemediğim bu hareket karşısında delicesine ürpersem de, dokunuşunun verdiği enerjiyle, neredeyse bir kedi gibi mırlayacaktım. Parmaklarındaki sıcaklık dokunduğu noktalarda ani bir rahatlama yaratıyordu. Bedenim kısa bir sürede gevşerken, saçlarımı okşasa nasıl olur diye düşündüm ama anında bu düşünceyi şiddetle uzaklaştırdım. Zihnim bu eylemimi onaylar gibi kendime gelmemi sağladı.

Saniyeler sonra boynumu çekmeyi akıl edebildiğimde, ona karşı böyle zayıf olmaktan nefret ettim. Dokunuşları adeta zehirliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lacivert az önce yaptığından eser olmayan bir tavırla konuştu.

"İçeri girelim, hasta olmanı istemeyiz. Gerekli eşyalarını alana kadar bekliyorum."

Öfke ve karmaşanın hâkim olduğu çaresizliğim eşliğinde ayağa kalktım. Neden tepki göstermemiş ya da kendimi anında geri çekememiştim? Hem ne hakla bana dokunurdu?

Temasıyla adeta kendimden geçiyordum. Ancak bunun bir açıklaması olmalıydı. Belki yeteneklerindeki olağanüstülük dokunuşunda da vardı ve bunu istediği her kadına yapabiliyordu. Bu varsayım nedensiz bir şekilde beni mutsuz ederken gerçekten bir nedene ihtiyacım olduğunu düşündüm. Böyle devam ederse beni parmağında oynatacaktı ve onun oyununa gelmek istemiyordum.

Alnımı ovuşturduktan sonra içeri girip odama çıktım. Yağmurun esintisiyle buz gibi olan saçlarımı hızlıca kurutarak gerekli eşyalarımı topladım. Mahzene gitmek istemiyordum fakat Edepsiz'in gerekirse beni omzuna alıp kaçıracağından da adım gibi emindim. Kontrol her zaman onda olmalıydı!

❁

Mahzendeki odamda uyandığımda saat sabah sekizi gösteriyordu. Rahat yatakta uykumu almış ve dinlenmiş bir vaziyetteydim. İyice gerinerek esnedim.

Artık odamda istediğim gibi hareket edebiliyordum, çünkü Edepsiz ile aynı odada değildim. Bir yerden çıkacak diye korkmama gerek yoktu. Bu düşünceyle, midemin kasıldığını hissettim. Nedense onunla ilgili her düşüncem çıkmaza giriyor gibiydi. En mantıklısı onu zihnimden uzak tutmaktı.

Banyodaki işlerimi halledip yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki görüntüme baktım. Son görevden dönüş halime nazaran daha iyi görünüyordum ancak ten rengim hâlâ bir ton açık gibiydi.

Pijamalarımı değiştirmek üzere banyodan çıktım. Eminim isolater'ların pijama giymek gibi bir âdeti yoktu ama işte alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu. Düğmelerimi açmaya hazırlanırken mutfaktan gelen sesle irkilerek kafamı kaldırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mutfak tezgâhımın önünde öylece duran yabancı ile gözlerimiz kesişti. Varlığı karşısında gözlerim büyüdü ancak o da beni görmeyi beklemiyor gibiydi. En az benim kadar şaşkındı.

İlk anda bu yabancının James olduğunu ve beden değiştirerek bana yine bir çeşit oyun oynadığını düşünmüştüm. Ama adamın gözleri umduğumun aksine lacivert değil, çok parlak bir maviydi.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, karşımdaki yabancı elinde tuttuğu bardağı yavaşça tezgâha bıraktı. Tam odamda ne aradığını sormaya hazırlanıyordum ki, konuşmaya başladı.

"Sanırım odaları karıştırdım. Yanlış yerdeyim."

Ellerini havaya kaldırarak 'ben masumum' ifadesine bürününce ona doğru bir adım attım.

Bu adam kimdi ve buradaki odaları hangi nedenle karıştırmış olabilirdi? Yani mahzenden bahsediyorduk, otel odası karıştırmak gibi değildi bu. Hissettiğim rahatsızlıkla etrafa bakınmaya, kendimi korumak adına işe yarayacak bir şey aramaya başladım. Karşımdaki adam tereddüdümü hissetmiş olacak ki konuşmasını sürdürdü.

"Ben David. Sen de Beren olmalısın. Eğitimine yardımcı olmam için beni Frank görevlendirdi. James'in durumu idare ederken zorlanabileceğini düşündü."

Bakışlarım hızla tekrar ona döndü.

"Ya-yani?" dedim şuursuzca. Bahsettiği şey imkânsız gibi geliyordu.

"Yani durumdan haberim var."

Mavi gözlerinde yalan söylediğine dair bir iz aradım ancak bulamadım.

"Merak etme, sırrınız bende güvende. Zaten James ile görüştük. Odamın hazır olduğunu söyledi ama sanırım kapı renklerini karıştırdım."

Bunu söylerken kaşlarını kaldırmıştı ve yüzü oldukça sempatik bir hal almıştı. O an Edepsiz gibi soğuk biri olmadığını anlamış oldum. Ayrıca sergilediği mahcup tavırlar da utanma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duygusuna sahip olduğunu gösteriyordu. Edepsiz Lacivert'te bundan gram yoktu. Yine ona kayan düşüncelerimi konuşması böldü.

"Ben seni daha fazla rahatsız etmeyeyim. Zaten eğitimlerde sık sık görüşeceğiz."

Sadece kafamı sallayarak onayladım. Odadan çıkarken hâlâ şaşkın bir şekilde yeni ekip üyesinin arkasından bakıyordum. Geniş omuzları vardı. Lacivert'ten biraz daha kısaydı ancak onun gibi kumraldı. Yaş olarak da ondan çok büyük olamazdı.

Kendimi toparlayıp tekrar banyoya girdim. Artık gerçeği sadece James, Mike ve Frank değil, bir de David denen bu adam biliyordu. Bunun bir sorun olmaması için dua etmeye başladım. Tek istediğim normal bir hayata kavuşmaktı. Sırrımı bilen insan çoğaldıkça bu hayalden uzaklaştığımı hissediyordum.

Uzun bir duştan sonra giyinip biraz da makyaj yaptım. Son kez aynaya baktığımda görüntümden memnun kalmıştım. Banyodan çıktığım sırada Lacivert odaya girdi. Üzerinde sadece salaş eşofmanı olmasına rağmen asaleti inanılmazdı. Dağılmış saçları yine alnına düşmüştü. Lacivert gözleri durgundu.

Oldukça iyi ve çarpıcı görünüyordu.

Onu aniden karşımda görünce kalbim hızlanmaya başladı. Korkudan olmalıydı. Kendimi hızlıca toparladım.

"Şu kapıyı çalmayı ne zaman öğreneceksin?"

"Uzun süre çaldım ama duymadın."

Doğru söylüyor olabilirdi. Pekâlâ, su sesinden duymamış olabilirdim. Ben sessiz kalınca, başını hafifçe yana doğru eğerek konuşmaya devam etti. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade olmasa da benimle oynadığını düşünüyordum.

"David'le tanışmışsınız."

Bunu neden söylediğini anlamasam da, ben de aynı ifadesiz tonla cevap verdim.

"Evet, yanlışlıkla benim odama girmiş."

Tek kaşı havalandı.

"O sırada sen ne yapıyordun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne biçim soruydu bu böyle? Lacivert böyle şeyleri merak edecek biri değildi. Sorusuna şaşırdığımı belli etmeyip üzerine gitmeye karar verdim.

"Banyoya girmek için üstümü çıkarıyordum."

Ne de olsa çıplaklık işini çok abarttığımdan bahsedip duran oydu. Onu neden ilgilendirecekti ki?

Gözlerini hafifçe kısarak yüzüme bakmaya devam etti. İfademde bir şey arıyor gibiydi.

Kızarıklık? Utanma? Ya da başka bir şey... Ama ben beklediği tepkiyi göstermeyince, düz bir sesle konuştu.

"Eğitimine başlayacağız. Öğleye kadar benimle çalışacaksın. Akşam da David ile."

"Ne eğitimi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bu soruyu sormamışım gibi ekledi.

"Üstündekiler uygun değil. Eğitime uygun kıyafetler giy. Kırmızı odada bekliyorum."

"Emrin olur." Mırıldanarak söylemiştim. Lacivert hiç duymamış gibi yaparak odadan çıktı. Çıkarken yumruklarını sıktığını fark etmiştim. "Merak etme, Edepsiz..." diye söylendim arkasından. "Ben de senden hiç haz etmiyorum!"

Hemen bir tost yaparak açlığımı yatıştırdım. Guruldayan bir mideyle James'in yanına gitmek gibi bir niyetim yoktu. Az önce üzerinde olan kıyafetlere bakılırsa, kendimi savunma eğitimi verecekti.

Bir tayt ve sporcu atleti giydim. Aynada son halimi kontrol ederken çekmeceden lastik toka kapıp saçlarımı atkuyruğu yaptım. Sanırım ilk ders için hazır sayılırdım.

Kırmızı odaya ilerlerken adımlarım yavaştı. Nihayet kapıyı araladığımda James duvara yaslanmış dalgın bir edayla beni bekliyordu. Üzerinde eşofmandan altından başka bir şey olmaması sinirimi bozdu. Mahzenin ilk günlerindeki rahat havasına geri dönmüştük. Görüntü karşısında bakışlarımı kaçırdım. Uzun süredir beraber olsak da onun kaslı gövdesine bakarken rahat ettiğim söylenemezdi. Kapıdan girmeme rağmen başını kaldırmadı. Arkasını dönerek yürümeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yutkunarak peşinden gittim. Bu kadar ciddi olması sinirlerimi germişti. Gözüm istemeden de olsa sırtındaki kesik izine kaydı. Birçok izi olmasına rağmen, vücudunda gözü rahatsız eden tek bir detay yoktu. Aksine yaraları güçlü bedeniyle o kadar büyük bir uyum içindeydi ki, hayran olmamak elde değildi. Elbette hayran olmayacaktım. Gözlerimi başka bir tarafa çevirerek onu takip etmeye devam ettim.

Köşe şeklindeki gizli kapının önünde durdu ve bana bakmadan konuştu.

"Tüm parmakların değecek şekilde kapıya dokun."

Ne dediğini anlamadım ve yüzüne baktım. Gözlerimiz kesiştiğinde, yaşadığım tereddüdü fark etti. Derin bir nefes aldı ve bileğimden yavaşça tutarak tüm parmaklarımı kapının üzerine sabitledi. Bunu yaparken onun eli de benimkinin üzerine kapanmıştı. Kocaman elinin altında kaybolan elimi görünce nedense gülümsemek istedim. Eli yine çok sıcaktı. Bir an gözlerim ona kaydığında yüzünü buruşturduğunu gördüm. Tepkisiz Lacivert'ten beklenmeyecek bir hareketti bu. Tereddüdüm yüzünden öfkelenmiş olabilir miydi? Belki de elimi kapıya koymayı bile beceremediğim için, benimle daha çok işi olduğunu düşünüyordu.

Neyse ki kapı ortadan ikiye ayrılarak açıldı ve dikkatim dağıldı.

Gizli kapıları artık ben de açabiliyordum!

İçimde oluşan küçük sevinç kıvılcımı Edepsiz'in bana dümdüz bir ifadeyle bakmasıyla son buldu. Normalde bana iyi davranmasını beklemiyordum ancak dün geceden sonra devamlı değişen davranışları canımı sıkıyordu.

"Acele et."

Sesi her zamanki gibi düzdü ama içindeki imayı anlamıştım. Bu kadar katı olmasının nedenini anlamamakla birlikte, canımı yakmasına da izin veriyor gibiydim. Duygusallaşmaya başladığım için kendime de kızdım. Silkelenip kendime gelmem lazımdı. Onun yüzünden üzülmeyecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koridorda bir süre ilerledikten sonra devasa beyaz bir odaya girdik. Odanın bomboş olduğunu görünce kısa bir şaşkınlık yaşayarak etrafıma bakındım. James ne bir şey söylüyor, ne de bana bakıyordu.

"Bu boş odada mı çalışacağız?"

Yavaşça başını bana doğru çevirdi. Yine ifadesini maskelemiş, aklından geçenleri okunması imkânsız hale getirmişti. Bir süre düşündükten sonra, ses tonu biraz daha yumuşamış bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bu eğitim senin için zor olacak. Devam edemeyeceğini düşündüğün anda hemen söylemeni istiyorum."

Gözlerimi tekrar odada gezdirdim. Oda bomboştu. Herhangi bir alet yoktu. Ne eğitiminden bahsediyordu anlamış değildim.

Odayla aramdaki şaşkın bakışmayı oldukça yakınıma gelerek bozdu.

Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındık. Geri adım atma ihtiyacı duysam da yerimden kıpırdamadım.

Daha yumuşak bir şekilde sordu.

"Anladın mı?"

"Evet," diye onayladım. Boğazım mı kurumuştu? Gerginlikten olmalıydı.

"İlk olarak, dayanma gücünü ölçeceğim. Buna bağlı olarak tekniğini geliştirmeye çalışacağız. Bu süreçte duyularının da güçlenmesi çok önemli."

Kafamı sallayarak dinledim. Gözüm hâlâ boş odadaydı. Başımı ona çevirdiğimde beni izliyordu fakat aniden bakışları değişti ve o da benim gibi gözlerini boş odaya çevirdi.

"Jenny, bir numaralı simülasyonu başlat."

"Başlatılıyor, Bay Hunter."

Boş oda şimdi anlam kazanmaya başlamıştı.

Ortam bambaşka bir boyut alarak, terk edilmiş depo benzeri bir mekâna dönüşmüştü. Tavanda paslanmış boruların oluşturduğu yoğun bir boru hattı vardı ve tüm depo boyunca ağır olduğunu tahmin ettiğim demir konteynerler üst üste dizilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burada ne yapacağımı bilmiyordum ancak genel olarak ürkütücü görünüyordu. Konteynerlerin konumu depoya bir çeşit labirent görünümü vermişti.

Lacivert odanın en köşesine geçti. Bu sefer dikkatle beni izliyordu.

Etrafı tamamen inceledikten sonra ona döndüm.

Kafasını indirerek *başla* komutunu verdi.

Anlamayan gözlerle önüme döndüm. Neye başlayacaktım ki?

Derken konteynerlerden biri gürültüyle parçalara ayrıldı ve bir parçası üzerime düşer gibi oldu. Çığlığı basıp, yaşadığım şokla kendimi kurtarmak için yana atıldım.

Az önce kafamda canlandırdığım labirent şimdi gerçek olmuştu. Düşen konteyner girişi kapatmıştı. Kapana kısılmıştım ve Lacivert'i göremiyordum.

Bir an ona seslenmek istesem de, bu acizliği göstermekten vazgeçtim. Kafamı çalıştırıp buradan kurtulmalıydım.

Dar labirentte demir konteynerlerden başka bir şey yoktu. Bir tanesini ittirmeyi denedim ama çok ağırdı. Yerinden oynatamadım bile. Yukarı çıkıp borulara tırmanmayı deneyebilirdim ama hem sağlam görünmüyorlardı, hem de yükseklik korkum buna engel oluyordu. Düşüncelerimi çatırdama sesleriyle teker teker aşağı düşmeye başlayan tavandaki borular böldü. Sanki ne düşünsem bana saldırı şeklinde geri dönüyordu. Koşmaya başladım. Labirentin içinde hızla ilerlerken düşmeye devam eden borular da beni takip ediyordu. Bir boru omzuma isabet ettiğinde acıyla inledim.

Ortam simülasyon olsa da acı gerçekti. Ciğerlerim yanana kadar koştum. Borular yüksek sesle çatırdayarak zemine inmeye devam ediyor, düşünmeye vaktim kalmıyordu.

Koştukça nefesimin azaldığını hissetsem de başka şansım yoktu. Yere devrilen borular güçlü bir sesle kırılıyor, havaya savrulan parçaları sırtıma ve bacaklarıma çarpıyordu. Bir yandan kollarımı başıma sararak kendimi korumaya gayret ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesimin sonlarına gelirken, labirentin de sonuna geldiğimi fark ettim. Önümde beliren kırmızı taşlardan örülmüş duvar labirentin bittiğini haber veriyordu.

Duvarın önünde durmak zorunda kaldım. Titreyen dizlerimin üzerine çöktüm. Nefesim ciğerlerimi parçalıyor gibiydi. Arkamdan düşmeye devam eden boruların birkaç saniye önüne geçmiş olsam da, yıkımın bana ulaşması an meselesiydi. Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak düşünmek için çabaladım.

Ama artık çok geçti. Gözlerimi korkuyla tavana çevirdim. Boruların çözülme sesleri kulağımı işgal etti. Üzerime düştüklerinde hissedeceğim acı boğazımda bir çığlığın korkuyla patlamasına neden oldu.

"James!" diye bağırdığımda gözlerimi çoktan kapatmıştım.

Tüm vücudumu sıkarak, hissedeceğim acı karşısında durmaya çalıştım. Ancak herhangi bir şey hissetmedim.

Sıkıca kapadığım gözlerimi araladığımda James yanımdaydı. Depo kaybolmuş, yine o bembeyaz büyük odaya geri dönmüştük.

James ifadesizliğini koruyarak elini uzattı. Yardımını kabul edip, elini tutarak ayağa kalktım. Üzerine boru düşen kolumu hareket ettirdim. Ancak acı yoktu. Simülasyon bittiği anda acı da kaybolmuştu.

Kafamı kaldırıp Lacivert'in yüzüne baktığımda bir tutam endişe görür gibi oldum ama bu ifade saniyesinde kayboldu. Onun yerine acıyan omzumun üzerinde ritmik bir şekilde hareket eden ince parmağı dikkatimi çekti. Eli ne zaman omzumu sarmıştı bir fikrim yoktu. Zaten o da bunu bilinçsizce yapıyor gibiydi. Ancak iyi hissettiriyordu. Parmağı yavaş yavaş omzumun üzerinden çekilirken içimi tarif edilmesi güç bir his kapladı. Bir iki adım gerileyip yüzüne baktım.

"Bu mu eğitim?" diye sordum. Hâlâ nefes nefeseydim.

"Bu daha başlangıç," diye cevapladı. "Oradan kendi başına çıkana kadar simülasyonu tekrarlayacağız."

Duygusuz bir eğitmen edasıyla söyledikleri sinirime dokundu.

"Ama nasıl çıkacağımı söylemedin ki!?"

"Bunu senin bulman gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesindeki ifadesizlik beni gerçekten deli ediyordu.

"James, bu çok saçma!" dedim ellerimi kaldırarak.

Söylediğimi hiç duymamış gibi konuşmaya başladı.

"Jenny, bir numaralı simülasyonu tekrar başlat."

İtiraz etmeye hazırlanırken James çoktan yanımdan ayrılmıştı ve kendimi koşarken bulmuştum.

Bu şekilde iki kere daha simülasyonu başarısız tamamladım. İkincisi üzerime konteyner düşerken bitti, diğeri ise borulara tırmanırken dengemi kaybederek düştüğümde. Aslında son denememde yükseklik korkumu yenerek borulara tırmandığım için başarılı olacağımı düşünmüştüm ama yine de olmamıştı.

Her denemede aynı korkuyu yaşamıştım. James her defasında yanıma gelip beni kaldırmış, yüzünde sempati mi yoksa tiksintiye karışmış bir acı mı olduğunu anlamlandıramadığım bir ifadeyle eğitime devam etmişti.

Dördüncü denemeye başlamadan onu durdurdum.

"James, ben sizin gibi değilim. Yapamıyorum."

Çok yorulmuştum. Hatta ayakta duracak halim bile yoktu. Lacivert bana kıdemli bir askeriymişim gibi davranıyor, tek bir acıma ifadesi göstermiyordu. Sorun şuydu ki, ben onlar gibi yetenekli ya da eğitimli değildim.

Daha fazla dayanamayıp popumun üstüne oturdum. Dizlerimi kendime çekip bir nevi isyan moduna geçtim.

Lacivert kesin kızacaktı. Ama şu an kendimi gerçekten güçsüz hissediyordum. Ancak o beni şaşırtarak, benimle aynı seviyeye gelecek şekilde çömeldi. Eğdiğim kafamı çenemden tutarak ona bakmamı sağladı.

"Yapabileceğine inanmıyorum Beren, bunu biliyorum. Yalnızca kafanı boşaltıp, kendine inanman lazım."

Gözlerimin içine sanki tüm ruhumu görüyor gibi bakıyordu. Dokunuşundan kaçmak istesem de, söyleyeceklerini merak ediyordum.

"Oraya gittiğinde sadece kurtulmayı düşün. Hiçbir detaya takılma. Gerisini çözeceksin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar ellerimden tutup ayağa kaldırdı. Hâlâ yorgun olmama rağmen kalkmayı başardım.

Lacivert simülasyonu tekrar çalıştırdığında bu sefer acele etmedim. Zihnimi boşaltıp sadece ortamdaki objelere odaklandım. Bu sırada diğer denemelerimden aldığım dersle herhangi bir hamle için plan yapmadım. Koşmaya başlamak yerine dikkatle incelemeye koyuldum.

Direkt çözüme gitmektense, önce içinde bulunduğum denklemi kafamda kurmaya çalıştım. Buradan çıkış için herhangi bir aletim yoktu. Kullanmayı isteyebileceğim yollar bana tuzak olarak geri dönüyordu.

Tüm bunlar buradan çıkış olmadığını gösterse de, aslında olduğunu biliyordum. Tekrar koşmaya başladım ama bu sefer üzerime yıkılan depodan kaçmak için değil, zihnimi boşaltarak, kafamda kurduğum denklemin parçasını bulmak için.

Dördüncü keredir birçok kez turladığım labirentin her yeri aynıydı. Sonunda kırmızı taş duvara ulaştığımda herhangi bir kapı da belirmedi.

Ani bir kararla konteynerleri saymaya başladım. Önceki denemelerimde fark etmesem de konteynerlerin dizilişinde bir farklılık vardı. Daha önce canımı kurtarma çabasında olduğum için dikkatimi çekmemişti.

Konteynerlerin eski düzeneğini zihnimde yapboz parçası gibi yerlerine oturttuğumda, hepsi birer birer kaybolmaya başladılar. Çözüm, çıkış bulmak değil, önümde duran gerçeği görebilmekteydi. Denklemin bu kadar basit olması karşısında ağzım açık kalmıştı. İki saattir boşuna koşuyordum.

Tüm simülasyon kaybolduğunda aynı yerde bekleyen Lacivert'i gördüm. Gözlerinde gurur mu vardı, yoksa bana mı öyle gelmişti?

Yanıma geldiğinde yine suratsız ifadesine bürünmüştü. Terden alnıma yapışan saçlarımı geriye atarak derin bir nefes aldım.

"Daha kötüleri de olacak, değil mi?"

Bu soruyu beklemiyor gibiydi. İfadesi bir nebze olsun yumuşadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır dersem yalan söylemiş olurum ama bugünlük simülasyon eğitimin bu kadar. Akşam David ile çalışacaksın. Hazır olduğunda aynı eğitimi sahada gerçekleştireceğiz."

Söylediği şeyler karşısında kendimi gerçekten Birlik'e ait gibi hissetsem de, aslında değildim.

"James, bu eğitimleri almamın bir anlamı yok, biliyorsun değil mi? Sizlerden biri olmak gibi bir niyetim yok. Ayrıca senin şu anki görevin bittiğinde gideceğim. Bana söz verdin, unuttun mu?"

Koyu gölgeler güzel gözlerini tekrar işgal etti.

"Unutmadım ancak güvenliğin için bizden biri gibi görünmelisin. Ayrıca bu aldığın eğitimler hayatın boyunca başının çaresine rahatça bakmanı sağlayacak."

İma ettiği şeyi anlamam uzun sürmedi. Çetin'den bahsediyordu. Bu zamana kadar kendimi koruyamayışımdan...

Yüzümde oluşan ifadeyi görür görmez konuşmaya devam etti.

"Amacım seni üzmek değil, sadece zarar görmeni istemiyorum."

Bu güzel sözleri o kadar ifadesiz söylüyordu ki, gerçeklik payı tartışılırdı. Ama Lacivert'in bana yalan söyleme zahmetine girmeyeceğini bildiğim için sadece bana nasıl davranacağı konusunda sıkışıp kaldığını anladım.

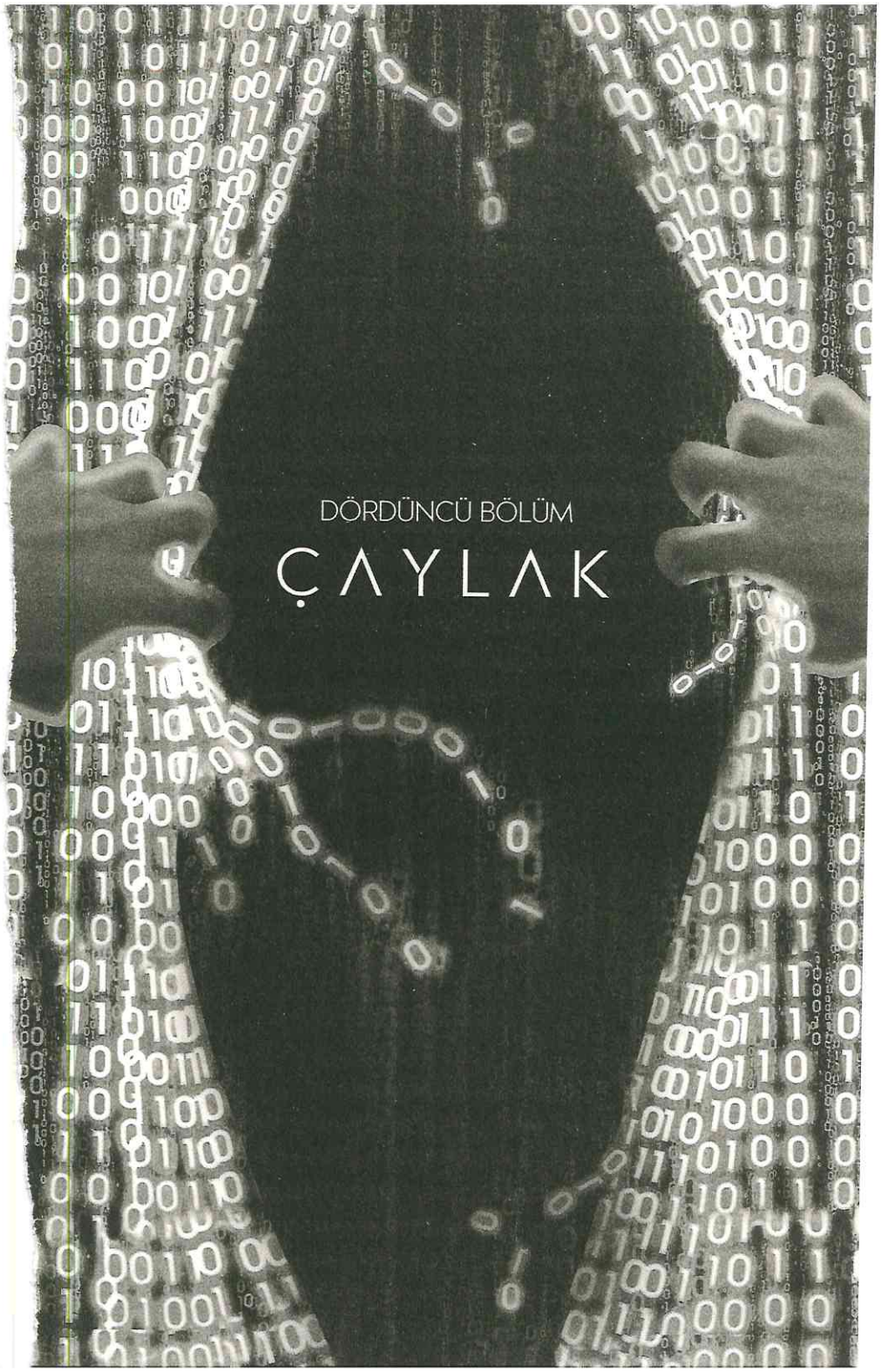
"Peki," dedim. "İşimiz bittiyse odama gitmek istiyorum."

Cevap vermek yerine bir adım yana kayarak gidebilirsin demeye getirdi.

Vakit kaybetmeden çıkışa yöneldim. İçimde yer etmiş heyecan kıpırtılarını, artık gizli kapı erişimi yetkisine sahip olmama yordum. Kesinlikle arkama dönüp can alıcı Lacivert'e bakmak istemiyordum. Kesinlikle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

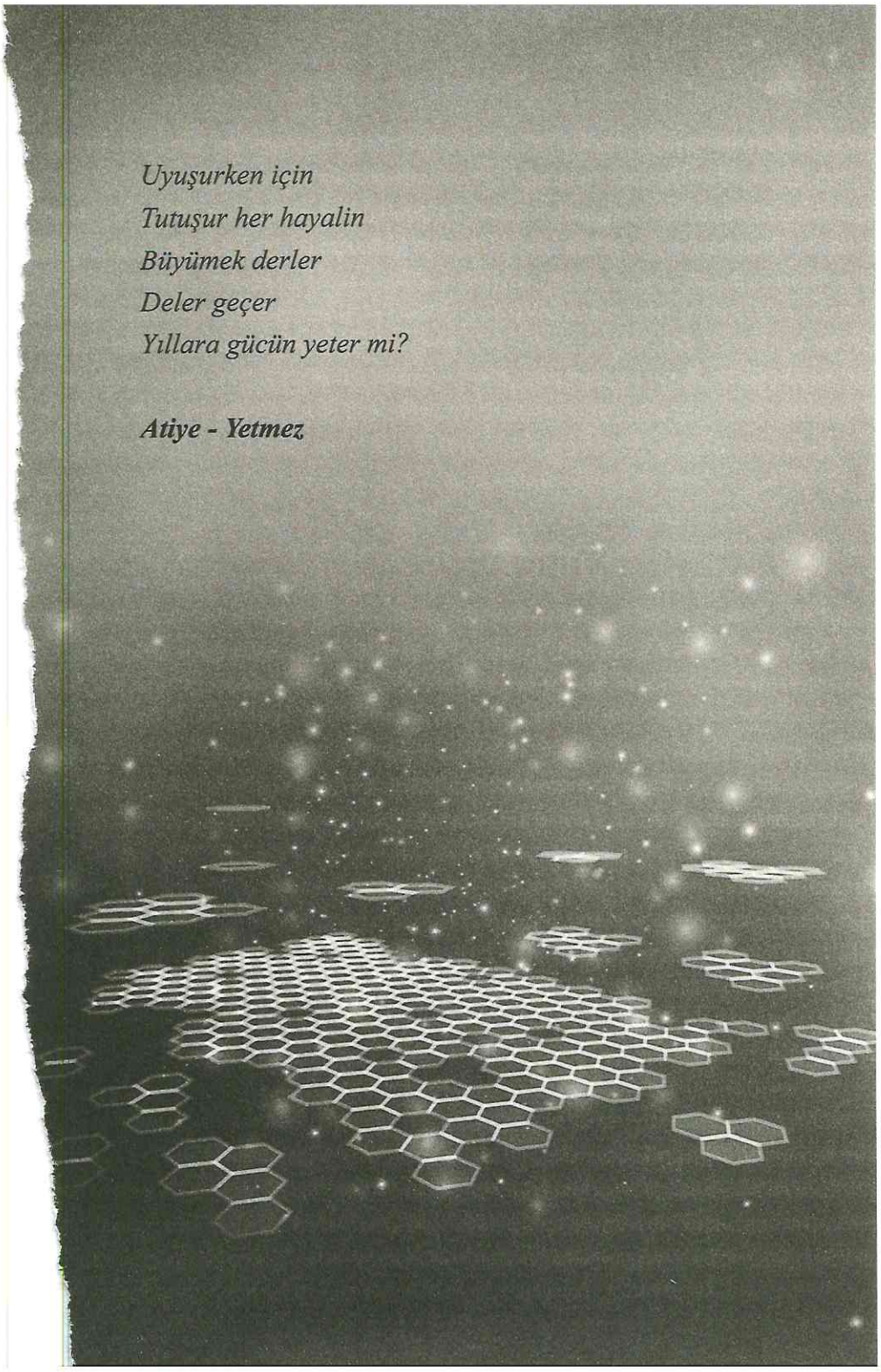

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uyuşurken için
Tutuşur her hayalin
Büyümek derler
Deler geçer
Yıllara gücün yeter mi?

Atiye - Yetmez

Odama geldikten sonra hızlıca duş aldım. Saat öğleni çoktan geçmişti. Zamanın nasıl bu kadar ilerlediğine şaşırıp bir şeyler yemek için buzdolabını açtım. Hazır yemekleri gördüğümde iştahım kabardı. Hazır yemek derken, yemeye hazır yemeklerden bahsediyordum. Protein almam gerektiğini bildiğim için biftek ve salatayı hızlıca dolaptan çıkardım. Bifteği mikrodalgayla buluştururken salatayı da masaya koydum.

Çalışmalar esnasında harcadığım efor, son zamanlarıma kıyasla iştahlı bir şekilde öğle yemeği yememi sağlamıştı. Uzun zamandan sonra ilk defa doğru düzgün bir yemek yediğimi hissederek masayı toparladım.

Yemekten sonra, David ortalıkta görünmediği için biraz daha vaktim olduğunu düşündüm ve kütüphanemi karıştırmaya başladım. Odam göz önüne alınınca, oldukça büyük bir kütüphanem vardı. En üst raf boyumu aşıyordu ve tamamı tıp kitaplarından oluşuyordu. Bazı kitapları daha önceden bilmesem de, tahminen tüm eğitim hayatım boyunca gereken kitaplar dizilmişti. Orta rafta dünya ve modern klasikler bulunuyordu. Diğer rafta ise her türlü ihtiyaca uygun, kişisel gelişimden tut seyahat ve yemek kitabına kadar tüm kitaplar mevcuttu. En üstte ayrıca iki kapaklı küçük bir bölme olduğunu fark edince ilgiyle oraya yöneldim. Ajanlık rehberi filan mı vardı acaba? Kendi kendime kıkırdayıp dolabın kapağını açtım. Dört büyük kitabı görünce kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Zebur, Tevrat, İncil ve Kur-an itinayla rafa dizilmişti. Hepsinin baskısı oldukça eski görünüyordu. Özellikle Zebur ve Tevrat'ın daha yıpranmış

görünmesi gözümden kaçmadı. Tevrat'ı elime alarak incelemeye başladım. Elbette orijinal olduğunu düşünmüyordum ama kitap yine de ilk yüzyıllara ait gibi görünüyordu. Tüm kitaplara baktıktan sonra en son Kur-an'ın cildinde parmaklarımı dolaştırdım. Annemle babamın odasında bulunan eski kitap aklıma gelince kalbim hafifçe sızladı. Anne ve babama olan özlemim her geçen gün artsa da, yıllar boyu yaşadıklarıma izin verdikleri gerçeğini ve sonucunda beni dolaylı da olsa buraya, mahzene sürüklemiş olmalarını affedemiyordum.

Derin bir nefes alıp dolabın kapağını kapattım. Klasiklere göz gezdirirken dikkatimi hemen en sevdiğim kitap çekti. İki Şehrin Hikâyesi'ni elime aldığımda, hatırladığımdan çok daha kalın olduğunu fark etim. Sayfaları karıştırdığımda kitabın sadece Türkçeden değil, toplam yirmi dildeki çevirisinden oluştuğunu görünce şaşırdım. Harflerin puntosu o kadar küçüktü ki, bu kütüphanenin kesinlikle keyif için değil, görev için konulduğunu düşünmeme neden oldu. Kitabı rafa geri bırakarak iç çektim. En kısa zamanda kendime gerçek bir raf oluşturacaktım. Elbette burada ne kadar kalacağım belli değildi ancak sıkıntıdan patlamaktan iyiydi.

Kapı çaldığında gözlerimi kütüphaneden ayırıp "Girin," diye seslendim.

David kafasını kapıdan uzatarak "Selam Beren, müsait misin?" dedi.

"Evet, gir lütfen," diye kibarca cevap verdim. O da nazik bir şekilde gülümseyerek bana karşılık verdi.

"Sabahki durum için tekrar özür dilerim." Yine mahcup bir hale bürünmüştü ancak bu ifade bu kadar devasa bir adamda komik duruyordu.

"Boş ver, önemli değil."

Elimle konuyu kapatmasını ister gibi işaret ettim. O da hemen başka bir konuya geçti.

"Kıyafetlerine bakılırsa eğitim için hazır görünüyorsun," dedi duştan sonra yenilerini giydiğim tayt ve tişörte bakarak.

"Evet, hemen mi başlayacağız?"

"Aslında akşam diye planlamıştık ama sabahki simülasyon dersini başarıyla erkenden tamamlamışsın."

O gülümseyince ben de istemsiz bir şekilde dudaklarımı kıvırdım. Enerjisi Mike'a benziyordu.

Kapıdan çıkmak üzereyken aniden durdu ve bana döndü.

"Bu arada, Frank bana her şeyi anlattı. Olanlara çok üzüldüm. Tüm bunların içinde olmak, her şeye şahit olup, bir de bizden biri gibi davranmak çok zor olmalı. James seni korumak için gerçekten çok çaba göstermiş. Onun için değerli olduğunu düşünüyorum, yoksa Birlik'e bu şekilde karşı gelmezdi."

James dediği anda yine düşünce yetimi yitirmiştim. Ben cevap vermeyip kararsızca yüzüne bakmaya devam ettiğim için konuşmasını sürdürdü.

"James uzun süredir Türkiye'de görev yapıyor, Beren. Sanırım onunla önceden tanışıyordunuz, yoksa seni böylesine korumasına açıklık getiremiyorum."

Söyledikleri kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı. James mi bana değer veriyordu? İşte buna gülerdim. Sıkıntıyla iç çektim ama bu durumu David'in anlamasını istemiyordum.

"Anlaşılan Frank sana eksik anlatmış, David. Çünkü James'le önceden tanışmıyoruz. Yollarımız bir şekilde kesişti ve ben teknolojinizi görüp protokolü ihlal edince James beni yanında tutmak zorunda kaldı. Beni koruma çabası da sivil olduğum gerçeğinden kaynaklanıyor. Düşündüğün gibi bir durum yok."

Ne kadar sakin konuşmaya çalışsam da, tüm bunları hararetle sıraladığımın farkındaydım. David kafası karışmış gibi bana bakıyordu ama hemen toparlanıp güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Sen öyle diyorsan öyledir. Hadi gidelim."

Ben de gülümsemeye çalıştım ancak suratımdaki ifadeyi değiştirdiğimden şüpheliydim. David'i hiç tanımıyordum ama içten içe bu eğitimi James'den alsam çok daha rahat olacağımı düşünmeye başlamıştım.

Eğitim alanına ilerledikçe, bu değişik his beni takip etti. Aslında bu durum kafamın ne kadar karışık olduğunun açık bir göstergesiydi. Tüm bunlar başından beri nefret ettiğim adama duyduğum alışkanlıktan kaynaklı olmalıydı. Belki David'i gerçekten tanımamın biraz yardımı dokunabilirdi. Ne de olsa yeni bir sırdaşım vardı ve onunla konuşurken yalan söylememe de gerek yoktu.

Yanımda yürüyen David'in farklı bir havası vardı. Hani lisede ya da üniversitede popüler çocuklar olurdu ya... Hem ulaşılmaz dururlar hem de herkese bakarken gülümserlerdi ve o an bayılacak gibi olurdunuz. İşte David de tam böyle biriydi. Lacivert ise gizemli ve soğuktu. Gülümsemesini görmek zor, onunla sohbet etmek daha da zordu. Ona ısınamamama şaşmamak gerekirdi. Nefret etmemin nedeni ise... Zihnimi zorladım. Ondan nefret etmem için tonlarca nedenim vardı. Buradaki esaretimin ve ölümle yüz yüze olmamın en büyük suçlusu oydu. Yanlış zamanda yanlış yerde olmam benim suçum olamazdı. Düşüncelerimden sıyrılıp, yanımda yürüyen okulun yakışıklısına döndüm.

"David," dediğimde hemen bana döndü. "Sadece eğitmenlik mi yapıyorsun, yoksa başka görevin de var mı?"

Dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Yedi yıl kadar sahada görev yaptım. Sonrasında tekniğimin iyi oluşundan dolayı eğitmen oldum. Beş yıldır eğitmenim ve şu an tek uğraşım bu. Aslında James de bir eğitmen kadar iyidir ama o aynı zamanda bir görev yürüttüğü için yardımının dokunacağını düşünüyorum."

"Anladım. Peki, Birlik'in üyesi olmaktan memnun musun?"

Bu soruyu gerçekten merakımdan sormuştum ama David anında ciddileşti.

"Hepimiz Birlik'e ulvi bir görevi gerçekleştirmek için girdik. Bazılarımız doğuştan bu görev için hazırdı, bazılarımız ise zorunlu kaldı. Ama yaptığımız şeyler dünyanın kaderini değiştirdiği için şikâyet etmeye pek hakkımız yok."

Başımı sallayarak söylediklerini onayladım. Bu dediklerinin üzerine katacak pek bir şeyim yoktu.

Çalışacağımız oda, sabah kullandığımız simülasyon odasının yanındaydı. Odanın kapısını açan David içeri girmek için beni bekledi. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için hafif bir mide kasıntısı hissettim. Gerilmeye başlamıştım. Yine de, odaya adım attığımda, duvara yaslanmış bir şekilde bizi bekleyen James'i görmeyi beklemiyordum.

David onu görünce gülümsedi.

"Bir seyircimiz var demek. Çaylağını iyi eğittiğimden emin olmak mı istiyorsun?"

David'in bunu samimi bir şekilde söylemesine rağmen Lacivert ruhsuz bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Kibarlığı hiçbir zaman elden bırakmayan buz kütlesi!

Bizi izleyeceğini onaylayınca gerginliğim daha çok arttı.

David odanın ortasına yöneldi. Yerde incecik minderler seriliydi. Ayakkabılarını çıkardı ve bana dönerek sen de çıkar der gibi gülümsedi.

Dediğini yaptım ama bağcıklarımı çözerken bile ellerim titriyordu. Çok heyecanlı ve gergindim.

Bu ilk dövüş eğitimim değildi belki ama ilk defa eğitim alıyor gibi titriyordum.

David anında bu halimi fark etti. Yanıma geldi ve "Rahatla, seni zorlamayacağım. İlk derste sadece neler yapabiliriz ona bakacağım. Kendini kasma ve bana güven," diyerek heyecanımı yatıştırmaya çalıştı.

Zorla da olsa gülümsedim. Lacivert'e bakmayı reddediyor, sadece David'in suratına bakıyordum. Minderlerin tam ortasına geçtiğimde David bana iyice yaklaştı. Bu hareketiyle gözlerim istem dışı Lacivert'i buldu. Bakışlarını dikkatle bize yöneltmişti. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı ancak bunun üzerine fazla düşünemeden David'e odaklanmam gerektiğini kendime hatırlattım.

David hazır olduğumu fark ederek konuşmaya başladı.

"Şimdi öğreteceğim hareketlerde en önemlisi, tüm hamlelerini seri bir şekilde hesaplamak. Manevraların arasında denge oluşturmalı ve kendini sağlama almalısın. Diğer önemli faktör de hızlı olman. Sana sırayla öğreteceğim hareketlerin vuruş hızı gittikçe artacak ve daha ölümcül olacak."

Yutkundum. David'in söyledikleri hızla zihnimde yer ederken, elimden geldiğince kendimi buna hazırlamaya ve o anı hayal etmeye çalıştım.

"İlk olarak, karşı tarafın sana tekme atarak saldırdığını düşünelim. Eğer bu tekmeyi savuşturamayacaksan, tekme sana dokunduğu anda canın yansa da rakibinin ayağını tut ve hiç vakit kaybetmeden boşta kalan bacağının iç kısmına sert bir tekme geçir. Bu hareketin adı *Sanda Yere Serişi*."

Anladığımdan emin olmak adına yüzüme baktı. Hemen kafamı sallayıp onayladım.

"Haydi şimdi deneyelim."

Hareketi fiziksel olarak gösterdiğinde daha iyi anlamıştım. Birkaç tekrardan sonra doğru tekniği bulduğumu ama tekmelerimin daha sert olması gerektiğini belirtti.

Daha çok benim kan ter içinde kaldığım bir an, David çalışmayı durdurdu. Tekmelerimin hâlâ başarısız olduğunun farkındaydım. Bunun bilincinde olarak başımı eğdim.

"Beren, bu hamleler bizim için normal hareketlerden farksız. Sert vurmaktan çekinme, bana etkisi olmaz."

Konsantre olmak için bir süre gözlerimi kapattım. Bir süreliğine tamamen yaptığım işe odaklanmış, Lacivert'in yakıcı varlığını aklımdan çıkarmıştım. David'e yaklaşarak gücümün el verdiği kadarıyla sert bir tekme geçirdim. David'in yüzü hafiften buruşunca, ona hissettirdiğim acıya rağmen gülümsemek istedim.

"Pekâlâ," dedi. "İlk günden kendimi öğrencime güldürdüğüme göre oldukça iyi bir eğitmenim."

Sonraki hareket bir öncekinden daha zordu ve de yakın temas gerektiriyordu. David bir profesyonel edasıyla hareketi anlatmaya başladı.

"Bu harekette biraz zorlanman normal. Çok etkileyici bir hamledir ama karşı taraftan gelirse kesinlikle kaçman gerekir. Hareketin adı, *Geri Bacak Ön Tekme*." Bacağının üst kısmı ve beline kadar uzanan kasları kullanacaksın. Bacağını geriye çekerek rakibin suratına kadar hızla yükseltmen ve çene hizasına vurarak etkisiz hale getirmen gerekiyor."

Açıklamanın ardından pratiğe geçtik. Gerçekten de zordu. Bacağımı bir türlü istenilen seviyeye getiremiyordum ve denedikçe kaslarım daha çok yanmaya başlamıştı. Birçok denemeden sonra David yapamayacağımı anlamış olacak ki, tekme atışım esnasında birden bacağımı tuttu. Bacağımın üst kıvrımını kavrayarak kendine çekti ve canımın yanmasına rağmen hareketin doğru halini gösterdi.

Bu beklemediğim temas bedenimin gerilmesine neden olsa da, David'in beni yönlendirmesine izin verdim. Sadece, Lacivert'in hâlâ odada olduğu düşüncesini kafamdan atamıyor, bakışlarının oradan bile tenimi yaktığını hissediyordum.

Zihnimi boşaltıp David'in bir sonraki hareketi anlatmasını dinledim. Son hareket üzerine de biraz çalıştıktan sonra, *Wing Tsun* adı verilen, temelde kollarımızı kullanarak uyguladığımız kişisel bir savunma sistemini gösterdi.

Bu yöntem kollar ve elleri çok hızlı hareket ettirerek karşındakini etkisiz hale getirmeye dayanıyordu. En hızlı hamleleri bu aşamada yaptığımız için, en çok bu metodu çalışırken yorulmuştum.

Nihayet çalışmamız bittiğinde nefes nefeseydim. David çok anlayışlı bir eğitmen gibi görünse de Lacivert'ten farkı yoktu. Dayanma gücü ve sabır burada en önemli özelliklerdendi, artık anlamıştım.

David son kez elimden tutarak, yere yığılmış bedenimi ayağa kaldırdı.

"Çok yoruldun, bugünlük bu kadar yeter. Bence gayet iyiydin. Önceden aldığın dövüş eğitimi hareketleri algılamanda yardımcı oldu."

Hâlâ nefesimi düzene sokmakla uğraştığım için, söylediklerine ancak çarpık bir gülümseme ile karşılık verebildim. Omzumu bir abi edasıyla kavrayıp sıvazladığında, Lacivert'in tepkisini kontrol etme isteğiyle doldum. Ne de olsa çarpık bir fanteziyle beni Mike'tan uzak tutmaya çalışmasının üzerinden çok fazla zaman geçmemişti.

"Teşekkür ederim, David." Tekrar gülümsedim.

"Bay Hood, genel merkezden aranıyorsunuz."

David, Jenny'nin uyarısını duyduğu anda oflar gibi bir hareket yaptı. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi.

"Benim şimdi gitmem lazım. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz."

"Tamam."

Soluklanmak için birkaç saniye daha bekledim. Bacaklarımın tekrar güç kazandığını düşündüğüm anda kapıya yöneldim. Amacım Edepsiz'le dialoğa girmeden oradan ayrılmaktı. Ancak benden önce davranıp kapıda belirdi ve hiç beklemediğim bir hareket yaparak parmak izini tarayıcıya okutup birkaç tuşa bastı. Kapının kilit sesini duyduğumda neler olduğunu anladım ve kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?" dedim sakin bir sesle. Neyse ki nefesim biraz olsun düzene girmişti. Kapıya yaklaştım. "İzin verirsen odama gidip duş alacağım."

Yerinden kıpırdamadı. Sabrımı sınar gibi, ifadesiz bakışlarını üzerime sabitlemiş bekliyordu. Ah, işte yine oyun oymaya başlamıştık. Derin bir iç çektim.

"Ne istiyorsun?"

Öfkelendiğim ses tonumdan belliydi. O ise her zamanki ölüm sessizliğini koruyordu. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı.

"Mindere geç."

"Anlamadım," dedim ama o kadar büyük bir tereddütle söylemiştim ki, ses tonum kafamdan ne geçiyorsa açık ediyordu. Tek istediğim ılık bir duştu. Şu an zekâsı ya da akıl oyunlarıyla savaşacak durumda değildim.

Edepsiz cevap vermek yerine, kapıya yaslanmayı bırakıp bana doğru ilerledi. Ben de otomatik olarak geriye doğru adım atmaya başladım. Boğazım kurumuştu. Bir şeyler söylemek istesem de sesim çıkmadı. Ürkütücü ama bir o kadar da güzel görünen bu adam üzerime gelirken, bunu engellemek için bir şey yapamıyor olmam acınasıydı.

Ayağım mindere takıldığında durdum. Ancak o durmadı. Bir geri adım daha atıp mindere basmam için beni zorladı.

"James..." dedim pes eder gibi. "Her neyin peşindeysen, şu an uğraşacak halim yok. Söz veriyorum daha sonra benimle oynaman için sana avans vereceğim."

"Pozisyonunu al."

"Ne?"

"Pozisyonunu al, Beren."

"Dalga geçiyorsun." Öfkeyle güldüm.

"Başka bir dilde daha tekrarlamamı ister misin?"

Yüzünde herhangi bir mizah duygusu olmamasına rağmen benimle alay ettiğini biliyordum. Kanım kaynamaya başlamıştı. Yumruklarımı sıktım ve minderi terk etmek üzere hareketlendim.

Önüme geçerek yanından ayrılmamı engelledi.

"Beni rahat bırak!" dedim dişlerimi sıkarak.

Bir eli bacağıma değdiğinde ateşe tutulmuş gibi sıçradım. Bakışlarını gözlerimden ayırmayarak elini bacağımda hareket ettirmeye devam etti.

"Ne-Ne yapıyorsun?" diye sordum ama sesim gücünü kaybetmişti.

"Doğru pozisyon almanı sağlıyorum."

Gözlerindeki meydan okuyan ifade kalbimi sıkıştırdı. Göğsüm heyecan ve korkunun karışımı bir tempoyla inip kalkıyordu. Elleri dizime kadar bacağımda dolaştıktan sonra dizimi kırarak kendine çekti. Dengemi kaybedecek gibi olduğumdan ona tutundum. Bir eliyle dizimi tutarken, diğer eliyle de düşmemem için belimi kavradı.

İtiraz etmeme fırsat bırakmadan, daha ileri giderek ayak bileğimi tuttu ve bacağımla beraber beni de kendine doğru çekti. Nefesim tutulmuştu sanki, kıpırdayamadan beni kontrol etmesine izin veriyordum. Elini bacağımın üzerinde konumlandırıp, omzum hizasına çıkarana kadar zorlanan kaslarıma masaj yaptı. Yardımı sayesinde David'le denediğimiz gibi canım yanmamıştı. Yakınlığımız karşısında nefessiz bir şekilde kalbimi dinliyordum. Ve şu an çok hızlı atıyordu.

Lacivert'in boyu David'den daha uzun olduğu için bacağımı daha da yukarı kaldırmıştı ama kaslarımın acısını hissetmiyordum bile. Şaşkın bir şekilde ona bakıyor, dilimin ucuna bir itiraz nidası gelsin diye bekliyordum ancak cümle kuramıyordum. Bacağımdaki dokunuşlarını derinleştirdiğinde ayağım çenesine değiyordu.

"İşte bu hareketin tam olarak doğrusu bu," diye fısıldadı kulağıma.

Kalp atışlarımın mümkünmüş gibi daha çok hızlandığını hissettim.

Kaslarımın sızısını hissetmesem de, sağ bacağım titremeye başlamıştı. Her şeyden öte bu değişik, tatlı acı işkenceye daha fazla katlanmak istemiyordum.

"James, yeter, anladım," dedim cılız bir sesle. Ardından güç almak için yutkundum. "Bırak artık beni."

Bırakmadı. Onun yerine, belimi kavradığı elleriyle beni havaya kaldırarak bacağımı çenesinin altından kurtarmamı sağladı. İki ayağım da zemine bastığında, bedenim biraz gevşese de hâlâ onun kollarındaydım ve temasımız sürüyordu.

"Şimdi tekrar dene."

Ses tonu öylesine can alıcıydı ki, zihnim itiraz etse de bedenim ona itaat etmek için can atıyor gibiydi. Derin bir nefes aldım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Hayır, denemeyeceğim!" dedim tamamen geri çekilerek. "Benimle uğraşmaktan vazgeç artık. Ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyorum. Kafamı karıştırıp durma!"

"Sadece doğrusunu öğretmeye çalışıyorum," dedi sakin bir sesle.

Histerik bir kahkaha attım.

"Doğrusunu mu? David zaten usta bir eğitmen. O da aynısı birkaç dakika önce gösterdi."

Gözlerini kısıp imayla yüzüme baktığında bir geri adım daha attım.

"Ya da dur," dedim cüretkâr bakışlarına karşılık vererek. "Şimdi de David'den uzak durmam gerektiği zırvalığından bahsedeceğin kısma geldik, değil mi?"

Cevabını dinlemeden kapıya doğru ilerledim, bu sefer beni durdurmasına izin vermeyecektim. Ancak onun için beni

engellemek o kadar da zor değildi. Kolumdan tutarak hâlâ titreyen vücudumu kapıya yasladığında donup kaldım. Bana dokunması öyle doğal ve iyi hissettiriyordu ki, aynı anda buna karşı çıkan zihnim bana işkence yaşattırıyordu. Sürekli yaşadığım duygu karmaşasından bıkmıştım. Daha fazla savaşamayacaktım. Yukarıya kalkan kollarımı serbest bırakarak gözlerimi kapadım. Beni bu kadar zorladığı için ondan nefret ediyordum. Canımı yaktığı için, mutlu olmama, iyi hissetmeme izin vermediği için...

Gözlerimi kapatmamla, göz pınarlarımda biriken yaşlardan bir tanesi firar ederek yanağımda ılık bir yol izledi. Sağ elimi kaldırıp yanağımı silmek için uzanmak istedim. Ancak buna da izin vermedi. Parmağıyla önce gözümdeki yaşı sildi, ardından minik hareketlerle ıslaklığın göz kapaklarımdan dudaklarıma kadar uzanan yolunu izledi. Dokunuşları yorgun bedenimi dinlendiriyor, kalbimin fazlaca hızlı atmasına neden oluyordu. Bunun nedeni daha önce kimsenin bana bu şekilde dokunmamasıydı.

Hormonal tepkiler diye düşündüm.

Bu şefkat gerçek değil. O gerçek değil.

Zihnimin uyarılarıyla gözlerimi araladım. Lacivertleri durgun ve sakin bir okyanus kadar derindi. Bir anlığına her şeyi, yaşadıklarımı, ona olan nefretimi ve tüm bu anların sahte olduğunu unuttum. Gözlerimdeki teslimiyeti ele verir vermez nefesini daha yakından hissettim. Burnumu kırıştıran kokusu bağımlılık yapacak kadar tesirliydi. Gözyaşımı sildiği parmağını yanağımda gezdirmeye başladı.

"David'le ilgili bir sorunum yok," diye fısıldadı. "Sadece bir başkasının sana dokunmasından hoşlanmıyorum, kim olursa olsun." Sesi kadife kadar yumuşak çıkıyordu.

Duyduklarım karşısında kaşlarım çatıldı. *Saçmalıyorsun!* demek istedim ama hastalıklı bir şekilde kollarında olmanın doğal geldiğini fark ettim. Bana ne oluyordu? Allah'ım, bana ne yapıyordu?

Hipnoz edici bakışları hâlâ üzerimdeyken kapının arkasında başka bir ses yükseldi.

"James? Orada mısın?"

Elizabeth'in kulak tırmalayıcı sesi içime karabasan gibi çöktü. Hemen kollarından çıkıp gözlerimi sildim.

"Buradayım, Elizabeth. Bir sorun mu var?" Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamıştı.

"Hayır. Sadece şu bahsettiğim yere gidelim demiştim ya, hazırım seni bekliyorum."

Elizabeth'i göremesem de ses tonunun beni bu kadar rahatsız etmesi yüzümü buruşturmama neden oldu.

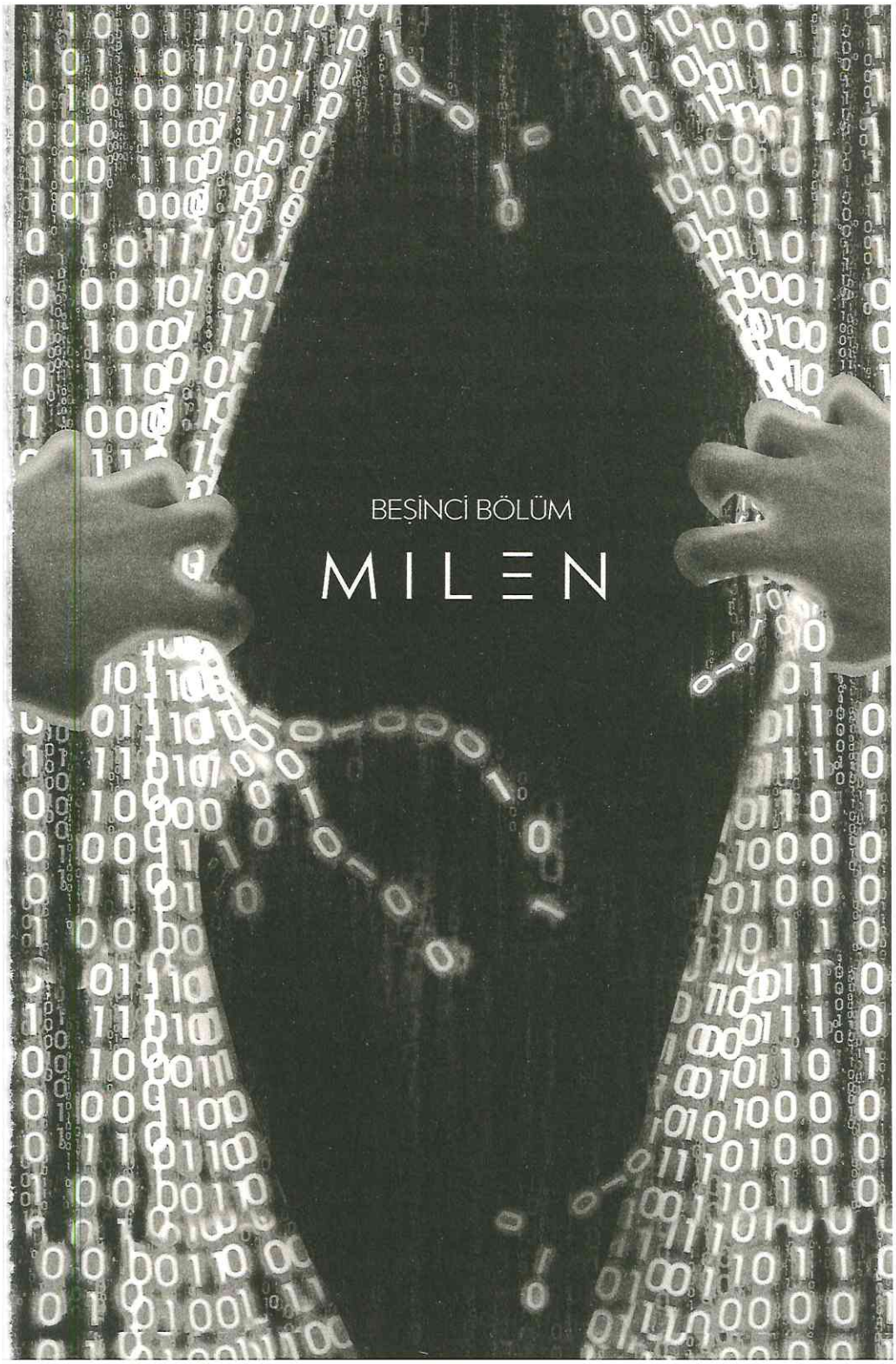
Bu tepkime karşılık Lacivert'in dudaklarında hafif bir kıvrılma meydana geldi.

Gözlerime bakmaya devam ederek cevap verdi. "Üç dakika içinde otoparktayım. Tesla'yı al. Sen kullanıyorsun."

Elizabeth'in cevabı bu sefer coşkuluydu. "Harika."

James herhangi bir şey söylemeden kapıyı açtı. Son kez bana bakıp koridora çıktığında rahat bir nefes almam gerekirdi, değil mi? Ancak tek yapabildiğim, sıkışan kalbim karşısında tekrar yüzümü buruşturmak oldu.

Arkasından "Bana kimin dokunacağına sen karar veremezsin!" diye hırsla bağırsam da çoktan koridoru terk etmişti.

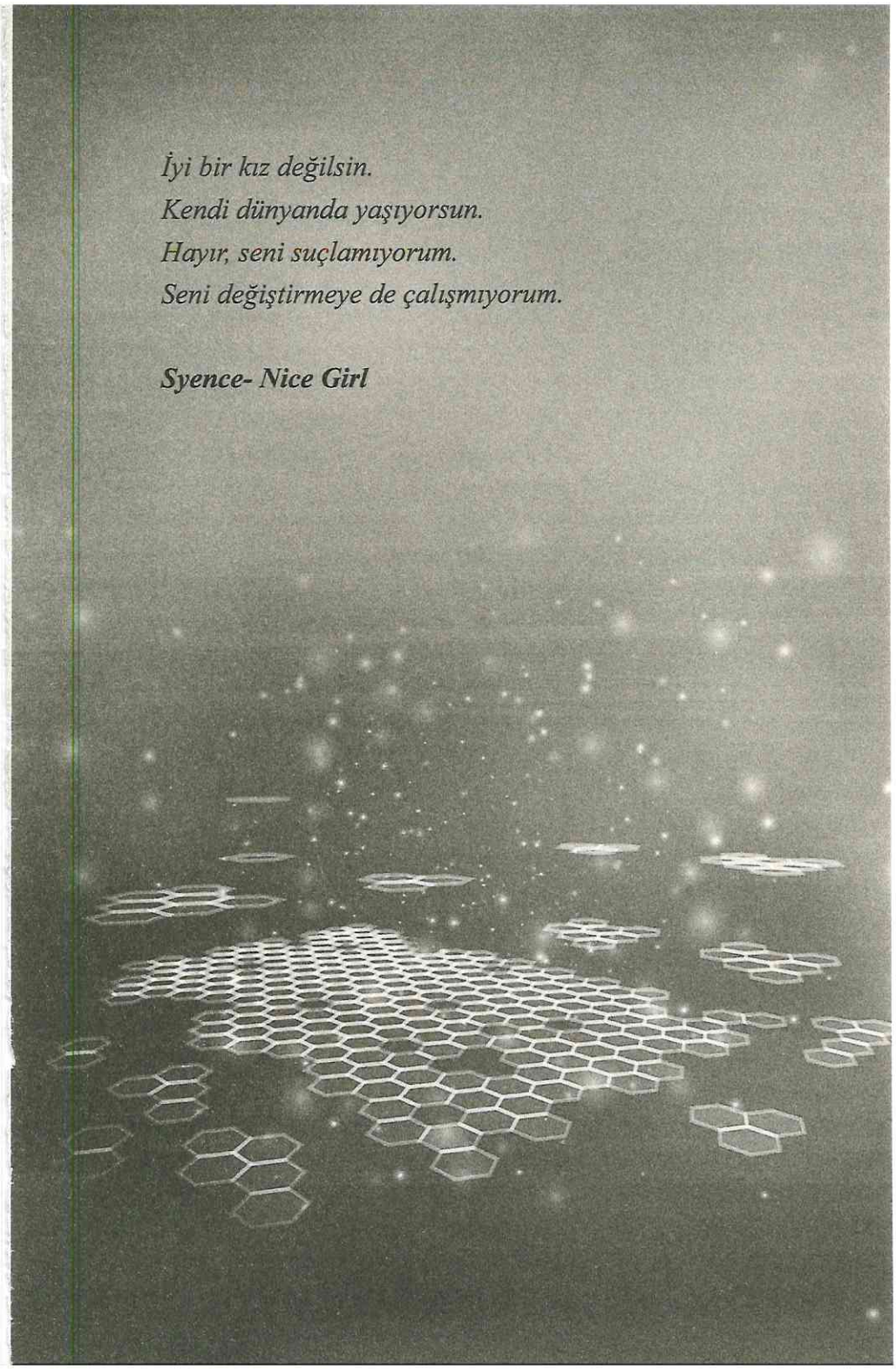

BEŞİNCİ BÖLÜM

MILEN

İyi bir kız değilsin.
Kendi dünyanda yaşıyorsun.
Hayır, seni suçlamıyorum.
Seni değiştirmeye de çalışmıyorum.

Syence- Nice Girl

Kahvaltıdan sonra sarsak adımlarla kırmızı odaya yöneldim. Gece boyunca uyandığımda hatırlamadığım kâbuslar görmüştüm ve güne gergin başlamıştım. Şimdi ise sevgili ekip liderimizin emriyle acil bir toplantıya gitmek üzere ayaklarımı bana itaat etmeleri konusunda ikna etmeye çabalıyordum.

Odaya girdiğim anda dev ekranların önünde oturan Mike bana dönerek gülümsedi.

"Günaydın, fıstık!"

"Günaydın," dedim neşeden yoksun bir sesle. Ardından istem dışı esneyince Mike'ın gülümsemesi genişledi.

"Birileri uykusunu alamamış anlaşılan."

Baygın bakışlarımı Mike'ın üzerinde tutarak tekrar esnedim.

"Seninle uğraşacak enerjim yok, Mike. Tüm gece burada ve ayaktaydım."

"Tamam işte, mahzende de gece yapılacak bir şeyler bulunabilir." Sırıtışı çirkin bir boyut almıştı.

Yüzümü buruşturarak imasından ne kadar iğrendiğimi göstermeye çalışırken kapı açıldı ve Sofia ile suratsız Edepsiz içeri girdi.

Mike pis pis sırıtmaya devam ederek James'e baksa da, düşündüğü tepkiyi elde edememişti. Lacivert'in yüzü her zamanki gibi duvardan farksızdı. Yakışıklı bir duvar.

Mutsuz ifademi koruyarak, ikisi arasında dönen bakışlarımı Sofia'ya çevirdim.

Üzerinde mini bir siyah şort ile göbeğini açıkta bırakan salaş, kısa kollu bir bluz vardı. Bense gri tayt ve mavi bir tişört

giymeyi uygun bulmuştum. Mahzende bu kadar özenli giyinmesine anlam veremesem de güzel göründüğü bir gerçekti.

Onu incelediğimi anlamış gibi sıcak bir şekilde göz kırptı. Ben de aynı şekilde karşılık vererek bakışlarımı dev ekranlara çevirdim.

Gözlerim ekranların önüne geçen Edepsiz'e kaydığında, ilk fark ettiğim ekrandan yansıyan parlak ışıkların yüzünü nasıl olağanüstü gösterdiğiydi. Işıklar yüzünde adeta dans ediyor, güzel çehresini muhteşem bir illüzyon gösterisine çeviriyordu. Böylesine çorak bir ruhun bu kadar güzel olması adil değildi.

"Pekâlâ," diye böldü düşüncelerimi ahenkli sesi.

Adamın sesi bile o kadar etkileyiciydi ki, bu kadar başarılı bir ajan olmak için çok uğraşmasına gerek olmadığını düşündüm ve bu gerçek ona daha çok öfkelenmeme neden oldu.

"Bu gece önemli bir görevimiz var. Normal koşullarda Sofia ile gideceğimiz bir görevdi ancak Sofia'nın bugün merkez üsse gitmesi gerekiyor. O yüzden bu görevde partnerim sen olacaksın, Beren."

Bunu söylerken yüzüme bakmak yerine ekranlara bakmaya devam ediyordu. Benimle göz teması kurmuyor olması canımı o kadar sıktı ki, öfkeden yumruklarımı hazır hale getirdim.

"Mike, sen de görev boyunca bize destek olacak, her adımımızı izleyeceksin."

"Tamamdır," dedi Mike ciddiyete bürünerek.

"Görev tanımlaması?" dedim ürkek bir sesle. Doğru kelimeleri kullanıp kullanmadığımdan bile emin değildim. Profesyonel olmaya çalışsam da korkuyordum. Hem Lacivert'in yanında hata yapmaktan, hem de işleri batırmaktan korkuyordum.

James'den önce davranarak cevap veren Sofia oldu. Bana oldukça sıcak davrandığı için bu duruma sevinmiştim bile.

"Aslında en eğlenceli görevlerden birine gidiyorsun," dedi göz kırparak. "Tek yapman gereken, muhteşem görünmek ve James'in koluna girerek etrafa gülümsemek."

Doğru duyduğuma emin olamayarak kaşlarımı çattım.

"Anlayamadım?"diye cevap verdim gergin bir sesle.

Ardından James'in dümdüz sesi duyuldu.

"Bu akşam T.J. Allen kimliğimle bir davete katılacağım, sen de partnerim olarak yanımda olacaksın. Herhangi bir aksilik olması riskine karşılık Mike arka planda bizi destekleyecek."

"Peki, görevin amacı nedir?" diye sordum dilime hâkim olamayarak.

Edepsiz Lacivert ilk defa bakışlarını bana çevirdi ve anlamsız bir korkuyla kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Bu benim yeni görevimle ilgili. İzlemem gereken hedefler var ve bu gece onları yakın takibe almam için iyi bir fırsat. Görev için ihtiyacın olan her şeyi Jenny hazır edecektir. Ekstra bir ihtiyacın olursa bana bildirebilirsin."

Dudaklarından çıkan her kelime özenle sarf edilmiş gibiydi. Kendimi dudak hareketlerini izlerken bulunca hızla toparlandım.

"Anladım."

Tekrar ekranlara bakarak bakışlarımı oyalamaya çalıştım.

Odadaki sinir bozucu sessizliği bozan Sofia oldu.

"Benim artık gitmem gerekiyor. Testlerin bir hafta süreceğini belirttiler."

Sofia'ya zoraki gülümsedim. Aklım akşamki görevdeydi.

Omzumu dostça sıkıp yanımdan geçtikten sonra, James'e doğru ilerledi ve ona sıkıca sarıldı.

Gözlerimin önünde gerçekleşen sahneye oldukça şaşırmıştım. Edepsiz boynuna dolanan kollar karşısında kaşlarını havalandırsa da, Sofia'nın belini sıvazlayarak ondan uzaklaşmasını sağladı.

Bu görüntü karşısında elimde olmadan sertçe yutkundum ve midem kasıldı. Boğazımda yükselen safra tadı ve hızlanan kalp atışlarım, olduğum yerde donmama sebep olarak, karşımdaki görüntüye odaklanmam için beni zorluyor gibiydi.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ancak bu halimin karşımdaki görüntüyle ilgili olma ihtimali bulunmadığından fizyolojik nedenlere yordum.

Durumumu fark eden Mike yanıma geldi.

"Beren, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedim elimi *bir şey yok* der gibi sallayarak. "Sabah yediklerim dokunmuş olmalı. Biraz dinlenirsem akşama toparlarım." Gülümsemeye çalışsam da beceremediğimden emindim. "Bana ihtiyacınız yoksa odama geçiyorum," dedim cılız bir sesle.

Sorumun James'e yöneltildiği aşikârdı.

Cevap olarak kafasını sallamakla yetindi. Ancak tam kapıdan çıkıyordum ki, arkamdan seslendiğini duydum.

"Miden için Jenny'den yardım isteyebilirsin."

Ben de kafamı sallayarak karşılık verdim ve aynı sarsak adımlarla odama ilerledim.

Odama girip hızla kapıyı kapattığımda midemdeki kasılmalar devam ediyordu. Koşarak klozete gidip yediklerimi boşalttıktan sonra, aynadaki solgun yüzüme baktım. İyi görünmüyordum. Sabah yediğim yiyecekler midemi bozacak türden de değildi. Ilık bir duş almadan önce Jenny'ye görünmenin iyi olacağını düşünerek odamdan çıktım ve yavaş adımlarla siyah kapılı odaya doğru ilerledim. Odaya girmeden önce nezaketen kapıyı tıkladım. Belki de Sofia daha gitmemişti ve James ile içerideydiler. Bu düşünceyle midem biraz daha kasıldı ve öğürmekten son anda kurtuldum. Bozuk mideme ikisinin iğrenç görüntüleri iyi gelmiyordu.

Odaya adım attığımda içeride kimsenin olmadığını görmek rahatlamamı sağlamıştı. Odanın merkezindeki siyah koltuğa oturarak Jenny'ye seslendim.

"Jenny, kendimi iyi hissetmiyorum. Neyim var, kontrol eder misin?"

"Elbette, Bayan Soydan. Sabit durmaya devam edin."

Birkaç saniye içinde etrafımda beliren ışık huzmeleri, gözlerimi alacak kadar parlayarak hızlı bir şekilde vücudumda dolandı. Sabırsız bir şekilde Jenny'nin yorumunu beklemeye başladım. Nihayet ışınlar parlaklığını yitirdi ve Jenny'nin sesi duyuldu.

"Fizyolojik olarak herhangi bir komplikasyon saptanmadı, Bayan Soydan. Mide bulantınız ve panik atak haliniz endişe, stres ya da üzüntüye bağlı psikolojik reaksiyon olarak yorumlanabilir."

Jenny'nin açıklaması karşısında kaşlarımı kaldırdım. Evet, akşam çıkmak zorunda olduğum görev beni korkutuyordu ancak beni hasta etmiş olması... Bu gerçekten tuhaftı.

"Pekâlâ... Teşekkürler, Jenny."

Koltuktan kalkıp odamın yolunu tuttum. Ilık bir duş ve biraz uyku beni kendime getirebilirdi.

İki saatlik huzursuz bir uykudan sonra yavaş hareketlerle yatağımdan kalkarak banyoya yürüdüm. Saçlarımı kurutmadan uyuduğum için hâlâ nemliydi. Yüzümü hızlıca yıkayıp küvetin yanındaki alanda durdum.

"Hızlı kurutma işlemi lütfen, Jenny."

Saçlarım saniyeler içinde kururken, yaptığım işlemin beni artık şaşırtmıyor oluşu ironikti. Burada olmamın tek iyi yanı, bu teknolojiye kolayca alışabiliyor olmaktı. Özellikle de Jenny'ye. Bu bakımdan yıllarca mahzende yaşamış gibi hissediyordum.

Tekrar odama geçtiğimde yatağımın üzerinde duran alev kırmızısı elbiseyi gördüm. Bu parçaya elbise demek sönük kalırdı. Bildiğin tuvaletti. Yanında da tenim kadar soluk renkte, oldukça zarif ve yüksek topuklu bir ayakkabı ile televizyonda bile göremeyeceğim kadar pahalı mücevherlerin olduğu bir kutu duruyordu.

Elbisenin ipeksi kumaşına dokunarak ürkekçe incelemeye koyuldum. Tüm bunlar benim için fazlaydı. Her nereye gideceksek benim ligimin oldukça dışında bir yer olduğu kesindi.

Kıyafeti giymeden önce saçlarımla ilgilenmem gerektiğini düşünerek duraksadım. Sırtı hafif açık olan elbise yerlere kadar uzanıyor ve ön kısmı da boynuma kadar yükseliyordu. Bu durumda saçlarıma birazcık dalga vermem yeterli olacaktı. Nasıl yapacağımı düşünürken, Jenny'nin mekanik ama sevdiğim sesi odada yankılandı.

"Saç şekillendirmesi için makyaj masanıza geçebilirsiniz."

Gülümseyerek dev aynanın önündeki sarı koltuğa oturdum.

Kuaför fikri, her kadına yapacağı gibi benim de sinirlerimi yatıştırmıştı. Jenny'nin uzanmam ve saçlarımı özgür bırakmam konusunda birkaç komut vermesinin ardından, oturduğum

sandalyenin hareket ettiğini hissettim. Mahzende gördüğüm o kadar şeyden sonra bile beni şaşırtmayı başaran makyaj malzemeleri, ince çelik kollar aracılığıyla etrafımda dolanmaya başladı.

Kendimi serbest bırakarak yüzümde ve saçlarımda ortaya çıkardıkları mucizeyi beklemeye koyuldum. Dakikalar sonra kısmen hazırdım. Aynadaki aksim, son derece doğal ve profesyonel bir makyajla, sağ tarafıma taranmış hafif dalgalı saçlarla bütünleşmiş, doyurucu bir görüntü sunuyordu. İlk bakışta çok değişmediğimi düşünsem de, bu halimle farklı bir aura yaydığım aşikârdı.

Aynadaki yansımama gülümseyerek, elbiseyi giymek üzere hareketlendim.

Tamamen hazır olduğumda, stres belirtilerini göstermeye başlamıştı. Görüntüm kendimden emin olmam için yeterliydi ancak James'le böylesine bir göreve gidecek olmak kaçınılmaz bir gerilim yaratıyordu.

Derin bir nefes alarak odamın kapısını açtım. Lacivert koridorda beni bekliyordu. Gömleğinin düğmesiyle uğraşırken kapı sesiyle başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Üzerinde her parçası siyahtan oluşan ve fit vücuduna tamamen oturmuş bir smokin vardı. Geriye taradığı saçları ve kirli sakalıyla yüzünün tüm güzelliğini ortaya sermişti. Üzerindeki rengin yansımasıyla koyu gölgelere bürünen gözleri beni incelemeye başladı.

Karşısında bu şekilde bulunmamın verdiği heyecanla yutkundum. Elbette bu heyecan ona özel değildi. O an karşımda kim olursa olsun, beni böyle incelerse heyecanlanırdım. Ancak bu hastalıklı derecede mükemmel adamın benden çok daha iyi göründüğüne şüphe yoktu. Lacivert gözleri elbisemin renginin yansımasıyla alev almış gibiydi. Göz bebeklerinde kendi yansımamı görmem garip hissettirmişti. Bir kez daha bu kadar güzel görünmesinin haksızlık olduğunu düşündüm. Ve bir kez daha şu an gözlerinde dolanan ateşin aldatmaca olduğunu...

Gözlerini ilk çeken ben oldum. Bakışlarımı görüntüsünden alıp koridora çevirdim.

"Gidelim mi?"

"Elbette."

Ses tonunun yumuşaklığı karşısında irkilsem de kendimi topladım. Eliyle yol vererek önden yürümemi sağladı.

Önüne geçtiğim anda sırtımdaki dekolte yüzünden tenimin karıncalandığını hissettim. Bu tarz bir elbiseye alışık değildim ve üzerimde gezinen bakışlarının da pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Koridordaki gizli kapıyı kullanarak otoparka inmemizi sağladı.

En lüks arabaların olduğu bölüme geldiğimizde kırmızı bir Lamborgini'nin önünde durdu ve yolcu kapısını açarak binmemi bekledi.

Bu kibarlığı karşısında kaşlarımı kaldırarak yanına ilerledim.

"Bu araba pek senin seçimin değil gibi," dedim.

Bu lüks aracı haberlerde görmüştüm. Dünyada sadece elli tane olduğundan bahsediliyordu. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Yanına yaklaştıkça ilginç kokusunu daha çok hissediyor ve bağımlılık duygusunu tadıyordum. Bu adam gerçekten zehirliydi.

"Benim için fazla gösterişli," dedi yumuşak tonunu koruyarak. "Ancak T.J. Allen için oldukça yerinde bir seçim."

"Anladım," dedim ve can alıcı aurasından kurtulmak için koltuktaki yerimi aldım.

Hızla yola koyulduğumuzda bir süre daha sessizliğimizi koruduk. Ara sıra ateşten bakışlarını üzerimde hissetsem de, bunu beni kontrol etmek adına yaptığının farkındaydım.

"Benim," dedim bir süre sonra. "Görevim tam olarak ne olacak?"

Gözlerini akan trafikten alarak bana çevirdi.

"Bütün gece yanımdan ayrılmaman en önemli nokta. Bu geceye sadece partnerim değil, Allen'ın sevdiği kadın olarak katılacaksın. İsmin gizli tutulacak. Gideceğimiz restoran büyük bir gizliliğe sahip olmasına rağmen, Türkiye'nin en prestijli mekânı. Tüm siyasi oyunlar, hayati anlaşmalar ya da el altından halledilmek istenen yasadışı ne varsa orada konuşuluyor."

Duyduklarım oldukça ilgimi çekmişti.

"Bu durumda Allen olarak bu dünyanın bir parçası mısın?" diye sordum.

Gülmese de yüz hatlarının gevşediğini fark etmiştim. Arada göz teması kuruyor olsak da dikkatinin yolda olması tepkilerini rahatça izlememi kolaylaştırıyordu.

"Kısmen. Sadece öyle düşünmelerini sağlıyoruz. Bu topluluğun bir parçası olmadığın sürece Türkiye'de söz sahibi olman imkânsız."

Kafamı sallayarak anladığımı belirttim ancak biraz önce söyledikleri zihnimde anlamlı bir hale geldiği anda tekrar konuşmaya başladım.

"Bir saniye! Az önce senin sevdiğin kadın olacağımı mı söyledin?"

"Evet," dedi tehlikeyi çağrıştıran bir tonla. Gözleri yine benimkileri bulmuştu. Trafik ışıklarının yüzünde yansıması bu tona daha derin bir görüntü katıyordu. "Bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum."

Yüzüm asıldı. Benden açık açık âşığı rolünü oynamamı istiyordu. Bu da onunla çok yakın olacağım ve zehrine karşı savunmasız kalacağım anlamına geliyordu.

"Kız kardeşin filan olamaz mıydım?" dedim homurdanarak.

"Kimse kardeşim olduğuna inanmaz," dedi beni açık bir şekilde süzerek.

Kızaran yanaklarımı gizlemek için sağ camdan dışarı bakmaya başladım. Hazırcevaplılığım o an için sekteye uğramıştı.

Bir süre daha sahil şeridinde ilerledik. İnsanların bir kısmı sahilde yürüyüş yaparken, çoğu da denizin karşısında konumlandırılmış restoranlarda akşam yemeklerinin tadını çıkarıyordu. Trafiğin yoğun olduğu sırada kalabalıktaki gözlerin bize çevrildiğini fark ettim. James meraklı bakışları görmezden gelirken, ben durumu garipseyerek gözlerimi kaçırmaya başlamıştım. Eh, her gün böyle bir arabayla dolaşmıyordum.

Trafikten ve hareketli kalabalıktan uzaklaşarak sahilin daha ıssız olan kesimlerine ulaştık. Nihayet son derece görkemli bir

kapının önünde durduğumuzda, James camını indirdi ve zarif bir hareketle ceketinin sol bileğini sıyırıp kol düğmesini açtı. Açıkta kalan bileğini havaya kaldırdığı anda, çıplak gözle zor seçilebilen ince bir ışık bileğinin içini işaretledi ve aynı saniyede devasa kapı aralanmaya başladı.

James şaşkın bakışlarımı üzerinde hissedince, arabayı hareket ettirmesine rağmen bana döndü.

"Bu gece bu tarz şeyler görmeye alışsan iyi edersin."

"Mahzendeki teknoloji burada da mı kullanılıyor?" diye sorduğumda, gözlerini tekrar takmaya çalıştığı kol düğmesinden ayırmadan cevapladı.

"Hayır. Mahzendeki teknolojiden, daha doğrusu Birlik'in sahip olduğu teknolojinin boyutlarından dünyanın haberi yok. Burada sadece ultra güvenlik önlemleri uygulanıyor. Güvenlik kayıtları her otuz saniyede bir siliniyor. Buraya girdiğini kanıtlayacak hiçbir şey yok. Eh, bu durumda çıkamazsan da bir sorun teşkil etmiyor."

Sağ eli direksiyonda olmasına rağmen, ince parmakları az önce çıkardığı kol düğmesiyle uğraşıyordu. Bu gidişle kaza yapmamız içten bile değildi.

"İzin ver," dedim kendimden emin olmayan bir sesle.

Yardım teklifim karşısında şaşırmış gibi görünse de, tereddüt etmeden kolunu uzattı. Parmaklarım ürkek bir şekilde sol koluna dokundu. Siyah takım elbisesinin ipeksi kumaşı tenime değdiğinde tuhaf hissetmeye başlasam da konsantre olmaya çalışarak düğmeye dokundum.

"Sorun teşkil etmiyor derken neyi kastediyorsun?"

"Buradan çıkamama ihtimalin olduğunda, seni bulacak kimsenin olamayacağından bahsediyorum," dedi duygusuz bir sesle.

Derin bir nefes alarak söylediklerini sindirmeye çalıştım.

Gömleğin manşetlerini bir araya getirmek için diğer elimi de kullanınca, iyice ona doğru eğilmek zorunda kalmıştım. Kokusu ciğerlerimi taze nefesler almam için zorluyordu. Bu kadar ilginç bir koku böylesine ferahlatıcı olmamalıydı. Artık burnumun kırışmıyor olması bu kokuya alıştığım anlamına mı geliyordu?

Kol düğmesini düzgün bir şekilde taktıktan sonra, nedense onay bekleyen küçük bir çocuk gibi yüzüne baktım. Beklediğim görüntü, gözlerini kısarak büyük bir keyifle beni izleyen bir Edepsiz değildi.

"Yola konsantre olman için yardım ettim, dekoltemi dikizlemen için değil!" diye çıkıştım ters bir tonla.

Söylediklerimi hiç duymamış gibi bana bakmaya devam etti.

"James!" diye uyardım. "Önüne bak, kaza yapacağız!" Ses tonum sertti.

Bir yandan da etrafımdaki devasa bahçeyi inceliyordum. Gökyüzünün kızıl ışıltısı denizi aydınlatıyordu. Camlarla kaplı muhteşem bir yapı denizin kenarında konumlandırılmıştı ve yanlış tahmin etmiyorsam oraya gidiyorduk.

Edepsiz ise hâlâ bana bakmaya devam ediyordu. Gözleri bende olmasına rağmen arabayı kusursuz bir şekilde kullanıyordu ancak bakışlarına tahammül edemediğim için ses tonumu yükselttim.

"James, sana söylüyorum!"

Kıstığı lacivertlerini yumuşatarak kafasını eğdi ve inatçı bakışlarını sürdürdü. Söylediklerim en ufak bir etki yaratmamış gibi görünüyordu.

"Çok güzel kokuyorsun."

Yanlış mı duymuştum?

Derin ve sıkkın bir nefes aldım.

"Sanırım kendini rolüne erken kaptırdın, performansını içeriye sakla."

Onun tavrını taklit ederek ifadesiz bir şekilde önüme döndüm.

Girişe ulaştığımızda kapımı açan valenin yanında beliren Edepsiz, valeden önce davranarak elini uzattı.

Oyun başlamıştı.

Gülümseyerek elini tuttum ve beni merdivenlere doğru yönlendirmesine izin verdim. İlk basamağa adım atmamla birlikte ince parmakları yavaşça ellerimden kayarak belimi buldu.

Avuç içinin sıcaklığına maruz kalan tenimden değişik bir ürperti geçerken, bunun soğuk tenimle sıcağın buluşmasının sonucu olduğunu düşündüm. Bu adamdan etkilenmek en son yapacağım şey bile değildi.

Dokunuşuyla bariz bir şekilde gerilmem üzerine tutuşunu sıkılaştırdı. Son basamağa geldiğimizde sıcak nefesi kulağımı buldu. Bu temas karşısında vücudum onun sıcaklığına yakın olmak için istekte bulunurken, zihnim donup kalmam konusunda ısrarcıydı. *Lanet hormonlarım!* diye düşündüm.

"Rahatla, vücudunu serbest bırak. Bedenin uyum sağlamak istiyor ancak zihnin buna engel oluyor."

Tatlı bir melodi gibi kulağımı dolduran sesi bir anlığına karmaşık bir dejavunun içinde olduğumu hissettirdi.

...Vücudunu serbest bırak. Bedenin uyum sağlamak istiyor...

Bir an nefessiz kaldığımı hissettim. Bir elimi karnıma çekerek, gözlerimin önünden geçen karaltının yok olmasını diledim. Her ne oluyorsa şimdi olmazdı. Lütfen, başarısız olmak istemiyordum.

Edepsiz iyice bana sokularak dudaklarını yanağıma yaklaştırdı. Dilinin mühürlediği her kelime kışkırtıcı bir titreşim gibi tenimi dolaşıyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim hafifçe ondan uzaklaşarak. Yakıcı etkisinden kurtulmak için fazla yakınında olmamak yararıma olacaktı. Dudaklarıma inandırıcı olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirerek koluna girdim. Dokunuşlarına ihtiyacım yoktu.

Kapıda bekleyen iki iri kıyım görevli kibar bir şekilde James'i selamladıktan sonra girişteki kadar devasa olan gümüş rengi kapıları hareket ettirdi. Kapıların gerçek gümüş olduğundan şüphe ederek Edepsiz eşliğinde içeri girdim.

Girdiğimiz mekân olağanüstüydü. Devasa bir avizeyle aydınlatılan salon tam bir mimarlık harikasıydı. Sağ ve ön cephesi tamamen camdan oluşuyor, denizin hırçın dalgalarını göz önüne seriyordu. Ancak asıl can alıcı tarafı, salonun sol ve arka cephesinin boydan boya işlemeli aynalarla kaplı olmasıydı. Bu

sayede deniz manzarası mekânın her yerine yansıyor, eşsiz bir tecrübe sunuyordu.

Sessizce "Yok artık!" diye mırıldandım. Şaşkınlıktan açılan gözlerim etrafı tararken, James duraksadığımı fark edip tekrar belime sarıldı.

Kokusunu bu kadar yakından hissetmek içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olmuştu. *Korkudandır* diye fısıldadı zihnim. *Sadece korkuyorsun.*

Tekrar kulağıma eğildi. "Etrafa bu kadar şaşkın bakma, kendinden emin dur. Zaten buradaki tüm kadınları kıskandıracak kadar güzelsin, ekstra çaba harcamana gerek yok."

Başımı yavaşça eğerek, kulağımın hemen kenarında fısıldayan dudaklarına baktım. Dışarıdan oldukça çapkın bulanacak bir gülüşü dudaklarına sermiş, bana sunuyordu.

Benzer bir gülüş takınarak cevap verdim.

"Bu işte gerçekten iyisin," dedim imayla. "Neredeyse beni kendine inandıracaksın." Son cümleden sonra yavaşça göz kırptım.

Edepsiz'in gözlerinde saklı olan alevler ortaya çıkarken tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

Dışarıdan bizi izleyen gözlerin flörtleştiğimizi düşünmemesi için hiçbir neden yoktu.

"Bay Allen?" dedi tok bir erkek sesi.

Aynı anda ikimiz de başımızı o yöne döndürdük.

"Bu zevki neye borçluyuz? Sizi uzun zamandır aramızda göremiyorduk."

James mesafeli bir şekilde gülümsedi ve adamın uzattığı eline karşılık verdi.

"Bir süredir seyahatteydim. Sonra da beni sahalardan uzak tutacak bir neden buldum."

Gülümseyerek bana bakıp belimi daha sıkı kavradığında ben de ona gülümsedim. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım ancak dik durmaya çalışıyordum.

"Tanıştırayım," diye devam etti Edepsiz. Hâlâ İngilizce konuşuyordu.

"Milen Todorka. Sevgilim, Haluk Savacı ile tanış."

Milen Todorka mı? Anlaşılan bu gece Türkçe konuşmayacaktım. İçimde küçük bir öfke topu yuvarlanırken, bana neden bu ayrıntıdan bahsetmediğini düşünmeye başladım. İngilizceden başka bir dil bilmediğime göre pek seçeneğim yoktu.

Nazik bir şekilde gülümseyip elimi uzattım. Haluk Savacı karşımda eğildi, gülümseyerek reverans yaptı ve uzattığım elimi öptü. Esmer, yapılı ve oldukça çekici genç bir adamdı. En fazla otuz beş yaşında olmalıydı. Vücut dili adeta ben zenginim diye bağırıyordu.

Adamın düşünceli hareketi karşısında belimi sıkan parmaklar canımı acıtacak kadar yoğunlaşmıştı.

Gözlerimi hafiften açarak Edepsiz'e döndüm. Ancak onun gözleri Haluk Savacı'daydı. Haluk hâlâ elimi tutuyordu.

Edepsiz'in çenesindeki seğirme dikkatimi çekti. Bu tepkisinin maskülen bir güç gösterisi olduğunu düşünerek gözlerimi devirmek istedim. Belimdeki sahiplenici parmaklar ne düşündüğümü anlamış gibi beni kendine daha çok çekti. Kokusu duyularımı iyice istila ederken, buna eşlik eden sıcaklığı gerçekten cezbediciydi.

"Çok memnun oldum," diyen adama karşılık olarak en içten gülümsememi takındım ve memnun bir şekilde dudaklarımı kıvırdım.

"Ben de," dedim İngilizce.

"Bu gece ben ve arkadaşlarıma katılırsanız memnuniyet duyarız," diye bir teklifte bulundu ikimize de bakarak. Bir yandan sol köşede duran masalarını gösteriyordu.

James'e dönerek gülümsedim. "Ne dersin, hayatım?" dediğimde yüz hatları gevşedi. Mümkünmüş gibi beni daha çok kendine yaklaştırarak kokusuyla solumamı sağladı.

"Bu gece Milen'le yalnız kalmayı tercih ederim," dedi çarpık bir şekilde gülümseyerek.

Dudaklarını saçlarıma bastırıp öptüğünde nefesimin kesildiğini hissettim. Bu kadar yakın temaslara alışık değildim.

Haluk Savacı kaşlarını havalandırarak güldü. "Eh, bu gece sizi yalnız bırakalım o zaman. Gerçi güzel partnerinizi paylaşmak istememe sebebinizi anlıyorum," dedi açık bir şekilde bana iltifat ederek.

Gevşeyen bedeni tekrar gerilen James, soğuk bir sesle elini uzattı.

"Seni görmek güzeldi, Haluk."

Haluk Savacı şaşırsa da hemen toparlanarak ona uzatılan eli sıktı ve iyi akşamlar dileyerek önümüzden çekildi.

Edepsiz bedenimi hâlâ onunkine hapsetmiş bir şekilde yürümemi bekliyor gibiydi.

"Gitti!" dedim ters bir sesle. "Artık bırakabilirsin."

Parmakları gevşemesine rağmen yine de gitmeme izin vermedi.

"Adamla flörtleşmek zorunda değildin," diye cevap verdi Haluk'a sunduğu soğukluğu sürdürerek.

İması karşısında hızla ona döndüm. "Saçmalama! Sadece nazik olmaya çalışıyordum." Kendimi ondan kurtardım. "Ayrıca Milen Todorka mı? Sahte kimliğimin nereli olduğunu bile bilmiyorum. Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Görevi mahvettikten sonra mı?"

"Gayet iyi idare ettin," dedi o da bana dönerek. Ses tonunda gizli bir alay saklıydı. "Son ana kadar seni sadece Beren diye tanıtacaktım."

"Peki, ne değişti?" diye sordum.

"Haluk'un burada olduğu bilgisi geldi. Eğer Türk olduğunu bilseydi, seni sıkıştırabilirdi. Benim hakkımda pek bir şey bilmemek onları fazlasıyla geriyor. Şu an senin yabancı uyruklu bir gönül eğlencesinden fazlası olmadığını düşünüyor."

Son sözleri karşısında öfkelenmeye başlasam da, bunun sadece bir görev olduğunu kendime hatırlattım ve soğukkanlı kalmaya çalıştım.

"O halde flörtöz tavırlarımda bir sakınca yokmuş. Ne de olsa tek gecelik bir eğlence imajı çizmem gerekiyormuş," dedim soğuk bir sesle.

Gerilen vücudumu yeniden onunkine yaklaştırarak beni kendisine çevirdi. Belimde sabitlediği elini kaydırdı ve ince parmaklarıyla el bileğimi kavradı. Kırılmamdan korkar gibi bir tavırla tuttuğu bileğimi sıcak dudaklarına bastırdığında, içimdeki titremeye engel olamadım. Bu adam bana ne yapmaya çalışıyordu?

"Bu gecenin sonunda öyle olmadığının farkına varacak. Ama seni sorgulamak için çok geç olacak," dedi yumuşak bir sesle.

Tepki verme yetilerimi kaybetmiş gibi lacivert alevlerine takıldım. Sıcak nefesini bileğimden uzaklaştırarak gülümsedi ve ifadem karşısında dudaklarını yana kıvırdı.

Bize özel ayrılan masaya ulaştığımız anda sandalyemi çekerek oturmamı sağladı. Tam bir İngiliz beyefendisi gibi davranıyor, paravan kimliğini açık edecek tek bir fire vermiyordu. Siparişimizi almaya gelen garsona rağmen gözlerini benden ayırmıyordu.

Ah, lanet olsun! Bu gece çok fazla gülümsüyordu. Fazla çekici gülümsüyordu. Fransızcaya benzettiğim bir dili akıcı bir şekilde kullanarak sipariş vermeye başladığında, bu aksanın da ona ne kadar yakıştığını düşünmeden edemedim. Edepsiz Lacivert insanlığa yapılmış büyük bir haksızlıktı.

Düşünceler arasında kaybolurken, bunların hiçbirinin beni ilgilendirmediğini fark ederek kendime kızdım. Kusursuz ama ruhsuz bir adamdı işte. Kurcalamaya gerek yoktu.

Yemekler geldikten sonra sessiz bir şekilde tabaklarımızla ilgilendik. Edepsiz sık sık gülümseyerek beni kontrol ediyor, ilgisini bir an olsun benden uzaklaştırmıyordu. Ben de aynı şekilde onu izlediğim için, üzerimde kurmaya çalıştığı kontrole rağmen tüm algılarının açık olduğunu fark edebiliyordum.

"Ee sevgilim..." diye söze başladım yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Buraya tüm gece beni izlemen için mi geldik?"

Dudakları alayla kıvrıldı. Dirseklerini masaya dayayarak iki elinin ince parmaklarını birleştirdi ve çenesini küçük bir çocuk gibi oraya yerleştirdi.

Enfes görünüyordu.

"Aslında hiç fena bir fikir değil."

Gözleri salonun her tarafına yansıyan dalgalar kadar yoğun görünüyordu. Bu manzara karşısında derin bir nefes aldım.

İkimiz de rolümüzü usta bir şekilde canlandırıyorduk ancak o adeta sahneleri yaşıyor gibiydi.

"Şimdi," dedi daha ciddi bir sesle. "Senden tuvalete gitmeni istiyorum. Beklediğim kişi senin yokluğunu fırsat bilip benimle iletişime geçmek isteyecektir. Sadece beş dakika oyalan. Beş dakika sonra tuvaletten çıkıp direkt yanıma gel."

Kafamı yavaşça sallayarak onayladım ancak merakıma engel olamayarak sordum. "Bu beklediğin kişi neden hedef?"

Dudaklarına yalandan bir gülümseme yerleştirdi.

"Ülkeye giren ve kaybolan binlerce mültecinin nereye gittiğini sanıyorsun?"

Zihnimde beliren resim karşısında bir an donup kaldım. Lacivert tepkimi benden önce tahmin ederek masada duran elimi kavradı ve avuç içimi okşamaya başladı.

"Bunları şimdi düşünme. Bu bana özel bir görev. Yapmamam gerektiği halde sana anlatıyorum, çünkü burada iyi bir amaç uğruna bulunduğuna inanmanı ve inanarak hareket etmeni istiyorum."

Anladığımı belirtircesine hafifçe başımı salladım.

"Şimdi sevgilim," dedi tekrar gülümseyerek. Avucunun içinde kalan küçük elimi kavrayarak dudaklarına götürdü. Sıcak bir öpücük bıraktığı elimi avucuna hapsetmiş gibiydi. "Kendini fazla özletmeden çabucak gel."

Bu sahte yakınlığı, itiraf etmek istemesem de iyi hissetmemi sağlamıştı.

Elimi isteksizce çekerek zoraki bir şekilde gülümsedim ve aynalı cephede konumlanan tuvaletlere yöneldim. Loş ışıkla hafif bir aydınlatmaya sahip oldukça geniş bir koridordan geçtikten sonra tuvaletlerin kapısına ulaştım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde içimden saymaya başlamıştım bile. Dört dakika kalmıştı.

Tuvalet ihtiyacım olmadığı için makyaj aynasının önüne geçerek görüntümü kontrol ettim. Aynadaki aksime gergince gülümsedim. Yemek yememe rağmen dudaklarımı renklendiren parlak kırmızı ruj biraz olsun silinmemişti.

Üç dakika.

Tuvalete bir grup genç kadın gülüşerek girdi ve dedikodularına kaldıkları yerden devam ettiler.

İki dakika.

Dikkat çekmemek için mini çantamı kurcalamaya başladım.

Bir dakika.

Derin bir nefes aldıktan sonra ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktım. Duruşumu dikleştirerek loş koridorda kendimden emin bir adım atıyordum ki, arkamdan yükselen sesi duydum.

"Leydi Milen!"

Yavaşça arkamı dönüp baktığımda, Haluk Savacı'nın elleri ceplerinde beni süzdüğünü gördüm.

"Evet," dedim İngilizce olarak. Sesim pürüzlü çıkmıştı.

Az önce sergilediği kibarlık şimdi bir gövde gösterisine dönüşmüş gibiydi.

"Bu geceye benimle devam etmenizi istesem, çok mu ileri gitmiş olurum?" dedi yapmacık bir tonla.

Boğazımı temizleyerek derin bir nefes daha aldım. Ona cevap dahi vermeden geçip gitmek istesem de bunu yapamayacağımın bilincindeydim.

"Allen bu utanç verici tavrınıza şahit olmadan gitsem iyi olur," dedim kendimi korumak istercesine.

Anında yanıma ulaşarak koluma yapıştı.

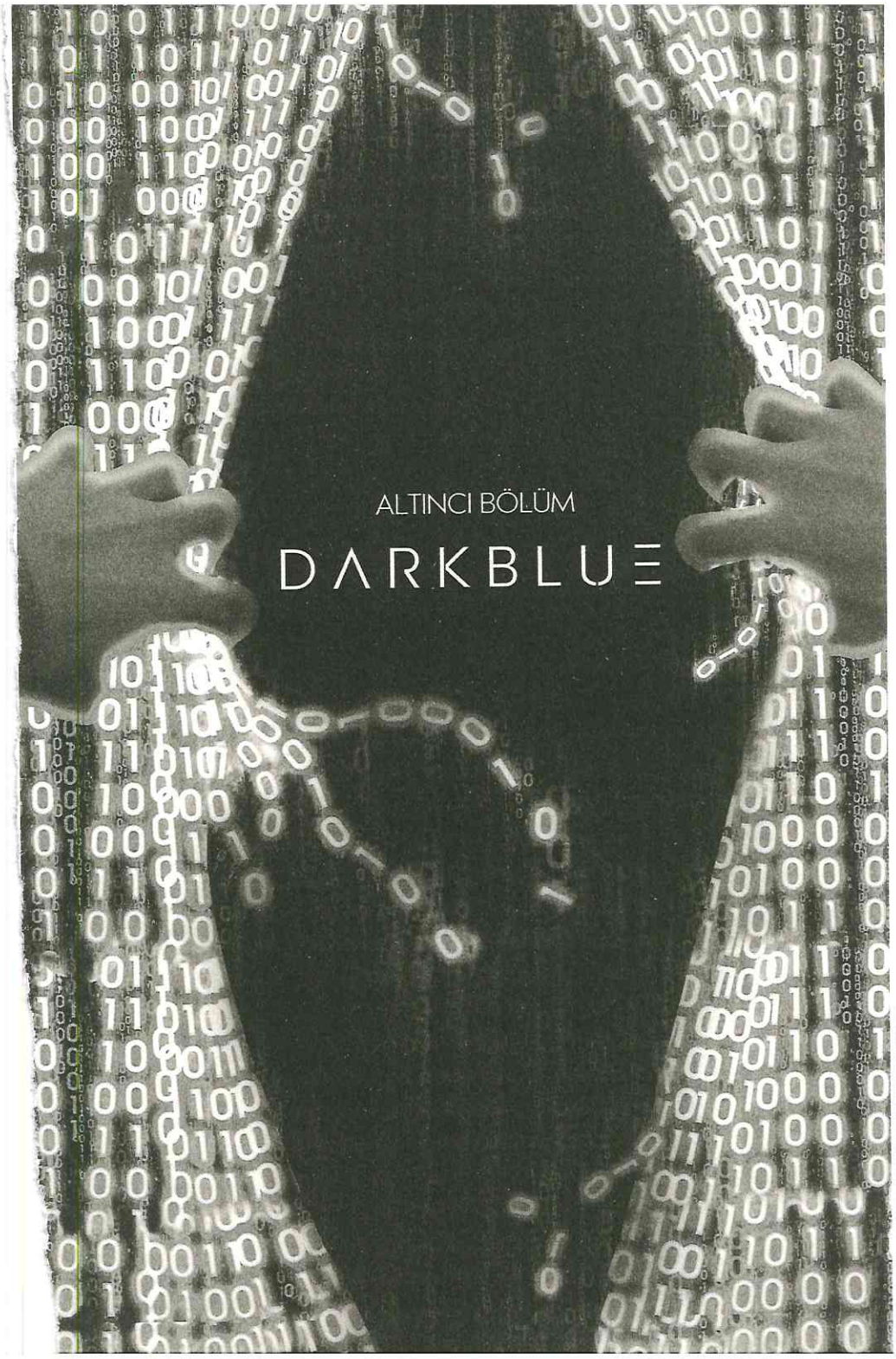
"Bu gece beni mutlu edecek ve Allen hakkında bildiklerini anlatacaksın."

O anki duruşu itibariyle tarafımdan gelecek ani bir hamleye hazırlıksız görünüyordu. Ancak bu ortamda böyle bir riski göze alamazdım.

"Kolumu bırakın!" dedim sert bir şekilde.

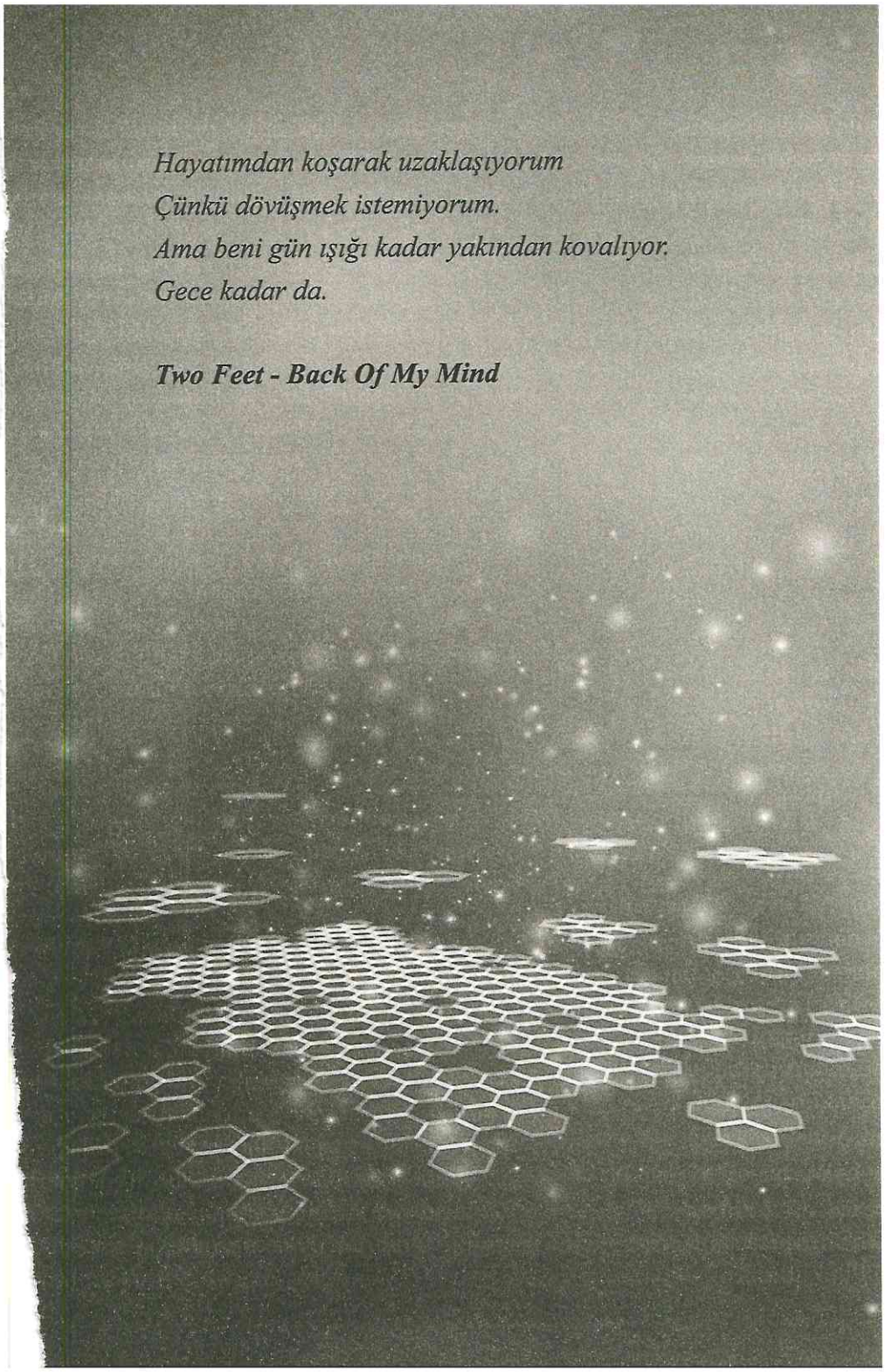
Adam kolum üzerindeki baskısını daha da arttırırken çarpık bir gülümseme gönderdi.

"Allen'ın elinden her gün senin gibi onlarcası geçiyor. Peşinden gelip seni koruyacağını mı sandın?"

ALTINCI BÖLÜM
DARKBLUE

Hayatımdan koşarak uzaklaşıyorum
Çünkü dövüşmek istemiyorum.
Ama beni gün ışığı kadar yakından kovalıyor.
Gece kadar da.

Two Feet - Back Of My Mind

Öfkem damarlarımdan taştı. Haluk'u o an yere sermemek, bu iğrenç sözlerini kesmemek için kendimi zor tutuyordum. Arkamızdan yükselen James'in sesini duyunca tüm benliğimle rahatladım.

"Haluk," dedi son derece sakin ama bir o kadar da tehlikeli bir şekilde. "Bu gece buradan sağ çıkmak istiyorsan Milen'in kolunu bırak."

Haluk Savacı eli ateşe değmiş gibi anında kolumu bırakırken James aramıza girdi. Yüzümü avuçlarının arasına alarak sıcacık bir şekilde gülümsedi.

"İyi misin, sevgilim?"

Herhangi bir cevap vermeden başımı olumlu anlamda salladım ancak dikkatim hâlâ yanımızda kaskatı duran Haluk'taydı. James beni kollarına aldıktan sonra ona döndü. O an fark ettiğim başka bir şey de izleyicilerimizin olduğuydu. Aniden gerildiğimi hisseden James beni daha sıkı tuttu.

"Şu andan itibaren bir daha buraya giremeyeceksin. Sınırlarımın ne olduğunu bilirsin, Haluk. Fikrimi değiştirmeden burayı terk et."

Haluk'un suratı morarmıştı. "Yapamazsın," dedi ama ses tonu çoktan yenilgiyi kabullenmiş gibiydi.

James başını kaldırdı ve kısa bir işaret yaptı. Saniyeler içinde iki görevli duygusuz bir suratla Haluk için gelmişti.

Haluk ellerini havaya kaldırdı. "Zorluk çıkarmayacağım, bana dokunmayın."

Görevliler ona eşlik ederken Haluk'un James'e bir şeyler mırıldandığını gördüm. Ne dediğini duyamasam da Lacivert duymuş, sırtımı yasladığım göğüs kafesi taş gibi olmuştu.

Haluk gözden kaybolduğunda Lacivert ona dönmemi sağladı. "Kireç gibi oldun, sevgilim. Buraya gel, yüzünü yıkayalım."

James belimden nazikçe kavrayıp beni tekrar kadınlar tuvaletine soktuğunda şaşkınlıkla onu izliyordum. İçeride işlerini bitirmek üzere olan kadınlara kibarca gülümsedi. "İzninizle, güzel hanımlar. Sevgilim içkiyi biraz fazla kaçırdı, onu kendine getirmem için müsaade eder misiniz?"

Kadınlar iç çekerek James'e gülümserken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Lacivert'in ceketinin iki yakasını kavrayıp onu kendime doğru çekmekte olduğumu ancak son kadın kapıdan çıktığında fark ettim.

James hafifçe güldü.

"Bölgeni mi işaretliyorsun, sevgilim?"

Hızla ellerimi çözüp geriye gittim. "Hayır, ben sadece..."

Bana beni içine çeker gibi baktı. Neydi bu bakışın anlamı? Kalbimi böylesine hareketlendirmesi normal miydi? Sonra bir anda başını salladı ve tüm ifadesi değişti.

"Fazla vaktimiz yok." Sessiz bir hamleyle tuvaletin kapısını kilitledi. Fısıltısı boynuma çarptı. Zaten deli gibi çarpan kalbim beklentiyle kasıldı. Yüzünü yüzümle hizaladığında yutkundum. Dudaklarımızın arasındaki mesafe öylesine kısaydı ki, bu hem delicesine yanlış hem de bir o kadar doğru geliyordu.

"Şimdi seni öpeceğim," dedi dudaklarıma neredeyse değerek. "İnan bana bu şekilde olmasını istemiyorum ama kabinlerden birine girmek için bahaneye ihtiyacımız var." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ancak bir şey söyleyemedim. "Lütfen," dedi parmaklarını boynuma geçirerek.

İçimde oluşmaya başlayan sıcaklık beni gafil avlamıştı. Acımasız bir hipnoz altında gibiydim.

"Kendini bana bırak. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

Neyin telafisini yapacaktı? Kafam delicesine karışsa da mantığım hâlâ arka plandaydı, çünkü kalbimin ritmi sağlıklı düşünmeme izin vermiyordu. Gözlerine son defa baktım. Lacivertleri her zaman bu kadar parlak ve güzel miydi? Daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım. Dudaklarım karıncalanıyordu. Öylesine tecrübesiz, öylesine acemiydim ki... Görev için bile olsa ona nasıl karşılık verecektim?

James beni rahatlatmak ister gibi boynumdaki parmaklarını kıpırdattı. Dokunuşu güveni, huzuru ve yuvayı çağrıştırıyordu. Çorak ruhundan emin olduğum bir adamın nasıl böylesine sihirli teması olabilirdi ki? Tüm uzuvlarımın ona yaklaşmak istediğini fark ettim. Sanki bende ona ait bir şey vardı ve ortaya çıkmak için can atıyordu. Sonunda dudaklarımla birleşti. Aman Allah'ım, göğsümdeki patlama mıydı? Bir dokunuş, bir öpücükle bedenim nasıl bu kadar titreyebilirdi? Bana başka bir şey mi yapıyordu? Bu adamın nasıl bir büyüsü vardı? Ve... Ve bu... Neden bu kadar tanıdık ve muhteşem bir histi?

Lacivert belimi sıkıca kavradı, dudaklarımdan ayrılmayarak beni kabinlere doğru sürükledi. Muhtemelen tuvaletin içindeki kameralardan saklanmaya çalışıyorduk ve başka bir yolu yoktu. Tüm bu varsayımları öpüşmemiz sonlandıktan sonra kafamda canlandırabilecektim. Çünkü o an tek düşünebildiğim onun ritmiyle atan kalbimdi.

Doğru kabine yaslandığımız anda kapıyı tekmeledi ve beni hızla içeri çekti. Ama temasımızı o kadar kolay koparmadı. Sonunda benden ayrıldığında yüzüm yine avuçlarının arasındaydı. Birbirimizi solur haldeydik. Birbirimize bağımlı gibiydik.

Bitmişti. Gösteri sonunda bitmişti. Ancak ikimizin de gözleri kızarmış, tenleri alev alevdi.

"İyi misin?" dedi. Daracık alanda nefesi yüzüme çarpıyordu.

Telaşla yutkundum. "İyiyim."

Tam bu anda ona delicesine kızmam ve göğsünü yumruklamam gerekmiyor muydu?

Ancak hissizleşmiş gibiydim. Tüm dünyam az önceki sahte öpücük üzerine kurulmuştu sanki. Ancak onun da benden farkı yok gibiydi. Saniyeler boyunca birbirimizin gözlerinde kilitli kaldık, görevi unutmuştuk. En sonunda benden uzaklaştığında, karşımda o değil de başka biri olsa kesinlikle sersemlemiş derdim. Hızlıca kendini toparlayınca az önceki anın hayal olduğunu bile düşündüm.

James vakit kaybetmeden cebinden minik bir böcek şeklinde cihaz çıkardı ve kabinin kapısına taktı. Cihazdan gelen titreşimler kapının hafiften sarsılmasına neden oluyordu. Ve sesler... Ne olduğunu anlayınca utançla kulaklarımı kapadım. Yanaklarım saniyeler içinde kıpkırmızı olmuştu. James'in ifadesi bozulmadı. "İnandırıcı olmamız gerek," dedi kuru bir sesle. Bu kadar profesyonel oluşu her zamanki gibi sinirlerimi bozarken, duyduğum seslerden ötürü yüzüm şekilden şekle girmişti.

Lacivert ise elleriyle duvarı kontrol ediyordu. Ardından tuğlalardan birine her bir parmak izini sırayla okuttu. Duvar sifon teçhizatının bittiği yerden neredeyse hiç ses çıkarmayarak ikiye ayrıldı. "Buraya gel," dedi elini uzatarak. Açılan gizli kapı ancak tek tek geçebilmemiz için uygundu. James klozete basmamı sağladı ve eteklerimi toplamama yardım ederek beni gizli duvarın ötesine geçirdi. Saniyeler sonra arkamda belirdiğinde ilk işi açık duvarı kapatmak oldu. Güvenliğimizden emin olduğum anda gözlerimi bu yeni gizli alana çevirdim ve ne kadar şaşırabileceğim konusu çığır açtı.

Tüm kulübü çevreleyen cam duvarların olduğu bir odadaydık. Olduğumuz yerden kulüpteki insanlar her ayrıntısına kadar seçilebiliyordu. Aramızda sadece onların göremediği ince cam bir duvar vardı. Bu gizli yer öylesine merkezi bir noktada konumlanmıştı ki, parmaklarımı cama değdirerek ötemizdekilere ulaşmaya çalıştım.

"Akustik lamex," dedi James boynuma fısıldayarak. "Ses ve görüntü geçirmez cam."

Hangi ara bu kadar yakınıma gelmişti bir fikrim yoktu. Vaktimizin az olduğunu belirtmesine rağmen şu an tek yaptığı gözlerini yoğun bakışlarla üzerimde gezdirmekti. Ürkek bir şekilde ona bakınca derin bir nefes aldı ve kravatını gevşetme ihtiyacı duydu. Elimi tutup beni odanın merkezindeki koltuğa oturttuğunda aklımda hâlâ az önce yaşadığımız o anlar vardı. O da benim gibi o anı düşünüyor muydu? Saçmalıyordum. Lacivert'in görev esnasında mümkün olan her şeyi yapabileceğini zaten bilmiyor muydum? Bugün partneri bendim ve beni öpmek zorunda kalmıştı. Sofia'nın yerine geçmiştim. Sofia... Eğer bu göreve Sofia'yla katılsaydı, aynı şeyleri onunla yaşayacağı fikri mideme koca bir taş gibi oturdu. Bunun beni ilgilendirmemesi gerekiyordu. Sahi onlar eski sevgili değiller miydi?

Zihnim öylesine karışmıştı ki, alnımı ovma ihtiyacı hissettim.

James gözlerini kontrol panelinden alarak elimi sıktı. "İyi misin?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Aynı anda mekanik bir ses konuştu.

"4009 James Hunter, 9003 Beren Soydan, Dark Blue kontrol merkezine hoş geldiniz."

Bu Jenny'ydi. Yüzümü kocaman bir gülümseme kapladı. "Selam, Jenny!" dedim heyecanla. "Gerçek bir ajanmışım gibi konuştu," dedim küçük bir çocuk gibi.

James hafifçe gülümsedi. Ardından camın karşısına geçti ve illüzyon gibi önünde açılan dijital panelleri kontrol etmeye başladı. Elleri oldukça hızlı hareket ediyordu. Seri hamlelerle masadaki insanların görüntülerini hemen önümüze getiriyor, ne olduğunu bilmediğim detayları kontrol ettikten sonra bir diğer masaya geçiyordu. Teknoloji muazzamdı. Yakın takibe aldığı herkesin vücut ısıları dâhil tüm profilleri önümüzde simülasyon şeklinde ortaya seriliyor ve kalp atışına kadar tüm fonksiyonları gösteriliyordu.

Lacivert'in şimdi incelediği masada alımlı iki kadın ve iki adam oturuyordu. Herkes partneriyle gelmişti. Konuşmakta olan

esmer adamı yakın takibe aldı. Ekranda kalp atışından kan basıncına kadar tüm değerler göründü. Merakla izlediğimi gören Lacivert açıklamaya başladı. "Şu an kaçırdığı silahlar hakkında yalan söylüyor," dedi çenesini kaşıyarak. "Son teknoloji bir silahı şimdiden birçok terörist grubuna sattı ancak kendi tekelini sürdürmek için kimsenin bundan haberi olmamasından emin oluyor." Ardından adamın yanındaki kadına odaklandı. "Kadının hiçbir şeyden haberi yok, kalp atışlarını takip et. Konuyla ilgilenmiyor bile. Sadece görev icabı burada."

"Benim gibi," dedim mırıldanarak.

Lacivert keskin gözleriyle bir süre beni hapsine aldı. Akıl çelici görüntüsünden uzaklaşmaya çalışarak, bakışlarımı tekrar Dark Blue Kontrol Merkezi'ne çevirdim.

Mahzenin dışında işleyen böylesine bir teknoloji... İnanılmazdı. Aradan birkaç dakika geçti. Gördüğüm her ayrıntı merakımı körüklüyordu. Belli etmeden Lacivert'e göz attım. Gözlerini hafifçe kısarak, seslerini yükselttiği iki kişinin konuşmalarına odaklanmıştı.

Adamlar aralarında Fransızca konuşuyorlardı ancak görünüşlerinden nereli olduklarını çözememiştim. Zaten o an, hedefleri çözümleyemeyecek kadar şaşkındım. Hâlâ buradaki düzeneğe inanamıyordum. Bu kontrol merkezi buranın sorumlusunun Birlik olduğunu mu gösteriyordu, yoksa başka bir açıklaması mı vardı?

Odada çılgınca turlamaya başladığımda kollarıma değen sıcak ellerin sayesinde yavaşlamayı akıl edebilmiştim.

Lacivert dağınık ve can alıcı görüntüsüyle tam karşımda duruyordu.

İşaret parmağını kaşlarımın arasında gezdirdi. "Önce çatılan kaşlarını düzeltelim," dedi yumuşak bir tonla. Ve beni boşta olan koltuğa oturttu.

Kafamın karışık olduğunu açık eden ifademi bozmayarak yüzüne baktım.

"Burada rolüne devam etmene gerek yok, James."

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek, her zamanki ifadesizliğine döndü. Ancak gözlerinden geçen belli belirsiz keder beni biraz şaşırtmıştı. Yoksa iğnelemelerim Edepsiz'i üzüyor muydu?

İşte buna hayatta ihtimal vermezdim.

Koltuğunu tam karşıma çekerek zarif bir el hareketiyle simülasyonu durdurdu. İki adam da donmuştu ama camların arkasında kalan masalarında hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı.

"Şimdi," dedi yumuşak bir sesle. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Burası size mi ait?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Biz?" diye sordu kafasını yana eğerek.

Dağıttığı saçlarının tutamları yine alnına dökülmüştü. Dikkatimin dağılmasına izin vermeden gözlerimi o görüntüden çektim.

"Birlik'ten bahsediyorum," dedim anlamamasına kızarak.

"Hem evet, hem hayır," dedi. Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu.

Devam etmesini beklediğimi anlatmak adına ben de gözlerimi onunkilere diktim. Ve o anda harelerinde büyük bir değişimin oluştuğuna yemin edebilirdim.

"Birlik burayı tam da sana bahsettiğim bir oluşum için kurdu. Yani kulübün kurucusu Birlik'in ta kendisi. Ama elbette bunu kimse bilmiyor."

"Nasıl yani? İnsanların kirli işlerini yürütebileceği bir kulüp mü kurdunuz?" Hayretle ve biraz da sesimi yükselterek sormuştum.

"Hayır," dedi sakince. "Böyle kulüpler zaten vardı. Biz sadece kurduğumuz kulübün en iyisi olduğuna insanları ikna ettik ve sırlarını başka kulüplerde konuşacaklarına, burada konuşmalarını sağladık."

"Böylece tüm konuşulanlardan haberiniz olacaktı," dedim. Kaşlarım *'vay be'* kıvamında havaya kalkmıştı.

James'in yüzünde memnun bir ifade belirdi. Ancak sorularım bitmemişti.

"Peki, bu kadar zahmete ve bu kontrol merkezine ne gerek var? Demek istediğim, Jenny burada olduğuna göre, pekâlâ mahzenden de kontrol edebilirsiniz."

"İşler o şekilde ilerlemiyor," dedi ve ince parmaklarını saçlarında gezdirerek tutamları alnından çekti.

"Jenny burayla bağlantı kurabilse de, verileri güvenlik açısından dışarı çıkaramıyoruz. Zaten buradaki mekanizmada uyku modunda çalışıyor. Ben yokken her şeyi filtreleyerek geri planda kaydediyor ancak ben geldiğimde sistem aktif hale gelerek herkesi yakın takibe alıyor."

Gözlerini bir anlığına kapatıp geri açtı. Ardından açıklamaya devam etti.

"Girişteki kontrolden sonra sistem otomatik devreye girdi ve benim buraya gelebilmem için gizli geçitler hazır hale getirildi."

Derin bir nefes aldım. Anlattıkları tahminlerimin oldukça ötesindeydi.

"Peki, bu kadar bilgi ile ne yapıyorsunuz?" dedim şaşkınca.

"Burada birçok şey dönüyor Beren ama Isolation Unity'nin belirli bir görev tanımı var. Lokal meselelere müdahale etmiyoruz ancak yine de MİT'e katkıda bulunduğumuz oluyor."

"MİT'in sizden haberi var mı yani?"

"Elbette yok," dedi.

Dudakları şaşkınlığım üzerine yukarı doğru kıvrılmıştı. Yanaklarındaki hareket o an için fazla gelmişti. Nasıl anlatmam gerektiğini bilmiyordum ancak kalbimin atışı hızlanmıştı.

"CIA üzerinden ilerliyoruz bu durumlarda."

Duyduklarımı zihnimde bir süre tarttıktan sonra aklıma gelen şeyle kaşlarımı çattım.

"Bana neden bu kadar şey anlatıyorsun, James?"

"Sorduğun için," dedi sakince.

"Eskiden de sorardım," dedim şüpheyle. "Ama cevapsız kalırdım. Günün sonunda hafızamı silip beni bir köşeye atmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Alayla sorduğum soru karşısında onun da benim gibi kaşları çatıldı. Lacivert hareleri önce küçüldü sonra da koyu bir bataklığa batmış gibi kararmaya başladı.

Tehlike çanlarının deli gibi beni çağırdığını hissettim.

Öfkeyle ayağa kalktığında, zaten kocaman olan vücudunun daha çok devleştiğine şahit oldum. Altındaki koltuk gürültüyle yere devrilirken, az önce havada seyreden özgüvenim şimdi yerle bir olmuştu. Oturduğum koltuğa iyice sinerek yutkundum ancak o kadar hızlı yanıma geldi ki, aynı anda kapanan gözlerim korkuma eşlik etti.

Kokusunun bu kadar yakın olması korkudan atağa geçmiş kalbimin göğsümü daha fazla dövmesine neden oldu.

Nefesini yüzümde hissettiğimde ellerim koltuğun kollarını can havliyle kavramıştı.

"Neden gözlerini kapadın?" diye fısıldadı tehlikeli bir tonla. "Sana zarar vermemden mi korkuyorsun?"

Ses tonundaki tehlike şefkatle karışmıştı. Bu nasıl bir karışımdı bilmiyordum ama göz kapaklarımı daha sıkı yumma isteği uyandırdı. Sanki gözlerimi açsam etraf alev alacaktı. Lacivert ikimizin de yıkımı olacaktı. Sessiz ama yakıcı bir silahtı o.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kelimeler adeta dilime dolanmıştı. Son derece tehlikeli bir adamı kızdırmıştım ama ona güvenmememem için beni devamlı uyaran bir bilinçaltına sahiptim. Bu karışıklıktan nefret ediyordum.

Cümle kurmayı başaramayınca başımı belli belirsiz salladım.

Lacivert derin bir nefesi havaya bıraktı.

Sesindeki tını iyice şefkate dönerken, parmağını yanağımda hissettim.

Kadife dokunuşu elmacık kemiğimde gezinirken vücudumun titremesine engel olamamıştım. Ne yaman bir çelişkiydi bu! Bedenim dokunuşu altında titrerken, zihnim ondan köşe bucak kaçmamı emrediyordu.

"Sana hiç bilerek zarar verdim mi?" diye sordu fısıltıyla.

Sesindeki şefkat ve tehlike yine birbirlerine karışmıştı. Minik dokunuşları altında titreyen tenim aynı ölçüde beynimi uyuşturuyordu. Düşünemiyordum ancak içten içe cevabı biliyordum.

Vermemişti.

Başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman bu lanet fikre neden kapıldın?" dediğinde, benimle oyun oynayan bilinçaltımdan nefret ettim. Ses tonu *ben tehlikeyim* diye bağırıyordu adeta. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve bu sakin ama son derece yoğun ton ürpermeme neden olmuştu.

Cevap vermedim.

Sabırsız bir nefesi havaya bıraktı ve "Aç gözlerini, Beren!" dedi otoriter bir şekilde.

Yavaşça gözlerimi açsam da bakışlarımı ondan kaçırarak zemine odaklandım.

Ama James pes edecek gibi durmuyordu. Bakışlarımı yakalamak istercesine önümde eğildi. Ses tonuyla tamamen zıt olan bu tavrı karşısında şaşırmadan edemedim. Dağınık ve dokunulası saçlarıyla bir dizinin üzerine çökmüş ona bakmamı bekliyordu. Bu anı sanki daha önce yaşamışım gibi düşündüren anlık bir his dalgası gelip geçerken, hâlâ taş kadar katı olan yüzüne baktım. Güzel bir taş...

"Bana bak, Beren!" dedi sert ama sabırlı bir tonla.

Gözlerimi yavaşça gözlerine çevirdim.

"O güzel aklından ne geçiyor ya da ne düşünüyorsun bilmiyorum ama başından beri amacım seni korumaktı. Hâlâ da öyle."

Ses tonu bir nebze de olsa yumuşamıştı. Ruhumun içine hapsolduğu karanlık kuyuyu aydınlatacak en ufak bir ışık yoktu. Bu adama karşı hissettiğim nefretin kaynağı boşlukta asılı kalmış gibiydi. Öyle ki, ne ruhumdan söküp atabiliyor, ne de yok gibi davranabiliyordum. Ancak o an ona inanmak istesem de, zihnimde bunun büyük bir yalan olduğunu inatla fısıldayan bir taraf vardı.

Son zamanlarda süregelen bu karışık hissin verdiği yenilgiyle omuzlarımı ve gözlerimi düşürdüm. Edepsiz'in sesi kulaklarıma

güzel ama derinliği olmayan bir melodi gibi çarpıp geçiyordu. Belki de kendimi fazlaca zorluyordum.

Düşüncelerim arasındaki çatışmayı kadife sesi bozdu.

"Gözlerini benden kaçırma, Beren," dedi tekrar.

Sesi sakin çıksa da, sabırsızlığı gözlerinden okunuyordu. Onu sabırsız gördüğüm an pek yoktu. Ama buna bile şaşıramayacak kadar karışık bir haldeydim. Edepsiz beni ne zaman düşünmeye zorlasa karışıyordum ve direkt savunmaya geçmek istiyordum.

Korkumun yerini alan kafa karışıklığı adeta ona bakmamam için diretiyordu. Gözlerinde gördüğüm sabırsızlıkla harekete geçerek ellerini bana uzattı ve ince parmaklarıyla boynumdan kavrayarak, parmaklarının bir kısmıyla ensemi, bir kısmıyla da omuzlarımı hapsetti. Parmak uçları saçlarımı okşamaya başlamıştı bile. Bu ani ve sıcak temasla kendimden geçmek üzereydim.

Bu adamın kollarında oyuncak bir bebeğe dönüşüyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum ancak bedenimin ona verdiği tepkiler utanç vericiydi. Düşürdüğüm gözlerimi istem dışı olarak ona çevirdim. Bu hareketimle boynumu daha sıkı kavrayarak alınlarımızı yaklaştırdı. Bir nefes kadar yakındık artık.

Harelerini saran lacivert tonlardaki sıcaklık, tamamen savunmasız kalmamı sağlamıştı. Gözlerimi kapamak istesem de lacivertlerinin büyüsünden kopamıyordum.

"İçinde bir yerlerde sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun," dedi usulca.

Dudakları... Sanki acıyla kıvrılıyordu. Yüzündeki muhtaç görüntü kesinlikle zihin karışıklığımın yorumuydu.

"Sana asla zarar vermem..." Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Elimde olmadan gözlerimi kapadım ve derin bir nefes bıraktım. Parmaklarının yanaklarıma kaydığını hissettiğim anda kontrol merkezindeki arka planda kalan sesler yoğunlaşmaya başladı.

Lacivert boynumu yavaşça serbest bıraktı ve bu sefer de ellerinin oluşturduğu boşluk ürpermeme neden oldu.

"Gitmemiz lazım," dedi her zamanki ifadesiz ses tonuna bürünerek.

Bu adamı anlamakta o kadar güçlük çekiyordum ki. Bu gerçek hali ise, az önce bana söyledikleri neydi? Hangisi gerçekti?

"Beren," diye seslendi tekrar. "Gitmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alarak kafamı salladım. Gizli odaya girerken kullandığımız geçide yöneldik.

James aynı işlemi tekrarlayarak parmaklarını duvara sürttü ve bir saniye geçmeden gizli bölme açıldı. Sessiz olmak adına nefesimi tutmuş bekliyordum ancak geçidin açıldığı tuvalet kabinine girdiğimiz anda duyduğumuz seslerle yüzümü buruşturdum.

Ellerimi kızaran yüzüme götürüp James'e döndüm ve "Bu utanç verici," diye fısıldadım.

Dudakları alayla kıvrıldı. Benim aksime o, içine düştüğümüz durumla oldukça eğleniyor gibiydi.

"Şştt, merak etme. Bu sadece kulüp yetkililerinin şüphelenmemesi için, başka kimse duymadı."

İkna olmamış bir ifadeyle ona baktım ancak dudakları hâlâ aralıktı ve gözlerinin içindeki ışıltılar dikkatimi dağıtıyordu.

Yüzüme doğru eğilerek başparmağını dudağımda gezdirdiğinde, yanaklarıma oturan kızarıklıklar koca birer alev toplarına döndü.

Yine ateş basmıştı. Ve bu ateş, omuzlarıma dokunup askımın birini indirdiğinde yanardağa dönüştü. Tenim resmen aklıma ihanet ediyordu ve tek istediğim şu sahnelerin son bulmasıydı.

Nihayet kabinden çıktığımızda Edepsiz'in alaycı gülümsemesi solmamıştı ancak benim ciddi anlamda rol yapmaya ihtiyacım vardı. Resmen dağılmıştım.

Beni belimden kavrayarak aynanın önüne çektiğinde nefesimi tuttum. Sıcak dudaklarını boynuma değdirdi. İkimiz de nefesimizi tutmuş gözlerimizi kapamıştık. Elbette o muhteşem rol yapıyordu ancak ben kendimde değil gibiydim. Böyle bir adama karşı koymak çok zordu.

"Rujunu tazelesen iyi olur, sevgilim," dedi imalı bir gülümsemeyle.

Anında rolüme bürünerek çantamdan rujumu çıkardım ve dudaklarımda gezdirmeye başladım.

Lacivert de gömleğinin açıkta kalan düğmelerini ilikliyordu.

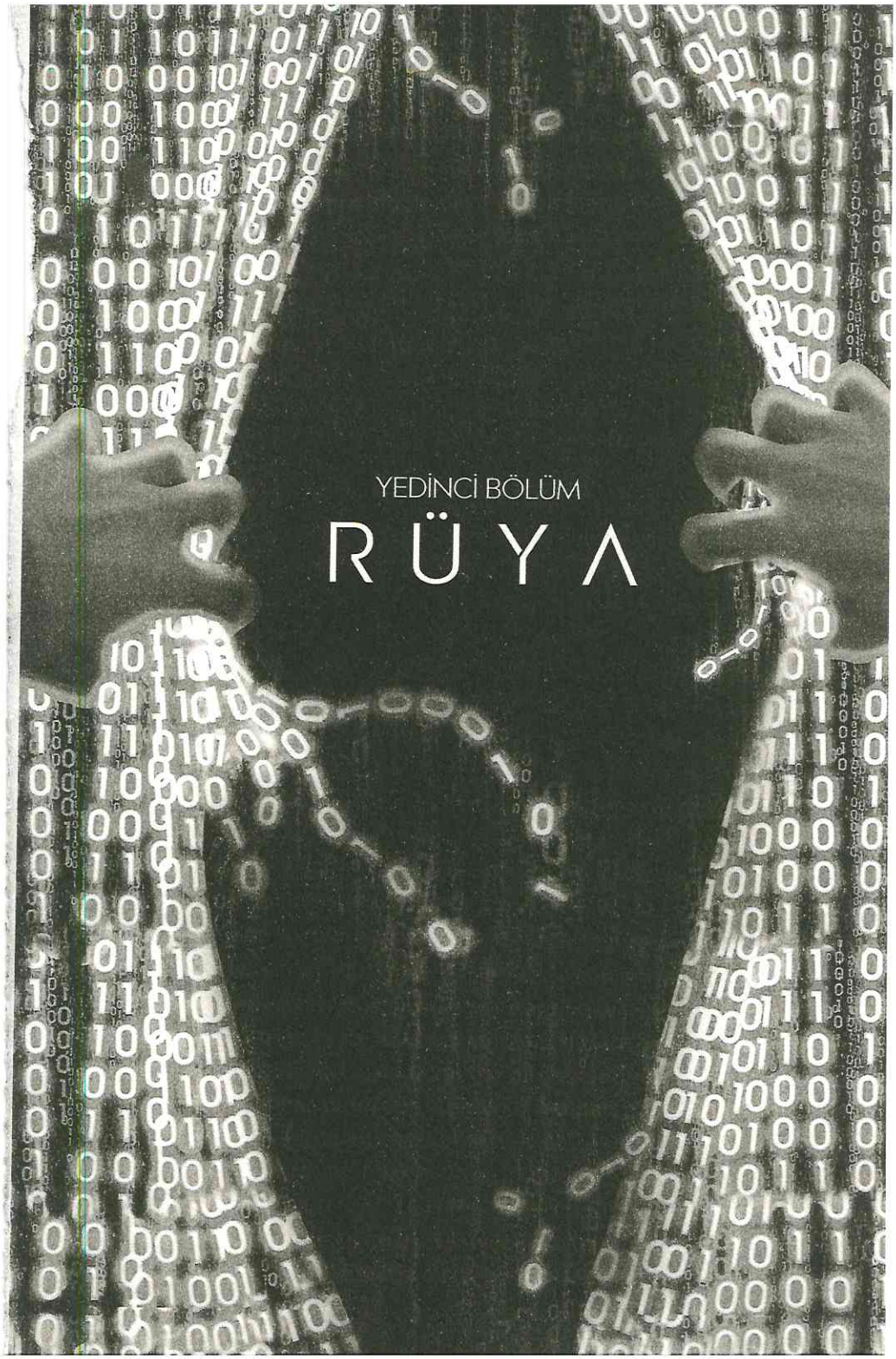
O an her kim tarafından izleniyorsak, farklı bir senaryoya inanması olanaksızdı, çünkü oldukça inandırıcıydık.

Lacivert derin bir iç çektikten sonra bana döndü. Bir an bu sahnelerin onun için de zor olduğunu düşündüm. Belki de yanında fazla acemi kalıyordum.

"Milen, sevgilim, şunu bağlamama yardımcı olur musun?" dedi gülümseyerek.

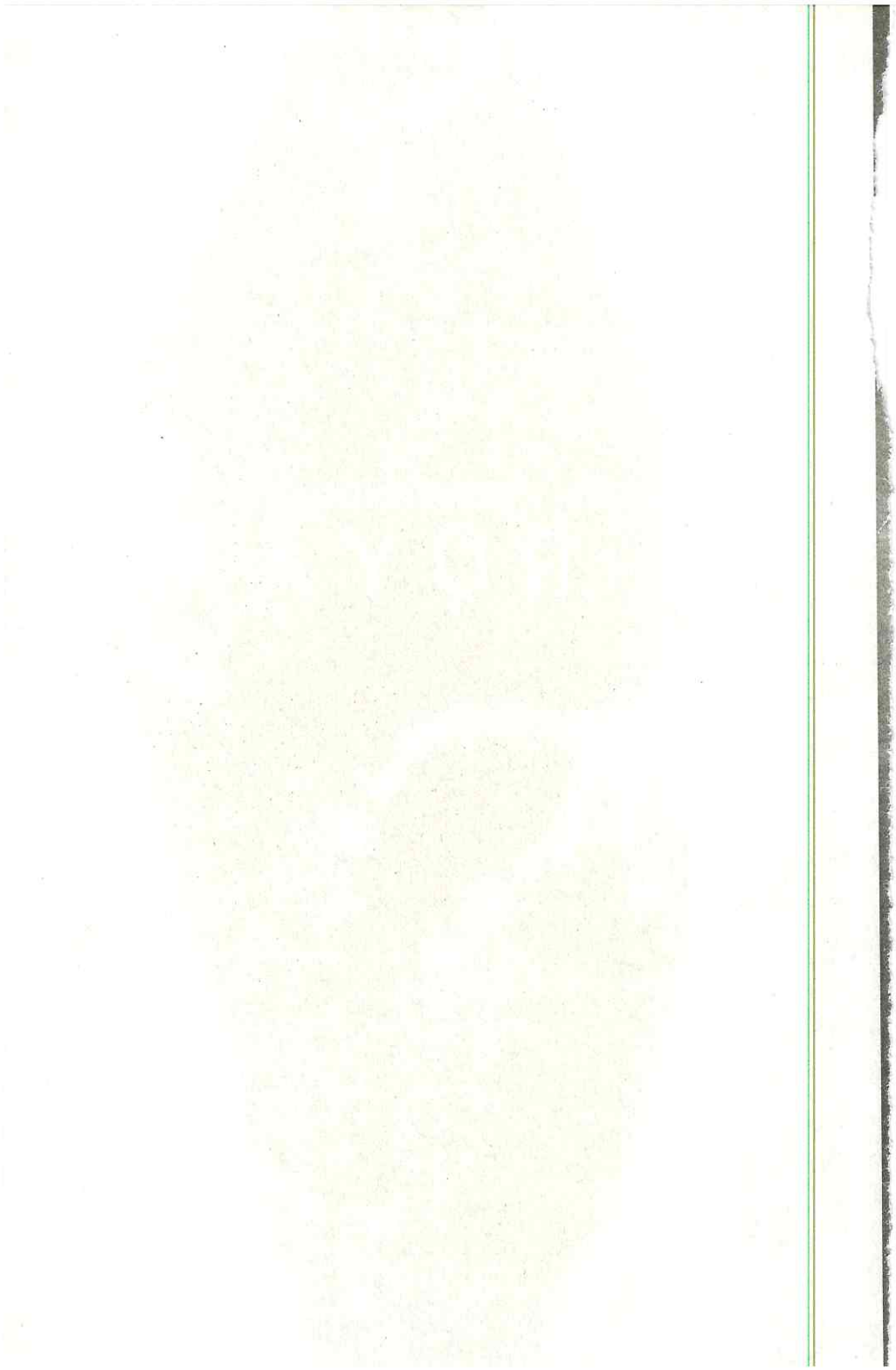
"Elbette," dedikten sonra gergin bedenine yaklaştım. Kokusu buram buram etrafımda dağılıyordu. Parmaklarımı boynuna uzattığım anda dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Titriyorsun sevgilim, bu kadar mı iyiydi?" dedi edepsizce.

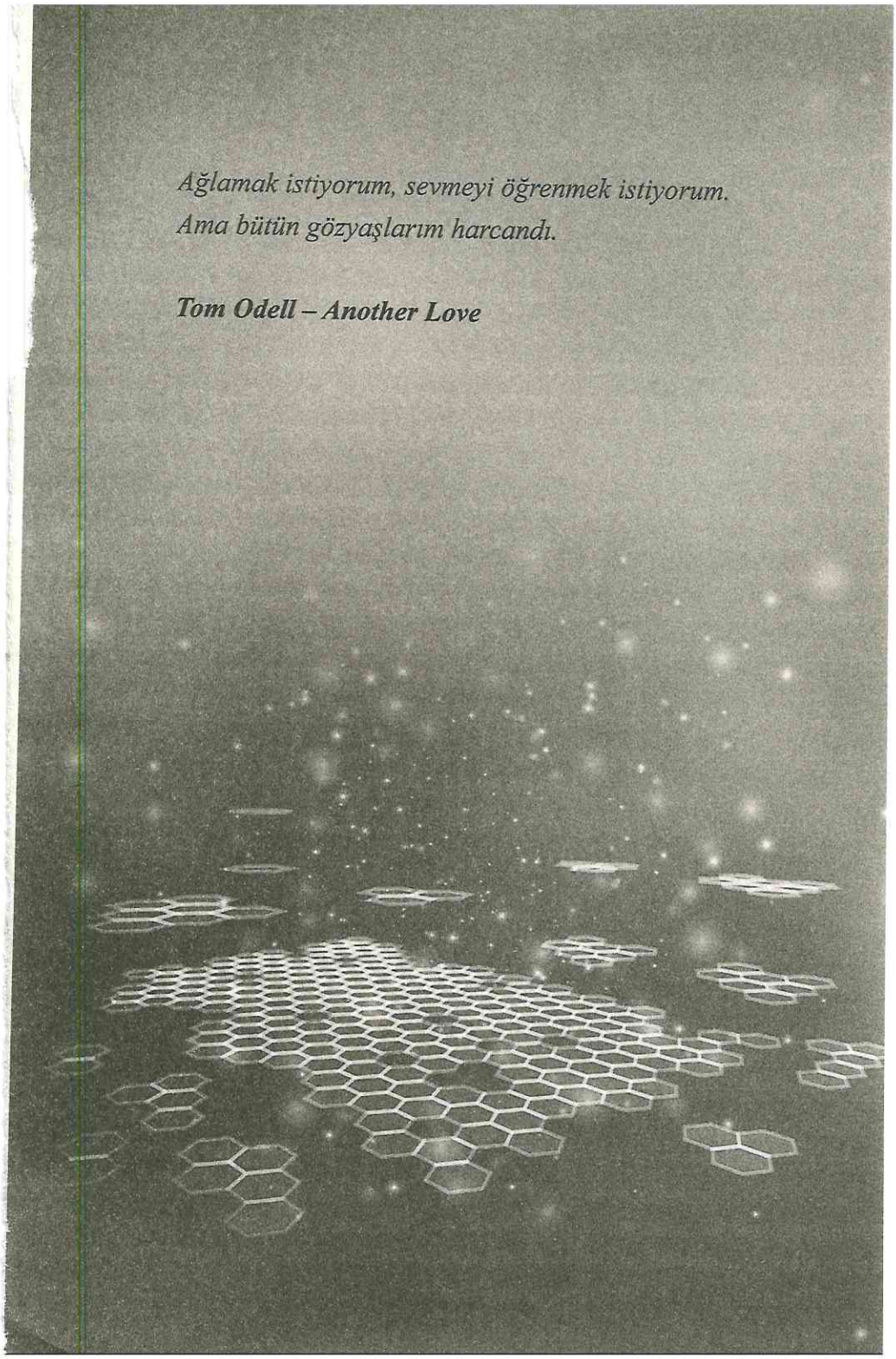
YEDİNCİ BÖLÜM

RÜYA

Ağlamak istiyorum, sevmeyi öğrenmek istiyorum.
Ama bütün gözyaşlarım harcandı.

Tom Odell – Another Love

Dudaklarımdaki yanma hissi nefesimi kesiyordu. Sertçe yutkunarak kalbimin tutturduğu tempoya kulaklarımı tıkamayı denedim. Mantığıma sığınmam gerekiyordu, çünkü Lacivert'in kolları arasında titreyen vücudum bana fazlasıyla ihanet ediyordu.

Gözlerindeki renkliliğe bakma hatasını yaptığımda, kanımdaki fokurdama kalp atışlarım gibi kulaklarıma ulaştı. Vücudumu saran sıcaklık, harelerindeki dans ile ateş topuna dönüşüyordu.

Beni zehirliyordu. Rüyalarımda bile beni zehirliyordu. Bunu bilen bilinçaltıma karşılık, teslim olmamı fısıldayan kalbim adeta Edepsiz'in haklı olduğunu haykırıyordu.

Benliğim onu istiyordu. Ama neden? Bu adamdan başından beri nefret etmiyor muydum? Öldürücü bir toksin gibi etrafımda dağılan kokusu zihnimi öyle bulandırıyordu ki, düşüncelerim arasında sıkışıp çaresiz kalıyordum. Benden adeta izin bekleyen gözlerindeki acıyı görmezden gelmek çok zordu.

Rüya diye fısıldadı zihnim.

Sadece rüya.

Kaçıp kurtulmalıydım.

Ancak gözlerinde gördüğüm samimiyet ve arzu kaçışımı öylesine zorlaştırıyordu ki, bir rüyadan bu kadar etkileniyor olduğuma lanet ettim. Dudaklarının bünyeme sızdıracağı zehirden can havliyle kaçarken sığınabileceğim en yakın durak, sıcak kolları ve gergin göğsü oldu. Başımı hızla göğsüne dayadığımda bu geçici sığınakta kalp atışlarımın dinmesini diliyordum. Ancak vücut ısısı kanıma karıştıkça, bu sefer de tenimi zehirliyordu.

Başımı iri gövdesine gömdükten sonra, zaten gergin olan kaslarının taş kesildiğini fark ettim. Kaçma girişimlerim yine

kollarına kadardı. İnce parmakları saçlarıma ulaştığında mucizevî bir şekilde sakinleştiğimi hissettim.

İçten, oldukça derinden bir iç çekti. Ardından fısıltısı kulaklarımı işgal etti.

"Cennetin bu kadar yakınken beni cehenneminde yakıyorsun, Deirdre."

"Deirdre," diye sessizce tekrar ettim. Bu bir rüyaydı belki ama ilk duyduğumdaki kadar anlamsız gelmemişti. Uykumun ağırlığıyla bulanık bir buluta saplanan zihnim bir kez daha fısıldadı. "Deirdre." Bu karmaşık ve can yakıcı rüyadan sağ salim uyanmak için gözlerimi kapadım.

❁

Sabah uyandığımda her şeyi gayet net hatırlıyor oluşum garip gelmişti. Kupkuru dudaklarımın ve içimdeki hararetin etkisiyle hızla mutfağa gidip bir bardak su doldurdum ve bir dikişte içtim. Susuzluğum bile rüyadan kalma gibiydi.

Banyoya geçip hazırlandıktan sonra bir şeyler atıştırdım ancak hâlâ kafamda Lacivert'le ilgili düşünceler dönüyordu. Sadece gerçeğe yakın bir rüyaydı diye hatırlattım kendime. Kaldı ki ben de sırf rüya diye o şekilde kontrolsüz davranmıştım. Aksi takdirde Lacivert'in kollarında uyuma fikri... Elbette anlamsızdı!

Zihnim o kadar bulanıktı ki, hatıralarımın hangisi rüya hangisi gerçek ayırt edemiyordum. Mesela dün gece gerçekten göreve gitmiş miydik? Ya da görev esnasındaki yakınlaşmalarımız... Düşündükçe yanaklarım kızarıyordu.

Belki Mike'ın bulaşıcı neşesi kafamda dönen hesapları durdurmaya yetebilirdi. Odamdan çıkıp Mike'ın odasına ilerledim.

Kapısını tıklatıp bir süre içeriden ses gelmesini bekledim ancak çıt yoktu. Kapıyı hafifçe ittirip kilitli olmadığını anlayınca, kafamı uzatıp içeriye bir göz gezdirdim. Mike yastıklara savaş açmış bir şekilde, sere serpe yatakta keyif sürüyordu ve horlamanın eşiğine yaklaşmış garip sesler çıkarıyordu.

Önümde beliren görüntüye kısık sesli bir kahkaha attım. Onu uyandırmakla odama dönmek arasında kalmıştım ama yalnız kalmak da istemiyordum.

Tereddüdümü bir kenara atıp içeri girdim. Dostlar bugünler içindi.

Odada ilerledikçe Mike'ın ne kadar dağınık olduğu daha fazla gözler önüne seriliyordu. Kınayan bakışlarla adımlarımı hızlandırarak yatağına yaklaştım. Ancak bu sefer de duyduğum ağır koku yüzümü buruşturmama neden oldu. İki parmağımla burnumu tutarak yere düşen yastıklardan birini aldım ve Mike'ın kafasına geçirdim.

Hiçbir tepki yoktu.

Bu kokuya katlanmaya niyetli değildim, acilen kalkıp duş alması gerekiyordu.

Yastığı bir kez daha kafasına indirdim. Ancak yine uyanmamıştı. Aksine homurdanarak yatağa daha çok gömüldü. Bu sahne beni tekrar gülümsetti. Mike gözünü açıp kim olduğuma bakmaya tenezzül etmezken, Edepsiz'in şimdiye kadar beni tehlike addedip yere sereceğini düşündüm. Bu düşünceyle kızaran yanaklarım onu aklımdan atamadığıma işaretti. Sıkıntıyla bir "Of!" çektim ve yastığı daha sert bir şekilde kafasına indirip bu sefer sonuç almayı bekledim.

Gözleri aralanır gibi oldu.

"Haydi uyan, Mike! Canım sıkılıyor!" diye sitem ettiğimde gözleri kapalı olduğu halde sırıtmaya başladı.

"Biraz daha yastıkla dövsene, masaj niyetine iyi oluyor."

Gözlerimi kısarak elime geçen ilk ağır nesneyi ona gösterdim.

"Uyanmazsam bununla döveceğim."

Gözlerini hafifçe aralayarak bana baktı. Elimde ağır olmasına rağmen neye benzediğini çıkaramadığım şeyi gördüğü an, ok gibi yataktan fırladı.

"Tamam kovboy, sakin ol, teslim oluyorum. Ama önce elinde tuttuğun Rugby tarihinde kazanılan ilk kupayı rahat bırakıyorsun."

Yüzünde oluşan korku kahkaha atma isteği uyandırsa da, onu şüpheyle süzerek elimdekini yere bıraktım.

"Rugby mi?" dedim hayretle. "Bu garip şey bir Rugby kupası mı?"

Oldukça eski görünmesine rağmen antika gibi de durmuyordu. Dikkatlice bakınca tepesinde yamuk bir topun şekillendirildiğini gördüm.

"O kupa, 1800'lerden kalma. Rugby konusunda fikir sahibi misin bilmiyorum ama aslında Romalıların ve Yunanların oynadığı ilk top oyunlarından biridir. Futbol tarihi Rugby'den daha eski görünse de, Rugby çok daha eski bir tarihe sahiptir."

"Vay be!" dedim şaşkınlığımı gizlemeyerek. "Senin bu konulara ilgin olduğu aklıma gelmezdi."

"Ben bir isolater'ım, fıstık," diye sırıttı. "Tabii ki her konuda bilgim var."

"Pekâlâ, bay çokbilmiş," diyerek parmağımı ona uzattım." O zaman duş alma vaktinin geldiğini de bilmen gerekir. Leş gibi kokuyorsun." Söylerken tekrar burnumu tutmuştum.

Söylediğime daha çok gülerek bana yaklaştı.

"Bazıları sizin aksinize eğlenmeyi biliyor, tatlım."

"Bu eğlenceye umarım Sinem de dâhildi," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Tabii ki," dediğinde gözlerinde oluşan parlamayla içimin ısındığını hissettim.

"Zil zurna sarhoş olup kızı oralarda bırakmadın, değil mi?" diye sordum tekrar gözlerimi kısarak.

"Biz sarhoş olmaya bile eğitimliyiz, fıstık," deyip elini omzuma atınca, kötü kokusundan uzaklaşmak için hızla kendimi geriye attım.

Leş gibi haline rağmen hâlâ havalı görünmeye çalışıyordu. Normalde bu hareketine gülmem gerekirken cevap vermedim ve hızla odadan çıkıp kapı eşiğinden bağırdım.

"Ben odamdayım, işin bitince gelirsin."

Mike'ın bu ani tavır değişikliğim karşısında şaşkınca arkamdan baktığını tahmin edebiliyordum. Ancak ben de neden bu kadar tepki gösterdiğimi bilmiyordum. Alnımda biriken ağrıyı dağıtmak için parmaklarımı saç diplerime bastırdım.

İç sıkıntımdan kurtulamadığım gibi, şimdi bir de baş ağrım çıkmıştı. "Zor bir gün olacak," diye kendi kendime mırıldanarak odama yöneldim.

❁

Telefonumdan gelen bildirimle oturduğum yerden kalkarak sıkıntılı bekleyişimi sonlandırdım. Komodinin üzerinde duran telefonu elime alıp ekranda çıkan isme baktım.

Tobias Donaldson

Hızla geçen bir iki gün sonrası onun tamamen aklımdan çıktığını düşündüm. Mesajını gördüğüm anda zihnimde oluşan acelecilik, vurdumduymazlığımla çelişki oluşturuyordu. Anlamsız bir suçluluk duygusuyla mesajı açtım.

"Merhaba, Beren. Sınav kâğıtlarınızı inceliyordum ve seninki ilgimi çekti. Finallerden önce yanıma gelmen gerektiğini düşünüyorum. Sevgiler, Tobias."

Suçluluk duygum ikiye katlanırken hafifçe inledim. Sınavlarda berbat bir iş çıkarmıştım ve özellikle asistanı olduğum profesörün dersinden çakmak ciddi anlamda aptallık gerektirirdi. Alnıma vurarak kendime kızmaya başladım ve Mike'ı beklemekten vazgeçip hızla hazırlandım.

Dizleri yırtık bir kot ve tek omzu açık bir tişört giydim. Aynaya baktığımda görüntümü fazla salaş bulsam da vakit kaybetme lüksüm yoktu. Ayağıma geçirdiğim topuklu sandaletler kıyafetime biraz olsun ağırlık katmıştı. Çantamı aldığım gibi otoparka yöneldim. Neyse ki sabah uyandığımda yüzümü renklendirmiştim de hortlak gibi görünmüyordum.

Arabama ulaşana kadar bir yandan da arkamı kolluyordum. Dün gece gördüğüm rüyadan sonra onu düşünmem normaldi. Sadece etkisinden kurtulamamıştım ve aniden bir yerden çıkıp beni korkutmasını bekliyordum. Arabama binip gaza bastığımda bu kadar sorunsuz çıkış yapmam garip gelmiyor değildi. Edepsiz'in hayatımı zehir etmek adına her fırsatı değerlendireceğini bildiğim için her an arkamı kollar haldeydim.

Kampüse ulaştığımda bu sefer arabamı doğru otoparka çekerek hızla Tobias'ın odasına doğru ilerledim.

Nefes nefese kapısını tıklattım. İçeriden ses gelmeyince, kapısının üzerinde asılı olan ders programına göz gezdirerek o an bulunduğu dersliği öğrendim ve adımlarımı bir kat üstteki amfiye yönlendirdim.

Amfiye ulaştığımda dersliğin kapısı açılmış ve öğrenciler sınıftan çıkmaya başlamıştı. Kalabalığın dağılmasını bekledikten sonra içeriye girdim. Tobias, ona hayranlıkla soru soran iki kızın sorularını gülümseyerek yanıtlıyordu. Badem gözlerinden yayılan gülümseme şu anki ilgiden memnun olduğunu gösteriyordu. Normal şartlarda son derece takık bir adam olduğunu bilmeme rağmen, o an gözüme sadece samimi bir eğitmen gibi göründü ve bilinçaltımın yolladığı güven sinyallerine sığınarak yanlarına yaklaştım.

Beni gören Tobias'ın gözlerindeki samimiyet boyut atlarken, ince çerçeveli gözlüğünü çıkararak az öncekinden daha sıcak bir şekilde bana gülümsedi.

İlginin kendilerinden uzaklaştığını fark eden kızlar bana döndüklerinde, gözlerinden hafif bir rahatsızlık okunuyordu. Çaresizce teşekkürlerini sunup sınıfı terk ettiler. Tobias bana doğru yaklaşıp beni kısaca süzdü. Gözlerini kısıp yeniden açtığında gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Elimde olmayarak ısınan yanaklarımı serinletmek istesem de, sadece gülümsedim ve yerimden kıpırdamadım.

Yavaş adımlarla bana ulaştığında, kalbimin ritmi değişmese de beynim değişik uyarılar gönderiyordu. "Hoş geldin," dedi ve derin bir nefes çekerek amfinin kapısına yöneldi. Çektiği derin nefesin nedeninin benim kokumu içine çekmek olduğu tahminini yürüten zihnime lanet ederek utanmamaya çalıştım.

O sadece bir hedefti ve onu sempatik bulmam yanlıştan da öteydi. Ayrıca bu beden kendi bedeni bile değildi! Onu bu noktaya getiren nedenleri düşünmekten kendimi alamadığımı fark ettim. Zihnimin önüme yığdığı tonlarca soru bariyerinden

kurtulmam imkânsız gibi görünüyordu. Sanki Tobias bana yaklaştıkça bu sorular canlı hale geliyor ve zihnimi talan ediyorlardı.

Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra tahtanın önüne geçti ve kalçasını masaya yaslayarak bakışlarını bana çevirdi.

"Nasılsın?" dedim titrek bir sesle. Zihnim sorularını tek tek sıralarken, konuşmak için derin nefeslere ihtiyaç duymuştum.

Bu halim hoşuna gitmiş olacak ki çarpık bir şekilde gülümsedi. "An itibariyle daha iyi olduğumu hissediyorum." Verdiği cevap karşısında savunmasız kalmıştım. "Ya sen?" diye devam etti aynı parlak gözlerle.

"İyiyim ben de."

Sözlerindeki anlamı ilk başta çözemesem de, vermek istediği mesajı gözlerindeki parıltılarla açık edince, bakışlarımı ondan kaçırarak başka bir yöne odaklandım. Öyle ki, konuyu hiç açmak istemememe rağmen, notlarımdan bahsetmenin zamanı gelmişti.

"Sınavlarımla ilgili olarak," diye söze başladım ancak devamını getirmeme izin vermedi.

"O sınav kâğıtlarının sana ait olmadığını bile düşündüm," dedi şaşkın bir şekilde. "Senin ne kadar kusursuz bir zekâya sahip olduğunu biliyorum, Beren," dediğinde sesindeki yumuşak ton kadar vücut dili de değişmişti.

Tekrar bana doğru gelirken, ona yaklaşmamda sorun olmadığını söyleyen zihnime karşılık kaçma dürtüm ağır basıyordu. Elbette ağır basacaktı, sonuçta adam bir teröristti ve ona beslediğim sempati veya adı her neyse tehlikeli bir histen başka bir şey değildi.

"Ben," dedim acemi bir şekilde. Soğukkanlılığımın yerini yine iç çatışmalarım almıştı. Edepsiz'in yakınında yaşadığım karmaşa yetmiyormuş gibi, bir de görev esnasında saçmalıyordum. "Çuvalladığımın farkındayım. Sadece kafam çok karışık."

Aslında verdiğim cevap tamamen dürüsttü. Zaten o an bahane uydurabilecek yetide hissetmiyordum.

"Üzülme, küçüğüm."

Gözlerinde canlanan sıcak tebessüme aynı tonda karşılık vermeye çalıştım.

"Asistanım olduğundan senin için kanaat notu kullanabilirim ancak yine de sonuç yeterince yükselmeyecektir. Ayrıca asistanımın bütünleme sınavına kaldığını görmelerini de istemiyorum. Bu açıdan bana farklı bir şekilde yardım ederek dersten yüksek bir notla geçebilirsin."

Tetikte beklemenin verdiği heyecanla atıldım. "Ne gibi bir yardımdan bahsediyoruz?"

Sorumdaki telaş onu eğlendirmiş gibi gülümsedi.

"Bütünleme sınavının soru ve cevaplarını senin hazırlamanı istiyorum. Bu şekilde hem sınava çalışmış olacak, hem de bana yardımcı olmuş olacaksın."

Aklındaki fikri açıklarken ellerini ceplerine sokmuş, analiz eden bakışlarla beni izliyordu. En azından beni korkutacak bir teklifte bulunmamıştı.

Rahat bir nefes vererek çantamı kolumdan çıkardım ve en yakın sıranın üzerine bıraktım.

"Elbette yardım ederim," diyerek gülümsedim. "Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkürler, Tobias."

Yarı samimi sözlerim karşısında gülümsemeye devam ederek aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Dönem bittiğinde," diye söze başladığında sesindeki değişimi ve derin tınıyı fark etmemek imkânsızdı. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim."

Bakışlarının bir an için beni delip geçtiğini hissettim. Ne söylemem gerektiğini düşünürken aniden benden uzaklaştı.

"Şimdi, sayın asistanım, işe koyulmanın tam sırası."

Birbirinden karmaşık iki adamla uğraşıyordum. Biri hayatımın bağlı olduğu bir görev, yani Tobias'tı. Diğeri ise hayatımı mahveden ancak aynı ölçüde hayatımı elinde tutan Edepsiz, James'ti. Ve ben şimdiden bu karmaşanın içinde kayboluyordum.

❁

Okulda geçen saatler sonrasında yorgun düşüp, kitaplarımı da beraberimde sürükleyerek mahzene varmıştım. Bugün Lacivert'in ortalarda görünmeyişi dikkatimden kaçmamış olsa da, bu kadar işin arasında bir de onunla uğraşacak olmamak

yararımaydı. Aslında çalışmaya okulda da devam edebilirdim ancak Tobias beni öyle delici gözlerle izliyordu ki, evden beklendiğimi söyleyerek, kafamı toparlayabileceğim bir ortamda çalışmanın daha verimli olacağına karar vermiştim.

Hışırtısı ile ortamdaki tek sesi yaratan çikolata paketini kenara çektim. Son kalan parçayı da ağzıma atarken, enerji sağlasın diye bitirdiğim iki paket çikolatanın da bir işe yaramadığını düşündüm. Bugün kaçıncı kez yaptığımı bilmeden alnımı ovuşturdum. Bu seferki ağrım içinde bulunduğum çaresizliktendi. Saat gece yarısına geliyordu ancak daha iki soru hazırlayabilmiştim. Bulmam gereken sekiz soru daha vardı ve Tobias'ın tarzında sorular sorabilmek için epeyce kafa patlatmam gerekiyordu.

Koltuğa neredeyse yapışan bedenimi kaldırarak kaslarımı gerdirdim. Bugün çokbilmiş geçinen Mike'tan yardım isteme zamanım gelmişti. Bir bardak su ile çikolatanın kuraklaştırdığı damağımı serinlettirdikten sonra Mike'ın odasına geçtim.

Odasının boş olduğunu görünce sıkıntıyla iç çektim. Kapısının önünde durup telefonumdan numarasını tuşladım. Açmasını bekledim ancak cevap yoktu.

"Mike bu gece gelmeyecek."

Arkamdan yükselen kadife ses, telefonu elimden düşürmeme neden oldu. İçinde bulunduğum durumun çaresizliğiyle o kadar dolmuştum ki, Edepsiz'den gelecek herhangi bir saldırıya karşı savunmasızdım. Yine de, ifadesiz durmaya çalışan ses tonunun altında yatan yorgunluk dikkatimi çekmişti. Aceleyle telefonu yerden kaldırmak için eğildiğimde çoktan yanıma varmış ve benden önce davranıp telefonumu uzatmıştı.

Cihazı almak için uzattığım elim onunkine değdiği an, ateşe dokunmuş gibi hızla geri çektim. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Ayrıca aniden yanımda belirişlerine vücudum istikrarlı tepkiler veremiyordu ve o anki ateş basması da bunlara bir örnekti.

"Her şey yolunda mı?" diye sorduğumda bir adım geriye çekilmiştim bile. Ancak bu sefer de görüş alanıma giren sıkı bedeni, dağınık saçları ve ruhumu görüyormuş gibi bakan lacivert gözleriyle dikkatimi dağıtıyordu.

Cevap vermek yerine yakıcı bakışlarını dudaklarıma yönlendirdiğinde bir anlığına kaçmak istedim. Her defasında bu adamın hipnozu altına giriyordum.

Boğazımı temizleyerek devam ettim.

"Yani Mike iyi mi demek istedim."

"İyi," dedi ama ne gözleri az önceki odağından ayrıldı, ne de ben bir adım kıpırdayabildim.

Sanki güçlü bir elektrik akımı tarafından çevrelenmiştik ve hareket edemiyorduk. Ancak bu senaryoda akımı yaratan elbette Edepsiz'di, ben ise zavallı kurban.

"Ben yardımcı olabilirim," dediğinde o akımdan ne ara kurtulmuştuk ve James'in sesi yine nasıl bu kadar ifadesizleşmişti anlamamıştım. Aslında ondaki bu ani rol değişimlerine artık alışmam gerekiyordu. Yoksa kandırılmam içten bile değildi.

"Yardımcı olabilirim derken?" diye sordum ben de düz bir sesle.

Biraz önce aramızda açtığım mesafeyi kapatarak kokusunu solumamı sağladı. Ciğerlerime aldığım taze nefes sersemlememe neden olsa da, ona bakmayı sürdürdüm.

"Donaldson için soru hazırlamıyor musun?" diye sorarken ses tonunun sertleştiğine yemin edebilirdim. Bu gerçeği gözlerinde çakan şimşeklerden de anlamak mümkündü. İfadesizliğinden bu derece ödün verebildiğine göre, Tobias'dan gerçekten nefret ediyordu.

"Sen nereden biliyorsun ki?" dedim kaşlarımı çatarak. Ancak saçma bir soru sormuştum. O da bunu ima eder gibi düz bir şekilde bakmaya devam etti. Bana aptal muamelesi yapması sinirimi aşırı derecede bozarken, "Yardımına ihtiyacım yok!" diyerek odama gitmek üzere arkamı döndüm.

Lacivert ben daha gözümü kırpmadan önümde belirmiş, omuzlarımı kavramıştı. Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyordu anlamıyordum.

"Donaldson'ın dersinde başarılı olman da görevinin bir parçası. İstesen de istemesen de sabaha kadar benimle çalışıyorsun."

Sert bir tonla başladığı sözlerini sonlara doğru yumuşamıştı. Ani temasının verdiği heyecanla önce ses çıkarmasam da, birkaç saniye sonra öfkemi çağırmaya çalıştım.

"Tamam. Ama önce beni bırak."

Bakışları öfkemden hiç de etkilenmemiş gibiydi ama yine de başını salladı.

Omuzlarımı saran ince parmaklarını gevşetti ancak son temasını burnunu saçlarıma sürterek gerçekleştirdi. Bu anlamsız hareketi bedenimde de anlamsız bir heyecana yol açarken, zaman kaybetmeden odama ilerledim.

Zor bir gece beni bekliyordu.

James öncelikle hazırladığım iki sorudaki eksikleri gösterdi. Kalan sekiz sorudan altısını hızlı bir şekilde araştırarak not ettik ve böylece soruların yarısından çoğunu bitirmiş olduk. Ancak saatlerce çalışmamın sonucu olarak enerjimin tamamen tükendiğini, kapanan gözlerimde parmaklarını gezdiren James'in ipeksi dokunuşlarıyla fark etmiştim. Onun karşısında böylesine savunmasız kalmaktan nefret etsem de, uykunun verdiği tatlı uyuşuklukla yapacak başka bir şeyim yok gibi hissediyordum. Böylesine nefret ettiğim birinin dokunuşlarının bu denli iyi hissettirmesinden daha lanet bir paradoks olamazdı. Ancak gerçek buydu. Dokunuşları ipekten yumuşaktı, şefkatin güvenli huzurundan tattırıyordu.

Gözlerim iyiden iyiye kapanırken belli belirsiz sesini duydum.

"Uyu, Deirdre. Gerekirse sonsuza kadar uyu. Yanımda uyu."

❁

James gözlerini ovuşturarak ana odaklanmaya çalıştı. Yaklaşık bir aydır toplam kaç saat uyumuştu? Otuz? Kırk? En deliksiz uykusu, Beren'in yanına bir hırsız gibi sızarak çaldığı dört saatlik huzurdan ibaretti. Geriye kalan tüm uykuları otuz dakikadan öteye geçememişti. Tüm kuvvetine rağmen vücudunun zayıf düştüğünü hissediyordu ancak artık güçlü olmak umurunda bile değildi.

Bütün gece yasak cenneti hatırlatan kokusu o kadar yakınken, ona dokunma isteğiyle tutuşan ellerine hâkim olmak konusunda

hiç bu kadar zorlanmamıştı. Gece boyunca sıktığı dişleri çenesinde kasılmaya yol açmış, aslında Beren'i şefkatiyle sarmak isterken, buz gibi bir görüntü ortaya çıkarmıştı.

Dağınık saçlarında parmaklarını gezdirerek sakinleşmeye çalıştı. Soğukkanlılığını korumak zorundaydı.

Tekrar saatine bakıp gözlerini üçgen odanın kapısına çevirdi. Mike dakik bir şekilde kapıdan girdiğinde gerginliği biraz olsun azaldı. Bu görevi ona vermek yerine kendi gitmek istese de Beren'i yalnız bırakamazdı. Zaten onu Donaldson'dan uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu ancak tüm bunlar yeterli değildi.

James'e oranla daha iyi görünmesine rağmen oldukça yorgun olan genç adam kısa bir baş selamından sonra kendini koltuklardan birine attı.

"Frank ile görüştüm ancak haberler iç açıcı değil."

"Anlat," dedi James dişlerini tekrar sıkmaya başlayarak.

"Fizyolojik olarak hiçbir problemi yok," dedi Mike alnını ovuşturarak. Cebinden çıkardığı mini çipi James'e uzatarak devam etti. "Bunlar Frank'in çalışmaları. Çipte olası tüm senaryolar var ancak hiçbiri Beren'e olanları açıklamıyor."

James olduğu yerden hızla kalkıp odayı turlamaya başladı.

"Anlamıyorum!" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Tüm dünyanın neredeyse otuz yıl ilerisinde bir teknolojiye sahibiz ama sevdiğim kadına ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok mu? Ya Jenny'nin mide muayenesi sırasında yaptığı testler? Kanında ya da vücudunun herhangi bir yerinde tek bir iz bile mi yok?"

James sakinleşmek için çok çaba harcasa da, günlerdir süren kâbusunun devam edeceğini bilmek ve yine çaresiz bir noktada hapsolmak tüm bedenini harekete geçirmişti.

"Lanet olsun!" dedi Mike'a dönerek. "Bir şey söyle, Mike!"

"Belki de..." dedi Mike, sesi neredeyse çekingen çıkıyordu. "Hatırlatma protokolünü uygulayabiliriz."

James acı bir inlemeyle kafasını kaldırdı.

"O protokol Birlik'in hafızasını sildiği ajanlar için geçerli. Kaldı ki Beren'in hafızası silinmemiş, duyguları manipüle olmuş.

Sanki biri sırf benden nefret etmesi için uğraşmış. Ona dokunduğumda bir an teslim olduğunu hissediyorum ama sonra bir şey devreye giriyor ve benden kaçmaya başlıyor."

Öfkeyle başını salladı.

"Bunu da lanet Donaldson'dan başka kimsenin yapacağını sanmıyorum!"

Mike, James'i sakinleştirmek için araya girdi.

"Elimizde kesin bir kanıt yok, James. Adam o gece Türkiye'de bile değilmiş. Ayrıca tek iyi haber..." diyen Mike bir an duraksadı.

James cevap beklediğini gösterir bir ifadeyle Mike'a baktı. Mesajı alan Mike kısa bir tereddütten sonra devam etti.

"Kanında hamilelik hormonlarına da rastlanmadı. Böyle bir durumda, bu ihtimal onun için büyük bir travma olurdu."

Mike'ın onu rahatlatmak için yaptığı açıklama, James'in kalp atışlarını durdurdu. Aslında farklı bir beklentisi yoktu. Çocuğu olmayacağından, Beren'e bunu veremeyeceğinden pekâlâ emindi ancak yine de her ihtimale karşı araştırılmasını istemişti. Şimdi zaten bildiği bu gerçek, yıpranan sinirlerini artan öfkesine karşı savunmasız bırakmıştı.

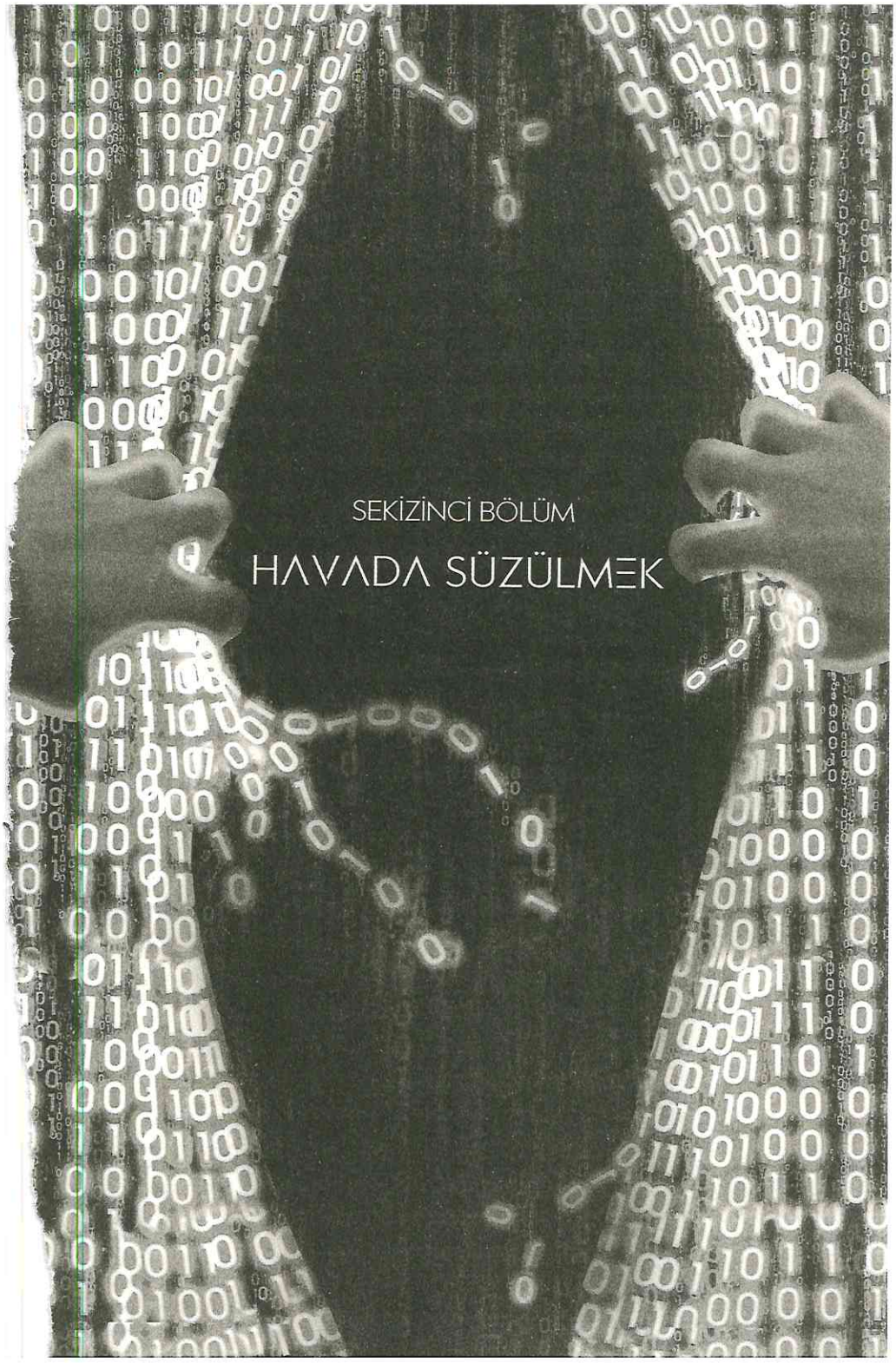
Kontrolünü bir an için kaybeden genç adam, öfkenin onu böylesine yönetmesine izin verdiğine, kafası karışmış bir şekilde ona bakan genç kızı gördüğünde pişman oldu.

Öyle ki, onun kokusunu miller ötesinden duyabiliyorken, tüm algıları öfkesi tarafından ele geçirilmişti. Odadaki iki genç adam da bir anda kapıda beliren Beren'i gördüklerine şaşırmışlardı.

Genç kızın yeni uyandığı belliydi. Üzerinde James'in birkaç saat önce giydirdiği kısa bir gecelik vardı. Onu fark ettiğinde James'in öfkesi yatıştı. Ancak yine de bu hali ile ortalarda dolanması kaşlarını çatmasına neden oldu.

Beren ise cevap bekliyordu.

"Neler oluyor? Kimin hamilelik hormonlarından bahsediyorsunuz?"

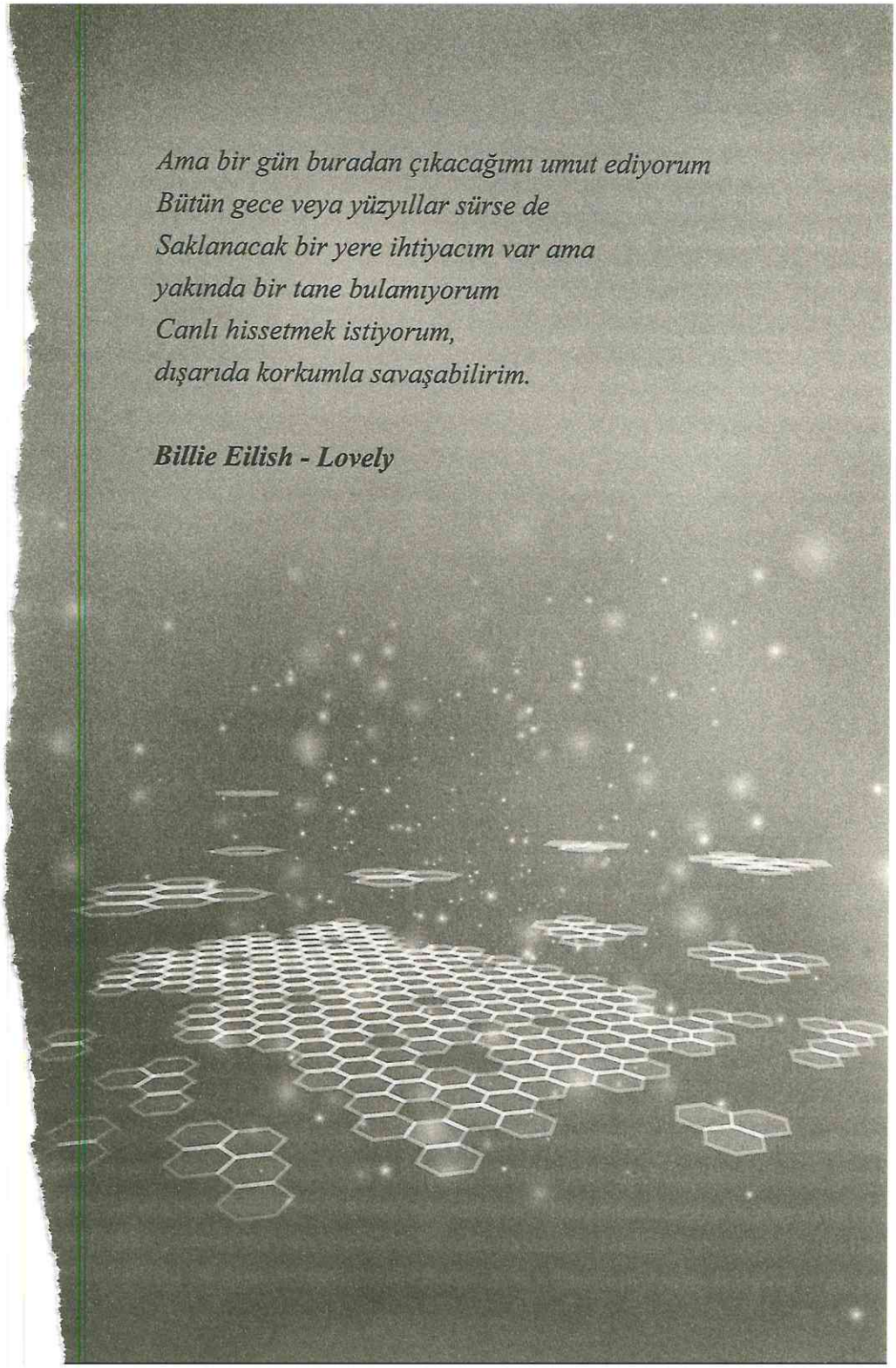

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HAVADA SÜZÜLMEK

Ama bir gün buradan çıkacağımı umut ediyorum
Bütün gece veya yüzyıllar sürse de
Saklanacak bir yere ihtiyacım var ama
yakında bir tane bulamıyorum
Canlı hissetmek istiyorum,
dışarıda korkumla savaşabilirim.

Billie Eilish - Lovely

Gözlerimi uykunun hain kollarından kurtardığımda, panikle pikeyi üstümden çekerek ayağa kalktım. Dün gece uyuyakalmış ve soruların tamamını hazırlayamamıştım. Zaten Edepsiz yardım etmese, sorularla iki günden fazla uğraşmam gerekeceği su götürmez bir gerçekti. Çalışma masama gidip, sayfalarca yazdığım soru ve cevapları telaşla kontrol ettim.

Sekizinci soruya kadar geldiğimize emindim ancak şimdi baktığımda soruların hepsi tamam görünüyordu. Kâğıtları dikkatle inceleyince, aceleci ve çarpık yazımdan ayrılan özenli el yazısını fark ettim. Son iki soru ve cevapları adeta bir kaligrafın elinden çıkmış gibi özenle yazılmıştı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, parmak uçlarım özenli el yazısında dolaştı. Bu adamın mükemmel olmayan tek bir özelliği yok muydu? Normalde böylesine bir durumun beni kızdırması gerekirken, şimdi sadece şaşırmıştım ve bir şekilde Edepsiz'e teşekkür etmem gerektiğini düşünüyordum.

Uyku hâlâ beni çağırıyor gibiydi. Yatakla kısa süreli bakışmamızdan sonra, uyumayı biraz daha erteleyip, doğru olanı yapmak için James'i bulmak üzere odamdan çıktım.

Koridorda attığım dengesiz adımlar hâlâ uykunun etkisinde olduğumu gösteriyordu. Neyse ki sadece küçük bir teşekkür edip odama dönecektim.

James'in odasının kilitli olduğunu görünce kırmızı kapılı odaya yöneldim. Mike ve James hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Kapıyı araladığımı bile fark etmeyecek kadar yorgun görünüyorlardı. Konuştukları konu Mike'ın hamilelik hormonlarından bahsetmesiyle ilgimi çekti.

"Neler oluyor? Kimin hamilelik hormonlarından bahsediyorsunuz?" diye söze karıştığımda, ikisi de orada olmam imkânsızmış gibi şaşkınca bana baktılar.

James'in beni görünce bir anlığına değişen ifadesi kısa bir süre sonra anlamsızlığa büründü. Mike ise daha çok köşeye sıkışmış gibi görünüyordu. Ve bu aklıma tek bir ihtimali getirdi.

"Mike!" diye bağırdım dehşetle. "Yoksa Sinem mi hamile?"

James'in öfkeli yüz ifadesi değişmezken, Mike bir süre donup kaldı. Dudaklarını kıpırdatsa da ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Tepkisini görünce daha çok endişelenip ona doğru bir adım attım.

Ancak James aramıza girerek beni arkasına sakladı ve Mike'ın konuşmasına izin vermeden sözü o aldı.

"Frank'in yolladığı çipi tekrar incele. En azından bir ipucu bulmaya odaklan."

Mike itaatkâr bir şekilde kafa sallasa da James kontrollü bir sesle devam etti.

"Ve gözlerinin odağını değiştir."

Mike ikimizi birden süzdü ve sırıtarak önündeki ekranlara geri döndü. Ona hesap sormak için James'in arkasından çıkmaya çalıştım ancak Lacivert buna izin vermedi. Belimi kavrayıp beni dışarı çıkmaya zorladığında öfkeyle homurdandım.

"Ne oluyor? Yine benden ne saklıyorsunuz?"

Kollarından kurtulmak için debelendiğimde, beklediğimin aksine, beni serbest bırakarak şaşırttı. Benden bir adım uzaklaşarak karşıma geçti. Ardından parmaklarını saçlarından geçirerek sıkıntılı bir nefes aldı.

"Seninle ilgili bir durum yok."

İfadesi öfkeyle sabırsızlık arasında gidip geliyordu. Bir adım ileri attı, ardından geri. Bakışlarını bir anlığına bacaklarıma kaydırdıktan sonra yüzüme sabitledi ve fikir değiştirmiş gibi tekrar belime sarılarak itirazlarım eşliğinde odamın kapısına kadar beni sürüklemeye başladı. Bana değen bedeni öylesine kasılmıştı ki, bana dokunmanın ona hissettirdiklerini merak ettim. Bu kadar mı kötüydü?

"N'apıyorsun? Bıraksana!" diye ciyakladım ancak beni duymuyor gibiydi. Oldukça da hızlıydı.

Seğiren kaslarının atışını tenimde hissederken, odamın önüne geldiğimizde sabrım taşmıştı.

"Bırak artık!" diye bağırdım.

"Odana gir," dedi sakin bir sesle. Sanki az önce beni sürükleyen, zorla buraya getiren o değildi. Ancak bu sakinlik, bakışlarındaki kararlılığı gizleyemiyordu.

Kaşlarım çatık bir halde ona bakıp hâlâ kıpırdamadığımı görünce, gözlerini sabır dilenir gibi kapatıp açtı.

"Lütfen," dedi daha yumuşak bir sesle. "Daha uygun bir şeyler giyene kadar odana gir."

Neden bahsediyorsun? dercesine bakış atsam da, gözlerim üzerimdeki kısa geceliğe kayınca şaşkınca kekeledim.

"Bu... Bu-Bunu ben giymedim."

"Biliyorum," dedi gayet normal bir şeymiş gibi. "Ben giydirdim."

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı elimle kapattım.

Sabrı tükenmiş gibi odamın kapısını açtı ve tek saniyede kendimi içeride buldum.

Öfkem damarlarımdan yükselirken aynı anda tenimi basan ateş utançtan olmalıydı.

"Sen!" diye bağırdım öfkeyle. Sözcükler dilimin ucunda eziliyordu. "Sana bu rahatlık nereden geliyor? Sen... Sen nasıl beni giydirirsin?"

Derin bir nefes çekti ve odaya girdiğimiz anda yüz hatlarının nasıl da değiştiğini fark ettim. Öfkem kesinlikle ona etki etmemişti. Bakışları artık çok daha yumuşak, çok daha lacivertti.

Mantıklı bir cevap beklediğim için kusursuz yüzüne dik dik bakıyordum ancak bana yanıt vermek yerine beni dizlerimin altından kavrayarak kucağına aldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun? James! Bırak beni!"

Tenimi saran sıcaklık anında aleve dönüşürken, bu kadar tehlikeli bir adamla böylesine bir yakınlığın beni zehirlediğini

fark ettim. Aksi takdirde vücudumun böyle tepkiler vermesi imkânsızdı.

İtirazlarım karşısında dudağının kenarı kıvrıldı ama ifadesinden ödün vermedi.

Kısa bir süre içinde yatağımla buluşturulmuştum ve pikem bacaklarımı örtmüştü.

Beni bir bebek gibi yatağıma yatırdıktan sonra eğilerek sıcak nefesini yakınımda hissetmemi sağladı.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi alayla. "Şimdi güzel bir uyku çek. Okuldan sonra gitmemiz gereken bir görev var."

Odanın ışığını loşa ayarladı. Kapıdan çıkmadan önce tekrar bana döndü. "Ve bir daha bu şekilde odandan çıkma."

Az önce yaşadıklarımdan sonra hazırcevaplılığım sanki toz olup uçmuştu. Dakikalardır kapanmayan ağzım, hızla odadan çıkıp gittiğinde hâlâ açıktı.

Elimin tersiyle yanaklarıma dokunarak ateşimi kontrol ettim. Yanıyordum. Utançla pikeyi yüzüme çekerek vücudumun verdiği tepkilere lanet ettim.

Edepsiz aklımı kaçırmama neden olabilirdi.

❁

Oturduğum koltukta sabırsız bir şekilde Tobias'ın soruları incelemesini bekliyordum.

İnce çerçeveli gözlüğünü takmış, kahverengi gözlerini hazırladığım sorular üzerinde gezdiriyordu.

Parmaklarımı koltuğun kadifemsi derisine sürterek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Neyse ki soruları Word sayfasına geçirerek çıktı almış, James'in muazzam el yazısının beni ele vermesinden kurtulmuştum.

Yanaklarımın içini ısırarak suçluluk duygumu bastırma çabasına girdim. Edepsiz aklıma geldiğinde sabahki sahneleri hatırlıyordum ve kafam karışıyordu. Düşüncelerimi Tobias'ın sesi sonlandırdı.

"Gerçekten etkilendiğimi söylemeliyim, Beren. Sınav kâğıdının aksine burada tüm ayrıntıları yakalamış ve en mantıksal çözümleri sunmuşsun." Kâğıtlara yüzünde büyük bir keyifle bakıyordu.

"Bu, dersten geçtiğim anlamına mı geliyor?" diye sordum heyecanla.

"Elbette. Hem de yüksek bir notla," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık verdim, çünkü gerçekten iyi notlara ihtiyacım vardı.

İşaret parmağının ucuyla burnunu kaşıdıktan sonra derin bir nefes verdi. Ardından gözlüğünü çıkararak dirseklerini masaya dayadı ve gözlerini bana sabitledi.

"Burada kalıp seninle saatlerce sohbet etmek isterdim ancak bugün çok yoğunum."

Yüzümde gülümsemeyle şaşkınlık arasında gidip gelen bir ifade yakaladığında, ayağa kalkıp masanın etrafında döndü ve tam karşımdaki koltuğa oturdu. Bana doğru eğilerek görüş alanımı tamamen kapladı.

"Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Badem gözleri yarı kısık bir şekilde beni süzüyordu. Sessiz olmasını dilediğim bir şekilde yutkunarak gülümsedim.

"Elbette, dinliyorum."

"Bu duvarlar arasında söyleyeceğim şeyler değil," dedi gözlerinin odağını bir an olsun üzerimden ayırmayarak. Üzerime hapsettiği bakışları bir çeşit kafes oluşturmuştu sanki. Ona bakmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

"Benimle yemeğe çıkmanı istiyorum, küçüğüm."

"Nasıl yani?" dedim tereddütle.

"Dönem bitene kadar bekleyecektim ancak okulun kapanmasına sadece birkaç gün kaldığı düşünülürse, teklif etmemde bir sakınca yok."

Nefesimi tuttum. Israrcı bakışları sakince yüzümde dolanıyordu. Etkileyiciydi. Ona hayır demek imkânsız gibiydi. Yemeğin amacını sormak istesem de kayıtsız şartsız kabul etmem gerektiğini hissediyordum.

"Tobias," diye söze başladım ancak parmağını kaldırarak beni durdurdu.

"Şimdi bir cevap verme. Sana yeri ve zamanı bildireceğim, orada olmanı bekliyor olacağım." Çarpık bir şekilde gülümseyerek tekrar ayağa kalktı.

Dudaklarımdan çıkan tek sözcük "Peki," oldu.

❁

Önümde uzanan eğlence parkının girişine baktım. Oldukça büyük ve korkutucu görünüyordu. Aslında küçüklüğümden beri lunaparkları severdim. Her ne kadar yükseklik korkum olsa da, annemin Çetin'le beni bu parklara götürdüğünü hatırlıyordum. Çetin'in o zamanlarda bile işkence ederek beni korkuttuğu, ancak çocuk aklımla tüm bunların oyun olduğunu düşünerek ona kızmadığım zamanları hatırladım. Midemdeki acı kasılmayla terleyen avucumu yırtık kotuma sildim.

Buraya nasıl geldiğimizi bile anlamamıştım. James her zamanki gibi görevle ilgili düzgün bilgi vermemişti. Tobias'ın yanından ayrıldığım anda önümde beliren simsiyah bir arabaya binerek buraya ulaşmıştım. Şoför koltuğunda oturan Edepsiz'i gördüğümde içimde oluşan rahatlamaya anlam veremesem de, bu durumu günlerce birlikte olmanın verdiği aşinalığa yormuştum.

Üzerimdeki yırtık kot ve salaş tişörtün göreve uygun olmadığını söylesem de cevap vermemişti. Şayet görev yerimiz burası ise, önemi yok diye düşündüm ben de. Bilet sırasından çıkan James, sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. Sanırım görev başlamıştı.

Üzerinde koyu renk bir kot ve iri cüssesini ortaya çıkaran siyah, 'ben güçlüyüm' diye bağıran bir tişört vardı. Saçları yine serseri kıvrımlarını ortaya sermiş, bakan kişide dokunma isteği yaratacak kadar çekici görünüyordu. Bu adamın her haliyle büyüleyici görünmesi kanıma dokunuyordu.

Bakışlarımı farklı yöne çevirerek, onu böylesine incelediğimi görmesin istedim. Ancak o derinleşmiş bir gülümsemeyle yanımda belirdi.

"Gördüklerin seni memnun ettiyse gidelim mi, sevgilim?"

Kendimi tokatlayasım geliyordu. Bu adamdan habersiz nefes bile alamayacak mıydım?

"Benim kıyafetlerim görev için uygun değil!" dedim kısık ama kızgın bir sesle.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bu kadar iyi göründüğü için onu kıskandığımdan mı, yoksa yanımızdan geçen bir kız grubunun gözlerini ondan alamayışından dolayı mı, bir fikrim yoktu.

Tişörtten açıkta kalan omzuma ince parmaklarını değdirerek gülümsedi. Dokunuşu tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. Omzumu silkerek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Ne giydiğin önemli değil. Çok güzelsin, Milen."

Sözlerini yansıtan lacivert gözleri, ay ışığında denizin aldığı renk kadar heyecan verici ve bir o kadar da huzur doluydu. Bir süre bakışlarında takılı kalsam da sonunda yapmacık bir şekilde gülümsedim.

"Bu akşam da mı Milen olacağım?"

"Allen'ın yanında hep Milen olacaksın," dedi göz kırparak. Belime sarılıp eğlence merkezinin girişine yönelmemizi sağladı.

Ama ben hâlâ az önceki anı düşünüyordum. Sanırım Edepsiz bana göz kırpmıştı. Doğru gördüğüme emin olmak için tekrar yüzüne baktım. Oldukça huzurluydu. Pek de tetikte gibi görünmüyordu.

"İyi de," dedim duraksayarak. "Senin Allen olduğun bir göreve gitmiştik."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben çoğu görevime Allen olarak gidiyorum."

"Hayır," dedim zihnimdeki bulanıklığı çözmeye çalışarak. "Bu görevde ben, bendim, Beren'dim." Midem kasılınca hafifçe duraksadım. Zihnimi tekrar zorladım. "Arabistan," dedim zorlukla. Aynı anda başıma nefesimi kesen bir ağrı saplandı. Başımı tuttum.

James tutuşunu sıklaştırdı. "İyi misin?" dedi endişeli bir sesle.

"Olmuyor," dedim güçlükle. "Hatırlayamıyorum." Alnımı ovuşturdum. "Sanki çok önemli bir şey var ama..." Sesim kısıldı. Kafam patlayacak gibiydi. Başımı iki elimin arasına aldım.

James sıkıca bedenimi sardı.

"Hiştt, tamam. Hiçbir şey düşünme. Kendine izin ver." Omuzlarımı kavrayıp yüzüme odaklandı ve beni yavaşça bir banka oturttu. "Bana bak, sevgilim," dedi tatlı bir sesle. "İyisin." Yanağımı okşadı. "Şimdi derin nefesler al."

Başımı sallayıp dediğini yaptım. Ağrı hafifçe azaldı. "Bugün hiçbir şey düşünme," dedi tatlı sesini koruyarak.

Birkaç dakika daha kendime gelmem için bana izin verdi. Bu anlar boyunca elimi hiç bırakmadı. Nihayet iyi olduğuma kanaat getirince oturduğumuz banktan kalktık.

Turnikelerden geçtikten sonra bizi karşılayan birkaç görevli, fotoğraf çekilmek isteyip istemediğimizi sordu. Ben 'hayır' demeye hazırlanıyordum ki, James gülümseyerek "Elbette," dedi ve beni de beraberinde çekip panonun önüne yönlendirdi.

Bir an için *Neler oluyor?* diye düşündüm. Edepsiz'le fotoğraf çekiliyordum? Aklımın ucundan bile geçmeyecek bir ihtimaldi bu. Kafa karışıklığımı anlamış olacak ki, yüzünü benimkine yaklaştırarak güldü.

"Gülümse, sevgilim."

Flaşlar ardı ardına patlarken gülümseyememiştim. Muhtemelen suratımda koca bir şaşkınlık ifadesiyle fotoğraflanmıştım.

Girişi geçip yürümeye başladığımızda, üzerimdeki şaşkınlığı silkeleyerek James'e döndüm.

"Ee, şimdi ne yapacağız? Görev nedir? Hedef kim?" Hızlı hızlı yürürken bir yandan da sorularımı sıralıyordum.

Elimi kavrayarak beni durdurdu. Ilık dudaklarıyla elimin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra gözlerimin içine baktı. Ben yine hipnotize olmuş halde, ne yapmaya çalıştığını anlamakla uğraşıyordum.

"Hedefimiz buraya çocuklarıyla geldi. O yüzden sana kim olduğunu göstermeyeceğim, çünkü görünce sempati besleme olasılığın çok yüksek. Ben sadece onu izleyeceğim. Kaç kişi

tarafından korunuyor, korumaları ne kadar profesyonel görmem gerekiyor. Senden sadece Milen Todorka olmanı istiyorum. Benim güzel ve sadık sevgilim."

Elimi bırakmadı ancak diğer eliyle de saçımın bir tutamını okşayarak geriye attı.

Kafa sallayarak dediklerini onayladım. Bu sözleri görev için sarf etmiş olsa da, derinlerde bir yerde samimi geliyordu.

Tuttuğu elimi daha sıkı kavradı ve tekrar yürümeye başladık.

"Nereye gidiyoruz?" dedim gülümseyerek.

"Eğlenmek için buraya gelen bir çiftin yapacağı şeyleri yapmaya. Şu mavi trenden başlayabiliriz."

"James," dedim tereddütle. "Benim yükseklik korkum var."

"Biliyorum," dedi ve tekrar durdu. Elimi bırakarak, yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Ben yanındayım. Burada bineceğimiz hiçbir alet tehlikeli değil, hepsinin kontrolleri gerçekleştirildi. Sadece gözlerini kapa ve eğlenmeye bak. Hatta görevi bile unut. Lunaparklardan hoşlandığını biliyorum."

Sözleri o kadar yumuşak, o kadar sıcaktı ki, avuçları arasında kalan yüzümü kurtarmaya gerek duymadan gözlerimi kapadım ve sessiz bir onay verdim.

Dakikalar sonra hız trenine biniyorduk. Aslında eğlence merkezi oldukça kalabalıktı ancak James VIP bilet alarak sıra beklememizi önlemişti. Hazırlıklar tamamlanıp tren hareket etmeye başladığında kalbim delicesine çarpıyordu.

Elimde hissettiğim sıcaklıkla James'e döndüm ve sakinliğini kıskandım. Normalde göründüğü kadar ifadesiz olmasa da oldukça sakindi. Tren yavaşça bir tepeyi tırmandığında gözlerimi kapatarak dişlerimi sıkmaya başladım. James elimi daha fazla sıktı ve fısıldadı.

"Gözlerini aç, çok yüksek değil."

Hayır, çok yüksekti!

"Ço-Çok yüksek!" diye kekeleyince, sağ koluyla bedenimi sardı.

"Seni tutuyorum, hiçbir şey olmayacak."

Cümlesi bittiği anda hızla zirveden aşağı inmeye başladık. Çığlığımı serbest bırakıp delicesine bağırırken, James'in kahkahalarını işittiğime yemin edebilirdim. Tren o saniyeden sonra o kadar hızlı ilerlemişti ki, durana kadar çığlık attım ve bittiğinde bana kocaman gülümseyen bir Edepsiz'in kollarında olmak hiç de sağlıklı değildi.

"Nasıldı?" diye sordu yumuşak bir tonla.

Bir süre adrenalinin verdiği etkiyle şaşkınca yüzüne baktım. Kanım kaynıyor, kalbim çarpıyordu ve canlı hissediyordum.

"Sanırım muhteşemdi, James!" diye cevap verdim heyecanla.

Ancak çığlığımla beraber parmaklarıyla dudaklarımı örttü. Gülmekle gülmemek arasında kalmıştı.

"Şştt! Sakin ol, küçük canavar." Sonra kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Bugün bana T.J. demen daha sağlıklı."

Yaptığım hatayı anladığım anda gözlerimi kocaman açtım. Ancak o sorun olmadığını belirtircesine belimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

Çıktığımız anda duraksayarak kısa bir süre etrafı taradı. Ne yaptığını tahmin ettiğim için ne olduğunu sormadım, sessizce analizini bitirmesini bekledim.

Elimi hâlâ sıkıca tutuyordu. Birden aceleci adımlarla olduğumuz yerin tam tersi istikametine yürümeye başladı. Ekstra çaba sarf ederek ona yetişmeye çalıştım. Bu defa normal girişi kullanmak yerine arka taraftan dolandık. Ses çıkarmadan ona uyum sağladım.

Arkadaki girişi kullandıktan sonra loş bir koridora ulaştık. Eliyle bana dur işareti yaparak etrafı kontrol etti. Sonra hızlı ve sessiz bir şekilde ilerideki kapıya ulaşıp açtı. Zifiri karanlık bir yerdi burası. Ben hiçbir şey göremiyordum ancak o ne yaptığının gayet farkındaydı.

Bir an odada yalnız olmadığımızı anladım. İnsanların fısıltılarını duyuyor, nefeslerini hissedebiliyordum. James gerginleştiğimi fark etmiş olacak ki beni yanına çekti. Aynı anda önümüzde sinema ekranı gibi bir ekran belirdi ve onun yaydığı

kısmi ışık sayesinde bir oda dolusu insanla aynı ortamda olduğumuzu gördüm.

Ekran renklenirken minyatür bir çocuk konuşmaya başladı. 'Fatih'in Rüyası' adı verilen kano gezisine geldiğimizi, onun öncesinde ön bilgilendirme sunumunu izlediğimizi çok sonra anladım. Osmanlı ve dünya tarihinden bahseden, Türkiye'de bulunan önemli yapıtları anlatan sunum etkileyiciydi. Sunumun ortasında bir süre ortam tekrar karardı. James beni tamamen kendine çekerek tam arkama geçti ve belimi sardı. Şimdi çenesi omzumdaydı. Kulağıma eğilerek fısıldadı.

"Korumaları burada. Bu şekilde durmamız hem daha güvenli hem daha inandırıcı."

O an kalbimin atışını bu kadar yakın olmamıza mı, yoksa görevin verdiği tedirginlik ve adrenaline mi yormam gerektiğini bilemedim. Sessizce kafa salladım ancak enseme vurup saçlarımın arasına karışan nefesi delicesine dikkatimi dağıtıyordu. Beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum. Bu düşünceyle sanki zihnim açılmıştı. Göğsümü döven kalbime karşılık, zihnim oradan kaçmamı emrediyordu. Gözlerimi kapatıp kafamdaki çatışmanın bitmesini bekledim. O sırada videonun sonu geldi ve ışıklar açıldı. Bedenimi Edepsiz'den ayırarak yan tarafına geçtim. Bu ani değişimim karşısında gözleri kısıldı. Ama hemen rolüne bürünerek gülümsedi.

"Tarihiniz çok etkileyici."

"Biliyorum," dedim ters bir şekilde. "Sizin gibi yüzyıllık tarihle tüm dünyayı kontrol etmeye çalışmıyoruz."

Dudakları kıvrılarak gülümsedi. "Ben sadece Amerikalı değilim, Milen. Köklerim Kelt dönemlerine de dayanıyor. Yani benim tarihim de sizinki kadar eski."

Bunu söylerken kanoya binmeme yardımcı oluyordu. Kaşlarımı çatarak söylediği şeyi düşündüm. Daha önce İrlandalı olacağı aklıma gelmemişti. İrlanda'nın en çok merak ettiğim ülkelerden biri olması ironisi bir yana, gerçekten saygı duyduğum bir tarihleri vardı. Kafa karışıklığı içinde koltuğa yerleştim.

Yanıma oturduktan sonra hareket ettik. Kanonun en arka sırasında oturuyorduk. Önümüzde iki aile, bir de çift vardı. Teknenin yavaş hareketleri eşliğinde karanlık bir yere girdik.

Gördüklerimden etkilenmemek elde değildi. Minyatür bir İstanbul inşa edilmişti ve fetih tarihine dair ayrıntılar anlatılıyordu. Her geçtiğimiz nokta birden aydınlatılıyor, minyatür askerler sesli bir şekilde hareket ediyor, kimisi topları hazırlıyor, kimisi yük kaldırıyor, kimisi malzemeleri taşıyordu.

İlgiyle onları seyrederken, James'in yanıma yaklaştığını hissettim. Yüzündeki ciddiyet gerilmeme neden oldu. Zarifçe kolunu kaldırarak elini suya yaklaştırdı ve ince parmaklarıyla suyun üzerinde bir yol çizdi. Heyecanla onu izlerken, içimde korku fitili de ateşlenmişti. O sırada ışıklar söndü ve kano yeni noktaya ilerlemek üzere hareketine devam etti. Her an sudan birisi çıkacakmış gibi hissediyordum. James 'eğlen' demişti ancak ben daha çok acımasız bir gerilim filminin ortasında sıkışmış gibiydim. Minik hareketlerle ben de ona yaklaştım.

Tepkilerini anlamak adına karanlık da olsa James'in yüzüne bakmaya başladım. O anda tam da fetih anındaki sahneye denk gelmiştik. Toplar havada uçuşuyor, iki düşman gemi birbirine yaklaşmış savaş veriyordu. James'in karanlıkta kalan gözleri, ışıklarla beraber muhteşem bir renk cümbüşünün hayalî yansıması gibi parladı. Etrafta dolanan renkler gözlerinde şiirsel bir hale gelmişti. Yüzüne vuran ışıklar, hayran olunası çehresini bambaşka boyuta taşıyordu. Gerginliğimi unutarak bir süre gözlerimi ondan ayıramadım. Harelerinin içinde dans eden renkler inanılmazdı.

İzlendiğini fark ederek bana döndüğünde, kendimi yakalanmış hissettim ancak başımı başka bir yöne çeviremedim. Gözlerini gözlerimin içine, tam merkezine sabitlemiş gibiydi. Garip bir andı. Anlatamayacağım, hatta kendi kafamda betimleyemeyeceğim kadar garipti. Sanki etrafta tüm sesler susmuş, sadece biz kalmıştık. Ağır çekimde ilerliyor, zamanı lehimize çeviriyorduk. Diğer minyatür sahneye geçip yeni bir karanlık hâkim olana kadar bekledim. Yüzüne gölgeler düşene dek gözlerimi çekme cesareti gösteremedim.

Ortam karardıktan sonra, aramızdaki mesafeyi biraz açarak derin nefesler aldım. O ana kadar nefesimi tuttuğumu bile fark etmemiştim. Bugün ne kadar erken biterse benim için o kadar iyi olacaktı.

Kanodan indikten sonra havanın iyice karardığını fark ettim. James'in yüzünde sevecen bir ifade olsa da tetikte olduğu belliydi. Elimi sıkıca tutarak, yine bir tarafa doğru yürümeye başladı. Hâlâ soru sormuyor, sadece onu takip ediyordum.

Yine kapalı bir alana gittiğimizi görünce derin bir nefes aldım. Kapalı alan demek onunla yakınlaşmak demekti.

Korku tüneline benzeyen bir yere girmiştik. Bir çeşit alete biniyorduk ve yapmamız gereken şey, o aletin geçtiği yerlerdeki ışıklı noktaları vurmaktı. Bunu bir çeşit oyun gibi görerek heyecanlanmıştım. Elime silahı alıp tetikte bekledim. James ise gayet rahat bir tavırla önündeki iki silahı da alarak oyuncağın hareket etmesini bekledi. Ben elimden gelenin en iyisini yaparak ışıklı canavarları vuruyordum ancak elindeki silahlar James'e yetersiz geliyor gibiydi. İki silahı birden ustaca kullanıyor, bana vuracak alan bırakmıyordu. Oyunun sonuna geldiğimizde homurdanarak silahımı bıraktım. Silahların önündeki mini ekranda yazan puanlara bakılırsa, James benim dokuz katım kadar fazla vuruş yapmıştı.

Çıkışa vardığımızda görevli gülerek yanımıza geldi. "Merhaba. Sizi tebrik ediyorum, oyunda rekor kırdınız. Sanmıyorum ki bu rekoru biri daha geçebilsin."

James sadece başını salladı, ben de nezaketen gülümsedim.

Görevli elindeki fotoğrafı uzattığında James'in gerildiğini hissettim.

"Buyurun, bu da rekorunuza karşılık hediyemiz."

James'in gergin koluna girerek ondan önce fotoğrafa uzandım ve çığlığı bastım.

"Aman Allah'ım, berbat çıkmışım! Halime bak!"

James'in gergin kolu gevşerken benim gibi fotoğrafa uzandı ve gülmeye başladı. Fotoğrafta o gayet *cool* bir şekilde hedefleri

vururken, bense son derece rezil bir ifadeyle vurulacak hedef arıyordum.

Görevliye "Teşekkürler," dedi ve dışarı çıktık.

Dışarıya çıktığımızda elini tutmayarak kollarımı göğsüme doladım.

"O fotoğrafı almak zorunda mıydın?"

Cevap vermek yerine dudaklarını sola kıvırarak gülümsedi. Kollarımı çözmeyeceğimi anlayınca belime sarılarak "Haydi," dedi.

O etrafı izlerken ben de keyifsiz bir şekilde yanında yürüyordum. Ok atarak oyuncak kazanılan standın önünden geçerken orayı işaret edip alayla söylendim.

"Bence bunu da denemelisin. Bakalım bunda nasıl bir rekor kıracaksın, bay inanılmaz."

Başını yana eğerek gülümsedi. "Senin için oyuncak kazanmamı da ister misin?"

İsterdim. Gerçekten sevgilim olsa, tüm bunlar oyun olmasa, elimi sahiden tuttuğunu bilsem isterdim ancak bazen fazla gerçekçi gelse de Edepsiz'in zehirli olduğunu, her şeyin bir oyun olduğunu biliyordum.

"Durma dene. Ne de olsa sevgili rolündeyiz ve benim için oyuncak kazanman çok normal bir davranış."

Tekrar gülümsedi ve dakikalar sonra ikimizin de kucağında taşıyamayacağımız kadar çok oyuncak vardı.

Aralarından sadece minik beyaz bir tavşanı seçerek geriye kalan oyuncakları görevliye verdik ve oradan geçen çocuklara dağıtmasını rica ettik.

Geriye dönerken bu defa Boxer'ın önünden geçiyorduk.

"Denememi ister misin?" diye sordu.

Sesi gayet ciddiydi. Bir an, ne kadar iyi olduğunu göstermek için bunu sorduğunu düşündüm ancak onda egoya dair hiçbir şey yoktu.

"Hayır," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Bunda da aşılmaz bir rekor kırarsan herkes senin uzaylı olduğunu düşünecek ve normal bir çift rolümüzden tamamen sapacağız."

O da kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Haklısın. Haydi şimdi seni eğlendirecek bir şeyler yapalım."

"Görev bitti mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır, hâlâ buradalar ancak yemek yiyorlar, biraz vaktimiz var."

O söyleyene kadar acıktığımı fark etmemiştim ancak bir şey söylemeyerek eğlenme fikrini kabullendim.

Parkın üst tarafına doğru yürüyerek saray salıncağına ulaştık. Buradaki çoğu alete daha önce binmemiştim ancak salıncak benim için çok daha özeldi. Annem zincirlerin sağlam olmadığını söyleyerek, hiçbir zaman bu salıncağa binmeme izin vermemişti.

Heyecanla en yakın salıncağa binerek bekledim. James de yanımdaki salıncağa bindi. Rahat görünüyordu. Alet hareket etti ve yükselip hızlanmaya başladı. İçimde minik kelebekler uçuşurken ben de uçuyor gibi hissediyordum. Gülümseyerek ellerimi havaya kaldırdım ve rüzgârın parmaklarımın arasında dans etmesine izin verdim.

Bu muhteşem bir histi. Bir an James'e bakma isteğiyle ona döndüm. Ben oldukça eğlenirken, onun yüzünde ifadesizliğinin içine gizlenmiş bir şeyler olduğunu seçebiliyordum.

"Ne oldu?" diye bağırdığımda ona baktığımı fark etti. Yüzünü buruşturarak saniyeler içinde normal ifadesine döndü ve gülümsemeye başladı. Alayla başlayan gülümsemem kahkahaya dönüştü.

"Aman Allah'ım, Bay Allen, mideniz mi bulandı?" diye gülmeye başladım. Onun kadar yenilmez ve güçlü bir adamın salıncakta midesinin bulanacağı aklımın ucundan geçmezdi. Salıncak sefam bitene kadar ona gülmeye devam ettim.

Tur bittiğinde inmeme yardımcı olurken hâlâ sırıtıyordum.

"Çabuk toparladınız, Bay Allen."

Burnundan bir nefes vererek elimi tuttu. Onunla alay etmem hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Görevde olduğumuzu hatırlayarak içimden gülmeye devam ettim ve acıktığımı söyledim.

Yemek yemek üzere parkı turlarken, su kayağını görünce heyecanla atıldım.

"Yemekten önce şuna da binebilir miyiz?"

"Islanacağız?" dedi kaşlarını havalandırarak.

"Olsun," diyerek gülümsedim. "Salıncaktan sonra en çok binmek istediğim şey buydu."

Lacivert hareleri hızla değişirken yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu. Allah'ım, inanılmaz rol yapıyordu. Bu bakışıyla mideme giren kramp da ona inanmaya yakın olduğumun göstergesiydi. Tüm bunların oyun olduğunu bir kez daha hatırlattım kendime.

Heyecanımı sabit tutmaya çalışarak teknelerden birine bindik. Bu sefer en öndeydik.

Tekne yavaşça ilk tepeyi tırmanmaya başladı. Suyun klorlu kokusu burnuma dolarken, bu macerayı hava aydınlıkken de yaşamak istedim. Tekne kendini aşağı bırakırken herkes çığlığa boğulmuştu. Elbette aralarında ben de vardım. Suyla buluştuğumuz anda, baştan aşağı ıslandığımı hissettim ve kahkaha atmaya başladım. James de benimle birlikte kahkaha atmasa da gülümsüyordu.

İkinci yüksek tepeye çıktığımızda, bunun öncekinden daha dik olduğunu fark ederek sıkıca tutundum. Çığlıklarla suya indiğimizde bu sefer çok daha fazla ıslanmıştık ve her tarafımızdan sular damlıyordu. Ben hâlâ kahkaha atıyordum.

Tekneden inip çıkışa yönelirken James duraksadı. Kaşları öyle hızlı çatıldı ki, ne olduğunu merak ettim. Gözlerimi onun odaklandığı noktaya çevirdiğim anda yanaklarım utançla kızardı. Tişörtüm sırılsıklam olmuş, içimde ne var ne yoksa ortaya çıkarmıştı. Panikle üzerime yapışan tişörtü çekiştirerek bu görüntüden kurtulmaya çalıştım.

James tıslayarak beni kendine çevirdi ve kollarını etrafıma sardı. Amacı dışarıya görüntü vermemi engellemekti.

"Başka renk giyemedin mi içine?"

"Efendim?" dedim ben de ona sokularak.

"Kırmızıdan başka renk bulamadın mı?" dedi öfkeyle.

Utancım ikiye katlanırken yanaklarımın rengini tahmin bile edemiyordum.

"Nereden bileyim bu kadar ıslanacağımı? Ya da en başından buraya geleceğimizi?" dedim inleyerek.

"Lanet olsun!" diyerek hızla üzerindeki tişörtü çıkardı ve dikkatle üstüme geçirdi. İtiraz bile edemeden kollarımı kaldırmış, ıslaklığımı kapamasına izin vermiştim. Ancak şimdi de o yarı çıplak kalmıştı. Yarı çarpıcı çıplaktı. Enfes, nefes kesici... Ne diyordum ben?

Bir an gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun? Herkes bize bakıyor!"

Herkes gerçekten bize bakıyordu. Daha doğrusu James'in çarpıcı görüntüsüne odaklanmışlardı. Arkamızdaki yılışık bir grup ıslık çalıp tezahürat etmeye başlamıştı bile. Kimisi James'i beni böylesine sakındığı için kutlasa da, ıslıkların çoğunun mükemmel gövdesine geldiğinden emindim.

Sinirle kolundan kurtulup çıkışa yöneldim.

"Bekle," dedi belimden kavrayarak. Kolları sırtımı sararken beni kendine yaklaştırdı. Çıplakken kokusunu daha çok hissediyordum. Sanki teninden ayaklanıyor ve somut bir ziyaretçi gibi benim tenime değiyordu.

"Dikkat çekiyorsun!" dedim. Kızgındım. Beni rezil edip kendini de teşhir etmişti.

"İnsanlar sadece sevgilisini delice kıskanan bir genç adam görüyorlar." Yanağımı okşadı, sonra da gülümseyerek "Kıskandın mı, sevgilim?" dedi.

Yüzüne karşı oflayarak tekrar yürümeye başladım. Ama o yine benden önce davranarak çıkışta yer alan kurutma makinelerinden birine girmemizi sağladı. Önümde perde görevi görerek tişörtüm ve iç çamaşırım kuruyana kadar bekledi. Ona sırtımı dönüp, utançla düştüğüm hali düşündüm. Bu adam karşısında hiçbir özelim kalmamıştı. Abim desem değildi, sevgilim hiç değil. Yüzümü buruşturarak bu iki fikri de kafamdan uzaklaştırdım. Beynim çorbaya dönmüştü.

Biraz daha kuru hale geldiğimizde ikimize de birer tişört aldı ve üstümüzü değiştirdik. Şimdi ikimiz de aynı tarzda siyah tişörtler giyiyorduk.

Bir yerde oturmak yerine elimize sosisli ve içecek alarak yürüyerek yemeye başladık. Edepsiz her an tetikteydi. İtiraf etmek istemesem de eğlenceli bir gün olmuştu. Saat gece onu geçiyordu ve eğlence merkezinin yakında kapanacağı anonsu yapılıyordu. Çıkışa doğru yürürken bana döndü.

"Şu an hedef ayrılıyor, biz de dönebiliriz istersen."

Gayet düz bir şekilde sorduğu soru karşısında verecek değişik bir cevabım yoktu. "Tamam," diyerek onayladım.

Ancak çıkmadan önce sağımızda kalan Roller Coaster'a bir bakış attı ve sonra da bana döndü.

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak hissiz bir şekilde güldüm. "Asla! O şeye asla binmem!"

Elini uzattı. "Gel hadi, gerçekten çok eğlenceli."

Sesi yumuşacıktı ama yine de beni ikna edemezdi.

"Hayır! Ne kadar yükseğe çıktığını görmüyor musun? Yetmezmiş gibi bir de en tepeye inşa etmişler."

Sesim dehşet içindeydi. Bu sefer yanıma yaklaşarak belimden tuttu. Kokusu anlık bir hipnoz etkisi yaratsa da o korkuyla çabucak kendime geldim.

"Sadece yirmi beş saniye sürüyor, ne olduğunu anlamayacaksın bile."

James vazgeçecek gibi durmuyordu. Ona güvenmeyi seçerek elini tuttum ama neredeyse titriyordum. Belimle beraber omuzlarımı da kavrayarak beni iyice kendine çekti.

"Korkma," dedi gülümseyerek.

Birkaç dakika sonra emniyet kemerlerimiz takılmış, trenin hareket etmesini bekliyorduk. İçimden bildiğim duaları okumaya başlamıştım bile. Tren hareket etti ve saniyede 100 km hıza ulaşan bu çılgın alet hızla en yüksek rayı çıkarken çığlık atmaya başladım. Rayların doruk noktasına tırmanan tren ışık hızıyla inmeye başladığında, ruhumu teslim ettiğimi, bedeniminse rüzgârla beraber kaybolduğunu düşündüm. Öylesine

süratli ilerliyorduk ki, çığlığım havada asılı kalmıştı. Defalarca ters döndük. Ben usanmadan çığlık atmaya devam ettim. Tren durduğunda hâlâ çığlık attığımı fark etmeyecek kadar kaptırmıştım kendimi.

James muzip bir ifadeyle bana bakıyordu ama o kadar adrenalin yüklenmiştim ki, hâlâ nefes nefeseydim.

Emniyet ekipmanlarımız otomatik olarak açıldığında ayağa kalkmak istedim ancak dizlerim titriyordu. Halimi fark ederek beni kendine çekti ve yürümem için destek oldu. Yüzünde hâlâ o muzip ve tatlı ifade olduğunu görünce dayanamayıp konuştum.

"İlk bindiğimiz tren hiçbir şeymiş," dedim şok içinde. "Bir an kalbimin duracağını sandım."

Gülümsedi ama gülümsemesinin içinde ufak bir ciddiyet sezdim.

"Kalbinin durmasına asla izin vermem," dedi mırıldanarak.

Söyledikleri karşısında bir an duraklasam da, zihnim *Sadece rol yapıyor!* diye hatırlattı. Çıkmadan önce önümüzde kahkahalarla gülen grubun nereye baktığını merak ettim. Tren yolculuğu esnasında çekilen fotoğraflara gülüyorlardı. Merakla bizim fotoğrafımızı aradım. Fotoğraf rayların en yüksek noktasından inerken çekilmişti.

Halimi görünce bu sefer ben de kahkaha attım. Saçlarım havadaydı, ağzım açık, deli gibi çığlık atıyordum ve gözlerim kapalıydı. Ancak asıl ilgimi çeken, yanımda oturan ve o yükseklikte bile bana bakan James'ti. Doğru gördüğüme emin olmak için fotoğrafa iyice yaklaştım. Evet, muhteşem bir gülüş sergilemişti. Ben tamamen dağılmış haldeyken o, alnına düşen saçlar ve muhteşem gülüşüyle sadece daha yakışıklı görünüyordu.

"Sekizinci karedeki fotoğrafı alabilir miyim?" dediğimde ne düşündüğümü ben de bilmiyordum. Belki Edepsiz'le geçen bu değişik gün için anı olarak saklayabilirdim.

James benden önce davranarak fotoğrafın parasını ödedi ve eğlence merkezinden çıktık. Çıkmadan önce, girişte çekildiğimiz fotoğrafı almayı da unutmadı. Fotoğrafın arkasına sevgili

olduğumuzu ilan eden bir fon eklemişlerdi. Ve tahmin ettiğim gibi oldukça şaşkın çıkmıştım.

James fotoğrafa bakıp gülümsedi. "Sanırım bu fotoğrafı Allen'ın sosyal medya hesaplarında paylaşmam gerekecek."

"Gizli kimliğinin bir de sosyal medya hesapları mı var?" dedim hayretle.

"Eh, dünyanın sayılı bilyonerleri arasındaysan, bir şekilde gözle görünür olman gerekiyor."

İçimdeki merak duygusu ağır bastığı anda midemde bir bulanma hissettim. Sanki ona yaklaştığım her an, zihnim fiziksel olarak bana engel olmaya başlamıştı. Belki de düşündüğüm gibi beni zehirliyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim sıkıntıyla. "Mahzene dönebilir miyiz?"

"Elbette," dedi sakince. Ancak gözlerindeki telaşı görebiliyordum.

Düşünme! diye uyardı zihnim. *Onu düşünme!* Midemin daha çok bulandığını hissettim.

❁

Yol boyunca James'in defalarca beni kontrol ettiğini fark etmiştim. Mahzene vardığımız an Jenny'nin kontrolünden geçtim. Ancak bir sorun yoktu.

Jenny yine fiziksel bir durumun söz konusu olmadığından ve rahatsızlığımın stresten kaynaklanabileceğinden bahsetti.

Halsiz bir şekilde yatağıma uzandım. James uyuduğumdan emin olana kadar yanımdan ayrılmadı. Kendini rolüne fazla kaptırmış olmalıydı. Ancak bunu düşünecek kadar halim bile yoktu. Bir süre uyumuş olmalıyım ki telefonumdan gelen mesaj sesiyle uyandım. Mesaj Tobias'dandı.

"Les Amours, yarın saat 19:00. Seni bekliyor olacağım, küçüğüm. Sevgiler, Tobias."

Mesajı görünce biraz olsun geçen mide bulantım geri döndü. Yine sıkışmışlık hissi tüm hücrelerimi sardı. Oraya gitmeli miydim? Ondan da önemlisi, James'e söylemeli miydim? Görev için bir fırsat ya da önemli bir durum olabilirdi. Aklım kendi başıma

hareket etmem için teşvik etse de, bugünden sonra James'e ihanet ediyor gibi hissediyordum.

Ona haber vermek en mantıklısıydı.

Ya da bilmiyordum...

Odasına yaklaştığımda yine Mike ile sohbet ettiğini düşündüm. Çünkü Mike'ın odayı inleten kahkahası dışarıdan bile duyuluyordu.

"Yani bunun bir görev olduğunu mu söylemiş?" diyerek güldü tekrar Mike.

Ona cevap veren Sofia'nın sesini duyduğumda donup kaldım.

"Görünüşe bakılırsa öyle. James'in elinde eğlence merkezinde çekilmiş bir fotoğraf olmasa benim de aklımın ucundan geçmezdi. Bir açıklama yapmadı ama Beren'in onunla gitmesi için görev olduğunu söylemesi gerekirdi diye düşünüyorum."

"Olsun," diye cevap verdi Mike. "Keşke onları öyle görebilseydim. Desene James'in eğlence anlayışı varmış."

Sofia kapıya doğru dönerek hafifçe iç çekti. Bir an beni gördüğünü düşündüm ancak başını diğer tarafa çevirince görmediğini anladım.

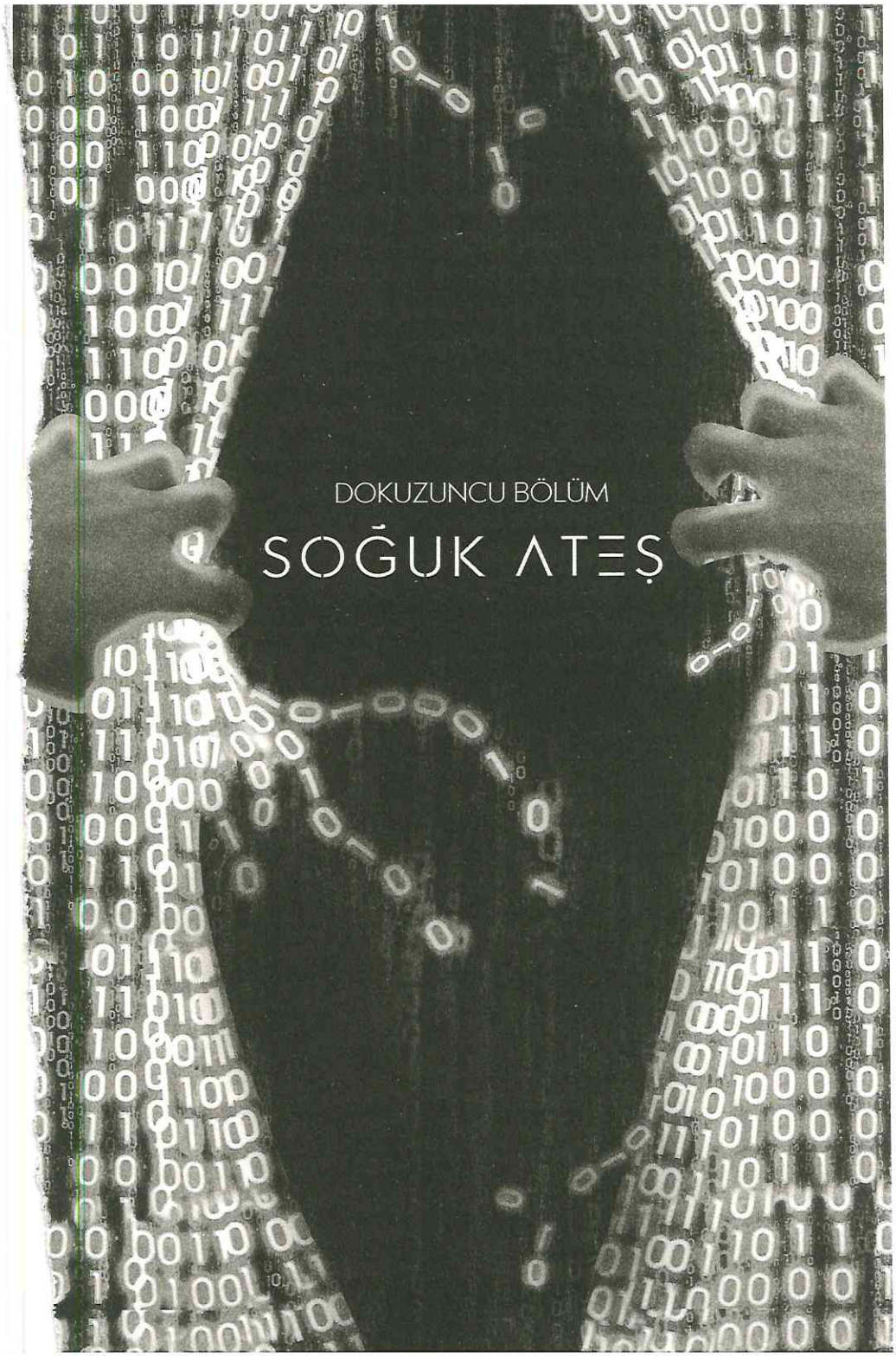
"Zavallı Beren, onun için çok üzülüyorum."

Yaslandığım kapıdan uzaklaşarak boğazıma kadar yükselen safrayı bastırdım. Nasıl bir oyun oynuyorlardı? Edepsiz benden ne istiyordu? Sofia bile bana acıyordu. Bense yaşadığım tüm karmaşaya, ona beslediğim tüm nefrete karşı Edepsiz'e güvenmeyi seçmiştim.

Midemin bulantısına aniden başıma saplanan ağrı da eklenince bir an soluksuz kaldığımı hissettim. Soyut bir işkence çekiyor gibiydim. Kanım çekilmiş, ruhumun nefesi kesilmişti. Parmaklarımı yavaşça hareket ettirerek cebimdeki telefonu çıkardım.

Ona göstermek üzere olduğum mesaja girip cevaplaya bastım.

"Orada olacağım. Sevgiler, Beren."

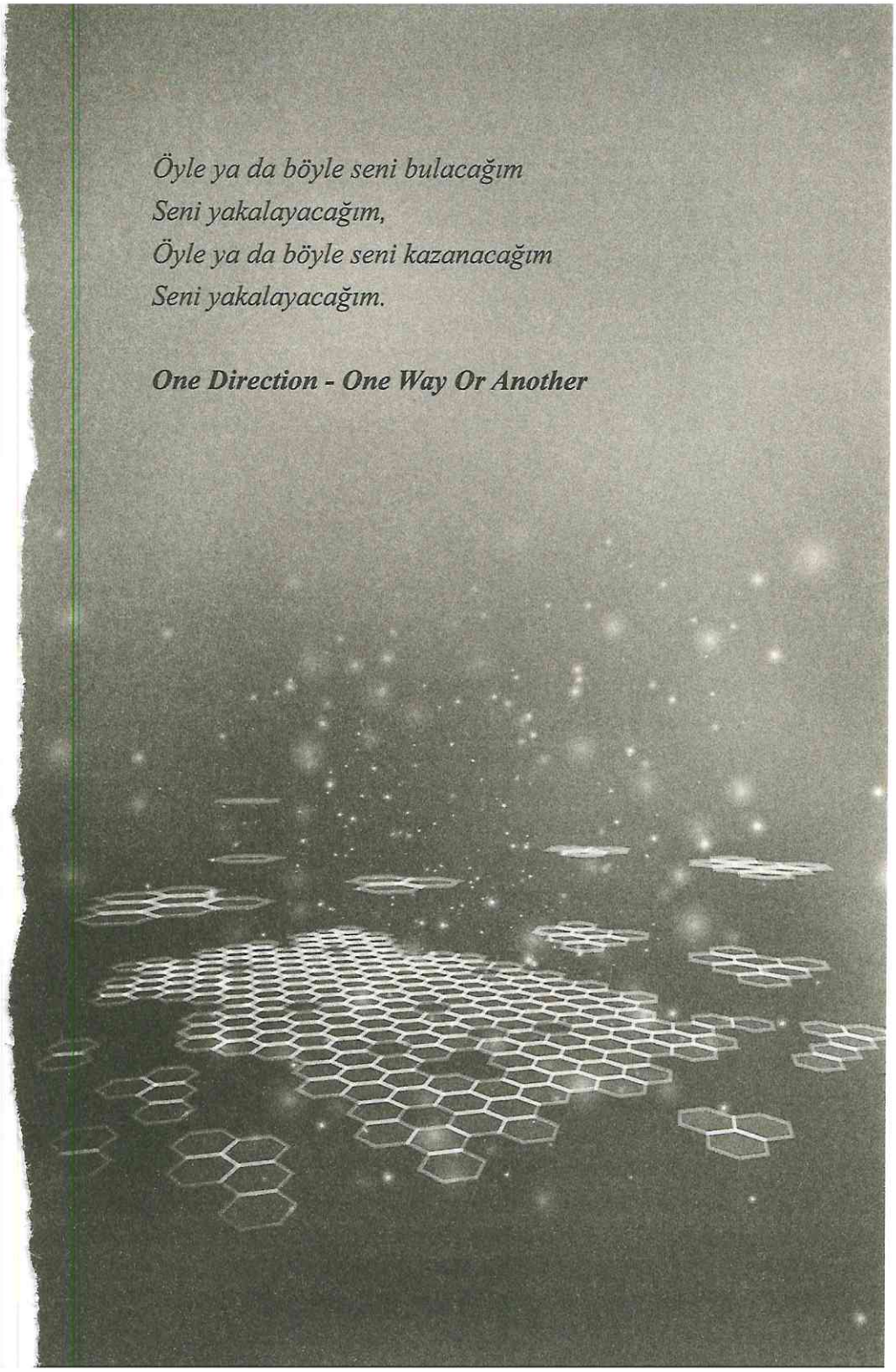

DOKUZUNCU BÖLÜM

SOĞUK ATEŞ

Öyle ya da böyle seni bulacağım
Seni yakalayacağım,
Öyle ya da böyle seni kazanacağım
Seni yakalayacağım.

One Direction - One Way Or Another

Odama ulaştığımda midemde ne varsa çıkarmakta gecikmemiştim. Elimin tersiyle alnımı kontrol ettim ancak ateşim yoktu. Sanki tüm bedenimi hastalıklı bir his ele geçirmiş, hücrelerimin her bir noktasına acımasız bir şekilde sızmıştı. Yüzümü soğuk su ile yıkayarak olabildiğince derin nefesler almaya başladım. Ellerimle lavabonun kenarlarına tutunup, zayıf düşmüş bedenimin ayakta kalmasını sağlamaya çalıştım.

Aynadaki görüntüm solgundu. İçimde biriken bunca karışıklık ve acı yüzüme yansımış, göz çevrelerime mor halkaların hüküm sürmesine neden olmuştu. Son bir kez daha öğürerek başımı lavaboya eğdim. Saçlarımı geriye atmak için geç kalmıştım. Saç uçlarıma yapışan safralara dokunmamaya çalışarak üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Tenimi tırmalayan lanet bir yanma hissi olduğuna yemin edebilirdim.

Tekrar ateşimi kontrol ettim. Belki hepsi ateştendi. Bir enfeksiyon kapmıştım ve o yüzden bu hale gelmiştim. Ancak buz gibiydim. Ilık su saçlarımın arasında kendine has bir yol çizerken, ayakta durmak için yeterince enerjim yoktu. Sırtımı duvara yasladım ve elimden gelenin en iyisini yaparak, saçlarıma sinmiş kokudan ve artıktan kurtulmaya çalıştım.

Hastalığın beni düşürdüğü bu yorgun hal tüm düşüncelerime blok çekiyor gibiydi. Üzerimi giymeden bornozumla yatağa uzandığımda, beynimin patlayabilecek kadar ısındığını düşünüyordum. Uyku bir kurtarıcı gibi etrafımı sardığında hiç direnmedim.

Uyku unuttururdu. Kısa süreli ölüm, şeffaf bir örtüydü. Ve benim kısa süren ölümlere ihtiyacım var gibi görünüyordu.

Gözlerimi ovuşturarak telefonun saatini kontrol ettim. Öğlen on ikiyi geçiyordu. Alnıma vurarak sessizce inledim. Bu kadar uyumuş olamazdım. Yataktan kalkmak için hamle yaptım.

"Kalkmak için bu kadar acele etme."

Doğrulduğum yerde donakalarak başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Edepsiz yüzünde hafif bir tebessümle mutfak tezgâhının önüne yaslanmış beni izliyordu.

Sıcak ses tonu karşısında hissettiğim güven duygusuna anılarım hızla karşı çıktı ve beni yeni bir karmaşanın içine itti. Duygularımı hızlı bir örümcek ağı gibi saran kasvete yenik düşerek başımı çevirdim. Ona bakmayı reddediyordum.

"Burada ne arıyorsun?" dedim ruhsuz bir şekilde.

Bir yanım bağırıp çağırmak, beni neden kandırdığı konusunda hesap sormak istese de, oyunu onun kurallarıyla oynamaya karar vermiştim. Üç maymunu oynayarak bundan sonraki adımlarını da rahatça izleyebilirdim. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu görevi sorunsuz bir şekilde bitirmek için zamanında beni ifşa etmemiş olabilirdi ancak bu, üzerimde oyunlar oynamayacağı garantisi vermiyordu.

Söylediğimi duymamış gibi yaparak mutfak tezgâhına döndü ve özenle hazırlanmış bir kahvaltı tepsisini eline alarak yatağımın ucuna bıraktı. Yakınımda olması, kokusunu hissetmem ve içime çekmeye hazır hale gelmem için yeterliydi. Başımı kaldırmayarak huzursuzca yerimde kıpırdandım ve bornozumun önünün tamamen açılmış olduğunu fark ettim. Ani bir refleksle kafamı kaldırdığımda, önce uzun bacaklarını saran açık renk dar pantolonu, sonra koyu mavi tişörtü ve tişörtünün rengiyle daha açık bir tonu çağrıştıran gözleri görüş alanıma girdi. Bornozu çekiştirerek verdiğim frikiği kapatmaya çalıştım. İlla kendimi bu adama rezil edecek bir fırsat buluyordum.

Edepsiz bana doğru eğildi. Bornozun kemerini kavrayarak düzeltti. "Acele..." diye başladığı sözünün arasında gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "...etmemen konusunda uyarmıştım."

"Bilerek mi yapıyorsun?" dedim kızgın bir şekilde. "Bilerek mi beni her defasında uygunsuz bir durumda yakalayıp utandırıyorsun?"

James bir adım uzaklaştı ve ince parmaklarını saçlarından geçirdi. "Beni ne kadar zorladığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Yüzündeki ifade birden kaskatı hale gelince yatakta geriye doğru ilerledim.

"Beni sınıyorsun."

Arkasına bile bakmadan odadan çıktığında, geriye solumaya doyamadığım kokusu kalmıştı. Az önce olanlar her neyse, dün akşam yaşadıklarımı unutturmuştu. Edepsiz'in böyle büyüleyici bir etkisi vardı.

Keyifsiz bir kahvaltıdan sonra aynı kafa karışıklığı ile aynanın önüne geçtim. Tobias'ın sözünü ettiği yer bir Fransız restoranıydı ve üzerimdeki antrasit rengi kalın askılı elbise bu gece için oldukça uyumlu görünüyordu. Elbise tamamen elastik olduğu için hem iddialı hem de şıktı.

Gözlerimi dumanlı ve siyah bir makyajla renklendirmiş, koyu renk bir ruj sürmüştüm. Makyajımı yaparken Jenny'den yardım almayarak, Edepsiz'in peşime düşme riskinden kurtulmuş oldum. En azından bir hazırlık içimde olduğumu bilmeyecekti. Omuzlarıma düşen saçları atkuyruğu yaparak hazırlığımı bitirdim ve garaja yöneldim. Neyse ki benim odamda da garaja inen bir asansör vardı ve koridorda James'e yakalanma gibi bir durumum da olmayacaktı. Temkinli bir şekilde arabama ilerlerken her şeyin bu kadar kolay olmasına içten içe şaşırıyordum. Şimdiye kadar Edepsiz'in olmadık bir yerden çıkıp hesap sorması gerekirdi.

Restorana yaklaştığımda kendimi sadece Tobias'ın söyleyeceklerine odaklamıştım. Bugün benimle her ne konuşacaksa

aramızdaki ilişkiyi değiştireceğini hissediyordum. Ona karşı hissettiğim mantıksal çekimi açıklayamasam da, bir şekilde onun yanında olmam doğru gibi geliyordu. Gerçi son zamanlarda çoğu şeyi açıklama yetimi kaybetmiş gibiydim.

Arabamı valeye teslim ettikten sonra, ayakkabılarımın hissettirdiği rahatsızlığa aldırış etmeden dik bir duruş sergileyerek içeri girdim. Restoran tıklım tıklım olmasa da, büyük ölçüde doluydu.

Oldukça güzel bir görevli beni kapıda karşılayarak rezervasyonumu sorduğunda, Tobias'ın ismini vererek beni yönlendirmesini bekledim. Ve sonra onu gördüm. Tobias tamamı koyu renkten oluşan bir takım elbise içinde, her an bir konuşma yapacak kadar etkileyici bir şekilde bize ayrılan masada oturmuş, bademgözlerini bana sabitlemişti.

Bakışlarımız buluştuğu anda ayağa kalkarak masanın önüne geçti. Beni baştan aşağı süzdükten sonra gülümseyerek uzattığım elimi kavradı. Elimin üzerine küçük bir öpücük konduraraktan benden bir adım uzaklaştı. İnanamıyormuş gibi başını sallayarak gülümsemesini daha da derinleştirdi.

"Buradasın."

Tepkisine elimden geldiğince karşılık vermeye çalışarak gülümsedim.

"Geleceğimi söylemiştim."

"Biliyorum," dedi parlayan gözlerle. "Ama yine de buradasın."

Aynı şeyleri tekrarlıyor olduğu gerçeği kısa süreli bir tedirginlik yaşamama yol açsa da, sandalyemi çekip kibar bir şekilde karşıma geçtiğinde dikkatle onu izlemeye başladım. Kısa süre içinde yemeklerimizi sipariş etti ve iştahsız olsam da ona katılmak için kendimi zorladım.

Midemi rahatlatmak adına içtiğim sodadan bir yudum daha alırken, bademgözlerinin benim üzerimde olduğunun farkındaydım. Bir elimi masaya yerleştirerek bakışlarımın onunkilerle buluşmasına izin verdim.

"Benimle konuşmak istediğin şey nedir, Tobias?"

Vakit geçtikçe hem sabırsızlanıyor, hem de merak içinde kalıyordum. O ise bütün gece beni izleyecek kadar rahat görünüyordu.

Gözlerini kısarak gülümsedi.

"Gerçekten merak ediyor musun?"

"Elbette," dedim ben de gülümseyerek. "Burada olmamın bir anlamı olmalı, değil mi?"

Dudakları yana kıvrıldı.

"İşte bu hallerin, küçüğüm..."

O sözlerini bitirmeden kaşlarım belli belirsiz çatılmıştı. Gülümsemesini genişletti ancak sözlerine devam etmek yerine dirseklerini masaya dayadı. Ardından masada duran elimin üzerini eliyle kapadı.

"Arkadaşım Chris'i hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Kalbimin atışı hızlanmıştı. Burada oluşum iyice anlam kazanırken elimi tutuyor olduğu gerçeğini görmezden gelerek dikkatle sözlerine odaklandım.

"Patlamada kaybettiğim çalışmalarıma tekrar ulaşmam konusunda bana yardım edecek bir yol buldu."

"Nasıl yani?" diye atıldım heyecanla. "Tüm o hayal ettiklerinin gerçek olma ihtimali mi var?"

Sorduğum soruyu hem dehşet hem de bilime olan tutkumun yol açtığı karşı konulmaz heyecanla sormuştum.

Gözlerimdeki tutkuyu seçmiş olacak ki, elimi daha sıkı kavradı.

"Tüm istediğim bu süreçte benimle olman. Bunu sensiz başarmak istemiyorum."

Gözlerindeki samimiyeti, dokunuşundaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Elimden vücuduma doğru yayılan ısı tenimi geçse de, kalbime ulaştığı an donuyor gibiydi.

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Ve görevin akıbeti dışında bir soru sordum.

"Bu teknolojiye sahip olmayı neden bu kadar çok istiyorsun, Tobias?"

Sorduğum soru karşısında bir an afallasa da hemen toparlandı.

"Bilim güçtür, küçüğüm."

Sakince verdiği cevap karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Sen şu an da yeterince güçlüsün zaten. Önemli olan bu gücü neden istediğin. Çalışmanın sonucunda insanların eşsiz benzerlerini yaratmaktan bahsediyoruz. Sence bu, dünya için iyi bir şey mi?"

"Elbette!" Gözlerini kısa bir an kıssa da aynı coşkuyla devam etti. "Bu, insanlara ikinci şansı verebilecek bir şey," dedi neredeyse kısık bir sesle.

Bir yandan başparmağıyla elimi okşamaya başlamıştı.

"Lösemiye yakalandığını düşün. Uygun ilik nakli için aylarca beklemene gerek kalmadan tüm tedavi elinin altında olacak. Sana bunlar gibi binlerce örnek verebilirim."

Söyledikleri gayet mantıklı gelmesine rağmen sorularıma devam ettim.

"Ama aynı zamanda kötü kullanıma da açık bir teknoloji bu, Tobias. Siyasi bir lideri klonladığını düşün. Gerçeğini öldürüp yerine geçmek çok da zor olmasa gerek."

Yüzünde derin bir gülümseme belirdi.

"Bu kontrol edilebilir, küçüğüm. Nükleer teknolojinin de dünyayı yok etme gibi riskleri var ancak birçok yararı da var."

Samimi duruşu Tobias'dan etkilenmememi imkânsız kılıyordu. Ayrıca anlattıklarında hiçbir mantık hatası yoktu. Tek sorun onun geçmişinde yaptığı şeyleri biliyor olmamdı. Bir de eski karısı ve kızıyla da tanışmış olduğum gerçeği vardı. Ancak tüm bunlara rağmen, kendi bedeninde olmadığını bilmeme rağmen, karşımda duran yakışıklı ve genç adamdan etkilenmekten kendimi alamıyordum. Tobias şeytanın beden bulmuş hali gibiydi ve son zamanlarda tehlikeli adamlara karşı gelişen zaafım, pek de iyi bir yolda ilerlemediğimin açık bir göstergesiydi.

Düşünceler arasında kaybolduğumu fark eden Tobias, tuttuğu elimi çekerek gülümsedi.

"Haydi," dedi. "Sana bir şey göstermeme izin ver."

Masadan hızla kalkarak terasa yöneldik.

İstanbul gecenin en güzel tonunu giyerek, renkli ışıklarıyla rüyalar şehri olduğu gerçeğini zevkle göz önüne seriyordu. Önümüzde uzanan manzaradan keyif alarak, temiz bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Tobias bir süre görüntünün keyfini çıkarmama izin verdikten sonra, iki elimi de kavrayarak ona doğru dönmemi sağladı.

"Tüm bu güzelliklere bak. Hayata, sana verebileceklerine... Bunları daha uzun süre yaşamak istemez miydin?"

Sorusuna ne cevap vereceğimi bilemedim. Sadece gözlerinin içine bakıyor, dürüstlüğünü ölçmeye çalışıyor, ona güvenmem için yalvaran bilinçaltımla aramdaki savaşı sonlandırmak istiyordum.

Nefesi yüzüme yaklaştığında ne kadar yol katettiğimizi hâlâ anlamamış olmam tamamen benim aptallığımdı. Bu adamın bana karşı boş bir takıntısı yoktu. Beni istediğini gözlerinden seçebiliyordum artık. Ve o an dudaklarıma sabitlenen badem gözleri, tüm dürüstlüğüyle duygularını açık ediyordu.

Gözlerimi kapamak istedim. Mantığım buna çoktan hazırdı. Nihayetinde Edepsiz de bir katildi ve Tobias'ın tek suçu yanlış seçimler yapmasıydı.

Gözlerime kapanma komutunu verdiğim anda, iç savaşlarımdan yorulan kalbim devreye girdi. Bu adama ilk gerçek öpücüğümü verecektim. Teknik olarak bakarsak ilk öpücüğümü James metroda, insanların ortasında zorla almıştı.

Bu düşünce zihnime sızdığı an, kalbimin bir anlığına durduğunu hissettim. Bunu daha önce düşünmemiştim ama ilk öpücüğümün sahibi James'ti. Dudaklarıma ilk dokunan, en özel anımı paylaştığım tek kişi oydu. Kalbim delicesine göğsümü dövmeye başladığında uzun zamandır emin olduğum tek gerçek vardı. Vazgeçmemi istiyordu. Burada olmam yanlıştı.

Bakışlarım Tobias'ın çoktan kapanan gözlerine kaydığı anda, ortamda acı bir ses patladı. Refleksle olduğum yere çöktüm ve ellerimi kulaklarıma siper ettim.

Barutun keskin kokusu havada dağıldığında, ne olduğuna dair şüphe etmeme gerek yoktu. Biri ateş etmişti. Çok kuvvetli bir silahtan çıktığı belli olan kurşun sesi herkesi dehşete düşürmüş, çığlıklar yükselmeye başlamıştı.

Midemin bulantısı kaldığı yerden devam ederken, Tobias yanıma eğilerek panikle kollarımı sardı.

"Beren, iyi misin? Yaralandın mı?"

Yaşadığım şokla çığlık bile atmamış olmam şaşırtıcı olsa da, gözlerimi açarak Tobias'ın endişeli yüzüne baktım. Gözlerim büyümüştü ancak tek kelime edemiyordum. Telaşını sürdürerek, kollarımı, bacaklarımı kontrol etti. Yaralanmadığımdan emin olduktan sonra, hiç vakit kaybetmeden beni kolunun altına alıp hızla içeri girmemizi sağladı.

Restorandaki insanlar panik halinde dışarıya çıkmak için koşturuyorlardı. Güvenlik görevlileri alarma geçmiş bir şekilde etrafı kontrol ediyorlardı ancak benim derdim bunların hiçbiri değildi. Sanki etrafımda olan her şey ağır çekimde ilerliyor ve toz bulutunun içine karışıyordu. Şoktaydım.

Tobias'ın endişe dolu sözlerinin hiçbirini duymuyordum. Omzuma bırakmış olduğu ceketi yavaşça çıkarıp ona uzattım. Sakinliğim karşısında şok olduğu yüzünden okunuyordu.

"Benim eve gitmem gerekiyor," dedim robot gibi bir sesle.

Midemdeki kasılma iki büklüm olmama neden olacak kadar şiddetliydi ancak inatla ayakta duruyordum. O an fark ettim, ölmek umurumda değildi. Tek istediğim tüm kontrolümü ele geçiren bu lanet histen kurtulmaktı. Çare uyumaksa, aylarca, hatta yıllarca uyuyabilirdim. Ya da belki James'e son bir defa yalvararak hafızamı silmesini isteyebilirdim. Tek istediğim kalbimle zihnim birbirini yok etmeden bu savaşı sonlandırmaktı.

"Seni bu halde bırakamam. Eve götürmeme izin ver."

"Arabam var," dedim ruhsuz bir sesle. "Kendim gidebilirim."

"Şoktasın," dedi Tobias. "Seni bu halde bırakamam, lütfen izin ver."

Tobias bana sarılmaya kalkınca midemin daha fazla bulandığını hissettim. Hızla kollarından kurtuldum.

"Lütfen Tobias, yalnız kalmak istiyorum!"

Tobias takıntılı bir adamdı. Normal biri olsa arkamdan gelirdi ancak kafasını o kadar karıştırmıştım ki, öylece arkamdan bakmakla yetindi. Adımlarımı hızlandırdım. Herkes panik halindeydi ve kaçışan insanlar bana çarpıp duruyordu. Defalarca dengemi kaybeder gibi oldum ancak toparlandım.

Arabama ulaşmak için etrafı kontrol ettim. Onca karmaşıklığın arasında parlak mavi Mercedes'im göze çarpıyordu. Anahtar valedeydi ama neyse ki benim anahtara ihtiyacım yoktu. Sürücü kapısına dokunduğum anda araç beni tanıyıp kilidi devre dışı bırakıyordu. Gaza bastığımda direncimden eser kalmamıştı. Mahzene varana kadar defalarca öğürdüm ve boğazıma kadar gelen safra tadıyla başa çıkmaya çalışarak araba kullandım. Bir yandan da yaşadığım bu lanet ikilemler ve her an duygusal bir zehir gibi kalbime sızan çelişkinin verdiği ızdırapla gözlerime dolan yaşlara engel olmaya çalışıyordum. Artık ağlamaktan nefret etsem de günün sonunda ılık yaşlarım yanaklarımı ıslatıyor oluyordu.

Mahzene vardığımda odama ilerlemek için koridor duvarlarından destek almam gerekmişti. Hastalıklı nefeslerimi hızlandırarak kapıyı açtım ancak odamın ışığı zaten yanıyordu. Göğsümdeki sıkışmayla eş değer olarak onu gördüm.

Odamın ortasındaki koltukta oturuyordu. Üzerinde sabahki pantolonundan başka bir şey yoktu. Üstü ve ayakları çıplaktı. Bir dirseğini dizine yaslamış, başını da aynı doğrultuda eğmişti. Gözlerinin kapalı olduğunu hissettim. Kumral asi tutamları yine alnına düşmüş, yüzünü kapamıştı. Kaslı göğsünün üstünde biriken terler orada uzun zamandır bulunmadığının göstergesiydi.

Odaya girdiğim anda mistik kokusunu duysam da, ardından çok da yabancı gelmeyen barut kokusunu duydum.

Ve gözlerim sehpanın üzerindeki uzun namlulu silaha kaydı. Normal bir silah değildi, Birlik'in James'e sağladığı teknolojinin eseri olmalıydı.

Ve o anda tüm parçalar birleşti.

"SEN..." dedim. "BİZE SEN ATEŞ ETTİN!"

Umarsız bir edayla ince parmaklarını alnından çekti. Parmakları kıpırdadığı anda, sıkılmaktan bembeyaz kesilen boğumlarını fark ettim. Saçlarını geriye atmadan başını yavaşça kaldırdı.

Gözlerini bana çevirdiğinde bu sefer sadece kalbim durmadı, bir saniyeliğine dünyanın da durduğunu hissettim. Çünkü gözlerinde felaketi gördüm. Gözlerinde cinayet vardı. Lacivert hareleri hiç görmediğim kadar yorgun ama bir o kadar da öfkeli bir şekilde göz bebeğinin her bir yanına yayılmıştı.

Baygın bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra, yine ne düşüneceğimi şaşırmama neden olacak kadar sakin bir şekilde ayağa kalktı. Ancak çenesinde seğiren kaslar ve gözlerindeki çöküş hiç de sakin olmadığını açık ediyordu. Ayağa kalktığı anda istem dışı bir adım geriledim.

Ondan hesap sormam gerekiyordu. Beni mi öldürmeye çalışmıştı? Amacı neydi? Beynime kan sızdığını hissediyordum. İçinde bulunduğum çıkmaz sonsuz bir bataklıktan daha beterdi. Ancak James'in bu hali beni korkutuyordu. Kendinde değil gibiydi. Bir an orada olduğumu fark edip etmediğini bile düşündüm. Bir geri adım daha attığımda yüzüme bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Midemin tekrar kasılmasını umursamadan peşinden gittim. Varlığım onu zerre kadar ilgilendirmiyor gibiydi. Koridorda beklemesi için bağırmama rağmen aldırış etmedi.

Nihayet odasına girdiğinde peşinden girerek kapıyı kapadım. Arkasını bile dönmeden her ne yapıyorsa devam etti. Pantolonunu çıkardığını görünce öfkeyle arkamı dönerek bağırdım.

"Ne istiyorsun?"

Cevap vermedi.

"Ne istiyorsun, lanet herif? Beni öldürmek istiyorsan bu tarz gösterilere gerek yoktu. Bunu defalarca yapacak şansın vardı."

Tobias'ı öldürme ihtimalini bile düşünemiyordum, çünkü zaten başından beri Tobias görevini bitirmek için uğraşıyordu. En büyük hedefini görevi tamamlamadan öldürmesi söz konusu olamazdı.

Hiçbir cevap alamayınca, ne göreceğimi umursamadan ona döndüm ve bağırmaya devam ettim.

"Lanet olsun, James! Bana cevap ver, ne istiyorsun? Senden habersiz yemeğe çıktım diye mi her şey?"

Sonunda gözlerini benimkilere değdirdiğinde, öfkenin hâkim olduğu yüzü oldukça karanlık görünüyordu.

Alayla kıvrılan dudakları neşesiz bir ses çıkardı.

"Seni öldürmek istiyorum, öyle mi?"

"Öyle!" diye bağırdım cesaretimden ödün vermeyerek. Göğsüm hızla inip çıkarken, bedenimdeki hastalığa rağmen dik duruyordum.

Tek adımla yanıma gelerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Sıcak nefesi tenimi delip geçiyor, cehennemin kapısında terk edilmişlik hissi veriyordu.

Parmaklarını enseme dolayarak başparmağıyla alt dudağımı kavradı. Dudaklarımız birbirine çok yakındı ama benim ne kıpırdayacak halim, ne de kalbime karşı savaşmaya başlayan zihnimi susturacak gücüm vardı.

Lacivert'in büyüsü karşısında yine savunmasızdım.

"Bu dudaklara dokunmasına izin mi verecektin?"

Sesinde hissedilen acı tonu yanlış duymuş olmalıydım. Gözlerinde kanlı bir savaş, dudağında acı bir gülümseme, pürüzsüz alnında huzursuz bir kırışıklık vardı.

Söylediklerinin hepsi baştan sona yanlıştı. Ona bir açıklama yapmak zorunda değildim. Benim hiçbir şeyim değildi. Ama neden bu kadar kötü hissediyordum? Neden gözlerinde

gördüğüm kara ızdırap sıcak bir ateş gibi kalbime akıyordu? Neden kalbim sıkışıyor, göğüs kafesim bedenime ağır geliyordu?

Gözlerini kapadı ve dudağımı bırakmayarak alnını alnıma yasladı.

"Seni öldürmüyorum. Ben ölüyorum. Ölüyorum, Deirdre. Her geçen gün beni öldürüyorsun. Benden nefret ettiğin her an, benden kaçtığın, dokunuşumu hissetmek istemediğin her an ben ölüyorum."

Sesli bir şekilde yutkundum. Artık buna oyun diyemezdim. Gözlerinde acıdan şehirler kurulmuş, yanıyorlardı. Tüm bunlar ne ifade ediyordu, ben nasıl kısır bir döngünün içine düşmüştüm, anlayamıyordum.

Beynimde hissettiğim yanma yine kendini fark ettirdiğinde gözlerimi kapatarak acının uzaklaşmasını diledim. Nefes aldırmayan bir acıydı bu. Tüm algılarıma duvarlar ören ve kendimden geçmemi sağlayan bir acı.

Parmaklarını serbest bırakarak saçlarımda kaydırdı, ensemde küçük bir yol çizdikten sonra kulağıma fısıldadı.

"Ben ıskalamam. Bu silahtaki kurşun, değdiği yerde otuz santim çapında bir boşluk bırakıyor. O herif şu an dudaklarına çok yakın olduğu için yaşıyor." Yüzündeki ifadesizliğin saniyeler içinde bir maske gibi kalıplaşmasını izledim. "Şimdi," dedi ve elleriyle omuzlarımdan tutarak benden uzaklaştı. "Seni bir süre etrafımda görmek istemiyorum. Orman evine gidebilirsin ya da yurda, arkadaşının yanına. Veya bir otelde kal. Takibini Mike yapacak."

Beynime sızmaya başlayan kan, şimdi her yerdeydi. Tüm hücrelerim zift ile doluyor, işlevini yitirip bedenimdeki katılığa bir yenisini ekliyorlardı. Reddedilmişlik hissinden farklı bir şeydi bu. Ortada sunulan ya da kabul edilen bir şey zaten yoktu. Yıkımı hissediyordum. Yalnızlığı, güvensizliği hissediyordum ve lanet zihnim bu sefer beni yalanlamıyordu. Nefesimin önce dudaklarımı, sonra yavaşça varlığımı terk ettiğini hissettim.

Ne yapacağımı bilemez halde arkasından baktım. Tek bildiğim gitmesini istemediğimdi. Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçtı.

"James," diye inledim.

Dönmedi.

"James!"

Çoktan odayı terk etmek üzere pantolonunu geri giymişti.

Midemdeki kramplar duruşumu tamamen bozarken peşinden bir adım daha attım. Beynimdeki uğultu kaldığı yerden devam ediyordu.

Yüzüme hâlâ bakmıyordu.

Sıklaşan nefesim ve boğazıma dolanan hayali eller peşinden gitmeme engel olmadı. Artık sadece öğürme ihtiyacı duymuyor, bir de öksürmem gerektiğini hissediyordum. Boğuluyordum. Ama sesim çıkmıyordu. Çünkü duygusal bir enkazın altında kalmıştım ve iç savaşımın mahvettiği bloklar tarafından eziliyordum.

Ne halde olduğumu anlamayacak kadar mahvolmuştu, hissedebiliyordum. Beni nefesimin tonundan hisseden Edepsiz, son günlerde benden bile dikkatsiz olmuştu ve nedenini asla merak etmemiştim. Ancak şimdi, yıkımı her ikimizin gözlerinde görüyordum.

Son bir kez yutkunarak önünde durdum. Nefes almakta zorlanıyordum ama onu durdurmamın nedeni ölüyor gibi hissetmem değildi. Durdurmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Gitmemesi gerekiyor gibi...

Titreyen ellerimle koluna dokunduğum anda ateşe değmiş gibi kendini geri çekti, sonra hırıltılı nefesimi fark edip yüzüme baktı.

Zemin ayaklarımın altından kayarken gözyaşlarımı tutamaz hale gelmiştim. Sıcak damlalar yanaklarımdan akmaya başladığı anda güçlü kolları beni kavradı ve yorgun bedenimi zemine çarpmaktan son anda kurtardı. Aynı anda boğazımdan

yükselen safrayı daha fazla tutamayarak midemde ne varsa üzerine çıkarmaya başladım.

Beni itmedi, tek bir kelime etmedi. Onun yerine bedenimi kendine bastırarak düşmemi engelledi. Kafamı başka bir yere çevirmek için bile uğraşmadı. Tüm iğrençliğimle üzerine çıkarırken yüzünde iğrendiğine dair tek bir mimik yakalamadım.

İçimdekileri boşaltmama rağmen titremem geçmiyordu. İkimizin üstünün tamamen kusmuk olmasına aldırmadan yüzümü avuçlarının içine aldı ve gözlerime baktı.

"Sen iyi değilsin!" dedi endişeyle, bir yandan titreyen ellerimi kontrol ediyordu. "Neyin var, Beren?"

"Bilmiyorum," dedim titrek bir sesle.

Zaman kaybetmeden beni kucaklayarak odasındaki büyük banyoya götürdü. Titreyişlerim esnasında üzerimdeki elbiseyi çıkarmasını, beni yarı çıplak görmesini umursamadım. Tek hissettiğim, James bu gece görünmez bir kapı açmıştı ve ben o kapıdan içeri girmiştim.

Su ikimizin üzerinden akıp giderken gözyaşlarımın hâlâ akıyor olduğunu fark ettim. Ayakta durabilmek için ona ihtiyacım vardı. İfadesizliğine rağmen kollarını yavaşça belime doladı. Önce beni sadece tutuyordu. Ancak sıcaklığı o kadar can alıcıydı ki, başımı göğsüne dayayarak ondan destek alma ihtiyacı hissettim. Bu hareketim üzerine kollarıyla beni tamamen sardı.

Sıkıca sarıldığında yüzündeki maske düşmüş, acısı geri dönmüştü. Ve o acı, iliklerimden geçip varlığımın her zerresine işledi. Hıçkırıklarım sesli ağlamalara dönüştü. Kollarında pervasızca ağlamaya başladım.

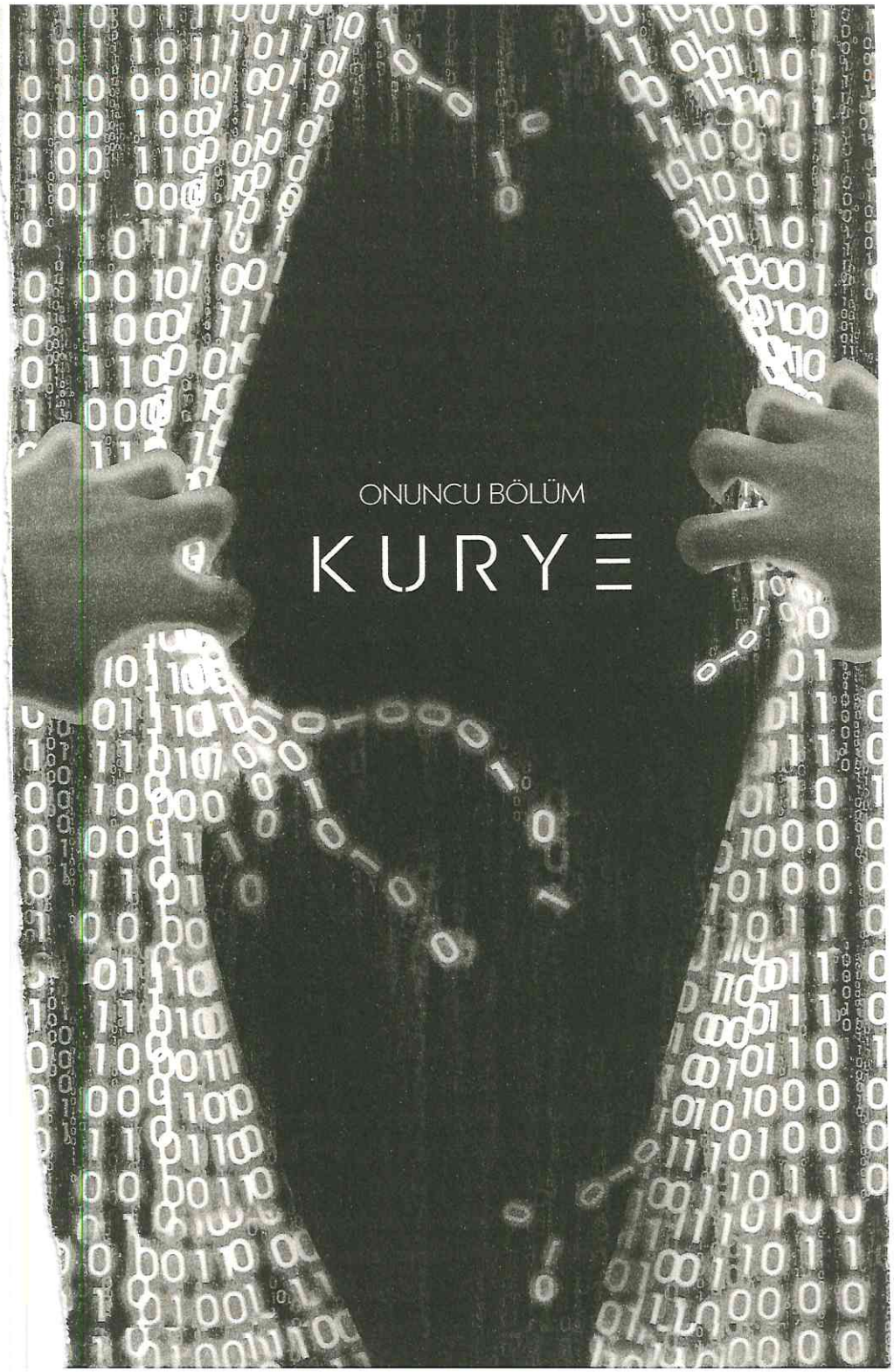
Dudaklarım aralanıp konuşma yetimi kazandığımda sesim suyun sesine karışıyordu.

"Çok acı çekiyorum, James. Bana ne oluyor, neyin savaşını veriyorum bilmiyorum. Sen kimsin, neden yanımdasın bilmiyorum." Hıçkırdım. "Ve bu savaşa engel olamıyorum. Canım çok yanıyor James, çok!"

Hıçkırıklarımın arasına kendime bile yapamadığım itiraflar yerleşti. Beynimdeki uğultulara rağmen kollarında huzur bulmuştum. Bu huzurun ne kadar süreceğini bilmeden ona sarılmaya devam ettim.

Ilık su tenimizden akıp giderken, James sıcak dudaklarını alnıma bastırarak beni daha sıkı sardı.

"Ben biliyorum Deirdre, ben biliyorum..." diye fısıldadı.

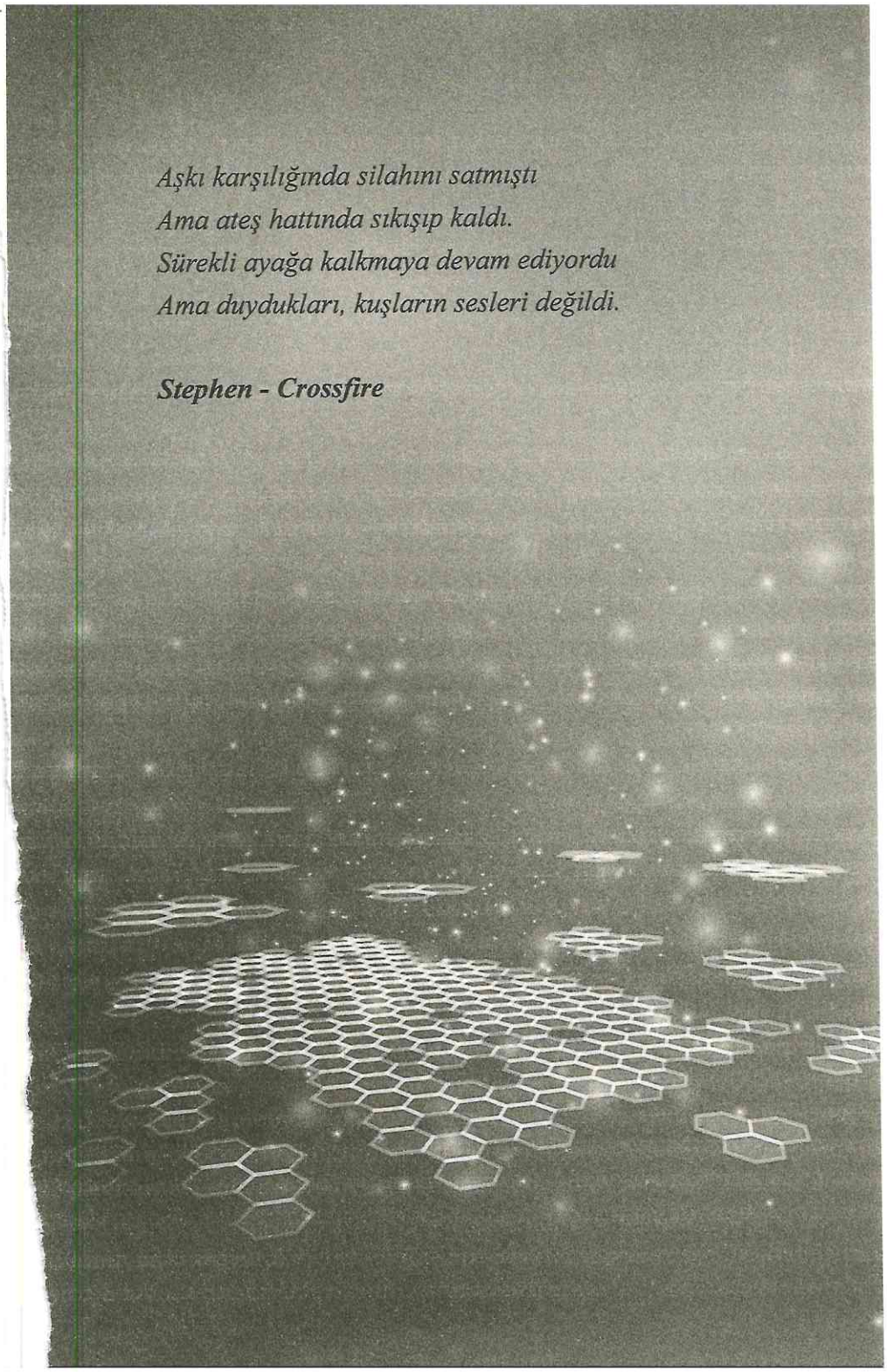

ONUNCU BÖLÜM

KURYE

Aşkı karşılığında silahını satmıştı
Ama ateş hattında sıkışıp kaldı.
Sürekli ayağa kalkmaya devam ediyordu
Ama duydukları, kuşların sesleri değildi.

Stephen - Crossfire

Huzur...

Çoğu zaman göreceli bir kavram. Bazen bir annenin sıcak kucağı, babanın şefkatli bir bakışı, ilkbaharda güneşin doğuşu ya da sonbaharda yüzüne esen ılık rüzgâr; bazense deliksiz bir uyku, keyifle içilen bir bardak çay ya da başarıyla bitirdiğin bir ödev...

Huzurun birçok tanımı olabildiğini düşünürdüm.

Ancak James'in kolları... İşte bu hiç aklıma gelmezdi.

Beni kırılacakmışım gibi kollarına sarıp, onunkinin yanında oldukça ufak kalan bedenimi kanatları altına alan adama baktım. Yanı başımda, oldukça huzurlu ve derin bir uykuda görünüyordu. Saçları her zamanki gibi alnındaki yerini almış, dokunma isteğimi sesli dile getirecek kadar can alıcı görünüyorlardı. Parmaklarım kontrolüm dışında hareket ederken, hissizliğime sarılmış huzur kalıntıları havada geziniyordu. Parmaklarımın ucunu canlandıran bu his, aynı ahenge kapılarak saçlarına ulaşmamı sağladı. İlk defa ona isteyerek dokunmanın verdiği heyecanla boğazımın kuruduğunu hissettim. Sanki ona ihtiyacım vardı ama beni geriye çeken onlarca sarmaşık buna engel olmak istiyordu. Parmaklarım havada süzülürken saçının bir tutamına değdim ve yoğun bir elektrik akımına tutulmuş gibi hızla geri çekildim.

Çok güzeldi.

Çok güzeldi ve bu kadar güzel olmasının haksızlık olmadığını düşündüm ilk defa. Yaratılışında büyük bir asalet olduğuna inanmaya başladığım bu adam, yanında taşıdığı tüm kadınları kıskandıracak kadar etkileyici ve asildi. Soğuk ifadesi

olmasaydı, tablonun çok daha farklı olacağını düşündüğümde tuhaf bir rahatsızlık hissettim. Bu haliyle bile bu kadar etkileyiciyken, gülüşünü gözler önüne serdiğinde olabilecekleri düşünemiyordum.

Nefesimi tuttuğumu fark ederek yavaşça ciğerlerimi serbest bıraktım. Kokusu bulunduğumuz ortamı bir tütsü gibi sarmış, yoğunluğuyla zaten yorgun olan bedenimi iyice ona hapsetmişti. Bu sıcaklığa sıkıca tutunan bedenime, yabancı bir toprağa böylesine kolay alışabildiği için hayret ettim.

Edepsiz Lacivert bağımlılık yapıyor, tekrar dokunma hissi uyandırıyordu. Bunu kıpırdanmaya devam eden parmaklarımda, onun nefesine odaklı atan kalbimde hissedebiliyordum.

Yaşadığım karmaşa zihnimde dönüp dururken kendime iyi olduğumu hatırlattım. Tekrar hasta hissetmek istemiyordum. Bu huzurdan koşarak uzaklaşmamı fısıldayan zihnimi susturmak için sıkıca gözlerimi kapadım. Uyusam geçer miydi?

Yanağıma değen parmaklar sıkmakta olduğum dişlerimi gevşetmemi sağladı. Yaşadığım acıyı hafifletmek istercesine sinir uçlarımda dolandı parmakları. Kulağımın arkasına ulaştığında yumuşak hareketleri bir ninni kadar etkiliydi. Bir insan hem acı, hem de ilaç olabilir miydi?

Parmakları göz kapaklarıma değdiğinde, sessiz bir komut almış gibi bilincim bulanıklaşmaya başladı.

❁

Kulaklarımı dolduran derin melodi ile tatlı uykum arasındaki çekişme, gözlerimi aralamamla son buldu. İçten içe nerede olduğumu bilsem de, etrafıma bakınma ihtiyacı hissettim. Aslında tüm bunlara gerek yoktu. Çünkü kokusu her yanımı sarmış, piyanoya değen parmaklarının çıkardığı ritmik sesle odadaki tüm aurayı ılık bir fırtına gibi kontrol ediyordu.

Edepsiz Lacivert'in ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Hayatımda tanıdığım en güçlü, en yenilmez kişi oydu. Bunun ekstra yeteneklerinden kaynaklandığını düşünmüyordum. Benim gibi normal biri olsaydı da, karakterinin gücü ve iradesiyle yine bu konumunu korurdu. Ancak dün gece gözlerinde

gördüğüm acıyla, soğuk ve ruhsuz bir adam olmasının ötesinde bir şey olduğunu tam kalbimde hissetmiştim. Son zamanlarda kusurlu davranan kalbimde...

Ve gitmesini istememiştim.

Bu durumun merak uyandırıcı kısmı, bunca zaman James'in bu yüzünü görmemiş olmamdı. Karşılaştığımız günden beri tek düşündüğüm ondan kurtulmaktı. Pekâlâ, bir de ne kadar etkileyici olduğunu ve ondan her zaman uzak durmam gerektiğini de düşünmüş olmalıydım. Ama böylesine eşsiz bir adamın benimle ne işi olabilirdi ki? Benim yüzümden neden bu kadar acı çekiyor olabilirdi? Seni kandırıyor diye bağıran bilincim canımı yakmaya başladı. Düşüncelerim yine beni zorlayıp beynimi ince sızılarla karşıladıklarında gözlerimi hızla melodilerin odak noktasında çevirdim.

İşte oradaydı. Saçları dağınık, altında koyu renk bir pantolondan başka bir şey olmayan can alıcı Lacivert. Vücudundaki kesik izlerini ilginç bir şekilde sildirmeyen, parmakları beyaz tuşlara dokunurken zarafet ve asaletin harmonisini nefes kesici bir şekilde ortaya sunan ifadesiz adam.

Piyano çalarken ne kadar huzurlu olduğu bedenindeki kasları serbest bırakışından belliydi. Gözleri kapalıydı ama uyandığımı hissettiğine emindim. Ellerimi yumruk yaparak yanaklarıma dayadım ve olduğum yerde kıpırdamadan ruhumu dinlendirmeye başladım.

Ancak sonra dudakları hareket etti. Sesindeki kadife tınıyı duyduğum anda tüm vücudum ürperdi. Nefesimi tutarak doğru duyduğumdan emin olmaya çalıştım.

Edepsiz Lacivert şarkı söylüyordu.

Böyle bir sesi ancak hayal edebilirdim. Dudakları, parmaklarından akıp giden notalarla adeta dans ediyordu. İngilizce söylediği parçaya odaklanmaya çalıştım. Hüzünlü ama tüyler ürperten bir parçaydı.

Evet, inanıyorum,
Bir gün orada olacağım, bir zamanlar olduğum yerde
Tam orada, tam yanında.
Ve zor, gün çok karanlık gözüküyor
Ay ve yıldızlar sensiz hiçbir şey.
Dokunuşun, tenin, anlatmaya nereden başlamalı?
Hiçbir kelime seni nasıl özlediğimi anlatamaz.
İnkâr, bu boşluk, içinde bulunduğum bu hiçlik,
Bu gözyaşları, onlar kendi hikâyelerini anlatır.

Sözleri tekrarladıkça kalbimin atışı daha da hızlandı. Çaresizlikten ve özlemden bahsediyordu. Şarkıyı dudaklarıyla değil, kalbiyle söylüyor gibiydi. Daha önce de böyle bir ana tanık olmuşum gibi hissettim. Sanki bu sözler beni çağırıyor, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Beynim bulanmaya başlayınca derin bir nefes aldım.

Giderken bana ağlamamamı söylemiştin
Fakat bu his ezici, çok fazla güçlü
Yanına uzanabilir miyim, senin yanına, sana
Ve iyi olduğundan emin olabilir miyim?
Seninle ilgileneceğim
Bu gece seninle olamayacaksam, burada olmak istemiyorum
Sana sesleniyorum
Seslenişimi duyabiliyor musun?
Ve içinde bulunduğum bu acı...
Seni özlüyorum, seni deli gibi özlüyorum.

Sesindeki o çaresizlik ve görkem, kulağıma değmeden çarpışıyor ve galibi bulamadan havaya karışıyor gibiydi. Yarattığı büyüyle gözlerimin dolduğunu ve yataktan kalkıp yanına ulaştığımı çok sonra fark ettim. Aramızda her ne oluyorsa benim kontrolümde değildi ve ona çekildiğimi hissederken aynı anda zihnimin isyanıyla karşılaşıyordum.

Parçanın son sözlerini söyledikten sonra, ince parmaklarını tuşlarda bekleterek notaları uzattı ve yavaşça kapadığı gözlerini açtı. Tüm bedensel huzuruna rağmen lacivert harelerinde gece çakan şimşeğin parlaklığı ve keskinliği vardı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Sanki sesim yüksek çıkarsa yarattığı büyüyü bozacaktı. "Bu yeteneğinin de eğitim sayesinde olduğunu söyle."

Harelerindeki şimşeklerin kıvılcımları dağılırken, gözleri kısıldı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu, annemden aldığım bir yetenek."

Yüzündeki gölgeler saniyeler içinde kayboldu ancak bakışlarını benimkilerden çekmedi. Şarkı bitse de etkisi hâlâ sürüyordu sanki. Damağımın kuruduğunu hissettim. Terleyen avuç içlerimi üzerimdeki gömleğine sürttüğümde, onun yanında bu halde olmak, bu yabancı duyguları yaşıyor olmak yanaklarımın delicesine kızarmasına neden oldu. Dün geceyi düşündükçe zihnim beni derin bir karmaşaya sürüklediği için, kendimi serbest bırakmıştım ancak yine de utancımın ötesine geçemiyordum.

James ne hissettiğimi anlamış gibi küçük bir alayla dudaklarını kıvırdı. Olanlar karşısında şaşkınlığım hâlâ devam ediyordu. Sormam gereken asıl soru James'in odasında ve onun kollarında ne aradığımken, ben sadece zihnimi engellemeyi ve hasta hissetmemeyi düşünüyordum. O ise her şey normalmiş, sanki daha önce defalarca benzeri bir şey yaşamış gibi oldukça rahat görünüyordu.

"Ben odama döneyim artık," diye gevelemeye başladım. "Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Neden bu hale geldiğimi bilmiyorum."

Düzgün bir cümle kurmayı başarsam da hâlâ yanaklarım alev alevdi. Gözlerini bir an olsun benden almadığının farkında olarak bir adım geriledim.

"Beren," dedi. "Hiçbir şeyi düşünme. Sadece anı, hissettiğini yaşa."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken rahatlayarak gülümsedim. "İçine Mike falan mı kaçtı senin? Kontrol manyaklığı yapıp, bana hayatı zehir etmen gerekmiyor muydu?"

Gülümsemesi dudaklarında genişlerken düşünceli bir nefes çekti.

Bir anlığına gülümsemesinin yüzündeki gölgeleri saklamak uğruna olduğunu düşündüm.

"Belki de bilmediğin daha birçok yönüm vardır." Bir şey söylememe izin vermeden ekledi. "David bir süredir eğitim için seni bekliyor. Hafif bir kahvaltı edip yanına gidebilirsin. Sonrasında benimle çalışacaksın."

Seni yine donuklaşsa da yüzündeki yumuşak ifade kendini koruyordu.

"Saat kaç?" diye sordum merakla.

"İki."

"David'le olan dersimiz sabah ondaydı. Onu dört saattir beklettiğimi söylemeye mi çalışıyorsun?" dedim hayretle.

"Uykuyu sevdiğin çok açık," dedi gülümseyerek.

O kadar saat James ile uyumuş olamazdım, değil mi? Kutup ayısı olsam uyanmam gerekirdi!

Utanç yanaklarımı tekrar ziyaret ederken arkamı dönerek odadan çıktım.

Hızla hazırlanıp ağzıma birkaç bisküvi tıkıştırdıktan sonra, David ile çalıştığımız alana yöneldim. İçeri girdiğimde, beklediğimin aksine David oldukça neşeli görünüyordu. Defalarca özür diledim ama her seferinde önemli olmadığını söyleyerek beni daha çok yerin dibine soktu.

Saatler sonra eğitimin sonuna gelmiş, ileri dövüş taktikleri konusunda epeyce bir pratiğe sahip olmuştum ancak yerde uzandığım minderden kalkmayı reddediyordum. David ise kahkahalar atarak beni izliyordu.

"David," diye isyan ettim sonunda. "Bu kadar teknolojinin içinde şu taktikleri bir çiple filan bana aktaramıyor oluşunuz çok acınası."

David kahkahalarına yenisini ekledi.

"Isolater olmak her koşulda, her ortamda kendini korumayı ve hayatta kalmayı başarabilmek demektir. Bunu bir çiple ya da programla yapabiliriz ancak geçici olur. Neo ve Trinity gibi deri pelerin ister misin? Uçarken yardımcı olur?"

David benimle dalga geçerken gözlerimi kıstım.

"Ha ha! Tek istediğim burada uyumak. Lütfen bir vinç gelene kadar beni kaldırmayın."

David gülmeye devam ederek kapıyı açtı. O da en az benim kadar yorulmuştu ve terden sırılsıklam olan atleti vücuduna tamamen yapışmıştı.

"Destek çağırmamı ister misin?"

"Evet, lütfen!" diye sızlandım. "Mike'ı çağır. O uykucu benim halimden anlayacaktır."

Dakikalar sonra duyduğum ayak sesiyle gözlerimi açmaya üşenerek seslendim.

"Mike, lütfen Jenny'nin beni odama kadar bu minderle taşıyabileceğini söyle. Ha yapamaz diyorsan, senin denemenden memnuniyet duyarım."

"Aslında benim daha iyi bir fikrim var."

Gözlerimi zorla açtığımda, duvara yaslanıp kollarını göğsüne dolamış, can alıcı adamı gördüm. Sanırım farklı bir salonda o da çalışmıştı, çünkü yarı çıplak ve oldukça terli olarak karşımda duruyordu. Gözlerimi karnının muhteşem şeklinden kaçırarak tavana çevirdim.

"Ne olur beni çalıştırmaya gelmediğini söyle!" diyerek mızmızlanmaya devam ettim ancak daha cümlem bitmeden o yanımda belirmişti bile. Beni havaya kaldırırken şaşkınlıkla küçük bir çığlık attım.

"Seni banyona kadar götürebilirim, böylece mızmızlanmayı kesip gece çıkacağımız görev için hazırlanabilirsin."

Dudakları alayla yarı kıvrılırken onun bana takılıyor olduğu gerçeğine inanamıyordum.

Derin kokusu burnumu doldurduğunda dün gece olanlar aklıma gelince yanaklarım kızardı. Kalbimin atışı hızlanırken, tek düşündüğüm bir an önce odama varmaktı.

Odamın kapısına geldiğimizde beni nazikçe indirdi. Başını yana yatırıp kaşlarını havalandırarak ilginç bir tabloya bakarmışçasına yüzümü inceledi ve terden alnıma yapışan tutamı geriye itti.

"Otuz dakika içinde hazır ol. Jenny göreve uygun kıyafet konusunda sana yardımcı olacak."

Kuruyan damağım konuşmama engel olduğu için kafamı sallayarak içeri girdim.

Yaklaşık on dakikalık arınma süresinden sonra, dolabımda görev için hazırlanmış elbiseyi ve trençkotu inceliyordum. Jenny'nin mekanik sesi odamda yankılandığında dikkatimi ona verdim.

"Merhaba, Bayan Soydan. Giyinme işleminizi tamamladıktan sonra saç ve makyajınız için koltuğa geçebilirsiniz."

Oldukça kaliteli olduğunu belli eden elbiseye dokundum. Dizüstü ve dekoltesiz bir elbiseydi ancak yine de iddialıydı. Zümrüt yeşili elbiseyi giyip koltuğa oturdum. Dakikalar sonra saçım ve makyajım hazır haldeydim.

Saçım tepede sıkı bir topuz yapılarak toplanmıştı. Saç modelim, makyajım ve elbisemle birlikte oldukça ciddi bir görüntü sergiliyordum.

Aynadaki görüntüme bakarak Jenny'ye seslendim.

"Jenny, biliyor musun, bazen seni karşımda görüp arkadaşlığını hissetmeyi diliyorum."

"Benim bir yazılımdan ibaret olduğumun farkındasınız, değil mi Bayan Soydan?"

"Evet, Jenny," diye göz devirdim. "Ama yine de bu seni sevmeme engel değil."

Verdiğim cevap üzerine odada bir hareketlenme oldu. Kristale benzer ışıklar havada dağılırken karşımda bir siluet oluşmaya başladı.

Jenny beden buluyordu ve gözlerime inanamıyordum. Bu kadar şaşkın olmamın sebebi karşımda beliren görüntü değil, Jenny'nin bu zamana kadar bana kendini göstermemiş olmasıydı.

"Aman Allah'ım!" diye fısıldadım. "Jenny, çok güzelsin."

Önümde beliren kristal beden, olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Küt kızıl saçları olan Jenny'nin belden yukarısı belirgin, diğer kısımlar ince partiküllere ayrılmıştı. Gözleri cam mavisi, teni pembeydi. Mekanik görünse de, muhteşemdi.

Heyecanla parmaklarımı kristal ışıklar arasında dolaştırdım.

"Daha önce bana bu şekilde görünmediğine inanamıyorum," dedim şaşkınca.

"Daha önce böyle bir şey talep etmediniz, Bayan Soydan."

"James'le bir akrabalığın olabilir mi?" dedim göz devirerek.

Anlamaz bir ifadeyle bana baktığında omuz silkip, etrafında dönmeye ve mekanik olmasına rağmen bebeksi görünen suratını incelemeye başladım.

Kapım tıklandığında başımı o yöne çevirdim.

James içeri girdiğinde Jenny'yi görünce kaşları havalandı ama kısa sürede ifadesini düzeltti.

"Jenny, seni uzun zamandır böyle görmemiştim."

Jenny ile aynı anda "Daha önce böyle bir şey talep etmediniz," diye cevap verdik.

Edepsiz'in ifadesi bozulurken kaşlarını çattı. "Burada ne olduğunu daha sonra soracağım." Bana döndü. "Beren, gitmemiz gerekiyor."

Jenny'ye sıcak bir şekilde veda edip, James'in garip ama içinde şefkat barındırdığına yemin edebileceğim bakışlarını üzerime çektikten sonra kırmızı kapılı odaya yöneldik. Odadaki gizli köşe kapıyı da geçip, uzun zamandır kullanmadığımız, tamamı camdan olan asansöre bindik.

Asansör James'le ikimizi karşılayıp kimlik analizi yaptıktan sonra hareket etmeye başladı. Yaklaşık 155 katlık yolculuğun ardından ikinci asansörü de kullandık ve işte yine bulutların üzerindeydik.

Edepsiz'in beni durdurma riskine aldırmadan, koşarak ortadaki cam platforma ilerledim ve ayaklarımın altında uzanan boşluğa bakmak için eğildim. Saniyeler sonra yanımda beliren James, kızmak yerine dikkatle beni inceliyordu.

"Buranın nasıl var olduğunu, yerin altındayken gökyüzüne nasıl çıktığımızı hâlâ anlayamıyorum," diye mırıldandım merakla.

James yine etkileyici bir öğretmen edasıyla konuşmaya başladı. İnsanın dinledikçe dinleyesi geliyordu.

"Yeryüzünde bizim bilmediğimiz binlerce boşluk var. Bu da kayaların altında bulunan gizli şelaleler gibi."

Bir süre düşündükten sonra, ona dönerek içten bir şekilde gülümsedim. James'in bana kendi isteğiyle açıklama yaptığı gerçeğini gözden kaçırmamıştım.

"Böyle söyleyince bir anlam ifade etmeye başladı."

Başıyla onayladı ve uçakların bulunduğu hangara doğru yöneldi.

Kulaklıkları taktığım anda ona döndüm. Ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi sarı minik ilacı avucuma bırakıp bir de su uzattı. Bu jesti karşısında tek söyleyebildiğim teşekkür etmekti. Edepsiz Lacivert dün geceden sonra düşünmeme bile fırsat bırakmıyor gibiydi.

Uçak havalanıp piramit şeklindeki cam kule açıldığında havada süzülmeye başladık. O ana kadar göreve dair bir şey sormadığımı fark edip James'e döndüm.

"Nereye gideceğimizi söyleyecek misin?"

"Doğup büyüdüğün ülkeye gidiyoruz, Milen," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Bu gece de mi âşık bir çifti canlandıracağız?" diye sordum biraz da imalı bir şekilde.

"Hayır." Gülümsedi. "Bu gece sen etkileyici Milen Todorka olacaksın, bense sadece seni izleyen gölge."

"Anlayamadım." Sesimdeki tedirginliği fark etmemesi imkânsızdı.

Önünde açılan yapay ekranda birkaç ayarlama yaptıktan sonra uçağın kontrolünü bırakıp bana döndü.

"Zihninin serbest kalmaya ihtiyacı var, Beren. Tek başına çıkacağın görev hem odağını değiştirecek, hem de eğitimin açısından seni oldukça geliştirecek. Ben her an senin yanında olacağım. Ama görevin tek başına üstesinden gelmelisin."

Cümleleri yumuşak, lacivert gözleri güven vericiydi ancak içimde filizlenen korkuya engel olamıyordum.

"Daha görevin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye sızlandım.

Sıcak parmaklarını avucumun içinde gezdirmeye başladı. Bugün yeterince yorulmuştum ve bu hareketi bile kollarına yığılmama yeterdi. Gözlerimi zar zor açık tutarken odaklanmaya çalıştım.

"T.J. Allen gibi bir adam, sırf güzel olduğu için Milen Todorka'yı seçmezdi. Milen aynı zamanda çok akıllı ve güçlü bir kadın. Allen'ın bazı işlerini hallediyor olması gerekiyor."

"Bulgaristan'a gidip Allen'ın pis işlerinden birini mi yapacağım yani?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Allen'ın pis işi yok," dedi kesin bir dille. "Sadece farklı yöntemleri var. Bu kadar güçlü olması için yalnızca parasının değil, iş yaptığı her ülkede muhbirlerinin ve adamlarının olması gerekiyor. Başka türlü paravan bir iş adamının bu kadar güçlü olması imkânsız."

"Yani sahte muhbirlerine ve adamlarına yaptırdığın işler sadece göstermelik. Onlardan topladığın bilgiler de çöpe gidiyor."

"Onların topladığı bilgilerin çoğuna zaten Jenny'nin erişimi var. Bu açıdan bir bakıma tespitin doğru ancak yine de istihbaratı saklayarak analiz ediyoruz."

"Anlıyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Peki, burada benim rolüm nedir?"

"Allen yoğun olduğu için, onu temsilen bir muhbirle görüşeceksin. Ancak bu muhbirin başkası adına çalışma ihtimali var. Senden rahatlamanı ve adamın tepkilerini ölçmeni istiyorum."

Sorularıma devam edemeden uçakta hafif bir sarsıntı oldu. Gözlerim korkuyla açılsa da James sakin bir şekilde kontrolü ele aldı ve inişe geçene kadar da uçağı kullanmayı sürdürdü.

Sofya'ya indiğimizde hava kararmıştı. Yine ıssız bir yerde gizli bir piste iniş yapmış ve yakınlarda bizi bekleyen antika bir arabaya binmiştik. Araba bir klasikti ve iç tasarımı Birlik'teki teknolojiye göre dizayn edilmişti. Merakla arabayı incelerken bir yandan da trafikte su gibi bir hızla ilerlediğimizi fark ettim.

Çok geçmeden karanlık bir sokağın başında durduk. James arabayı durdurarak tekrar bana döndü. Elindeki siyah çerçeveli gözlüğü uzattığında, ürkek bir şekilde gözlüğü aldım.

Güven verici bir ifadeyle gülümsedi.

"Lütfen tak."

Heyecandan titreyen parmaklarımla gözlüğü gözüme yerleştirip ona döndüm. Aynı anda gözlüğün sol camında küçük rakamlar belirmeye ve kulaklarıma ince belirsiz bir ses dolmaya başladı.

Ekrandaki rakam 80 ve 90 arasında gidip geliyordu.

"Duyuyor musun?" dedi fısıltıyla. Gözlerine yerleşen derinlik, daha çok dikkat kesilmemi sağladı. "Bunlar benim kalp atışlarım. Yetişkin sağlıklı bir insanda 50 ila 70 arası seyreder. Görüşeceğin muhbirin kalp atışları 80'i geçtiği anda tetikte ol. Sana yalan söylüyor ya da bir hamle yapmaya hazırlanıyor olabilir."

Söylediklerine dikkat kesilmeme rağmen, aklım ekranda gördüğüm yüksek kalp atışına kayıyordu. Kalp atış hızına rağmen James oldukça sakin görünüyordu.

"James," dedim tereddütle. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum," dedi ve avucunu göğüs kafesime bastırdı. "Şu an seninki de öyle."

Okları bana çevirmesiyle bir an afallayarak ona baktım. Lacivertlerinde yangınlar alev almıştı.

"Ben," dedim bir nefes alarak. "Sadece görev için heyecanlıyım."

Uysal bir şekilde kafa salladı ve ciddi ifadesini bozmadan devam etti.

"Görüşeceğin kişi isim kullanmıyor. 1.65 boylarında, esmer, zayıf bir adam. Masada tek oturuyor olacak. İngilizce konuşacaksınız. Gözlük konuşmana Bulgar aksanı katmanda yardımcı olacak, böylece şüphe çekmeyeceksin."

"Ya Bulgarca konuşmak isterse?"

"İstemeyecektir. Konuşsa bile, gözlük sana soruların cevabını verecek. Sadece tüm dikkatinle göreve odaklanman gerekiyor."

"Anladım," dedim ve derin bir nefes aldım.

Dakikalar sonra, kendimden emin görünmeye çalışarak James'in gösterdiği mekândan içeri girdim. Kısa boylu adamın olduğu masayı gözüme kestirdiğimde, heyecanımı kontrol etmek adına derin bir nefes daha alarak oraya ilerledim.

Masaya oturduktan sonra boğazımı temizledim ve sert bakışlarımı adama çevirdim. Parmaklarım titremeye meyilli olduğu için ellerimi masanın altında sakladım. Tek yapmam gereken, adamdan bir dosya almak ve dikkat çekmeyerek Milen Todorka rolünü layığıyla yerine getirmekti.

"Sizde almam gereken bir paket olduğunu belirttiler."

"Siz kimsiniz?" dedi alaylı bir şekilde.

"Milen Todorka," diye cevap verdim. "Beni Bay Allen gönderdi. Aksanımda olan değişiklik beni bile şaşırtsa da, duruşumdan ödün vermeyerek cevap verdim.

"Bay Allen," diye sırıttı sarı dişlerini göstererek. "Hep zevkli olmuştur."

İma ettiği şeyin canımı bu kadar sıkmasına şaşırsam da, ifademi değiştirmeden adama bakmaya devam ettim.

"Teslimattan önce biraz sohbet etmeye ne dersin?" dedi yine iğrenç bir şekilde sırıtarak.

Kalp atışları 70'e yaklaşmıştı. Kulaklarıma ulaşan kanın pompalama sesini duyabiliyordum.

İçimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

"Vaktim yok," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Bu berbat yerde daha fazla kalmak da istemiyorum." Ukala bir tavırla tırnaklarımı inceledim. O an kesinlikle Elizabeth'e benziyordum.

Kalp atışları 65'e düştü.

~

"James," dedi Mike. Sesi James'in kulağının arkasındaki minik iletişim çipinden yükseliyor, sadece James'in işitme sınırları içerisinde yankılanıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Mekâna girdi," dedi James canı sıkkın bir sesle. "Korkuyor."

"Birlik'in onu izlediğini söyledin mi?"

"Hayır. Bir teste tabi tutulduğunu öğrenseydi daha fazla gerilirdi. Bu görevi zararsız atlatmasını istiyorum."

Mike bir süre düşündü. "Kaptan sensin, dostum. Ama biliyorsun ki, bu ilk ve son test görevi değil. Ana performansını sergilerken sen yanında olamayacaksın."

James dişlerini sıktı. "Şu an Birlik'in yıllık performans değerlendirme sürecinden bahsetmek için doğru bir zaman değil. Beren kendini iyi hissetmiyor."

"Pekâlâ," dedi Mike. "Peki, Frank'i görmeye gidecek misiniz?"

James net konuştu. "Evet, Beren'i tehlikeye atamam. Ana değerlendirmeye girmemesi için elimden geleni yapacağım."

"İyi şanslar, dostum."

"Mike," dedi James, bir yandan Beren'i dinliyordu. "Destek için hazır ol."

~

Bulunduğumuz yer tenhada bir kafeydi. Etrafta bir şeyler atıştıran ve birasını yudumlayan üç beş kişi vardı. Her ihtimale karşı gözlerimle etrafı taradım. Tezgâhın arkasındaki barmenle beraber, karşımdaki ve benden başka dört kişi vardı.

Sırıtışı daha da genişlerken bana bakmayı sürdürdü.

"Allen sert bir parça seçmiş."

"Paket," dedim dişlerimin arasından. Daha fazla beklemek istemiyordum. Kalp atışları tekrar hızlandı.

70, 71, 72...

Hem stresten, hem bana bakışından, hem de devamlı Allen'ın şöhretinden bahsediyor oluşu midemde kasılmalara yol açıyordu.

Sakin bir şekilde yutkunmaya çalıştım. İkimiz de gözlerimizi birbirimizden kaçırmıyorduk. Trençkotumun cebindeki mini silahı daha çok kavrayarak tetikte bekledim. Kimseyi öldürmek istemediğimi James'e açıkça belirtmiştim. O da anlayışlı bir şekilde bunun sadece etkisiz hale getirmeye yarayacağını ve asıl kullanmam gerekenin fiziksel gücüm olduğunu belirtmişti. Isolater'lar silah kullanmayı sevmezdi.

Bir kez daha gözlerini kıstı. Ve sonra Bulgarca konuşmaya başladı.

Ne dediğini anlamadığım için çatılan kaşlarımı hemen düzelttim. Gözlük anında çalışıp adama vermem gereken cevabı tekrarlamaya başladı. Ancak kafamı toparlayıp cevabı söylemekte zorlanıyordum.

Ben cevabı geciktirdikçe adamın kalp atışları hızlanmaya başladı. 80'e çıktığı anda, gözlüğün verdiği cevapları duymuyordum. Heyecandan ve korkudan kaynayan kanım ve işlevini yerine getirmeyen lanet zihnim, tüm odağımı elimle sıktığım metale vermişti.

"Sen," dedi adam İngilizceye dönerek. "Söylediğin kişi değilsin!" Bu defa adeta tıslıyordu. Gözleri kısılmıştı.

Aynı anda tüm bakışların bize döndüğünü gördüm. *Harika!* diye geçirdim içimden. Hepsi onun adamıydı.

Oradan çıkma ihtimalim yok gibiydi. Çaresizliğe kapılıp panik yapmak üzereyken James'in sesi kulaklarıma ulaştı.

"Masanın altına gir ve masayı adamın üzerine ittir, Beren. Sakin ol, ben çok yakındayım."

Kalp atışlarım hızlanırken, adama son bir bakış atıp daha silahını çıkaramadan masanın altına girdim ve tüm gücümle masayı yan yatırarak üzerine ittirdim. Homurdanan adamların sesleri yükselirken hepsinin üzerime geldiğinden şüphe yoktu. Herkes Bulgarca konuşuyor ve hareketlerine bakılırsa küfür ediyorlardı.

Fazla vaktim kalmadığının farkındaydım ve bir şekilde buradan kaçmam gerekiyordu. Silahımı çıkararak masanın altında

kalan adama baktım. Ufak tefek oluşu onu kolay devirmemi sağlamıştı ama diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Masanın arkasından çıkmaya hazırlandığım anda ışıklar söndü ve bar zifiri bir karanlığa büründü. Ancak gözlüğüm sayesinde ben tüm fiziksel aktiviteleri seçebiliyor, kızıl ötesi bir şekilde vücut ısılarından varlıklarını görebiliyordum.

Adamlar karanlığa alışmaya çalışırken ayağımdaki ayakkabılardan kurtuldum ve emekleyerek bar tezgâhının altına girdim. Ancak kapıyı sessizce açıp çıkmam imkânsızdı. Tezgâhın arkasındaki yarım kapının altından süzülerek, tetikte bekleyen barmene yaklaştım. Dizlerim yere sürtüyor, sağ elim cebimdeki metali sıkıca kavrarken sol elimden destek alarak emekliyordum. İyice yaklaştığımda nefesimi tutarak silahı çıkardım ve adamın bacağına yakın bir şekilde hedef aldım. Silahtan zor duyulan bir ıslık sesi çıktı ve içindeki mermi adamın bacağına saplandı. Adam gürültüyle üzerime devrilirken kendimi son anda kenara attım.

Adam yere düştüğü anda kalabalıktan tekrar homurtular yükselmeye başladı. Aralarından bir tanesi İngilizce olarak "Neredesin, seni sarı sürtük?" diye bağırdı.

Korkuyla harmanlanan heyecanım yine doruğa ulaşmıştı. Şimdi tezgâhın arkasından dolanmam ve kapıya yakın olan iki kişiyi daha haklayıp buradan kaçmam gerekecekti. Bunun bir çeşit sınav olduğunu biliyordum. Bunu düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. James ölmeme izin vermezdi.

Umarım.

Sürünmeye devam ederek kapıya yakın bir yere ulaştım. Bir yandan saklanmaya çalışıyordum, çünkü adamların gözleri karanlığa alışmış olmalıydı. Tahminimde yanılmadığımı birinin beni topuzumdan kavrayıp kendine çekmesiyle anladım.

Saç diplerimin acısı gözlerimin anında yaşarmasına neden olmuştu. Dev gibi bir adam benim gibi ufak bir kızı yakaladıysa, o kızın pek şansı olamazdı. Ona karşı yapabileceğim en akıllı hamle hızlıca kaçmak olurdu ancak iri elleriyle boynumu sıkarak hareketlerimi kısıtladı. Boğazımda oluşan baskıyla daha

çok dolan gözlerim görüş açımı engelledi ancak yine de karanlıkta bana doğru hareket eden kızıl bedenleri görebiliyordum.

O anda cebimdeki silah aklıma geldi ve son gücümle silahı çıkararak beni tutan dev bedenin üst bacağına nişan aldım. Adam biraz direndikten sonra kolları çözüldü ve bilincini kaybetti. Ancak inatla beni bırakmadı. Yere devrilirken altında kalmamak için çabaladım ama çok geçti. İri bedeninin altında ezildiğimde adam çoktan bayılmıştı. O kadar ağırdı ki, nefes alıyor olabilmeme bile şükretmem gerekirdi. Tüm gücümle üzerimdeki kütleyi ittirmeye çalıştım ancak milim kıpırdamıyordu. Kulağıma yine Lacivert'in sesi dolduğunda biraz olsun rahatladım.

"Beren," dedi. "Dizlerini kendine doğru çek ve destek alarak vücudunu ittirmeye çalış. İlgilenmen gereken iki kişi daha var, sessiz ol."

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. Ona göre söylemesi kolaydı. Onun için çocuk oyuncağı olan bu görev, benim hayatıma mal olabilirdi. Hırsla dişlerimi sıktım ve dizlerimi çekerek güç almaya çalıştım. Hafifçe kıpırdadığımı hissettiğimde zaferle gülümsedim. Diğer adamlar kafede beni arıyor ancak devin altında kaldığımı fark etmiyorlardı. Birkaç denemeden sonra yavaşça adamın altından çıktım. Bütün kaslarım acıyordu. Kollarım adeta tutmuyordu. Ancak bu görevi başarmak zorunda olduğumun farkındaydım. James hâlâ yardıma gelmediyse kesinlikle tek başımaydım.

Yine dizlerimin üzerinde emekleyerek, gözlüğün gösterdiği beden ısılarına yöneldim. Neyse ki her şeye rağmen gözlük bir parçam gibi gözlerime yapışmış, dev adamla beraber yere yığılırken düşmemişti. İnce ve uzun boylu bir silueti karanlıkta seçince pozisyon aldım. David'in öğrettiği şekilde ilk hamlemi yaptığımda adam afalladı ve geriye düştü. Ancak bu sesi duyan diğer adam hızla önüme atılarak beni gafil avlamaya çalıştı. Ama buna da hazırlıklıydım.

Adam tekme atmak için kaldırdığım bacağımı tutmaya çalıştığı anda bu durumdan faydalanarak, James'in bana özel ders verip öğrettiği tekmeyi savurdum ve ayakucum adamın boynuna

yerleşti. Tekmem öyle başarılıydı ki, adamın bayılıp yere serilmesi saniyeler bile almadı. James bu tekmeyi görse eminim benimle gurur duyardı. Aptal aptal gülümsedim ancak az önce düşen adamın ayağa kalktığını görünce sevincim yarıda kesildi. Tam o anda tekrar James'in sesini duydum.

"O hareketi muhteşem yapacağını biliyordum," dedi muzip bir sesle. "Şimdi kalan işini de bitir ve yanıma dön."

Özgüvenim yenilenirken, bana doğru gelen adamın hamlesini kollarımla savuşturdum. Tekrar atağa geçmeden etrafında dolandım ve gözlüğümün bana sağladığı üstünlükten yararlanarak sırtına bir hamle yaptım. Ense kökünü hedef aldığım bu hareket oldukça zordu. David bana öğretene kadar en az yüz kere denemiş olmalıydım. On kere art arda simülasyonu bayıltana kadar da tekrarlatmıştı. Fırsatı kaçırmadan adamın ensesine uzandım. O karşılık veremeden sert vuruşumu yaptığımda adam anında etkisiz hale geldi ve beraber yere devrildik. Neyse ki bu sefer üstte kalmıştım. Trençkotumu silkeleyerek ayağa kalktım. Adrenalinin etkisi yavaşça kaybolurken artık daha bitik hissediyordum. Masanın altında kalan isimsiz küçük adamın yanına ilerledim. Hâlâ baygındı. Almaya geldiğim paketi bulmak için ceplerini karıştırmaya başladım. Birkaç saniyelik uğraştan sonra iç cebinde siyah bir zarf buldum.

"Evet," dedi James ben daha sormadan. "Paketi buldun, şimdi hemen çık oradan."

Tam ayağa kalkacakken adam birden hareket etti. Öfkeli bir şekilde Bulgarca konuşmaya başladı ve montumu kavrayarak beni yere yatırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yüzüme bir yumruk savurdu. Gözlük bir yandan adamın söylediklerini alt yazı şeklinde çeviriyordu.

"Bu kadar çabuk değil!" diyordu. Dikkatimi söylediklerinden çekerek, kanayan burnum ve yüzümde patlayan küçük bombaya odaklandım. Kendimi toparlayamadan bir kez daha yumruk savurdu ancak bu sefer yüzümü yan yatırdım ve yumruğu sol yanağıma isabet etti.

Adamın elleri boş durmuyor, zarfı bulmak için elbisemin üzerinde hareket ediyordu. Bilincimi kaybetmek üzereydim. James bir şeyler söylüyordu ancak sesi uzaktan geliyordu.

Hayır. Bu küçük oyunu kaybetmeyecektim.

Adam yeniden yumruğunu savurduğu an cebimdeki silaha uzandım. Zor oldu ama metali parmağımın ucunda hissedince silahı cebimden çıkarmadan ateşledim. Adamın kasıklarına isabet eden bayıltıcı kurşun korktuğumun aksine kumaşa rağmen anında etki gösterdi. Adam ağır çekimle bana doğru bayıldı.

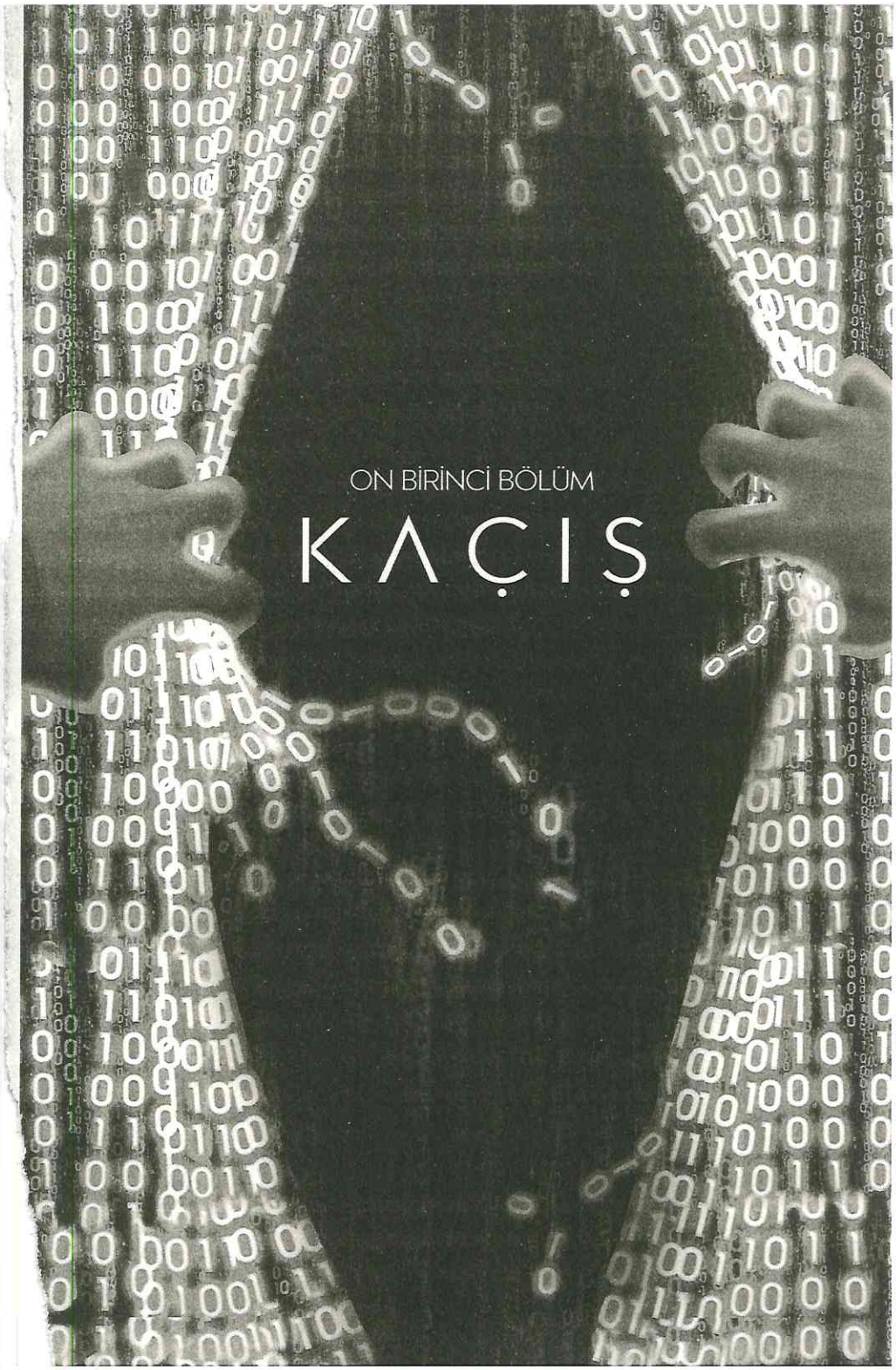
Ufak bedenini üzerimden atıp kanayan burnumu tuttum. İnanılmaz acıyordu.

Son kalan enerjimle, arkamda bıraktığım enkazı geçerek kapıyı açtım. Kapıdaki rüzgârgülü içeriye giren esintiyle hafif bir ses çıkardı ama tam duyduğumdan emin değildim. O anda her şey kararmaya başladı. Sonra bilincimin son saniyelerinde bir el belimi kavradı.

"Tuttum seni, Deirdre."

Gözlerimi kapadım.

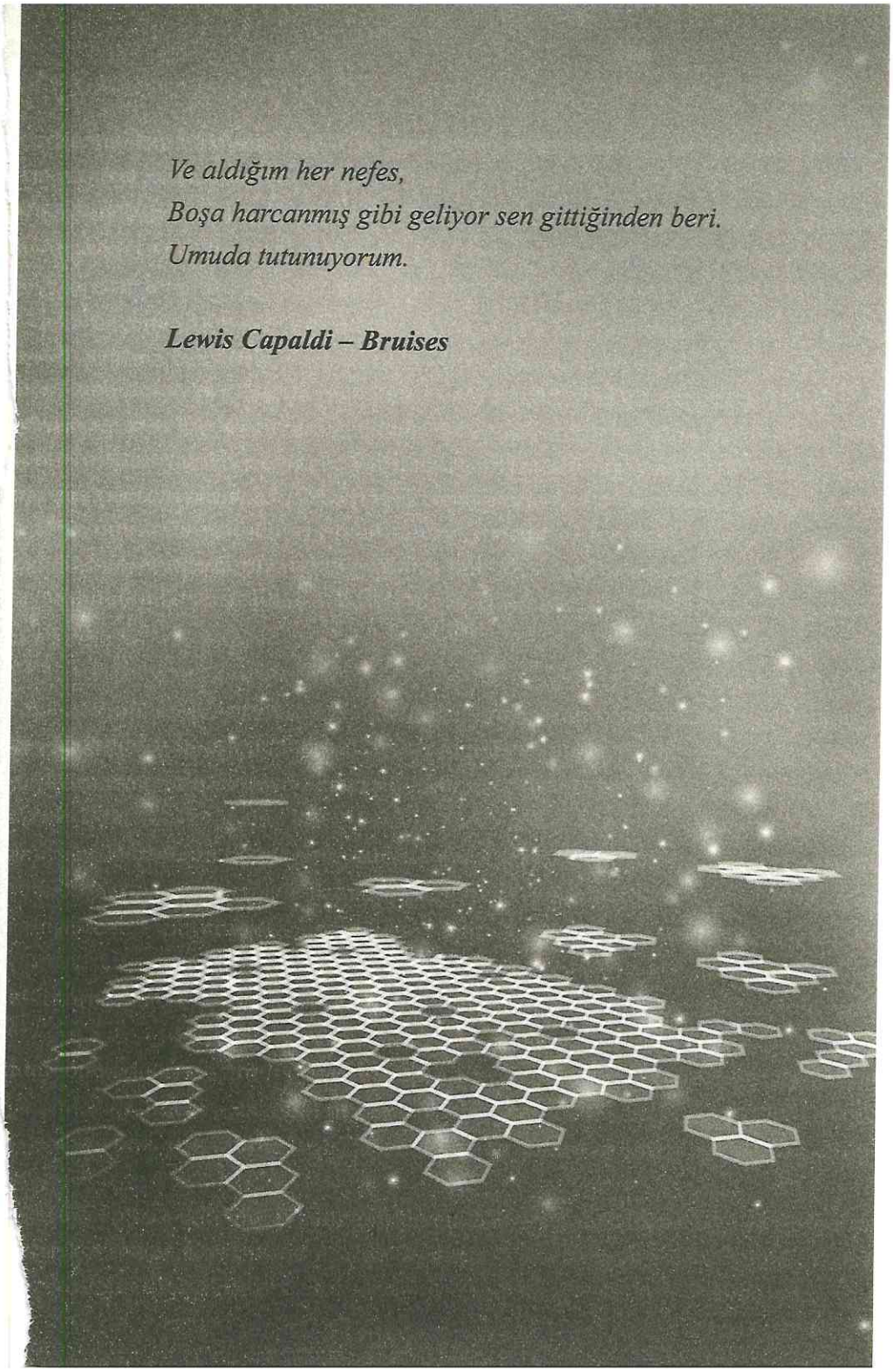

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAÇIŞ

Ve aldığım her nefes,
Boşa harcanmış gibi geliyor sen gittiğinden beri.
Umuda tutunuyorum.

Lewis Capaldi – Bruises

Gözlerimi belli belirsiz açtığımda ilk hissettiğim ince bir sızıydı. Neler olduğunu sorgulayan zihnim, kesik kesik görüntülerle karşılaştı. Onun yatağında olduğumu anlamak zor değildi. Kokusu her yerdeydi.

Bir an için bu muhteşem kokuda kaybolmak isteyen benliğim, mantığımla çatışmaya başladı. Önce neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Kıpırdandığım anda, az önce hissettiğim sızıdan öte, enkazdan farksız olduğumu anladım. Her bir hücrem yatağı terk etmemem için yalvarıyordu. Derin nefesler alarak doğrulmaya çalışsam da, yorgun bedenim buna hevesli olmayınca bir süre daha kendime gelmeyi beklemeye karar verdim.

Çok geçmeden zihnimdeki bulanıklık kalkmaya başladı. Odada tek değildim.

Kulağımda şekillenen sesler anlamlı bir bütünlük kazandığında, söylenenlere dikkat kesilmeye başladım.

"Seni bu kadar kolay takip ettiklerine inanamıyorum, James."

Demek Sofia Birlik'in merkezinden dönmüştü.

Aralarında geçen konuşmaya sadece kulak misafiri kalmak istemedim. Halsiz kollarımdan destek alarak doğruldum ve odanın ortasında, dört bir duvara yansıttıkları görüntüleri izlediklerini gördüm. Normal şartlarda James odasında böyle bir inceleme yapmazdı. Kaşlarımı çatarak konuştuklarını anlamlandırmaya çalıştım.

"Takip edildiğimizi düşünmüyorum, Sofia. Bu durum planlıydı. Ortaya çıkmamı beklemiş olmalılar."

"Ah!" dedi Sofia alayla gülümseyerek. "Şu Allen'ın ünlü Milen Todorka aşkını duymayan kalmadı, değil mi? Bu durumda Beren'i tehlikeye attığının farkında değilsin sanıyorum. Beren o kadar kişinin üstesinden gelemese ne olacaktı, James? Ölebilirdi."

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu. Havanın James'in öfkesiyle büküldüğüne yemin edebilirdim. Sofia'nın bu açıklamayı yaparak benim bu kadar güçsüz olduğumu gözlemlemesi midemin kasılmasına neden oldu. Aynı zamanda *seni düşünüyor* diyen iç sesim o an pek de yardımcı olmuyordu. Düşüncelerimi James'in sert ve otoriter sesi böldü.

"Benim planlarımı sorgulama, Sofia!" dediğinde, sesindeki soğukluk benim tenimde bile acı bir ürperti şeklinde kendini gösterdi. "Elbette ona bir şey olmasına izin vermezdim. Bizim kadar tecrübeli olmasa da, o da profesyonel bir isolater ve başının çaresine bakabilecek kadar yetenekli. Ayrıca bu görevin anlamını biliyorsun, müdahale etme şansım yoktu."

Sofia hızlıca cevap verirken sesi üzgün çıkıyordu.

"Haklısın, James. Üzgünüm. Amacım kararlarını sorgulamak değildi. Sadece bu sıralar fazlaca stres altındayım. Günlerdir bitmeyen testler ve son iki senemi hatırlatmak uğruna yaptıkları deneyler sinirlerimi yıprattı."

Sofia gergin bir şekilde saçlarını düzeltirken, James'in yüzündeki katı ifade biraz olsun yumuşadı.

"Geçecek Sofia," dedi yumuşak bir tonla. "Sen hepimizden daha dayanıklısın."

Sofia gülümseyerek karşılık verdi ve birkaç dakika sonra odadan çıktı. Jenny'den ekranlarını kapatmasını isteyen Lacivert hiç duraksamadan bana döndü.

Gözlerimi kapatıp uyuyor taklidi yapmanın anlamsız olduğunu biliyordum. Bu nedenle tavanı izlemeye karar verip gözlerimi ondan aldım. Yanıma yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. İnce parmaklarını yüzümde dolaştırırken gözlerim istemsiz de olsa ona odaklandı. Parmak uçları yüzümde oyalanırken, tüm yorgunluğuma rağmen delicesine atan kalbim sesini ona

duyurmaya kararlı gibiydi. Derin bir nefes alarak kendimi kontrol etmeye çalıştım. Dudağımın kenarında duran parmakları bir süre orayı okşadı. Kalbim tekrar isyan ederken, dikkatle bana bakan lacivert gözlerine dönerek dudaklarımı oynattım.

"Çok mu kötü görünüyorum?"

Lacivert gözleri bir anlığına alevlense de hemen durgun bir okyanusa dönüştü. Yüzündeki sert hatlar yumuşarken, çizgi halinde olan dudaklarını serbest bıraktı. Birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra, bakışlarını dudaklarımdan çekmeyerek cevap verdi.

"Aksine, çok güzel görünüyorsun."

"Dalga geçiyorsun," dedim yüzümü buruşturarak. Sıkı bir dayak yemiştim, güzel görünmem imkânsızdı.

"Jenny tedavini tamamladı," dedi yüzü tekrar sertleşirken. "Sadece yorgunluk hissin olmalı."

Başımı sallayarak onayladım. "Bu görevin amacı neydi?" diye sordum. Açık bir cevap beklediğim ifademden belli olmalıydı.

"Beren," dedi derin bir nefes alarak. "Bunu sana görev öncesi söylemek istemedim. Daha doğrusu, her şeyin iyi gitmesini ümit ettim."

"Sen ve ümit etmek?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "James Hunter'ın çarpık bir kopyası falan mısın?"

Her şeye rağmen içten bir şekilde güldü. Dişlerini gördüğümde kalbim öylesine hafifledi ki, bu anın ne kadar özel ve ender yaşandığını o an fark ettim. Lacivert'in gerçek gülüşünü görmek her zaman olan bir şey değildi.

"Isolation Unity, ajanlarını her yıl performans denemelerine tabi tutar," dedi. İlgiyle ona baktığımı görünce anlatmaya devam etti. "Bir süredir senin dosyanı istiyorlar. Ekip lideri olarak bunu geçiştirmeye çalıştım ancak yakın zamanda Frank arayıp durumun ciddi olduğunu söyledi. Daha fazla şüphe çekmemek adına bugünkü görevi performans değerlendirmene ekledim. Ancak..." duraksadı.

"Ancak?" dedim devam etmesi için.

"Bu değerlendirmeyi iki aşamalı düşün. Bugünkü ön değerlendirmeydi. Bir de ana değerlendirme var. Ana değerlendirmede ekipten tarafsız bir ajan gelip seni görev boyunca değerlendiriyor. Bu görevler oldukça ciddi ve zorlu oluyor."

Tekrar derin bir nefes aldı.

"Görevde yanında ben olmak istedim ama ekip lideri olduğum için yasak."

"Ya Mike?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Mike ile olan yakınlığınız biliniyor, taraflı görünecektir."

Geriye Sofia, Brad ve Elizabeth kalıyordu.

"Bari Sofia eşlik etsin," dedim sıkıntıyla. En azından Sofia'yı görünce kötü hissetmiyordum.

"Büyük ihtimalle o olacak, dedi. "Ama seni kime teslim edersem edeyim, güvenliğinden emin olacağım. Aslında bir süredir seni buna hazırlamaya çalışıyordum."

"Eğitimler?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet." Ayağa kalkıp odada kısa bir tur attı. "Yine de ana performansa girmemen için elimden geleni yapacağım. Frank'i tekrar ziyaret edip konuşmam gerekebilir."

James olan biteni anlatırken kalp atışlarım hızlandı. Ona kızamıyordum. Gerçekten görev öncesi bunlardan bahsetmiş olsaydı çok daha gergin olurdum. Ancak ön görevde bile ölümden döndüysem, ana görevde ne yapacaktım? Her şeye rağmen geri adım atmak istemiyordum.

"Yapabilirim," dedim kararlı bir sesle. "Beni yeterince hazırlarsan başarabilirim."

James anlayışlı bir şekilde gülümsedi ve tekrar yatağın kenarına oturup saçlarımı düzeltti.

"İstersen her şeyi yapabilirsin. Ancak bu, benim seni tehlikeye atacağım anlamına gelmiyor. Frank'le konuşacağım."

"O zaman seninle gelmeme izin ver," dedim. "Her şeyi bilmek istiyorum, sonradan öğrenmek istemiyorum."

Sakince kafasını salladı. Edepsiz Lacivert ne zaman böyle uzlaşmacı biri olup çıkmıştı? Neyi kaçırıyordum? Yanımdan kalkmaya hazırlanırken kolunu kavradım. Ani hareketim karşısında kaşları havaya kalktı.

"Sofia'ya söylememişsin," dedim. Az önceki konuşmadan anladığım kadarıyla, her şeye rağmen sırrımı Sofia ile paylaşmamıştı. "Anlamıyorum," dedim iç çekerek. "O senin en çok güvendiğin kişi değil miydi?"

"Hayır," dedi düz bir ifadeyle. "O değildi."

Sözlerinden bir anlam çıkarmamı bekliyor gibiydi ancak aklımdaki soruları elemek adına bunun üzerinde durmadım.

"Peki ya Mike?" dediğimde çene kasları seğirmeye başladı.

"Ne olmuş Mike'a?"

"O da benimle ilgili her şeyi biliyor sayılır."

"İma ettiğin şey bunları ortaya dökeceğiyse, onu tek hamlede öldüreceğimi de bildiğini unutma," dedi kararan gözlerle.

Üzerimdeki ağırlığa aldırış etmeden tamamen doğruldum.

"Saçmalıyorsun, James! Bir şekilde onu buna zorlayabilirler. Birlik'in elindeki teknolojiyi sen benden daha iyi biliyorsun. Böyle bir şey için ona kızamam. Sen de onu öldürmeyeceksin."

Hışımla söylediğim sözler karşısında çenesi daha çok seğirmeye başladı.

"Söz veremem," dedi üzerine basa basa. Yaşadığımız bu saçma konuşma bana dejavu hissi yaşatırken, daha önce James ile benzeri bir konuşma yaptığımız düşüncesini üzerimden atmaya çalışıyordum. Ama yaşanmışlık hissi tüm algımı ele geçirmiş, yine tüm mantığıma savaş açmıştı.

"Şimdi biraz daha uyu," dedi sesi tamamen sakin bir tona bürünürken.

Ellerimle alnımı tutarak yüzümü buruşturdum.

"Uykum yok, James."

Parmaklarını kumral tutamlarında gezdirdikten bir süre sonra tekrar yatağa yaklaştı. Ancak yatağın boş tarafına dolanınca şaşkın bakışlarımı ona çevirdim.

"Bir an önce iyileşebilmen ve kimsenin iyileşme sürecini sorgulamaması için uyuman gerekiyor."

Şaşkınlıkla, ılık bir rüzgâr kadar yavaş hareketlerle yanıma uzanmasını izledim.

"Gerekirse benim uyutmam."

İnce parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlayınca, kokusunu burnuma taşıyan havaya minnet ettim. İtiraz etmeye gücüm yoktu. Bana bir şekilde iyi gelirken, bir şekilde canımı da acıtıyordu. Ama yanımda olmasına engel olmak istemiyordum. Mantığım şiddetle reddederken, geri kalan tüm hücrelerim onun doğruluğunu savunuyordu. Yine bir iç savaşın ortasına düşmüştüm. Başıma saplanan ağrıyı hissetmiş gibi parmakları alnıma uzandı. Beni huzurlu bir uykuya teslim etmeden önce alnıma değen dudaklarının sıcaklığını kalbimin merkezinde hissettim.

❁

"Beren, hey, sana diyorum."

Gözlerimi, şeker koymadığım halde karıştırmaktan kendimi alamadığım çay bardağından kaldırarak ona baktım.

"Evet, evet," diye cevap versem de konuyla ilgim olmadığı gayet açıktı.

"Aklın nerede senin, canım? Burada değil gibisin."

Ellerimle yüzümü kapatarak makyajsız gözlerimi ovuşturdum.

"Sadece yorgunum. Kışa girdiğimiz için sanırım. Bünyem hâlâ yaza takılı kaldı," dedim yarı esneyerek.

"Emin misin?" dedi Sinem tek kaşını kaldırarak imayla.

"Son zamanlarda kendinden çok uzakta gibisin. Bunların tamamen biriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Elimi yüzümden çekerek boş gözlerle ona baktım.

Narin elini uzatarak elimin üzerine koydu. Oldukça kırılgan görünüyordu.

"Bana anlatabileceğini biliyorsun, Beren. Ne zaman istersen. Tek başına mücadele etmek zorunda değilsin."

Derin bir nefes aldım.

"Ne anlatmam gerektiğini de bilmiyorum ki."

Sesim oldukça sıkılgandı. Düşünmekten ve çatışmaktan sıkılmıştım.

Bir an duraksadıktan sonra, "Zihnin ve kalbinin ayrı hareket ettiğini hissettin mi hiç?" diye sordum çaresizce. Ardından bakışlarımı bana destek olan eline kaydırarak "Biliyorum," dedim. "Kalbimi dinlemem gerektiğini söyleyeceksin. Ancak kalbimin ciddi anlamda saçmaladığını düşünüyorum. Zihnimin de ondan kalır yanı yok. Hiç olmayacak biri için atan kalbime karşılık zihnimin verdiği cevap daha da mantık dışı."

Sinem'in dikkatle dinlediğini görünce sıkıntılı bir iç çektim.

"Off, çok saçma biliyorum, hiçbir şey anlamadın."

"Beren," dedi tebessüm ederek. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Ateş," dedim yutkunarak. "Delicesine yandığımı hissediyorum. Alevden zincirler kalbimin etrafını sarmış gibi. Ondan başka birine ait olamayacağımı haykırıyorlar."

Son cümlemi neredeyse fısıltıyla söylemiştim.

Acı acı güldüm.

"Sonra kül gibi... Isısını kaybetmemiş bir kül. Dokunduğu noktayı önce yakıp sonra toza çeviren, havada dağılmama neden olabilecek kadar kuvvetli bir fırtına bu. Kalbimin sesini duysan... Engel olamıyorum. Dokunmak istiyorum. Hissetmek... Ancak sonra kapalı kapılarımın ardında bir gölge beliriyor. Bir siluet. Alevlere karşı çıkıyor. Zihnimin içinde ondan uzak kalmam için savaş başlatıyor. Tüm gemileri yakıyor."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Ve ben hasta hissediyorum. Parmak uçlarımda dokunamamanın verdiği sızı, zihnimde ise bedenimi uçuruma ittiren bir el ile kalakalıyorum."

Elimi daha sıkı kavrayan dokunuşu hissettim.

"Her ne yaşıyorsan," dedi gözlerimin içine bakarak. "Engellere takılma. Bu engel bazen kalbin, bazen de mantığın olabilir. Dokunmak istiyorsan dokun, Beren. Hissetmek kötü bir

şey değil. Her şeye rağmen kendini koruyacağın noktayı benden daha iyi biliyorsun. Ben sana güveniyorum," dedi gülümseyerek. "Bu karmaşanın seni hasta etmesine izin verme."

Bir anlığına çatışmadan uzaklaşan benliğim, karşımda duran dostun varlığına minnet duydu.

"Teşekkür ederim."

"Ve..." diye ekledi parmağını neredeyse gözüme sokarak. "Hiçbir iç savaş bu kadar bakımsız bir şekilde evden çıkmana neden olmamalı. Hadi bakalım, biraz stres atmanın vakti geldi."

Şaşkın bakışlarla Sinem'i izleyip, nereye gideceğimizden habersiz bir şekilde peşine takıldım. Saatler sonra elimizde alışveriş poşetleri ile bir güzellik merkezinin kapısından çıkıyorduk. Mahzendeki teknoloji ile bu kadar uzun süren işlemleri dakikalar içinde yaptırabileceğimi bilsem de, her genç kız gibi alışveriş ve kuaförde vakit öldürmek zihnimi boşaltmamı sağlamıştı.

Her şeye rağmen, sonbaharın sunduğu parlak güneşe bakarak Sinem'e gülümsedim.

"Bu gerçekten iyi geldi."

"İyiden de öte," dedi parmaklarını dudaklarına götürerek. "Muhteşem görünüyorsun."

Konuşmamızı bölen, Mike'ın tekerlekleri bağırtarak önümüzde durdurduğu arabası oldu. Sinem'in gözleri anında ışıldarken, abartılı girişi için içten içe söylenerek ona yaklaştım.

Gülümseyerek arabadan indi ve Sinem'in yanağına sıkı bir öpücük kondurdu. Ardından bana döndü. Kaşlarını kaldırıp kısa bir ıslık çaldıktan sonra gülümsemesi genişledi.

"Kuzen, yakıyorsun! Bu değişikliği neye borçluyuz?"

Gözlerimi kısarak, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum tehditkâr bir tonla.

Yanağımdan bir makas alarak güldü.

"Çok iyi görünüyorsun demeye çalışıyorum. Akşam bizimle yemeğe gel diyeceğim ama spor eğitimin var, biliyorsun değil mi?" dedi göz kırparak.

"Ah, ben onu tamamen unuttum."

Sinem araya girerek itiraz etti.

"Ne demek spor eğitimin var? Bu kadar hazırlık akşama kan ter içinde kal diye miydi?"

Mike imalı bir şekilde sırıttı.

"Bence bir sakıncası yok."

Omzuna bir yumruk yerleştirme isteğimi bastırarak, yapay bir şekilde gülümsedim.

"Ben eve geçiyorum o zaman. Size iyi eğlenceler, Mert."

Mike kaşlarını oynatıp muzurluk yapmaya devam ederken, Sinem'e sıkıca sarılarak arabama doğru ilerledim.

Sabah Edepsiz Lacivert'in kollarında uyanmış, kokusuyla uyuşan bedenimin sarhoşluğundan kurtulmak için, uzun zamandır ihmal ettiğim Sinem'le buluşmaya karar vermiştim. Şimdi de şüphe uyandırmamak adına David ile olan eğitimime devam etmem gerekiyordu.

Sarı saçlarıma attırdığım kül rengi gölgeler kışı çağrıştırıyordu. Arabaya bindikten sonra dikiz aynasına yansıyan görüntüme gülümsedim ve müziğin sesini açarak gün boyu edindiğim dinginliği korumaya çalıştım.

Mahzene ulaştığımda uzun koridor bomboştu. David'i yine bekletecek olma endişesiyle, odama geçmeden önce çalıştığımız odaya yöneldim. Elimde alışveriş poşetleri ile mahzenin gizli geçitlerinden parmak izi ya da avuç içi kontrolleriyle geçiyor olmak oldukça komik görünse de, David'e mahcup olmamak o an daha önemliydi.

Çalışma odasının kapısını açtığımda, David yerine üstsüz bir şekilde çalışan Lacivert'i görmeyi beklemiyordum. Yere uzanmış bir şekilde şınav pozisyonu aldığı için sırtındaki tüm kaslar ortaya çıkmıştı. Saçlarının çoğu yüzünü kaplamıştı. Uzun zamandır çalıştığı, omuriliği boyunca yol çizen ter damlalarından anlaşılıyordu ancak odada ter kokusu yerine, oldukça yoğun bir Lacivert kokusu vardı.

Geldiğimi çoktan fark ettiğini biliyordum. Gözleri bir anlığına olduğum yere kaysa da, hareketlerine devam etti. Bir süre sonra yavaşça doğruldu.

Bakışları elimdeki poşetlere kaydı ancak yorum yapmadı.

Yüzüme ulaşıp gözlerimizi buluşturduğunda ise, spotların altında parlayan hareleri anlık bir değişime uğradı. Dudakları bir çizgi haline gelirken, alnında biriken teri koluyla silerek bana doğru yürümeye başladı. Attığı her adımda kokusu bir kasırga gibi etrafımı sarıyordu. Bakışlarından bir anlam çıkarmakta zorlanıyordum ancak kalbim çoktan kararını vermiş, ritmini etrafımı saran kokusuna karıştırmıştı.

İnce parmaklarıyla saçımdan bir tutamı kavradı.

"Saçın..." dedi sessiz bir mırıltı gibi. "Değişmiş."

Nefesinin bu kadar yakınımda olması sağlıklı değildi. "E-evet!" diyebildim sadece.

"Doğal halini seviyordum. Sadece senin kokunu taşıyordu. Ama bu tutam," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bana ait olsun. Hâlâ tam olarak sen kokuyor."

Söylediklerine nasıl bir anlam yükleyeceğimi bilemeden, irileşmiş gözlerimle koyulaşan gözlerine baktım. Kalbim sıkışmış, kısa süreliğine ara veren savaşım tekrar başlamıştı.

"Ben," dedim nefes almaya çalışarak. "David gelmeden poşetleri odama bırakayım."

Zarif bir hareketle beni serbest bıraktı. Ancak kapıdan çıkmadan önce adımı seslendi.

"Ölümsüz görünüyorsun," dedi yüzünde hiçbir mimik oynamazken.

Gözlerimi kısarak ne dediğini anlamlandırmaya çalıştım ancak yine başarılı olamayınca kafa sallamakla yetinerek odadan çıktım. Edepsiz Lacivert beni o kadar etkiliyordu ki, düşüncelerden uzak bir gün geçirmeme rağmen anında altüst olmuştum. Spor kıyafetlerimi giyerek tekrar çalışma salonuna ilerlediğimde kafam artık o kadar da rahat değildi.

Odaya girdiğimde David de içerideydi. Büyük bir ekrana yansıtılan görüntüye odaklanmışlardı. Odanın aydınlatması büyük ölçüde kısılmıştı. Daha gizemli bir aura oluşmuştu.

David beni selamlarken, James'in bütün ilgisi görüntülerdeydi. Bu duruma bozulduğumu belli etmeden ben de ekrana bakmaya başladım. Görüntüler tanıdık geliyordu. Salaş bir bar, neredeyse boş masalar ve ortadaki masada oturan ufak tefek adam... Zihnim gördüğüm görüntüleri anılarımla birleştirdiği anda yanaklarıma ateş bastı. Odadan çıkmayı bile beklemeden yerin dibine girmeyi diledim. Görüntüler aslında dünkü görevin videosuydu.

"İşte burası," dedi James görüntüleri defalarca izlemiş gibi.

Yüzündeki katı ifadeden ne düşündüğünü seçemiyordum. Bana bakmamakta inat ediyordu sanki. Kaşlarımı çatarak utanç duygumu bir kenara attım ve durduğu yere odaklandım. Dev adamın beni topuzumdan tutup havaya kaldırdığı ve boğazıma sarıldığı kısımdı. Ah, korkunç görünüyordum.

Buz gibi sesiyle, gözlerini bir an olsun o noktadan kaçırmadan devam etti.

"Silahını çıkarmak aklına geliyor ancak adamı etkisiz hale getirdikten sonra elinden sıyrılmakta geç kalıyor. Adamın üzerine düşmesine engel olamıyor."

Soğuk bir şekilde kurduğu cümleler sonrasında, kemiklerimin o gece gibi çıtırdadığını hissettim ve sırtımdan dondurucu bir ürperti geçti.

David anladığını belirtircesine başını salladı. Bense sessiz bir seyirci gibi kenarda onları izliyordum.

"Bir sonraki görüntüye geç, Jenny," dedi ifadesiz bir şekilde.

Görüntüde, attığım kaliteli tekme belirdi.

"Vay canına!" dedi David. "O tekmeyi o kadar iyi atabildiğine inanamıyorum."

David'in iltifatı karşısında kızardım. Lacivert sohbetimizi umursamadı.

"Bir sonraki görüntü."

Bu da adamı enseden bayılttığım sahneydi.

David gururla gülümsedi. "Gelmiş geçmiş en iyi öğrencim olabilirsin."

"Teşekkürler," dedim ben de gülerek. Bir yandan James'in ifadesini ölçüyordum. Kaşları havalandı ancak yorum yapmadı.

"Sonraki," dedi her zamanki donuk sesiyle. Bu sefer paketi almak için yaptığım hamleyi izliyorduk. Ardından adam uyandı ve benim beklemediğim bir anda yumruğunu yüzüme geçirdi.

James görüntünün durdurulmasını söyledi.

"İşte burası," dedi. "Bu görevi çok daha az hasarla atlatabilirdin. Ancak hedefi hafife aldın ve daha da kötüsü temkini elden bıraktın."

Tenimin karıncalandığını hissetmemle bana döndüğünü anladım. Buzu andıran bakışları üzerimdeydi. Anlık değişimlerine ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Yutkunarak alnımı ovuşturdum. "Çünkü çok yorulmuştum," dedim. "Dikkatim dağılmıştı."

"Dikkatinin dağılması gibi bir lüksün yok."

David ortamı yumuşatmak ister gibi araya girdi. "Hadi," dedi tebessüm ederek. "En baştan alalım."

Tekrar ekrana döndü.

"İlk pozisyonda," dedi düşünceli bir şekilde. "Aslında silahını kullanarak gayet akıllı bir hamle yapıyorsun. Ama bilmelisin ki, kütle olarak senden o kadar üstün birine yakalanmaman gerektiği gibi, yakalandığın anda da onu etkisiz hale getirmekten çok ondan uzaklaşmayı düşünmelisin."

Videoyu slow motion yaparak oynattı.

"İşte bak, silah adama etki ettikten sonra 1,5 saniye kadar boşluk var. Seni tutan adam elini çoktan gevşetmiş ancak acının etkisiyle bunu düşünememiş ve onun altında ezilmekten kurtulamamışsın."

Videoyu dikkatli izlediğimde haklı olduğunu gördüm.

"Beren," dedi tamamen bana odaklanarak. "Yaşama isteği ilkel bir içgüdüdür. Zihnin ne kadar dolu olursa olsun, bu içgüdüyü takip ettiğin an bedenin kendiliğinden hareket edecektir. Sana bu zamana kadar verdiğimiz eğitimle bu arbededen kolayca sıyrılabilirdin. Sadece hızlı olup, yeteneklerini kullanmayı öğrenmen gerekiyor."

Sakince anlattıklarını dikkatle dinleyerek sessizce onayladım. Konuşsam bile ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

David devam etti. "Bugün James ile sana bazı taktikler göstereceğiz. Böylece eksiklerini tamamlamanı umuyoruz."

"Tamam," dedim sonunda konuşmayı başararak.

"Pekâlâ James, başlayalım."

James belli belirsiz bir onayla ortaya geçti. Minderin üzerine çıplak ayaklarını koyduğu anda, loş ışığın verdiği etkiyle her bir kıvrımının sergilendiği vücuduna bakmamak imkânsızdı. Hâlâ üstsüzdü ve bana karşı soğuk olduğu için yüzü yerine bedenine odaklanmak zorunda hissediyordum.

Ama bu daha da kötüydü. Fiziği de yüzü kadar can yakıcıydı.

David de onun gibi minderin üzerinde yerini aldığında birbirlerine kısa bir bakış attılar. İkisi de konumlarını tamamen aldıktan sonra David bana döndü.

"İlk olarak, çatışma esnasında üzerine birden fazla kişinin geldiğini düşünelim."

James ortada durmaya devam ederken David pozisyonunu değiştirdi ve Jenny'ye bir komut verdi. Bir anda David'e paralel ve onun simülasyonu diyebileceğim iki beden belirdi. Karşımdaki sahne adrenalin seviyemi doruğa çıkarmıştı. Ancak James oldukça sakin görünüyordu.

Simülasyonlar ve David saldırıya hazır halde James'in etrafına toplandılar.

David "Dikkatle izle, Beren," dediğinde, tek düşünebildiğim sakinliğini koruyan ve yüzünden tek bir ifade okunmayan Edepsiz'di.

Üzerine gelen simülasyonları seri hamlelerle tek vuruşla yere sererken, nefesimi tutmuş, durgun lacivertlerine ve her hareket edişinde zarafetle dans eden erkeksi hatlarına odaklanmıştım. Sağ kroşesini kullanırken yüzünün aldığı şekil, bacağını esnek bir şekilde çevirirken rüzgârla saçlarının dalgalanması, vuruşunu yaptığı an yüzünde beliren gizemli ifade ve vücut ısısının yükselmesiyle, düşük ışığa rağmen parlayan ve altın teniyle bütünleşen karın kasları...

Bakışlarımı ondan alamazken, ona bakarak alevlenen tenim kalbimi çoktan kanatlandırmış, yüksek vuruşlarını her hücreme duyuruyordu. Dalıp gittiğim sahneden beni kurtaran David'in sesi oldu.

"Beren?"

"Beren?"

Suçüstü yakalanmış gibi bakışlarımı kaçırarak ona döndüm.

"İyi misin?"

"Evet, evet, iyiyim," dedim telaşla.

"James'in taktiğini anlayabildin mi?"

Gözlerim bir anlığına lacivertlerle buluştu ve onun da ilgiyle cevabımı beklediğini fark ettim.

"Ben..." dedim tereddütle. "Sanırım tekrar etmenize ihtiyacım var."

Elbette ihtiyacım vardı. Lacivert'i dikizlemekten hiçbir halt anlamamıştım.

Cevabımla beraber dudağını dişleyip muzip bir şekilde gülen Edepsiz'i gördüğümde gözlerime inanamadım.

Fark etmişti.

Yanaklarıma ebedi bir şekilde çöken alevler kor halini alırken sahneyi tekrarladılar. Aynı utanca düşmemek adına bu defa sadece simülasyonlara odaklandım. James, David dâhil hepsini yere serene kadar dikkatle izledim.

"Evet," dedi David. "Dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

Kafamı salladım ve James'e döndüm.

"Hepsiyle aynı anda dövüşmüyor, belirli hamlelerle oyalanarak karşında tek rakip kalmasını sağlıyorsun. Ayrıca bir hamleyle birini oyalarken asla diğerlerini boş bırakmıyorsun."

James'in yüzünde herhangi bir mimik oynamadı ancak gözlerinin daha çok parladığını hissettim.

"Aynen öyle," dedi David. "Altın kural, yere düşmemek ve aynı anda dövüşmemek. Hız ve algılarındaki açıklık en büyük silahların. Rakibini hem hızlı görmeli, hem de hızlı harekete geçmelisin. Şimdi de, şu seni saçından tutan adamın elinden kurtulmaya çalıştığın sahneyi alalım. James, sen eşlik eder misin?"

Çenesi bir anda sertleşen Lacivert ona soğuk bir bakış atınca David kibarca gülümsedi.

"İkimizden birinin bunu göstermesini gerekiyor. Benim yapmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Cevap vermedi ancak minderin üzerindeki pozisyonunu korumaya devam etti.

Ürkek adımlarla yanına ulaştım.

Yoğunlaşan kokusunu daha yakından hissetmenin verdiği bulanıklığı üzerimden atarak odaklanmak istiyordum ancak bana kilitlediği gözleri pek de yardımcı olmuyordu.

İnce parmaklarını ipek kadar yumuşak bir dokunuşla belime doladı ve beni havaya kaldırdı.

"Saçlarımdan kavraman gerekmiyor muydu?" dedim şaşkınlıkla.

Seğiren çenesine rağmen, cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmaya başladı.

David kaşlarını kaldırmış olsa da, yorum yapmadan bir süre bizi izledi.

Birkaç saniyedir Lacivert'in güçlü kolları tarafından havada asılı duruyordum.

"Ee," dedim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Biri arkandan saldırdığı anda, dönemeyecek kadar çevrelendiysen ve ondan yüksekteysen, hızla dirseğini kullanıp

yumuşak bölgesine isabet ettirmeye çalış. Dönebiliyorsan da direkt karın boşluğunu hedef alarak ellerinin gevşemesini sağla."

İfadesiz bir şekilde verdiği cevap üzerine dudaklarımı ısırdım.

Neden hâlâ havada olduğumu sormak için ona baktığım anda gözlerimiz tekrar buluştu.

"Şimdi sana anlattıklarımı benim üzerimde uygula."

İtiraz etmek için kuracağım cümlelerin yolunu tıkadı.

"Hızlı ol, canımın yanıp yanmayacağını düşünme. Sadece hayatta kalmaya konsantre ol."

"Bana karşı neden bu kadar katısın?" dedim kaşlarımı çatarak. "Neden bu kadar değişkensin?"

Yüzündeki ifade bir anlığına yumuşasa da, dudakları hâlâ çizgi halindeydi.

"Çünkü bu sahne benim suçum ve o lanet videoyu defalarca izledim. Hayatta kalman ve yaralanmaman için soğuk bir eğitmen olmam gerekiyorsa, olurum."

Hazır olmamı beklemeden bedenimi daha yükseğe kaldırdığında, aynı hızla tepki vererek dirseğimi gözüne hizaladım ve hızlı bir vuruş yaptım. Bir anlığına elleri gevşeyen Edepsiz Lacivert, çevik bir hareketle beni tekrar kavradı ve yere sağlam basmamı sağladı.

Adımlarım zemine değdiği anda endişeyle ona döndüm. Kızaran gözüne rağmen asaletinden ve yürek yakan yakışıklılığından bir şey kaybetmemiş şekilde karşımda duruyordu.

"Canın yandı mı?" dedim istemsizce ona uzanan elimi kontrol edemeyerek.

Gözüne değen parmaklarımı kavrayarak yüzüne daha çok bastırdı ve zamanı durdurmak ister gibi birkaç saniye gözlerini kapadı.

Tekrar açtığında gülümsüyordu.

"Etkisiz yumruklarına alışıktım ancak dirseğin gerçekten sağlammış."

İfadem tamamen karışmış bir şekilde ona bakarak ben de gülümseye başladım. Elim hâlâ yüzündeydi, onun eli de benimkinin üzerinde. Boşta kalan eliyle o da benim yanaklarımı kavradı.

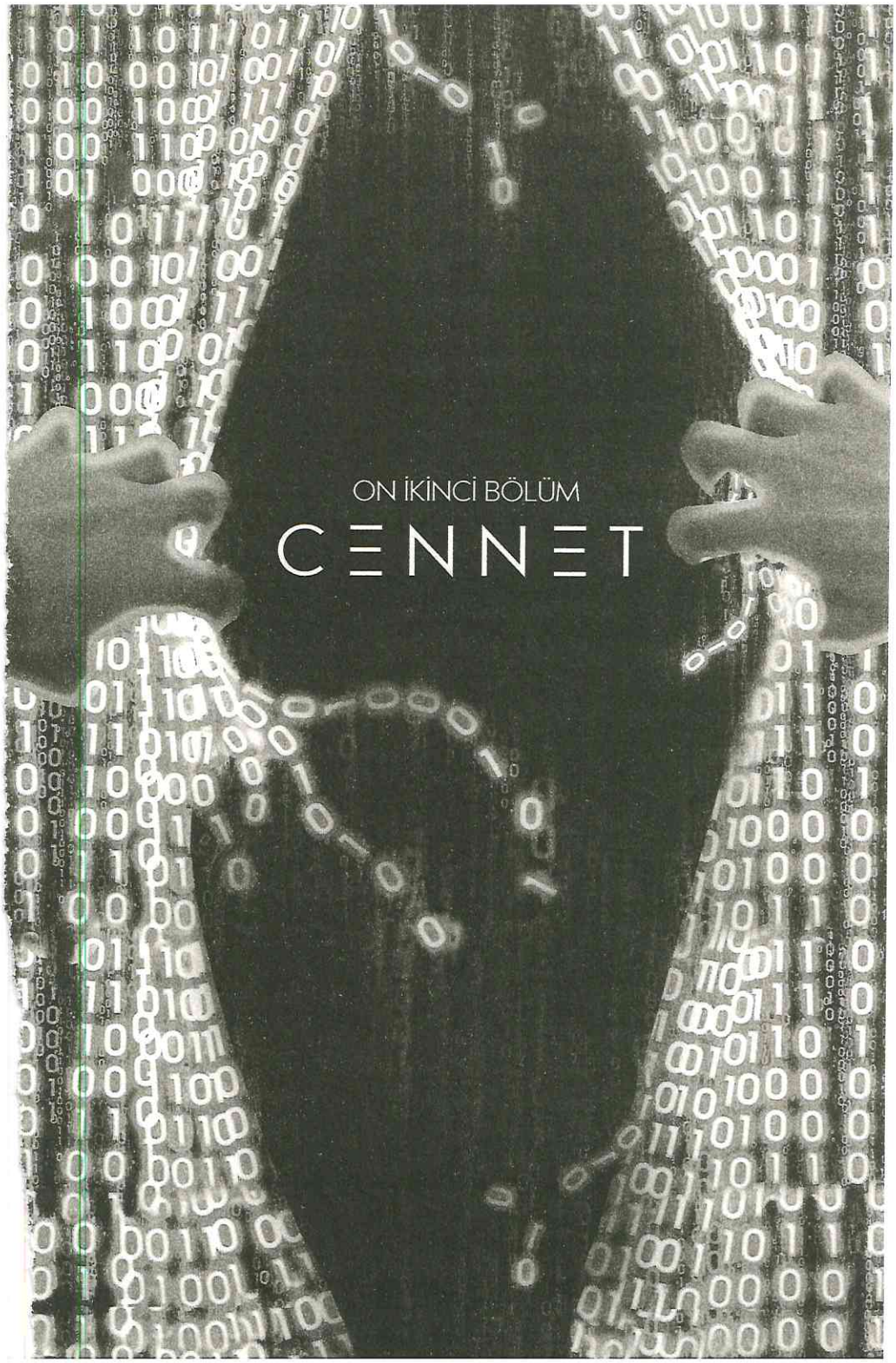
Huzursuz kıpırdanışımı anlamış gibi gülümsedi.

"David burada değil."

Anın verdiği heyecanla yerini zorlayan kalbimin sesini duyuyor gibiydi. Zihnimin ne zaman beni sıkıştıracağı endişesi tüm varlığımı saramadan nefesini yüzüme yaklaştırdı. Şimdi aramızda santimler vardı ve birbirimize dokunuyorduk. Hissediyorduk.

"Beren," dedi fısıltıyla. "Benimle gel. Seni bir günlüğüne kaçırmama izin ver. Nefes almama izin ver."

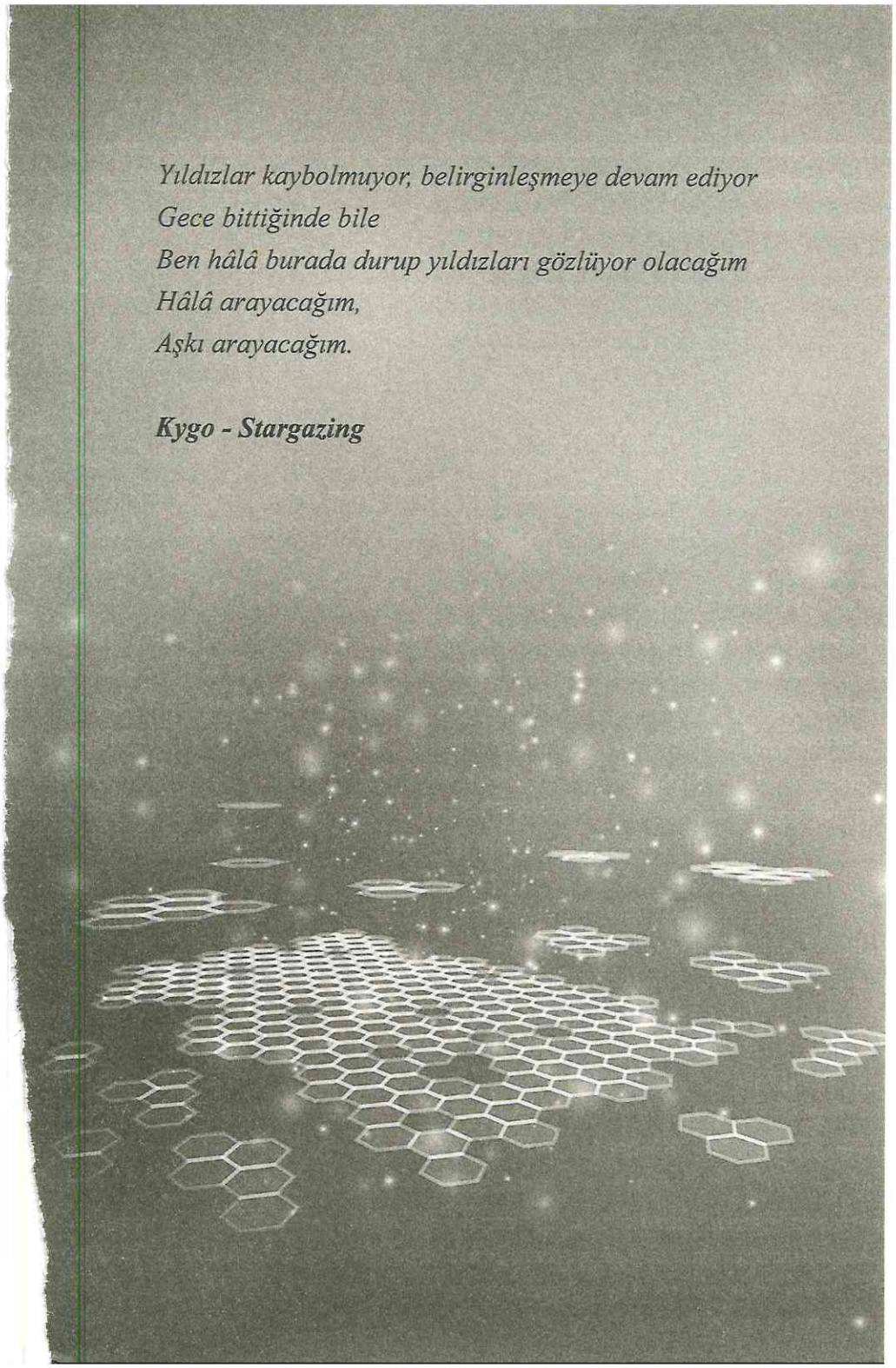

ON İKİNCİ BÖLÜM

CENNET

Yıldızlar kaybolmuyor, belirginleşmeye devam ediyor
Gece bittiğinde bile
Ben hâlâ burada durup yıldızları gözlüyor olacağım
Hâlâ arayacağım,
Aşkı arayacağım.

Kygo - Stargazing

Dokunuşumla hayat bulan yüz hatları parmaklarımın ucundaydı. Yeni bitmiş eserini inceleyen bir heykeltıraşınki kadar farklı bir boyutta hissetmemi sağlıyordu. O anın bitmesini istemediğimi, sıcaklığının uzaklaşmasından korkarak çarpan kalbimin sesinden anlayabiliyordum. Ne demem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Adeta bir girdabın içindeydim ve yer yer bataklığı aratmayan bu sonsuz kuyunun çıkış noktası sanki cevabımda saklıydı.

Gözlerimi kapattığım an, yanıtımı açık ettiğim an olmuş olmalıydı. Orada ne kadar o şekilde kalmıştık, bu altından adamın sihirli tozlarını daha ne kadar tenime serpmesine izin vermiştim bilmiyordum. Hangara gelene kadar adımları o kadar hızlıydı ki, ona uyum sağlamakta zorlansam da, herhangi bir yorumda bulunmayarak arkasından ilerledim. Sanki her an fikrimi değiştireceğim endişesini taşıyordu. Ya da ben uyduruyordum, James'i daha önce endişeli görmediğim aşikârdı.

Genelde kullandığımız uçak yerine koyu mavi, siyah camlara sahip, son derece modern ancak diğerlerine nazaran daha küçük bir uçağa ilerlediğimizde ona dönüp sorar gözlerle baktım.

"Bu benim kişisel uçağım," dedi çok normal bir şeyden bahseder gibi.

Kaşlarımı kaldırarak tekrar önümde uzanan lüks uçağa baktım. Uçağa binmem için elimden tuttuğunda, bu inceliği karşısında şaşırsam da elini tutmaya devam ettim.

Kemerimi ve kulaklığımı takarken o çoktan kalkışa hazırdı.

Bir an hapların yanımda olmadığını hatırlayıp panikledim. "Haplar yanımda değil, James."

Yüzündeki rahat ifadeyi bozmadan dudaklarını oynattı. "İhtiyacın olmayacak."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyordum. Motoru çalıştırmasıyla derin bir nefes aldım. Normal bir uçağın hızını geçmeyerek havada süzülürken, etrafı izleyerek düşüncelerimi beni bekleyen anlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Bir yanım aklımı kaçırdığımı fısıldıyor, diğer yanım ise beni içine çeken girdaptan kurtulmam için tek yolun bu olduğunu fısıldayarak kalbimin ritmine uyuyordu.

Bu adam, göğüs kafesime hapsolmuş, ne işe yaradığından emin olmadığım o hayati parçayı canlandırırken, bazen de ortalığa dağılan kırıklarını bile toplamamı zorlaştırıyordu. Uzun uzun, özenle yaratılan suretine bakmak istiyor, tüm bu dakikalardan başka anım kalsın istemiyordum. Ama kızaran yanaklarım bakışlarımız buluştuğu anda cesaretimi kırıyor, önüme dönüp gökyüzüne odaklanmamı sağlıyordu. Aslında dikkatimin dağıldığı filan yoktu, sadece kafamı farklı bir yöne çeviriyordum. Her mimiğimden, her nefesimden ve her kımıldanışımdan haberi olduğundan, benim her satırımı hiç takılmadan okuduğundan adım gibi emindim. Oysa ben onu anlayamıyordum. Dokunuşunun böyle hissettirmesinin anlamı neydi? Neden ona yaklaşmakta bu kadar zorlanırken, tenimin her noktası onu hissetmek için can atıyordu?

Lacivert her kadının arzulayacağı, kendini yanında hissetmek isteyeceği, sıra dışı bir adamdı. Ancak ben bu kadar sığ değildim. Onu bana çeken başka bir şey vardı ve bu hastalıklı his ona hayır dememi neredeyse imkânsız kılıyordu. Beni bir şekilde hapsettiği mahzenden kaçırıyor oluşu ise asıl ironiydi. Şimdi nereye olduğunu bilmeden, onunla beraber gidiyordum. Beni büyük bir dikkatle takip ettiğini bildiğim için, ona dönme isteğimi törpüleyerek gözlerimi bulutlara diktim.

James uçağı piste indirirken midem kasılmış, karnımdaki kanatları nasıl zapt edeceğimi düşünüyordum. Bu olağanüstü adamın benden ne beklentisi olabilirdi ki? Buraya neden gelmiştik? Zihnimin sinir uçlarıma dokundurduğu düşünce midemin bulanmasına neden oldu. Ondan nefret ettiğim günler

uzak olmasa da, böyle bir nedenden dolayı bana dokunmadığını bilecek kadar aklım yerindeydi.

Uçağın durduğundan emin olduktan sonra kemerimi ve kulaklığımı çıkarıp zemine ayak bastım. Üzerimde bir tayt, sporcu atleti ve spor ayakkabılar vardı. Nereye geldiğimizi bilmiyordum fakat ben daha çok pilates dersine gidecek gibiydim. Etrafta bizi karşılayan kimseyi görmeyince hızlı adımlarla pisten çıkmak için yürümeye başladım. Kolumu kavradığında iç hesaplaşmam devam ediyordu. Nazikti. Tutuşu sağlamdı ancak canımı yakmıyordu.

"Beren," dedi sakince. "Güzel aklından neler geçiyorsa, onları bir süreliğine ertele."

Bunları söylerken koyu renk dudakları ahenkle kıvrılmayıp, yanaklarında yeni peyda olmuş sakalları güneşte parlamasaydı, belki hayır diyecek, en azından tereddüt edecek gücüm olabilirdi. Ancak ben sadece elini belime dolamasına sessiz bir izin vermiş, ona teslim olmaya çoktan istekli olan bedenimin kontrolü ele geçirmesine ses etmemiştim.

Hipnotize olmuş gibi beni yönlendirmesine izin verirken, tüm hesaplaşmam içime gömülmüştü sanki.

Ormanlık bir patikaya girdiğimizde masmavi deniz seçiliyordu. Mavinin yanında yeşilin ve turkuazın tüm tonları küçük bir koyda buluşmuş, cennetten bir köşe gibi güzelliğiyle büyülüyordu. Gördüğüm manzaraya bir süre bakakaldım. Nihayet yürümek aklıma geldiğinde, James'in sabırla beni beklediğini anlayarak hızlandım.

Deniz seviyesine indiğimizde kıyının o tarafında sadece bir adet tekne vardı. Ya da yat demeliydim, çok büyük olmamasına rağmen muhteşem görünüyordu. Son derecede modern görünen beyaz tekneyi inceleyerek ilerlemeye devam ettim. Önüme geçerek yatın merdivenlerine tırmandı ve elini uzattı. Gözlerimden geçen anlık tereddüt, gün ışığının kristale çevirdiği gözlerini üzerimde bir süre tutmasına neden oldu. Böyle bir güzellik karşısında nutkum tutuluyordu ve bunun sağlıklı olmadığını anlayacak kadar kendimdeydim.

Elimi uzattım. Beni yanına çektiğinde seri bir şekilde yata çıktık. Yüzündeki belli belirsiz ifadesizlik eşliğinde muhteşem yapının içine yönlendirildim. Dışarısı çok sıcaktı ve öğle vakti olduğu için güneş fena halde yakıyordu. Ekim ayının başındaydık ama olduğumuz yere sonbahar daha uğramamıştı. Birkaç basamaktan oluşan merdivenlerden indiğimde şaşkınlığımı gizleyemedim.

Devasa bir yatak odası, onun yanında açık mutfak ve mini bir oturma grubunun olduğu kabinin mahzendeki odalarımızdan farkı yoktu. Sadece biraz küçültülmüş hali gibiydi. Dışarıdan bakıldığında yat kesinlikle bu kadar büyük görünmüyordu.

James yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle bana döndü.

"Sevdin mi?"

"Evet, çok güzel. Bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim."

Dudağının kenarı hafifçe kımıldamıştı. Belimden yönlendirerek mini oturma grubunu işaret etti.

"Otur lütfen."

Karşıma oturmak için eğilirken, alnına düşen yumuşak saçlarının hissi sanki parmaklarımda dolaşıyor, gizemli bir şekilde onlara dokunmam için beni dürtüyordu.

Bunları düşünmemeliydim.

Parmaklarımla oynamaya başlayarak ona döndüm.

"Neden buradayız, James?"

Zarif ellerini masanın üzerinde konumlandırdı. Bunu yaparken dirseklerini masaya dayamış, geniş omuzları mağrur bir şekilde daralmıştı. Güneşi arkasına aldığı için yüzünü gölgeler kaplamıştı ancak yine de parlayan gözleri ön plandaydı.

"Seninle yalnız kalabilmek için."

Yumuşak ve sade ses tonu karşısında sorularımı ertelemek istiyordum ancak anlamamanın verdiği bilinmezlik damarlarımda bir zehir gibi dolaşıyordu.

"Anlamadığını biliyorum," dedi yüzünü bana yaklaştırarak. "Sen anlayana kadar bekleyebilirim."

Sıcak nefesi yanaklarıma ulaştığı anda ateşim onu karşıladı. Ne demek istediğini hâlâ anlayamıyordum.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordum tedirgin bir biçimde.

İnce parmaklarını saçlarından geçirerek bir süre yüzümü inceledi.

"Seni tanıyorum," dedi keskin bir sesle. "Senin tahmin ettiğinden çok daha fazla. Bu sadece aldığım eğitimle seni okumak değil."

Elleri benimkileri yakalarken nefesi daha çok yaklaşmıştı.

"Bunun oyun olmadığını zaten bildiğini, gerçek olduğunu her hücrende hissettiğini biliyorum."

Damağımdaki kuruluk dudaklarıma da ulaşmış, firarı seven kelimelerim oldukları yere mıhlanmışlardı.

"Şimdi biraz dinlen," dedi kokusunu üzerime salarak ayağa kalkarken. Derin bir nefesi ciğerlerime hapsetmekte geç kalmadım.

Edepsiz kamaradan çıktığında, yorgun hisseden vücudum oldukça yumuşak görünen yatağı arzuluyordu. Gözlerimde oluşan ağırlığa yenik düşerek yatağa ilerledim. Sırtım yumuşak yüzeyle buluştuğu anda rahatlık tüm vücuduma yayıldı. Ona has olan aroma belli belirsiz yatağa sinmişti. Uzun zamandır buraya gelmediğini düşünerek yastıklardan birine sarıldım. Gözlerimi kapattığımda son cümleleri hâlâ zihnimde kol geziyordu.

❁

Uyandığımda mutfaktan gelen mis kokuları fark etmem uzun sürmedi. Başımdaki ağrıya aldırış etmeyerek doğruldum ve bakışlarımı mutfağa çevirdim.

James ocağın başındaydı. Elindeki vok tavayı havada sallayarak içindekilerin yer değişmesini sağladıktan sonra tekrar ocağa yerleştirdi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, rahat bir ifade vardı. Her zamanki gibi alnına düşen ipek tutamları ona asi bir görünüş veriyordu. Yemekle meşgul olduğundan saçını arkaya itemeyişini ve başını sallayarak arkaya ittirmeye uğraşmasını izledim.

Üzerine tişört giymemişti. Çıplak göğsünde ocağın sıcaklığından kaynaklı minik ter damlaları birikmiş, eşofmanının üstünden beline bağladığı mutfak önlüğüyle dergi kapaklarını aratmayacak bir manzara sunuyordu.

Böyle bir adam benimle neden yalnız kalmak istiyordu ki? Kafamı daha fazla bulandırmamak ve bu anı mahvetmemek için tekrar eşsiz görüntüsüne odaklandım.

"Soldaki bölmede her zamanki ilacından var ama yeterli gelmez diye düşünürsen bir duş alabilirsin."

Kaşlarımı çatarak neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Elbette onu izlediğimden haberi vardı. Ancak tüm dikkati pişirdiği yemeklerde gibi görünüyordu. Bana bakmıyordu bile. Yanaklarım kırmızının tonlarına bulanırken baş ağrım kendini hatırlattı. Uzanıp tanıdık ilacın kutusuna baktım. Oldukça uyuşuk bir durumdaydım.

Kafasını yana yatırıp sonunda gözlerini bana çevirdiğinde, bir yandan da ocağın diğer gözündeki sos tenceresini karıştırıyordu. Bir parmağını tereddüt etmeden sosun içine daldırdığında hayretle kaşlarımı kaldırdım. Yanmış olması lazımdı ancak o, bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Merakla onu izleyişim eşliğinde, adımlarını bana yönlendirerek yatağın kenarına oturdu ve sosa bulanmış parmağını bana doğru uzattı.

"Tatmak ister misin?" dediğinde dudağındaki haylaz kıvrım dikkatimi çekmişti.

Gözlerimi kısarak soruyla karşılık verdim.

"Tatmalı mıyım?"

Aslında bu daha çok zaman kazanmak adına sorulmuş bir soruydu. Benim gibi gözlerini kısarak verdiği kısmi cevap karşısında dudaklarımı dişleyerek gergin bir şekilde güldüm.

"Bu yaptığıma inanamıyorum!" dedikten sonra, parmağının ucundaki sosu tatmak üzere dudaklarımı uzattım. Ancak bunu biraz beceriksizce yaptığım için bir kısmı dudağımın kenarına bulaşmıştı. Gözlerinde yeşeren ışıltı yüzünü kapladığında gülümsediğini fark ettim. İçime ılık bir yağmur şeklinde yayılan hisler, yüzünü çevreleyen bu nadir parıltıya dokunmamı istiyordu.

Ancak ben dürtülerimle savaşırken, o çoktan parmak uçlarını dudağımın kenarına temas ettirerek ateşini tenime değdirmişti.

Benim gibi nefesini tuttuğunu hissetmem normal miydi?

İkimiz de aynı anda nefeslerimizi serbest bıraktığımızda, gözlerimizin dansı hâlâ devam ediyordu. Acı çeker gibi kasılmaya başlayan yüzü, gözlerini kapamasıyla biraz rahatlar gibi oldu ancak fısıltıyla dudaklarını delip geçen sözler, kalp atışlarım için hâlâ büyük bir tehlikeydi.

"Bunu daha farklı bir yolla yapmak isterdim," dedi nefesini dişlediğim dudaklarıma üfleyerek.

Saniyeler içinde yataktan kalkmış, göğsümü delmeye çalışan arsızlığımda beni baş başa bırakmıştı. Parmağında kalan sosu sanki az önceki an yaşanmamış gibi aceleyle emerek mutfağa göz attı. Gözlerindeki ifade anında değişmişti.

"Yemeğe geçelim mi?"

Başımı salladım. Midemdeki düğümler yemek fikrini oldukça uzakta tutsa da, nefis kokular etrafı çoktan sarmıştı.

Edepsiz Lacivert ile baş başa kalmak bu anların devam edeceği anlamına geliyorsa, bana daha sağlam bir kalp gerekecekti.

James tabakları masaya koyarken ben de tembelliği bırakıp yardıma gittim. Masanın zaten hazır olduğunu görünce sandalyelerden birini çekip oturdum ve servis yapmasını beklemeye başladım. Normal şartlarda böyle hazırcı biri değildim ancak onu izlemenin keyfi ağır basmıştı.

Yüksek ateşte pişirdiğini tahmin ettiğim sebze ve eti tabağın bir kenarına koyduktan sonra, yanına az önce bana tattırdığı sosla süslediği makarnadan ekledi. Ah, sos hakkında yorum yapmayı unutmuştum.

Bardaklara vişne suyu doldurduktan sonra o da oturdu. Yavaş bir hareketle önce etten bir parça kestim. Tadının bu kadar muhteşem olmasını beklemiyordum. Başımı kaldırıp eser sahibine baktığımda, zaten beni izliyor olduğunu fark ettim.

"Bu mükemmel. İyi olmadığın bir şey var mı gerçekten?" diye sordum dudaklarımı yalayarak. Damağımdaki olağanüstü lezzetin etkisi hiç bitmeyecek gibiydi.

Dirseklerini yine masaya dayayarak, daha yakın olmamızı sağladı. İfadesinde farklı bir tatmin seziyordum.

"Sen söyle," dedi tek kaşını kaldırarak. "Beni en iyi tanıyan kişi sensin."

"Ben mi?" dedim gözlerimi açarak. "Benim seni çok iyi tanıdığımı düşünüyorsun." Başımı sallayarak bu sıra dışı an karşısında kendime gelmeye çalıştım. "James Hunter, sıradan bir üniversite öğrencisinin onu tanıdığını düşünüyor. Gururumu okşadınız, Sayın Hunter."

Yaptığım ufak çaplı şaka karşısında yüz hatlarının sertleştiğini gördüm. Yanlış anlamasına sebep olacak bir şey mi söylemiştim?

"Kendini sıradan olarak tanımlama!" dedi keskin bir sesle. "Benim sende gördüklerim hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Sahi James..." dedim çatalımı sert bir şekilde tabağın yanına bırakarak. "Ne görüyor olabilirsin?" diye sorduğumda benim sesim de gergin çıkmıştı.

Kadife dokunuşunu çeneme değdirirken sesinin yumuşadığını hissettim.

"Beni cennetin varlığına inandırdığını görüyorum."

Yine yapıyordu. Yine beni yaşadığımdan farklı bir dünya olduğuna inandırıyordu. Etkisi altında kalan hücrelerim, gözlerimi kapamam ve kendimi ona bırakmam için bedenimi uyuştursa da, boğazımı temizleyerek o anı böldüm.

"Yemekler soğumasın."

Bir süre daha yüz hatlarımı süzdükten sonra, zarif bir hareketle çatal bıçağını eline aldı ve yemeğe başladı. Belki de beni bu kadar arafta bırakan, bana yaşattığı kan kırmızısı anların ardından, eli hiç kana bulanmamış gibi davranmasıydı. Mideme oturan yumruyla, az önce mest olarak yediğim yemekleri artık pek de arzulamadığımı fark ettim.

"Beğendiğini söylemiştin."

"Evet, mükemmeller."

"O zaman?" diye sordu ilgiyle.

"Doğruyu mu istiyorsun?" dedim koltukta dikleşerek. "Kafamı karıştırıyorsun."

İnce parmağını çenesinde gezdirerek bir süre düşündü.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" dediğinde merakla dikkat kesildim.

"Nasıl bir anlaşma?"

"Burada olduğumuz süre boyunca, hiçbir şeyi sorgulama. Zihnini kapat ve sadece içgüdülerinle hareket et."

Bunu yapmayı zaten uzun zamandır istiyordum.

"Ve," diye ekledi. "Bu konuda sana yardım etmeme izin ver."

"Ne yaşadığımı bilmiyorsun," dedim huysuz bir ifadeyle.

"Bilmiyorum ancak hissediyorum. Beren, kendine bir şans tanı."

"Pekâlâ," dedim kararlı bir şekilde. "Anlaşmanın sana kalan bölümünde ne yapacaksın?"

"Ne istersen," diye cevap verdi hiç duraksamadan.

Tek kaşımı kaldırarak, can alıcı yüzünü süzdüm. Derin bir iç çekmek o an için iyi bir fikir değildi.

Beni daha fazla zorlamayarak konuşmayı sonlandırdı. Tabağıma odaklanıp yemeği bitirmeye çalışırken, ona bakmamaya özen gösterdim. Yemek bittikten sonra sessizce masayı topladık. Bulaşıkları yoğun ısrarlarım üzerine ben hallettim ancak itiraf etmek gerekirse teknede de bir Jenny olsa fena olmazdı.

Bir süredir teknenin güvertesinde zaman geçiren Lacivert, tekrar kamaranın kapısında belirdiğinde işim bitmişti.

"Biraz gezintiye çıkmak ister misin?"

"Olur," dedim ancak beni nelerin beklediği konusunda ciddi anlamda tereddütlerim vardı.

Lavaboya girdikten sonra James'in arkasından güverteye çıktım.

Üzerine sporcu atleti ve rahat bir şort giymişti. Ayakları çıplaktı. Bu haliyle her zaman yansıttığı soğuk halinden çıkmış, dümene yön verirken rüzgârda savrulan, altın gibi parlayan

saçlarıyla güneşin bile önüne geçmişti. Tam da ait olduğu yerde gibi görünüyordu.

Üzerimdeki siyah atlet ve tayta bakarak sıkıntıyla nefes aldım. Burası için uygun giyinmemiştim. Sıkılgan halimi görünce hafifçe gülümsedi ve dümeni bırakıp yanıma geldi.

"Neden üstünü değiştirmedin?"

"Kıyafetlerim yanımda olmadığından olabilir mi?" dedim alaycı bir sesle.

Belimden kavrayarak, kamaradaki yatağın yanında bulunan dolabı işaret etti.

"Dolapta fazlasıyla kıyafet var. İstediğini seçebilirsin."

Tek kaşımı kaldırıp hoşnutsuz bir şekilde bakış attım.

"Eski sevgililerinin kıyafetlerini giymemi beklemiyorsun herhalde?"

Kurduğum bu cümle, kendi kendime hazırladığım bir tuzak gibiydi. Midemdeki kasılmalar kendini hatırlatmıştı.

"O dolap sana ait Beren, başka kimseye değil." Kaşlarımı kaldırdığımı görünce uyarı dolu bir bakış attı. "Unutma, soru yok."

Dudaklarımı çizgi haline getirerek, yenilmişlik hissiyle dolaba yaklaştım.

Dolabın kapağını açtığımda, mahzendeki kaynağın devamı olduğunu düşündüm. Tüm kıyafetler son derece kaliteliydi. Biraz bakınıp sonunda mor renkte şifondan bir plaj elbisesinde karar kıldım. Hasır bir şapka da taktıktan sonra onun gibi terlik giymeyip güverteye çıktım. Çıplak adımım zeminle buluştuğu anda geri dönerek içeriye koştum. Ayaklarımın altı neredeyse haşlanmıştı. Bu adamın yanma hissi gerçekten yok mu olmuştu?

Bu defa terlik giyerek yanına çıktığımda, gözleri birkaç saniye üzerimde dolaştı. Lacivert harelerindeki hareketliliğe rağmen herhangi bir yorum yapmadı. Elini bana doğru uzattığında, *Soru sormak yok!* diye hatırlattım kendime. Dümenin başında aldığı konumu bozarak beni önüne çekti ve ellerimi dümene yerleştirdi.

"Şimdi bana tekne kullanmayı öğreteceğini söyleme," dedim gülümseyerek. "Bu çok klişe olurdu."

Arkamda durmasına rağmen, vücudunun rahatladığını hissedebiliyordum. Bu ferah his, belime dolanan kolları ve sırtıma değen sıcaklığı ile değişik bir ana dönüştü. İstemeden de olsa kaskatı kesildiğimin farkındaydım.

"Rahatla," diye fısıldadı kulağıma.

Dediğini yaparak sıcaklığına alışmaya çalıştım. Elini kaldırıp bir yeri işaret ettiğinde biraz olsun zihnimdeki bulutlar dağılmıştı.

"Şu kayalığı seçebiliyor musun?"

"Evet," diye teyit ettim ancak cümle kurmakta bir hayli zorlanıyordum.

"Göründüğünden daha yüksektir."

"Oraya çıkmış olamazsın?" dedim şaşkın bir şekilde.

"Birçok kez," diye cevap verdi. "Denize oradan ulaşmak ne kadar muhteşem biliyor musun?"

Gülümsedim. Beni kandıramazdı.

"Aklından bile geçirme, James. Asla oraya çıkmam!" dedim kesin bir tonla.

Ancak kandırmıştı. Her nasılsa dakikalar sonra kayalığın üstündeydik. Bu adamın düşüncelerimi zehirlediği konusunda yanılmıyordum. Ayağımın altını rahatsız eden sert zemin ve yüzüme vuran rüzgâr korkumu perçinliyordu. Aşağıya bakmak bile istemiyordum.

Kayalığa çıkarken arkamda durup, belimden tutarak bana destek olmuştu. Ancak şimdi nasıl bir yardımı dokunacaktı bilmiyordum.

"Beren, aç gözlerini. Manzara çok güzel, görmeni istiyorum."

Bunu söylerken bedenimi tamamen sarmıştı. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği adrenalin yetmiyormuş gibi, bir de daha fazlasını yaşamamı istiyordu. Dediği gibi gözlerimi açarak her an düşeceğim hissiyle savaşmaya çalıştım.

Manzara cennetten bir parçaya ait olmalıydı. Deniz bu açıdan çok daha berrak ve parlak görünüyordu. Rüzgârın tenimden geçerken yarattığı his muhteşem bir tazelik veriyordu. Kendimi

gerçek anlamda rahatlatabilseydim, çok daha fazlasını hissedeceğime emindim.

"Ja-James," diye fısıldadım neredeyse kekeleyerek. "Biz burada ne yapıyoruz?"

"Şşttt! Soru yok, sadece hisset!" diyerek çenesini boynuma yasladı. "Şimdi hiçbir şey düşünmeden atlamanı istiyorum."

"James, yapamam!" Ses tonum acınasıydı.

"Yaparsın," dedi yumuşak sesiyle. "Bundan çok daha cesaretli olduğun zamanları gördüm."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sen atlayana kadar buradayız," dedi kararlı bir sesle.

Bir süre düşündükten sonra başka bir kurtuluşum olmadığını anladım.

"Tamam," diyerek onayladığımda sesim oldukça cılız çıkmıştı.

Biraz zaman kazandıktan sonra derin bir nefes aldım ve elini sıkıca tutarak kayalığın ucuna yanaştım. Ürkek adımlarım boşluğu haber verirken, adrenalin damarlarımda kol geziyordu. Bedenimi yer çekimine bıraktığımda attığım çığlık havada yankılanacak kadar kuvvetliydi. Özgür bir kuş gibi geçirdiğim saniyelerin ardından serin suyla buluştuğumda, vücudumu ferah bir rahatlık sarmaladı. Bu inanılmazdı.

Birkaç saniye sonra yanıma ulaşan Edepsiz Lacivert'e gülümsedim ve sessiz bir şekilde teşekkür ettim. Suyun etkisiyle koyulaşan saç rengi, özenle yaratılan yüz hatlarını daha çok ortaya çıkarmıştı. Bana yaklaşan her kulacında kusursuz bedeninin suyla dansına şahit oluyordum. Bir süreliğine gözden kaybolduğunda tedirgin bir şekilde etrafımda dönmeye başladım ancak önümde belirmesi uzun sürmemişti. Denizden gelen ilahi bir varlık gibi suyun üzerine çıktı. Aramızda neredeyse hiç mesafe yoktu. Dudaklarından süzülen su damlaları ilgimi oraya çekse de, süratle gözlerimi kaçırdım. Hızla inip kalkan göğsüm yeterince kötü bir durumda olduğumu zaten belli ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum.

Bedenlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Çarşaf kadar düz olan deniz aleyhime işliyor, aramızda boşluk kalmaması için çabalıyor gibiydi.

"Rahat," diyebildim fısıltıyla. O kadarıyla kalmayı istesem de kelimelerim artık benden bağımsızdı.

"Heyecanlı."

Yutkundum. Onun da çenesini sıktığını görebiliyordum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ancak bu sonsuz anı bozmaya yetecek kadar kuvvetli değildim. Zamanın durmaya çok yakın olduğu bir noktada bulunduğumuzu tenimden geçen kıvılcımların yakıcı etkisiyle anlayabiliyordum.

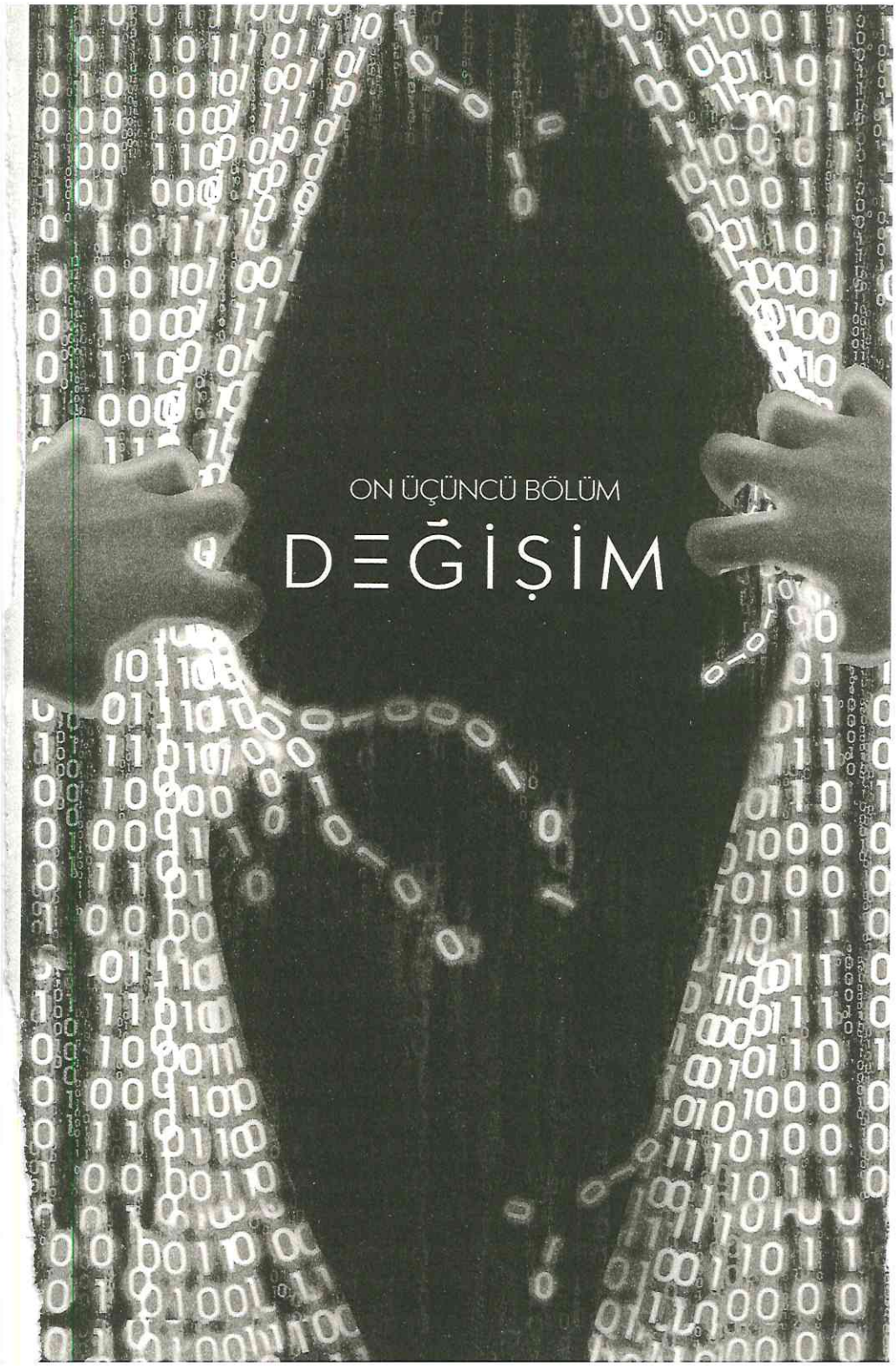
Kolları suyun ahenkli kıvrımlarından kurtularak bedenime ulaştı. Elleri yüzümü çevrelediğinde, başparmağı soğuk dudaklarımı aralamış, izin vermemi bekliyordu.

"Sıcak," diye tamamladım, ateşe kurban giden kelimelerimi.

Beni şaşırtan sıcak dudaklarını önce alnımda hissettim. Vücudum güçlü bir akımın etkisindeyken gözlerim çoktan kapanmıştı. Ilık nefesi yüzümü keşfederken, tek duyabildiğim kalp atışlarımızdı. Titrek ellerim sert göğsündeki yerini aldığında, kutsal bir varlığa dokunur gibi ürperdim.

Ve zaman durdu.

Kalbime yerleşen ateş topu geçtiği her sokağı küle çevirdi. Dudakları yeni okunmuş bir şiirin büyüsü gibi her dizesinde beni içine kattı. Yeni bir evreni keşfettiğimi hissettim. Ama sanki bu küçük dünya, benim için hep oradaydı.

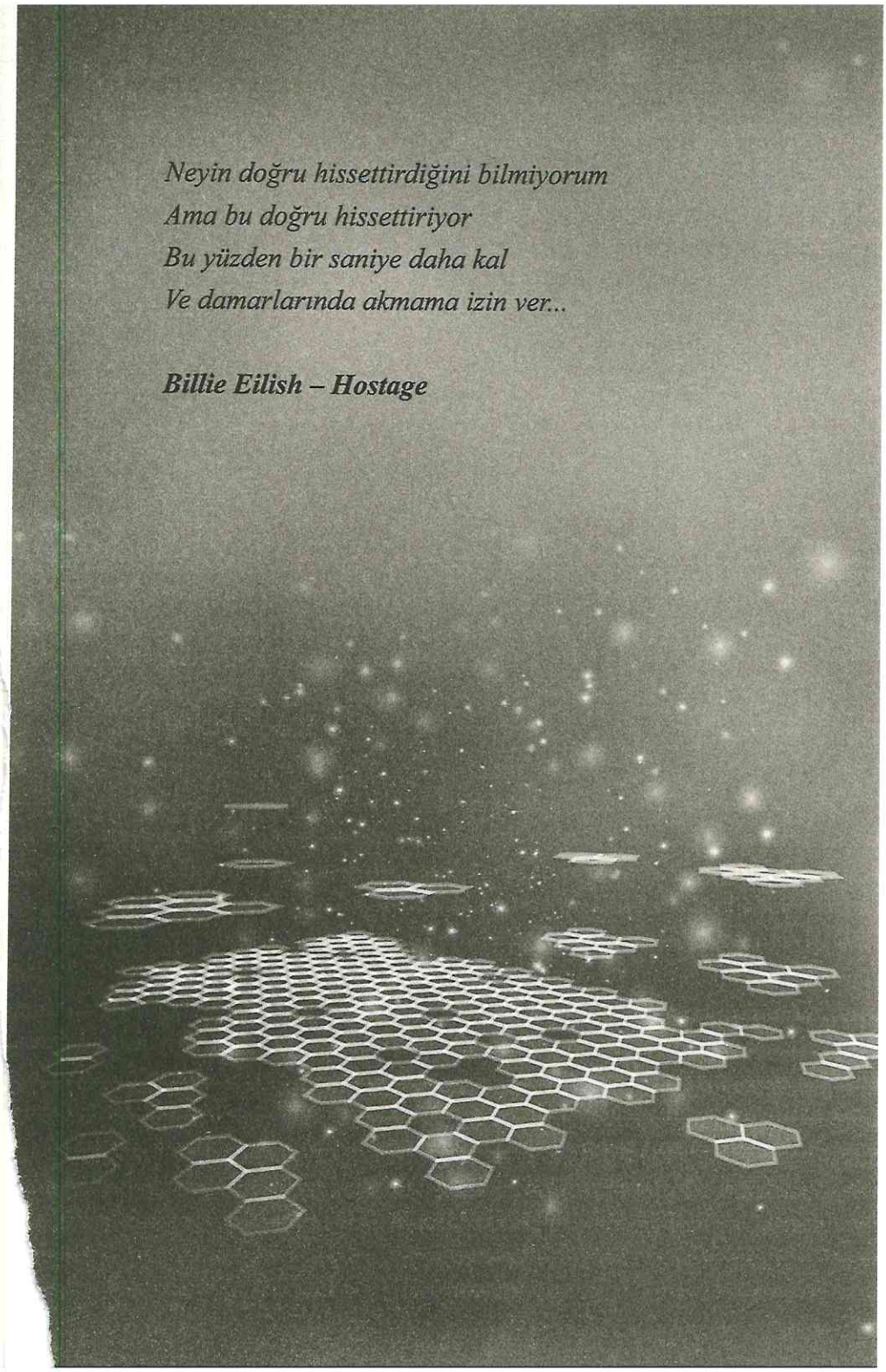

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEĞİŞİM

Neyin doğru hissettirdiğini bilmiyorum
Ama bu doğru hissettiriyor
Bu yüzden bir saniye daha kal
Ve damarlarında akmama izin ver...

Billie Eilish – Hostage

Devamlı bahsettiği cennet buysa, neden söz ettiğini artık anlamaya başlıyordum. Sıcak nefesi damarlarımda kol gezerken, tenimi saran aidiyet hissi sıra dışıydı. Zihnim türlü oyunlarıyla, kapı ardında saklanan bir düşman gibi fırsat kollasa da, kalbim ve ona uyan bedenim teslimiyetin beyaz bayrağını taşıyorlardı. Bu adam, bu olağanüstü varlık, karanlığın kollarına rağmen nefes almamızı sağlıyordu. Ve işin aslı, gerçek bir nefesin ne olduğunu yeni kavramış gibi hissediyordum.

Benden hafifçe uzaklaştığında titriyordum. Dudaklarım seğiriyor, çok değil, saniyeler önce tenime değen cennetin gerçekliğini sorguluyordu. Güçlü kolları etrafımı sardığında beni korumaya aldığını hissettim. Ona değen her hücrem erimeye ant içmiş, tek bir komutu bekliyor gibiydi. Dudaklarından dökülen inci taneleri, okyanusun en derin hazinelerinden gelmiş gibi saçlarımın arasından kendine kristal bir yol çizdi.

"Aç gözlerini, Deirdre," diye fısıldadı. "Güneşimi görmek istiyorum."

Deirdre dediği kimdi ya da neydi bilmiyordum ancak dejavu hissi yine tüm bedenimi sarmalamış, zihnimi derin uçurumlara sürüklemeye başlamıştı. Yavaşça araladığım kirpiklerimin arasından ateşle dans eden lacivert irislerini seçebildiğimde, kalbimin nasıl daha fazla atabildiğine şaşırdım. Belki de beni büyülüyordu.

"Deirdre..." dedim tek nefeste. Sesim cılız çıkmıştı. Kolları arasında olmama rağmen her an düşecek ve bunun bir düş olduğuna ikna olacak gibi hissediyordum.

"Deidre'm," dediğinde etkili bir hipnozun gölgesinde gibiydim. "Öğrenmek mi istersin, yaşamak mı?"

Başını yana eğip, gökyüzünü bile kıskandıran güzelliğini bana sunarak sorduğu bu soruya cevabım yoktu. Gözlerimdeki buğuyu fark etmiş olacak ki beni daha sıkı sardı. Bu kadarı bünyeme fazlaydı. Derin nefesler almaya başladım. Ancak dudaklarımdan çıkan cevap öylesine kontrolüm dışındaydı ki, hangi ara bu kelimeleri hazır hale getirmiştim bilmiyordum. Kendi sesim bana bile yabancı gelmesine rağmen, hecelerim havada asılı kaldı.

"Yaşamak."

Kollarından kurtulup delice kulaç atmaya başladığımda hâlâ sözlerimin etkisindeydim. Ne demiştim ben? Kime meydan okuyordum? Aklımı kaçıracak gibiydim. İçimde yaşadığım karmaşa bir çığ gibi büyüyerek derin bir kaosa yol açmadan beni yakaladı. Sıcak teni buz kesmiş koluma değdiğinde, aslında çok da uzaklaşmamış olduğumu fark ettim. Yüzme konusunda da her konuda olduğu gibi çok yetenekliydi. Kimden kaçıyordum ki?

İçinde bulunduğum durumu çoktan kavrayarak, dikkatimi dağıtmak için az önce yaptığımız çılgınlığı tekrar denemeyi teklif etti. Bir süre sonra yanımda olmasının verdiği güvenle tüm korkumu atmış bir halde, kayalığa beşinci çıkışımızı gerçekleştiriyordum. Suya her düşüşümde yüzüme vuran şok etkisi beni kendime getiriyor, yaşadıklarımın bir rüya olmadığını hatırlatarak farklı bir şekilde sersemlememe neden oluyordu.

Kayalığın ucuna son kez geldiğimde ondan yardım almayarak kendim atlamak istedim. Hafif bir tebessümle beni serbest bırakarak kenara çekildi. Önce ılık rüzgârı içime çektim. Ciğerlerimin temiz havayla dolup şişmesinin ve kısacık bir an da olsa bunun verdiği ferahlığı tadıyor olmanın keyfine vardım. Sonra gözlerim kapalı bir şekilde kendimi bıraktım ve muhteşem bir şekilde düşmeye başladım.

Aslında her şey aynıydı. Havada süzülürken keskin esinti tenimi ısırıyordu. Bu hissin yaşattığı özgürlüğün tadı bambaşkaydı. Nefesim düşme hızımla paralel olarak kesilse bile, su ile birleşeceğimiz o büyülü anı düşünerek zevk alıyordum.

Beklediğim nefes kesici buluşma gerçekleşti. Ancak düştüğüm yer doğru değil gibiydi. Tenimden geçen acının akımını hissettim. Kafamı sudan çıkarınca kıyıya çok yakın bir yere atladığımı fark ettim. Belimde başlayan sızı, suyun serinletici etkisine rağmen kendini gösteriyordu.

Parmaklarım istem dışı bir şekilde acıyı hissettiğim noktaya gittiği anda James bana yetişmişti. Kollarımdan kavrayarak beni suyun üstüne çektiğinde nefesim kesildiği için çoktan öksürmeye başlamıştım.

"İyi misin?" diye sorduğunda yüzündeki endişeyi seçebiliyordum.

İyi olduğumu belirtmek istiyordum ancak belimde başlayan yanma hissi sudan uzaklaştığımız anda kendini daha çok gösteriyordu. Tekrar suyun içine girdim. Endişeyle koyulaşan gözleri bedenimi taradı. Onun baktığı yerlerde sanki acım yoğunlaşıyordu. Gözlerim gövdeme inerken suyun üzerinde süzülen kırmızı rengin ahengini fark ettim. Koyu renk kan benden geliyordu.

Onunla aramızda kalan suyun tamamının kırmızıya boyandığı düşünülürse, kesik küçük değildi. Gözlerinde büyüyen endişe tohumları bana da yerleşirken çaresizce ona baktım. Saniyeler içinde kendini toparlayarak kollarımın altından sıkıca sardığı kollarıyla bedenimi sabitledi ve kesiğe yakından bakmak için suya daldı.

"Yara çok derin görünmüyor ama tuzlu su kanamayı hızlandırıyor."

Sesi endişeli ama bir o kadar da kontrollüydü. Yine de sözlerinin arkasında saklanan bir kızgınlık sezmekten kendimi alamadım.

"Kesiği suyun altında tutmaya gayret et. Elin kesiğe baskı yapar halde olsun. Bu hem kanamayı dengeleyecek, hem de acı hissini azaltacaktır."

Başımdan öpüp, belimden tutmaya devam ederek tekneye yüzmeye başladı. Ben de kollarımı hareket ettirmeden bacaklarımdan destek alarak ona eşlik ediyordum.

Her zamanki duvarını örmüştü ancak sanki bu sefer beni kırmamaya çalışıyordu. Edepsiz Lacivert'ten beklemediğim bu tavırlar, her defasında şaşırmama neden oluyordu. Kollarında hissettiğim şefkat bağımlılık yapacak diye korkuyordum.

Tekneye yaklaştığımızda dikkatli bir şekilde asma merdivenin basamaklarına çıkmamı sağladı. Sudan çıktığım anda müthiş bir acı da beraberinde geldi. Dişlerimi sıkarak ağlamamaya çalıştım. James bu durumu tahmin ettiği için belimin sağlam tarafından tutarak tekrar destek oldu. Tekneye çıktığımız anda kanamanın hızla devam ettiğini fark ettim. Başım dönüyordu ve ayakta durmakta zorlanıyordum. Ağırlığımın çoğunu ona verdim.

Bacaklarımın altından kavrayarak bedenimi hafifliğe kavuşturduğu andan sonra her şey hızla gelişti.

Banyoya girdiğimizde, ne yaptığını sorgularcasına yorgun bakışlarımı sıkıntıyla kasılmış yüzünde gezdirdim. Canım çok yandığı ve kan kaybettiğim için bilincimin hâlâ açık olması bir mucizeydi.

Her zamanki soğukkanlılığıyla beni küvete yatırdı. Elbette tuzlu suyla temas eden yaramı temizleyecekti. Kaşlarının çatıldığını ve alın hizasındaki çizgilerin belirginleştiğini gördüğümde, acımı geri plana atabildiğimi hissettim. Aklımı güzel suratıyla meşgul ediyor, zehirli suyuma çiçeklerini sunuyordu.

"Canın çok yanmıyorsa biraz daha hızlı olabilirim."

Düşüncelerimden arınıp başımı sallamayı akıl ettiğimde, suyu açarak soğuyan vücudumun hızlı bir şekilde ısınmasını sağladı.

Suyu ılık olarak ayarladıktan sonra beni küvette bırakıp yanımdan ayrıldı ve aynı hızla geri döndü. Elinde bir ilk yardım çantası tutuyordu.

"Mahzende olduğu kadar ileri seviye aletler yok ama durumu kontrol altına almamıza yetecektir."

Sadece kafamı oynatmakla yetindim. Hareket etmeye korkuyordum.

Suyla ıslattığı gazlı bezlerle kesiğin üstüne baskı yaparken dikkatliydi. Önce canım yansa da sonrasında hafif bir rahatlama

hissetmiştim. Gözlerimi yumarak acının azalmasını bekledim ama kalbim sanki kesiğin üzerinde atıyordu.

Bel boşluğumdan başlayan kesik, kaburgalarımın altına kadar devam ediyordu. Yaranın yol açtığı zonklama ve sızı bir kez daha dişlerimi sıkmama neden oldu. Acilen bir ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Ayrıca kesik dikiş gerektirecek kadar da derindi.

James yaraya daha yakından bakarken, çene kaslarının seğirdiğine tanık oldum.

Burnundan derin bir soluk aldı. "Bunu nasıl yapabildin?"

Dudaklarım acıdan titriyordu ve oldukça savunmasız hissediyordum. Kısık bir sesle cevap verdim. "Üzgünüm, nasıl oldu bilmiyorum."

"Üzülme," dedi dudakları ıslak saçlarıma giderken. "Bu durumun sorumlusu benim. Kayalar konusunda seni uyarmam gerekirdi."

Yüzündeki ifade iyice sertleşirken, bir anlığına gözlerini kapatarak ellerini saçlarından geçirdi.

"Seni o şekilde gülümserken görmek tüm kimyamı altüst etti." Gözlerini açtığında harelerindeki yoğunluğu fark etmemek imkânsızdı. "Seni hissetmeyi o kadar özledim ki."

Belimdeki kesiği tamamen unutmuş, sözlerinin kalbime attığı kesiklere odaklanmıştım. Dudağımı ısırarak gülümsedim.

"Bazen söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyorum, James."

Yüzünü benimkine hizalayarak nefesiyle can bulmamı sağladı. "Anladığın şeyle değil, hissettiğinle ilgileniyorum," dedikten sonra, yüzümde dolanan bakışları tekrar yarama indi. "Bu şekilde yaranın tamamını göremiyorum. Üzerindekini kesmem gerekecek."

Anında değişen ses tonu ve ifadesi şaşırmama neden olurken başımı salladım ama yine de tereddütlüydüm.

"Beren," dedi yumuşak bir şekilde. "Doktor olduğumu zaten biliyorsun, sadece yarana bakıp pansuman yapacağım."

"Gerçekten doktor musun?" diye hayretle sorduğumda gülümsedi.

"Türkiye'nin en iyi üniversitesinde ders veriyorum. Ofisimin kapısında yazan ismi de mi hiç okumadın?"

Evet, okuldaki odasının kapısında **T.J. Allen, M.D.** yazıyordu ancak bunun gerçek olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bu yeni keşfi bir kenara atıp, az önce söylediklerine odaklandım.

Elindeki makası gördüğümde irkildiğimi fark etti. "Vakit kaybetmeden kesikle ilgilenmem gerekiyor, lütfen bana güven." Cümlesinin sonunu sanki zorla getirmişti. O sözleri söylemek ona acı veriyor gibi hızla dudaklarını birbirine bastırdı.

Derin bir nefes alıp "Güveniyorum," dedim. Ancak sesimdeki kırıklık ve çekimserlik o kadar açıktı ki, cevabımın geri tepmesinden korkarak gözlerimi kapadım.

Önce yavaşça mayomu kesti. Soğuk metal hafifçe tenime değiyor ancak acı vermiyordu. Elleri kesinlikle titremiyordu. Sakinliğini koruyarak, gazlı bezle yaranın etrafını temizlemeye başladı. Islak bezin değdiği yerler serin bir etki yaratırken, arkasından değen parmakları o etkiyi sıcaklığıyla ezip geçiyordu.

"Nefes al, Beren."

Kulağıma dolan fısıltısıyla titrememi engelleyemedim. Dudaklarıma dolan sözcükler, anlamlı bir bütün olmadan dağılıyordu.

Temizleme işini bitirdikten sonra ilk yardım çantasına uzandı. Yara bandına benzer bir bant bulup hızlıca açtı ve kesiğin üzerine doğru tutup dikkatle yapıştırdı.

"Dikiş gerekiyor o yaraya, farkındasın değil mi?" dedim sonunda sakinleşerek.

"Yapıştırdığım bant hem kesiği uyuşturacak, hem de dikiş atılana kadar yarayı stabil tutacaktır."

İşinin bittiğine karar vermiş olacak ki çantayı kapatarak hızla odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde sarı renkte bir kimono vardı. Sağ kolumdan geçirirken dikkatliydi, çünkü kesik o tarafımdaydı. Kimonoyu giydirdikten sonra önümü kapatıp rahatsızlık hissinden kurtulmamı sağladığında biraz olsun hafifledim. Elinde ayrıca iç çamaşırı, şort ve bol bir atlet vardı. Onları dolabın üzerine bıraktıktan sonra küvetten çıkmama yardım etti.

"Kapıda bekliyorum, getirdiklerimi giymeye çalış. Canın yanarsa seslen. Gözlerim kapalı ne yapabiliyorum bakarız."

Hâlâ ciddiyetle sürdürdüğü konuşma karşısında sadece başımı sallayabildim.

Kapıyı kapattıktan sonra sağ tarafıma yüklenmemeye çalışarak mayomu çıkardım. Pek kolay olmamıştı. Özellikle giyinirken eğilmek zorunda kalmamın da çok yardımı dokunmuyordu. Geri geri duvara yaslanarak destek almaya çalıştım. Sonunda işimi bitirdiğimde terlemiştim. Kapıyı açarak dışarı çıktım. Lacivert hemen kapının önündeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İyiyim," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Pekâlâ, o zaman mahzene geri dönelim."

Nedense geri dönmek istemiyordum. Zihnim burada beni rahat bırakıyor gibiydi. Düşünmemek, Lacivert'in söylediği gibi anı yaşamak istiyordum.

"Bu bant beni ne kadar idare eder?" dedim ciddi bir şekilde.

"Yirmi dört saat." Mekanik çıkan sesi, duygudan arındırılmış gibiydi.

"O halde yirmi dört saat daha mahzene gitmek istemiyorum."

Önce kaşları çatılsa da, hızla yüzü gevşedi. "Bunu riske edemem."

"Bu benim hayatım!" dedim üstüne basarak.

"Mahzene dönüyoruz," dedi sakinliğini koruyarak.

Derin bir nefes aldım.

"Neden umurunda ki?" diye sordum yüksek sesle. "Yakında, çok yakında görevin bittiğinde anlaştığımız gibi hayatından çıkacağım ve tüm bunlar sadece birer anı olarak kalacak."

Zihnim yine duvarlarımı zorluyordu. Dişlerimin arasından yaptığım konuşma benim kadar onu da ezip geçiyordu.

"Beni unutmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" dedi bana yaklaşarak.

Ayaklarım geri geri gitti. Yakıcı aurası etrafımı tamamen sarmıştı. Açık sözlülüğü karşısında donup kalırken, gözlerimi

lacivert derinliklerinden farklı bir yere çevirmek istesem de yapamıyordum. Tüm hücrelerime hâkim olan titreme, buzullarda gibi hissettiriyordu. Sahi, bu nasıl bir paradokstu? İlk öpücüğüm, ilk dokunuşlarım, nefretimin merkezi olan bu adama aitti. Ancak şimdi kalbimden geçenlerin takibini yapamıyordum.

Kuruyan dudaklarım yine kelimeleri bir araya getiremiyordu. "Ben bilmiyorum," dedim zar zor duyulan bir sesle.

Bana daha çok yaklaştı. Kolları arasında küçük bir kafese hapsolmuş gibiydim ancak hiçbir şekilde bana dokunmuyordu.

Gözlerini yavaşça kapatarak dudaklarını yaklaştırdı. İçten içe sarsılıyor, engel olmak için hiçbir şey yapamıyordum. Yavaşça sol köprücük kemiğime dudağını bastırdı. Ne yutkunabiliyor, ne de nefes alabiliyordum.

Dudaklarının hareketi tenimde titreşimler yayarken fısıldadı. "Bunu hissetmediğini söyleyemezsin."

Hissetmek mi? Nefes alamıyordum. Sanki alevlerin üzerinde yürüyor, parmak uçlarımdan itibaren kül olan tenimin yeniden dirilişine tanık oluyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatarak tekrar tekrar yutkundum. Zihnimin itirazlarına rağmen, bedenim ona olan aidiyetini haykırıyordu.

"Bu... Bu nasıl mümkün oluyor?" dedim adeta kekeleyerek. Gözleriyle buluşacak cesaretim yoktu. Kelimelerim boğazımı yırtmaya yeltense bile kendimi durduramıyordum.

"Tenin benim, Deirdre. Ruhun da benim olmak için can atıyor."

Söylediği sözler sihirli bir şiirden çıkmış gibi kimyamı altüst etti. Fark ettim ki, bu adam ne kadar ileri gitmek isterse istesin, hayır diyecek kadar güçlü değildim. Onun ellerinde savunmasız bir serçeden farksızdım. Kanatlarımı kanatan da, sarıp iyileştiren de oydu.

Nasıl bu hale gelmiştim? Böylesine bir bağın nasıl bir açıklaması olabilirdi?

Oldukça derin bir nefes aldı. Ardından parmağını yüzümden çekerek, tekrar tatmak istediğim dudaklarını alnıma değdirdi.

"Neyle sınandığım konusunda gerçekten bir fikrin yok."

Son defa kulağıma fısıldadıktan sonra, seri bir şekilde uzaklaşarak güverteye çıkan merdivenlere yöneldi.

"Biraz dinlen, birkaç saat içinde yola çıkıyoruz."

❁

Havalandıktan sonra hızla mahzene vardık. Ultra korumalı asansörlerden geçmemizin ardından üçgen odaya gelmiştik. Hiç vakit kaybetmeden onun odasına ilerlediğimizde beni yine aynı hassas hareketlerle siyah koltuğuna oturttu.

"Jenny, Beren için tedavi protokolünü başlat."

"Başlanıyor, Bay Hunter."

Kontrollü sesi odayı doldururken, lazerin serinletici etkisinin tenimde dağılmasını izledim. Koltuktan kalkarken kendimi daha iyi hissettiğim bir gerçekti ama içim tamamen sıkıntıyla dolmuştu. Ona karşı nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bize ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Mutfaktan elinde iki kupayla çıkışını izleyerek, üçlü koltuktaki yerimi aldım. Sehpanın üzerindeki telefonumu fark edince, kaç gündür telefona bakmadığımı hatırlayarak hızlıca mesajlara göz gezdirdim. Çoğu bildirim Tobias'tandı. Defalarca aramış ve mesaj bırakmıştı. James kupayı önüme ittirdi ve aramızda küçük bir mesafe bırakarak yanıma oturdu. Hızla Tobias'a cevap verdim.

"Merak etme, iyiyim. Küçük bir şok yaşadım ve ailemin yanına geldim. Haberleri yok, bilmemeleri daha iyi."

James'in gözleri parmaklarımda oyalandı. Tek kaşı kalktı. Ardından bedenini bana çevirip gözlerime bakarak kupasından bir yudum aldığında, aklından geçenleri öğrenmek için her şeyimi verebileceğimi fark ettim.

Bakışmamızı kapının tıkırtısı bozdu.

Lacivert gözünü benden ayırmadan, "Girin!" diye seslendi.

Sofia'nın içeri girdiğini görünce biraz geriye gitmeye çalıştım. Kafam öylesine karışıktı ki, daha ben aramızda ne olduğunu kavrayamamışken, bir başkasının çıkarım yapmasını istemiyordum. Bu hareketim karşısında gözlerini kısa da yorum yapmadı.

"Döndünüz demek," dedi Sofia sevecen bir tavırla ikimizi de selamlayarak. Ardından James'e döndü. "Siz yokken Christopher Grand'le ilgili birkaç detay ve işimize yaramasını umduğum bir lokasyon belirledim."

James düşünceli bir şekilde birkaç saniye Sofia'ya baktı. Bir çeşit plan yaptığını anlamış olsam da, hissettiğim rahatsızlık parmak uçlarıma kadar tenimi dürtmüştü. Hayır hayır, Sofia'yı kıskanıyor olamazdım!

"Hazırsan on beş dakika sonra pistte buluşalım," diye cevapladı net bir şekilde.

Sofia kafasını sallayarak onu onayladı ve ardından beni ilgilendiren soruya geçti.

"Beren gelecek mi?"

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Lacivert bana doğru döndüğünde yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı.

"Hayır. Beren bugün David'le eğitimine devam edecek."

İtiraz etmek için hazırlandığım sırada telefonum elimde titredi. Mesaj gelmişti. Tobias'tandı. Kaşlarımı çattığımı görünce James yanıma geldi.

"Görebilir miyim?" dedi beni korumasına alır gibi.

Başımı usulca salladım ve telefonu ona verdim. Mesajda Tobias benim için ne kadar endişelendiğinden bahsediyor, bir yere davet ediyor ve konunun çok önemli olduğunu, kesinlikle gitmem gerektiğini söylüyordu.

Telefon James'in parmakları arasında işkence çekiyor gibiydi. Derin bir nefes alıp bana döndü.

"Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bilemiyorum," dedim. "Yemekte Christopher Grand'den ve formüle yaklaştığından bahsetti ancak açıklama yapmadı."

James elini saçlarına götürdü. O sırada Sofia'nın da bizi dikkatle dinlediğini fark ettim. "Dilersen bu izin peşini daha sonra sürebiliriz, James," dedi anlayışlı bir şekilde.

"Gerek yok," dedi Lacivert buz gibi bir sesle. "Donaldson, Beren'i yarın akşam çağırmış. Hâlâ düşünecek zaman var."

Sofia başını sallayıp seri bir şekilde odadan ayrıldığı anda ona döndüm. İçim sıkıntıyla burulmuştu. "Ne düşünüyorsun?" dedim telefonu işaret ederek.

"Gitmeni istediğimden emin değilim."

Tam öfkeyle tepki gösterecektim ki, zihnime inat bana olan şefkatini, dokunuşlarını hatırladım.

"Bu görevde Sofia veya Elizabeth olsaydı izin verir miydin?"

Nereye varmaya çalıştığımı anlayıp alnını ovuşturdu.

"Aynı şey değil."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ancak sen çok yakınımda olacaksın. Bana bir şey olmasına izin vermezsin."

Sonunda yüzünde ufak bir teslimiyet gördüm.

"Ben gelene kadar burada kalabilirsin. David'in seni çok zorlamadığına emin ol. Durumdan haberi var, basit egzersizler yapacaksınız."

Bunları söylerken çoktan çekmeceye uzanmıştı. Cevap vermek için ona döndüğümde, kıyafetlerini çıkardığını, sadece boxer'ıyla kaldığını gördüm. Sırtındaki ve belindeki yara izleri her zamanki ihtişamıyla orada duruyorlardı. Buğday teninin pürüzsüzlüğü akıl alacak gibi değildi. Vücudunun böylesine devasa olmasını hâlâ kavrayamıyordum. Genetik olarak nasıl bir etkiye maruz kalmışsa, bu etkinin ona insanüstü bir güzellik kattığı aşikârdı. Eli boxer'ına gidince onu da çıkaracağını anlayarak hızla önüme döndüm.

"Allah'ım! James, ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum," dedi sabit bir sesle.

"Ben çıkana kadar bekleyemedin mi?" diye sitem ettiğimde, yaklaşan kokusu tüm hücrelerime hâkim olmuştu.

Hâlâ üstü çıplaktı ancak altına dar bir pantolon giymişti.

"Senden saklayacak bir şeyim yok," dedi dünyanın en önemli gerçeğinden söz ediyormuş gibi.

Gözlerimi ondan kaçırarak, az önce elime almış olduğum kahvemi daha sıkı kavradım.

Derin bir nefes aldıktan sonra şaşkın bakışlarımı içine çekercesine gülümsedi. Saniyeler içinde odayı terk etmişti. Beni ne hale soktuğuyla ilgili en ufak bir fikrinin olmadığına emindim.

Odama geçtiğimde hızlıca banyoya girip küvetin dolması için suyu açtım. David'le ne zaman çalışacağımızı bilmiyordum ama önce biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Banyodan sonra dolaptan hafif bir şeyler çıkararak atıştırdım. Salatamı bitirmek üzereyken, kapıyı tıklatan David'in pozitif enerjisi odayı doldurdu.

"Eğitime devam edebilecek durumda mısın diye sormaya gelmiştim."

Başıma geleni ve Edepsiz Lacivert'le yaptığım kaçamağı bildiğini düşününce, çatalı tutan elim donarak havada kaldı.

"Beren, bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim düz bir şekilde. Çatalımı masaya bırakarak çenemi dik tutmaya çalıştım. "James nereye gittiğimizi sana söyledi mi?"

Omuz silkerek, "Hayır. Zaten bana ya da ekipten herhangi birine rapor vermek zorunda da değil. Sonuçta ekibin lideri o. Dosyasında ne var ne yok biz bilemeyiz," dediğinde rahatlamıştım. Ancak David birkaç adım yaklaşarak yüz ifademi daha yakından inceledi. Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Beni sıktığını anlamış olacak ki geri çekildi.

"Eğitime geçelim mi?" dedim hemen.

"Tabii ki," dedikten sonra, o günkü eğitimden bahsetmeye başladı. Bu defa onunla çalışmayacak, bir simülasyonla dövüşerek, önceki derslerde öğrettiği hareketleri uygulamaya çalışacaktım. Böylece David de yaptığım hataları çıplak gözle görebilecek ve tekniğimi geliştirmem için daha çok yardımcı olacaktı.

Yaklaşık beş dakika sonra eğitim odasındaydık. Salonun ortasına geçtiğimde, tavandan yayılan ışıkla karşımda oluşan simülasyonu görmüş oldum. Benden biraz daha yapılı bir adamdı. Yüz hatları yoktu, sadece kasları ve vücut kıvrımları ön plandaydı. Kum torbasının vücut bulmuş hali gibiydi.

Ancak bu fikrim simülasyonun ne kadar çevik olduğunu gördüğümde hızla değişti. Sanki zihnimi okuyor ve tüm manevralarımı tahmin ediyordu. Simülasyonun hamlelerinden kaçarken hırsla David'e bağırdım.

"Bu şeyin akıl okuma özelliği de mi var?"

David gülümsedi. "Hayır ama vücut dilini okuyor, Beren. Onu küçümseyip, senden iyi olduğu için öfkelendiğinin de farkında. Onu gerçek bir rakip gibi gör ve ona göre dövüş."

Cevap vermek için uğraşmadan dediğini yapmaya başladım. Simülasyonun vücut dilimi okuduğu gibi ben de onunkini önceden tahmin etmeye çalışarak, hamlelerimi bu doğrultuda yönlendirdim.

Kaç saat çalışmıştım bilmiyordum ancak tüm gözeneklerimden ter çıktığı oldukça açıktı. Saçlarım alnıma ve enseme yapışmış, vücut sıcaklığım ise en üst seviyelere ulaşmıştı.

David yanıma geldiğinde simülasyonu yere sermiştim. Küçük bir el hareketi yapınca ışık adam kayboldu.

"Bitirmeden önce adil bir dövüşe ne dersin?" diye sorduğunda gözlerim ışıldadı ancak oldukça yorgun hissediyordum.

Tereddüdüm karşısında alayla gülümsedi. "Yoksa korkuyor musun?"

Evet, işte herkesi galeyana getiren o ünlü soru bana da doğrultulmuştu. Ancak kabul edersem, bunu yapmak isteyişimin nedeni kendimi kanıtlamak değil, tekniğimi ne kadar geliştirdiğimi görebilmekti.

Kafamı salladığımda David ikiletmeden pozisyonunu aldı ve başladık.

Hamle yapmadan önce vücut dilini okumaya çalışıyordum. İlk atağı nasıl olacak tahmininde bulunmak için her mimiğini, her kıpırdanışını dikkatle takip ediyordum. Elbette o da aynısını yapıyordu.

Sonunda ilk hamleyi o yaptı ve akıllı bir şekilde savuşturdum. Bu hoşuna gitmişti. Bir süre daha savunma pozisyonlarında devam ettik. Bir sonraki hamleyi benden beklediğini açık ediyordu.

Bana öğrettiği ilk hareketi yapmaya çalıştığımda, yeterince hızlı olamadığım için önceden tahmin etmiş, kolaylıkla engellediği atağım sonrasında imalı bir şekilde gülümsemişti.

"Ben sana böyle öğretmemiştim."

Alaylı tavrı hırsımı kamçılarken, vücut dilini daha dikkatli izlemeye başladım. Ondan sonraki tüm hamlelerimiz karşılıklı olmaya başladı. Ani ataklarına cevap verebiliyor ancak onu devirmek adına yıkıcı bir hamle yapamıyordum.

En sonunda, doğru anı yakaladığımı düşündüğümde, David'in beklemediğini yaparak, James'in öğrettiği çene tekmesini hayata geçirdim.

David geriye savrulurken yüzündeki şok görülmeye değerdi. Yerle buluştuğu anda gülmeye başladı.

"Voavvv! İşte bunu beklemiyordum."

Gülümseyerek yanına gittim ve elinden tutarak kalkmasına yardım ettim.

"Daha küçük düşürücü olamazdın, Beren."

Bu sefer ben de onun gibi içten bir kahkaha atmıştım.

"Bu hezimetle ne kadar yaşarım bilemiyorum," deyince gülüşüm daha çok yayıldı.

David elimi sıktı ve reverans yaptı. "Önünde saygıyla eğiliyorum. Birçok ajandan daha azimli olduğunu itiraf etmem gerekiyor."

Göğsüm mutlulukla kabardı. "Teşekkürler, David. İnan bu konuda yardımına minnettarım."

David dostça omzumu sıktı. "Sizi yalnız bırakayım."

Neden bahsettiğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. Sonra kapının önünde bizi izleyen Lacivert'i gördüm. Ne zamandır oradaydı herhangi bir fikrim yoktu ama görünüşe göre David fark etmişti.

Göz göze geldiğimiz an, ifadesinde farklı bir şey yakaladım. Her zamankinden daha değişik bakıyordu. Gurur muydu bu bakışlarının içindeki? Lacivertleri öyle parlaktı ki.

"Ne düşünüyorsun?" dedi samimi bir şekilde gülümseyerek.

Onu gülümserken görmek muhteşem bir ayrıcalıktı. "Aslında ben senin ne düşündüğünü merak ediyordum," dedim ona doğru bir adım atarak.

"Seninle gurur duyduğumu düşünüyordum," dedi hiç tereddütsüz. "Muhteşem gittiğini düşünüyordum."

Yanaklarım kızardı. Edepsiz'in bana iltifat etmesi bünyeme iyi gelmiyordu.

"Çok yorulmadıysan Frank'i görmeye gitmemiz gerekiyor," dedi bir anda ciddileşerek. Bu durumdan hoşlanmadığı belliydi. Sesine hâkim olan soğukluk canımı sıktı.

"Olur," dedim ama çoktan gerilmiştim.

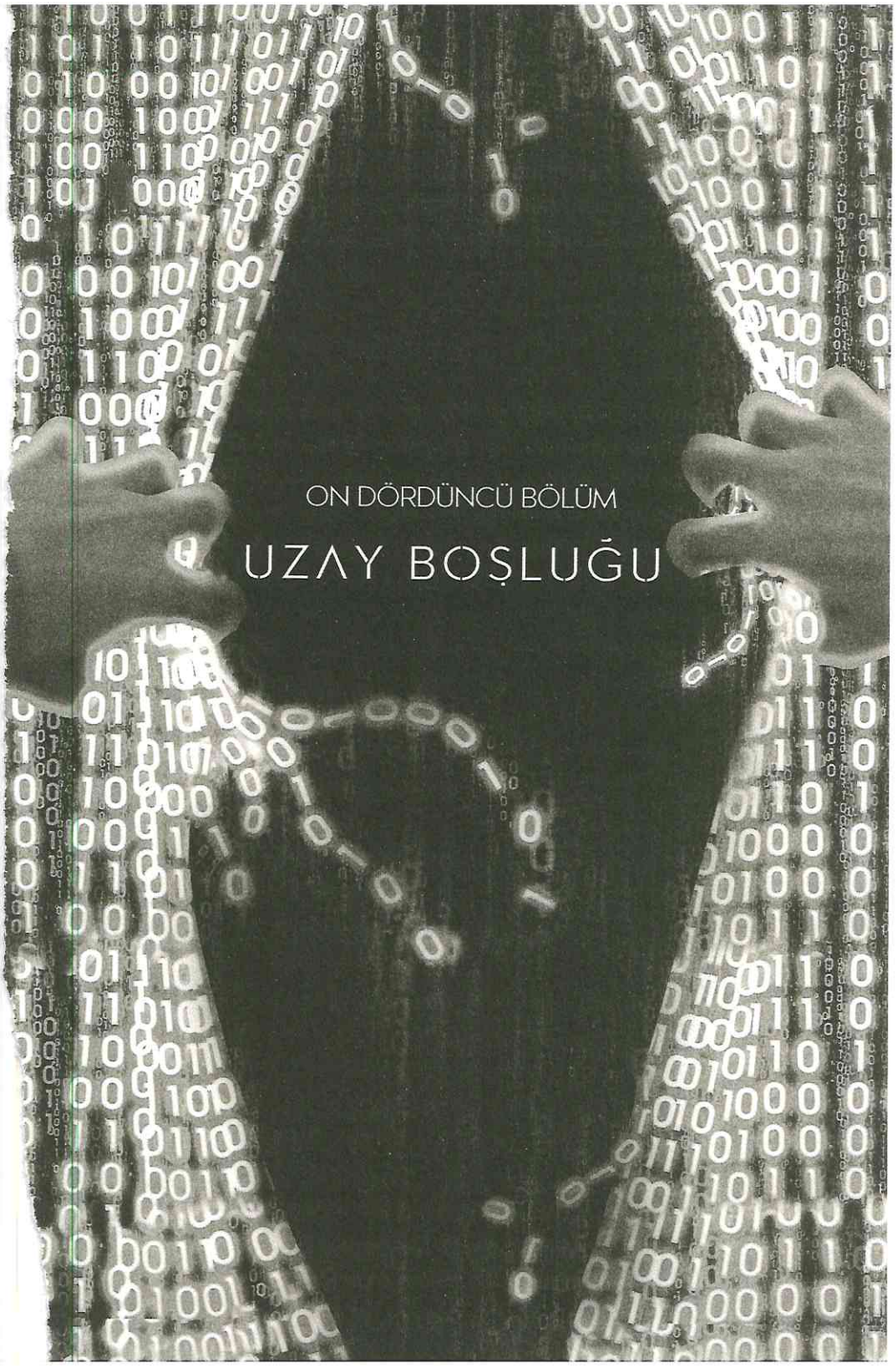
Ben odadan çıkarken nazikçe kolumu kavradı. Temasıyla irkildim.

"Sonuç her ne olursa olsun seni koruyacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Rahatla."

Başımı salladım. Kolumu yavaşça bıraktı. Sıcaklığı kayboldu. Oysa bir saniyeliğine de olsa rahatlamıştım.

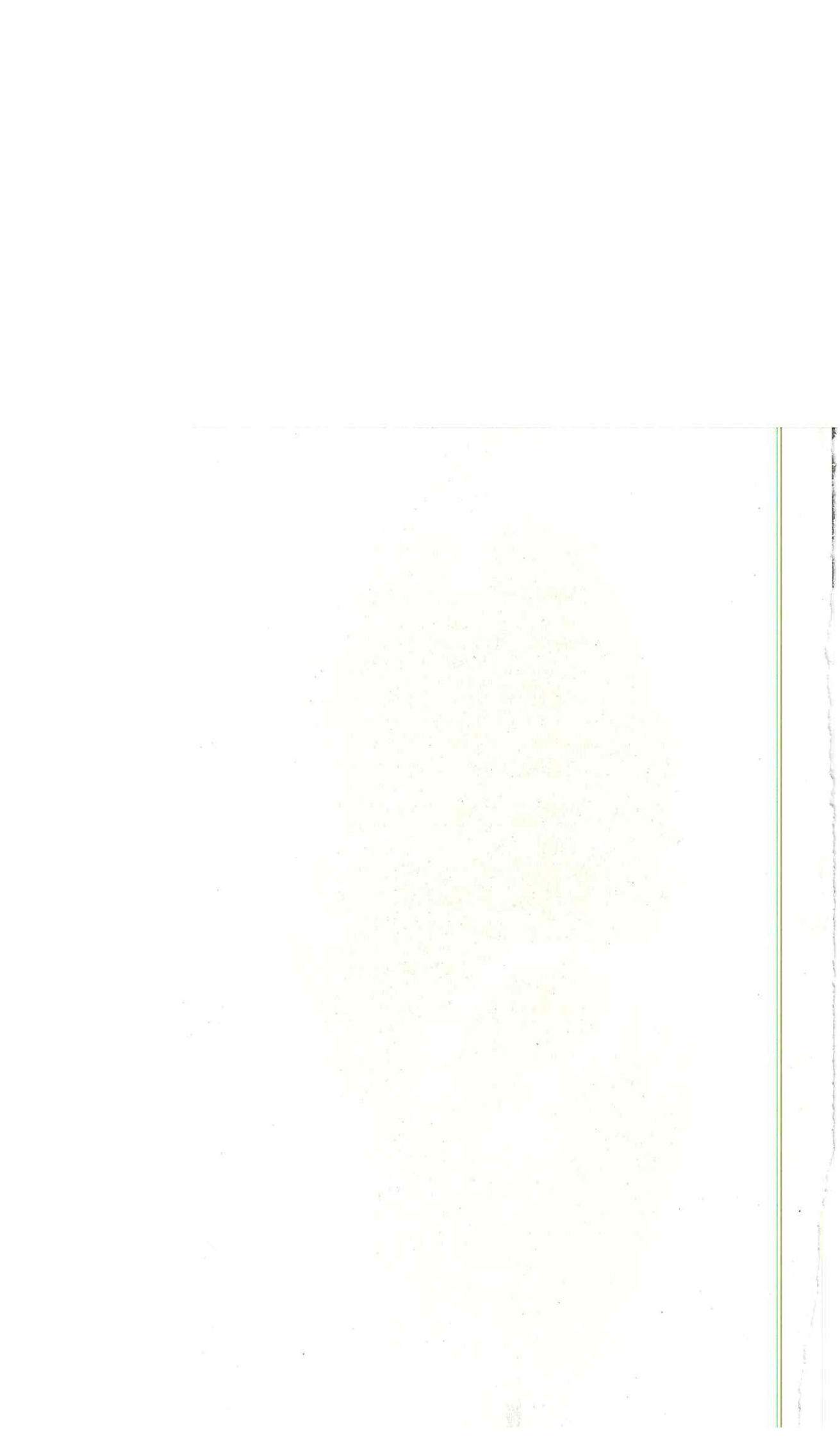
Ondan birkaç adım uzaklaştığımda hafifçe seslendi. "Bu arada sıkı giyin."

Tabii ya, Antartika'ya gidiyorduk. Dişlerim şimdiden birbirlerine çarptı.

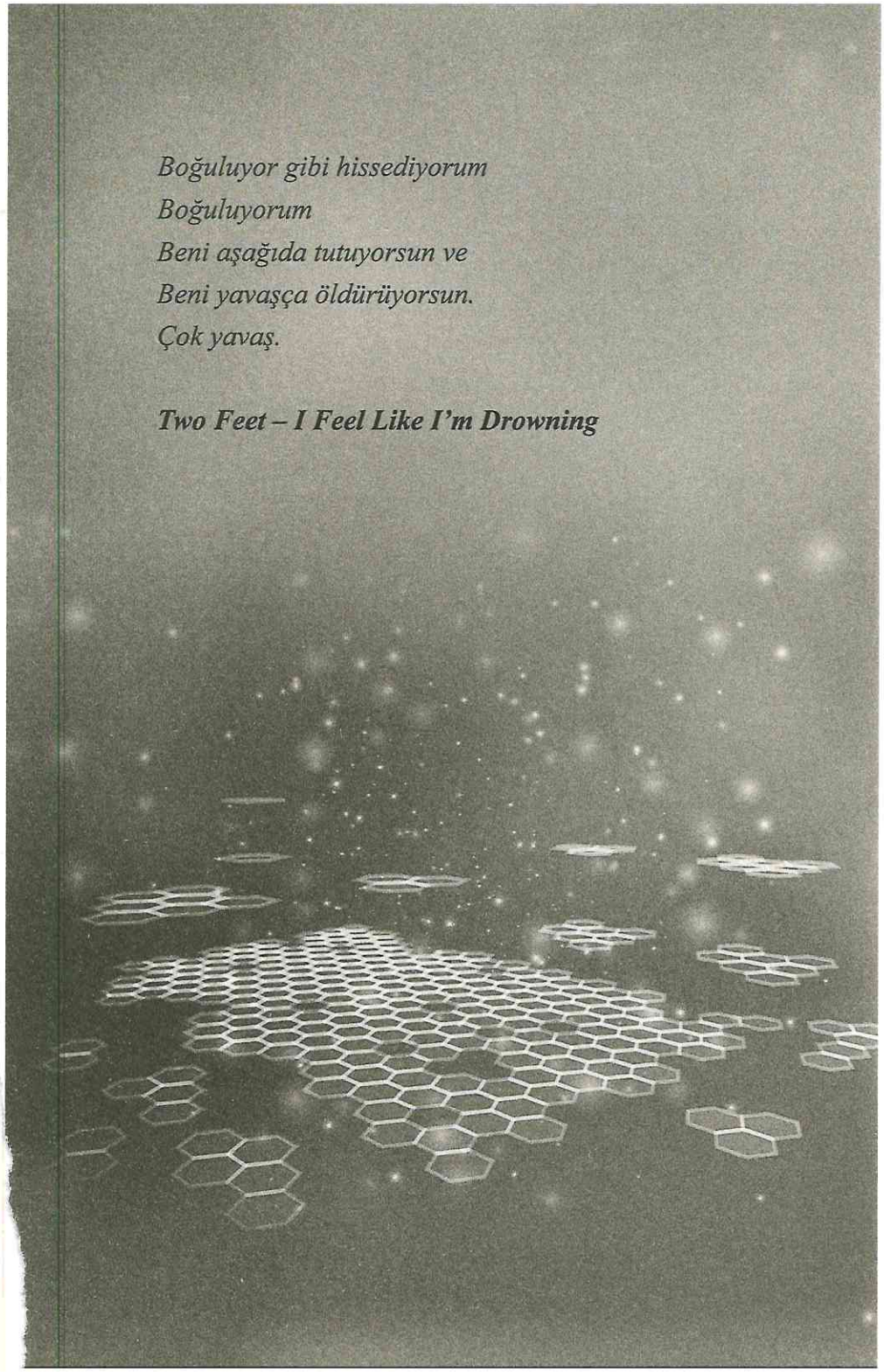
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UZAY BOŞLUĞU

Boğuluyor gibi hissediyorum
Boğuluyorum
Beni aşağıda tutuyorsun ve
Beni yavaşça öldürüyorsun.
Çok yavaş.

Two Feet – I Feel Like I'm Drowning

Antartika'ya yaptığımız mucizevî yolculuk daha öncekilerde olduğu gibi sadece 3,5 saat sürmüştü. Frank'i görmeyeli aylar olmuştu ve uzaktan bize yardım etmesi dışında, onun hakkında pek bir bilgiye sahip değildim. Tek emin olduğum şey, Lacivert'in ona gerçekten güvendiğiydi.

Uçak piste indi, eskimo şeklindeki bina göründü. Uydudan bakılsa burayı buzullardan ayırt etmek oldukça güç olurdu. Amaç da buydu sanırım. Tamamen görünmez olmak. Uçaktan inmeden giydiğim termal kıyafetleri iyice sıkılaştırdım. Kar beremi yüzüme geçirdim.

Lacivert bana döndüğünde eğlenir gibi bir hali vardı. Eh haklıydı, birazdan banka soyacak gibiydim, sadece gözlerim görünüyordu.

Uçaktan inip benim tarafıma geçti. Kapımı açtı ve eldivenli elimi güçlü bir şekilde kavradı. O sıradan bir ceket giymişti. Havaya hâkim olan tipi saçlarını karıştırıyordu ancak bunu hiç fark etmiyor gibiydi. Bir insan nasıl tipinin ortasında bile böylesine güzel görünebilirdi?

Ondan destek alıp aşağı indim. Zemine ayak bastığım an, o ilik dondurucu soğuğu bekledim. Ama hayır, gözlerime değen soğuk haricinde oldukça iyi hissediyordum. Olduğum yerde zıplayıp ellerimi çırptım ve kahkaha attım.

"Hiç üşümüyorum!" diye bağırdım sanki dünyanın en önemli şeyiymiş gibi.

James'in gözlerinin içi güldü. Elimi sıkıca kavrayıp beni kendine çekti.

"Sahi," dedim ona yaklaşarak. "Madem böyle kıyafetlerimiz vardı, neden daha önce soğuktan ölme riski atlattım?"

Saçını karıştırarak gülümsedi. Sanki mahcup olmuştu. Lacivert'ten beklemediğim tepkilerdi bunlar. Böyle yapınca içim ona karşı ısınıyor, hatta alev alıyordu.

"O zamanlar senin ne kadar kırılgan olduğunu fark etme yetisinden biraz uzaktım," dedi o mahcup tavrını sürdürerek.

Kaşlarımı çattım ama kar maskesinin altında görünmüyor olmalıydı.

"Ben kırılgan değilim."

"Elbette değilsin," dedi hemen ciddileşerek. "Sadece bu şartlara uyum sağlayacak genlere sahip değilsin. Bu sana verilen bir seçenek değil."

"Sana da verilmedi," dedim çenemi tutamayarak. Bu hayatı o seçmemişti. Bir an onu savunmak ve kendine olan öfkesini dindirmek istedim. Sahi ben tüm bunları nereden biliyordum? Düşündükçe yine başıma o iğrenç ağrı girdi. Alnımı ovdum.

Lacivert belimi sardı. "İyi misin?" dedi merakla.

Başımı salladım. "Hadi gidelim. Eğer bu kıyafetler bir süre sonra etkisiz hale geliyorsa tüm havam söner."

Lacivert küçük bir kahkaha attı. "Buraya gel."

Hırsız tipime rağmen beni kolunun altına yerleştirip sıkıca sardı. Üşümüyordum ancak yine de daha sıcak hissettim. Biliyordum, düşümsem acı çekecektim. Hastalıklı beynim bana oyun oynamaya devam ediyordu ve ne zaman sorgulasam işkence çekmeye başlıyordum. Sanki biri beynime elektroşok uyguluyordu. Ama yine de derinlerde bir yerde, kalbimin bir köşesinde başlayan o aitlik fısıltısı artık daha sesli çıkıyordu. Kalbimin ve zihnimin savaşında, bu sese daha ne kadar kulak tıkayabileceğimi merak ediyordum.

Genel merkeze girdiğimizde her şey daha önce bıraktığımız gibiydi. Binanın sıra dışı özellikleri, daha önce görmüş olsam da beni tekrar hayrete düşürdü. Tepedeki büyük disko topuna benzer güç merkezine bir süre bakakaldım. James koluma dokunana kadar hipnotize olmuş gibi baktığımın farkında değildim. Yine

o kemere benzeyen kapılardan birine ilerledik ve oradan asansöre ulaştık. Asansöre binene kadar etrafının açık olduğunu ve uçan halı gibi ilerlediğini unutmuştum. James tekrar belimi sarıp beni sabitleyince anında endişelerimden arındım. Sonunda Frank'in odasına ulaştık.

Frank, James'i görünce kocaman gülümsedi. Ardından oğlunu kucaklar gibi ona sarıldı. James'in tepkisi de Frank kadar samimiydi. Bu sahne karşısında fazlalık gibi hissettim ancak James vakit kaybetmeden elimi tutup beni kendine çekti.

Frank sıcak bir şekilde "Hoş geldin," derken, James'e yaptığı gibi bana da sarılınca bir anlığına donup kaldım.

"Sizi bir arada görmek çok güzel," yazdı Frank'in başının üzerindeki simülasyon ekranı.

Frank daha çok James'e bakıyordu. James sadece kısa bir anlığına kafasını salladı. Gözleri gölgelenmişti.

"Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsun."

Frank güldü. Ekranda "Her zamanki gibi," yazdı.

James elimi bırakmadan konuştu. "Beren'in bu değerlendirmeye girmeme gibi bir seçeneği var mı?"

Ekranda "Üzgünüm," yazdı. "Zaten eğitimleri biraz da onu bugüne hazırlamak içindi. Senin tek yapabileceğin, yanında bulunacak objektif gözetmeni seçmen olacak. Bu sadece Beren'le ilgili değil, gözetmenin de raporuna ihtiyacımız var. Ayrıca görev boyunca kayda alınacaklar. Vücut ısıları, tepki dereceleri, soğukkanlılıkları dâhil tüm algıları kayıt altında olacak."

Frank'in açıklamalarını takip etmeye çalışırken korkuyla dolmaya başladım. David ve James bana güvense bile, bu görev zorlu görünüyordu. Nasıl başaracağım hakkında bir fikrim yoktu.

"Onu hazırlamaktan başka şansın yok."

James'in gerildiğini elimi tutuşundan anlayabiliyordum.

"En azından görev içerik ve detayları almak istiyorum," dedi.

Frank bir süre düşündü. Ardından ekranda kısa bir yazı çıktı. "Olmuş bil."

Merkez üsten ayrılırken ikimiz de sessizdik. Ben daha çok bir çeşit şokta gibiydim, James ise şimdiden plan yapıyor gibi.

"Ne düşünüyorsun?" dedim en sonunda dayanamayarak.

Bana dönüp gergin yüzünü gevşetti. "Sadece ihtimalleri düşünüyorum."

Uzanıp elimi kavradı, ardından dudaklarını değdirdi.

"Kiminle gideceğim netleşti mi?" diye sordum.

"Sofia olabilir," dedi düşünceli bir şekilde. "Genelde görev koordinasyonunda daha iyidir ama sahadaki yetenekleri de göz ardı edilemez."

Derin bir iç çektim. "Eh, en azından Elizabeth'le gitmiyorum."

James'in dudakları kıpırdadı. "Bazı şeyler gerçekten hiç değişmiyor," dedi gülümseyerek.

Öyle güzel güldü ki, karşılık vermeden edemedim. Keşke sıkça söylediği bu şeyin anlamını bilseydim.

Ertesi gün uyandığımda, iki görevim olduğunun bilincindeydim. İlki akşama kadar James ile performans görevine hazırlık yapmaktı. Frank şimdiye kadar görev detaylarını iletmiş olmalıydı. İkincisi ise Tobias'la yapacağım buluşmaydı. Tobias'la yan yana geldiğimde zihnimin beni ona nasıl anlamsızca çektiği düşünülürse, bu görüşme için can attığım söylenemezdi. Yine de artık bu işe bir son vermemiz ve ondan gerekli tüm bilgiyi almamız gerekiyordu.

❁

Sofia kapıyı emin bir şekilde çalıp bir süre bekledi.

Dakikalar sonra kapı açıldı.

"Sofia! Seni beklemiyordum," dedi Tobias kafası karışmış bir şekilde. "Beni nasıl buldun?"

Güzel. Beren'e olanlarla ilgili şüphelendiği bir durum yoktu.

"Beni bilirsin," dedi Sofia gülümseyerek. "Saklanan insanları bulmak konusunda iyiyimdir."

Tobias hafifçe gülümsedi. Ancak asıl amacı tedirginliğini gizlemekti. Aslında Sofia'ya ihtiyacı vardı. Sofia gelmese o zaten

çağıracaktı. Yine de hiçbir zaman davetsiz misafirlerden hoşlanmamıştı.

"İçeri gel," dedi yumuşak bir sesle.

Sofia gülümsedi. Sıcak gülüşü herkesi kandırabilirdi.

Tobias, yeşil bir kanvas pantolon ile eski gri bir tişört giyiyordu. Üzerinde her zamanki gibi beyaz önlüğü vardı. Belli ki misafir beklemiyordu, çünkü yüzünde kendini tamamen işine adadığı o bakış asılıydı. Sofia bir yıldan fazla onunla zaman geçirmişti. Tüm ifadelerini ezbere biliyordu.

"Hafızamı silmiş olman gerekiyordu," dedi Sofia normal bir şeyden bahseder gibi. "Beni bıraktığında seni hatırlamamam gerekiyordu."

Tobias çoktan laboratuvar gözlüğünü takmış, mikroskopta incelediği şeye odaklanmıştı. Başını kaldırmadan hafifçe salladı. "Biliyorum."

Ardından bir süre sessizlik oldu.

"Açıkçası, neyin peşinde olduğun konusunda bir fikrim yok Sofia ama benim peşimde olmadığını biliyorum." Kafasını kaldırıp Sofia'nın gözlerinin içine baktı. "Bu işte birlikteydik. Beni ortaya çıkarman, okları kendine döndürmen anlamına gelir. Seni, bunu yapmayacağını bilecek kadar tanıyorum. Hayatta kalma içgüdünün sağlamlığına her zaman hayran kalmışımdır."

Sofia hevesle gülümsedi. Tobias'tan güzel sözler duymayı özlemişti. "Peki, nasıl yaptığımı biliyor musun? Sen hafızamı sildikten sonra her şeyi nasıl hatırladığımı?"

Tobias mikroskoptan tamamen uzaklaşıp, odanın sonundaki dondurucuya doğru ilerledi. Sofia'nın ruh halindeki bu ani değişikliklere alışkındı. Birkaç doku örneği alıp dondurucuyu kapattı.

"Birkaç fikrim var," dedi elindekileri masaya taşırken. "Senin her zaman coşkulu bir potansiyelin olmuştur."

Sofia birden ciddileşti. "Ama bu sana yetmedi."

Tobias tekrar kafasını kaldırıp ona baktı. "Öyle demeyelim, hayatım. Sen muhteşem bir kadınsın. Bana getirdiğin bilgiler

sayesinde şu an dünyanın en güçlü bilim adamıyım. Katkılarının farkındayım."

"Peki, neden beni bir çöp gibi kenara attın?" dedi Sofia sonunda öfkesine yenik düşerek. Cici kız olmak bir yere kadardı.

"Bu söylediğin kesinlikle benim tarzım bir davranış değil, Sofia," dedi Tobias ona doğru bir adım atarak. "İşime yaramayan insanları öldürmeyi tercih ediyorum. Ancak sen yaşaması gereken bir varlıksın. Değerlisin. Böyle bir zekânın yok olması beni çok üzer."

Sofia bu sözler karşısında tekrar yumuşadı. O da Tobias'a yaklaştı. "Seni özledim," dedi hafif bir sesle.

Tobias gülümsedi. Siyaha dönen gözleri kısıldı. "Ben de seni özledim, her zaman iyi bir partner oldun bana."

Sofia ona biraz daha yaklaşmayı planlarken, Tobias konuşmaya devam etti.

"Aslında itiraf etmeliyim ki, sana ihtiyacım vardı."

Bu sözler üzerine Sofia ona eskisi gibi yakın olmak niyetiyle uzandı. Koluna dokundu. Âşık olduğunu düşündüğü adamın sıcaklığını özlemişti. Ancak Tobias bu hareketi kalan sözleriyle böldü.

"Patlamada kaybettiklerimden sonra, formülü nihayete erdirmekte zorlanıyorum. Birkaç denemede daha başarısız olursam sana ulaşmayı planlamıştım."

Sofia geri çekildi. "Bana laboratuvar partneri olarak mı ihtiyacın olduğundan bahsediyorsun?"

Sesinde hem hayal kırıklığı, hem de öfke vardı.

Tobias omuz silkti. "İkimiz de nasıl bir adam olduğumu biliyoruz. Her zaman senin zekânla daha çok ilgilendiğimin farkındaydın, Sofia. Bana bunu bilmediğini söyleme."

Sofia alnını ovuşturdu. Bu adam aşkı gerçek anlamda tattığı, ortak bir tutku için savaştığı adamdı. Şimdi ona sadece bir araç muamelesi yapıyordu. James bile bu kadarını yapmamıştı.

"Peki ya küçüğün?" dedi öfke dolu bir sesle. "Onu da zekâsı için mi istiyorsun?"

Tobias bu çıkışa şaşırdı. Gözlerini kıstı, tekrar dikkatini Sofia'ya verdi. "Nereye varmak istiyorsun bilmiyorum ama onu bu işe karıştırma."

Sofia kahkaha attı. "Hadi ama! O kız aptalın teki, beni kandıramazsın."

Tobias artık öfkelenmişti. Dişlerinin arasından konuştu. "O kız," dedi ve laboratuvarını gösterdi. "Tüm bunları başarmam için beni motive ediyor. Ona değer veriyorum. Belki de âşık oluyorum," dedi kızgın bir ifadeyle. "Ve kesinlikle aptal değil!" diye de ekledi.

Sofia artık tamamen çileden çıkmıştı. "Sen aşkın hormonlardan ibaret olduğunu söylemez miydin? Ne zaman aşka inanır oldun?"

Asıl sormak istediği, ona neden âşık olmadığıydı.

"Evet, ilginç değil mi?" dedi Tobias. "Aslında ona her şeyi anlatmaya bile karar verdim. Formülü bulmak istememin asıl nedeni de o. Onunla neler yapabileceğimizi hayal ediyorum. Görmen lazım Sofia, o kadar öğrenmeye meraklı ve hazır ki."

Sofia acı bir şekilde güldü. "Takıntılı pisliğin tekisin, biliyorsun değil mi, Tobias? Bunları bana anlatabildiğine inanamıyorum."

Tobias tekrar omuz silkti. "Neden anlatmayayım? Seninle olduğumuz süre boyunca sana tek bir sevgi sözcüğü sarf ettiğimi sanmıyorum." Bu sözlerin ağır olmaması adına ekledi. "Elbette benim için değerliydin."

Sofia saçlarını çekiştirdi. Öfkeyle adımlamaya başladı. "O aptal kız seni ister mi sanıyorsun? Senin yaptıklarını öğrendikten sonra yanında tutabilir misin sanıyorsun?"

"Anlayacaktır," dedi Tobias. "Ben her şeyi bilime olan tutkum ve sadakatimle yaptım. Şimdi nerede olduğuma bak! On yaş gencim, farklı bir kimliğim var ve istediğim bedeni seçip o olabiliyorum."

"Seni istemez," dedi Sofia kırgın bir sesle. *O, James'e âşık!* diye bağırmak istiyordu. Ama sonra aklına yaptıkları geldi. Beren'e kurduğu tuzakla duygularını ve zihnini manipüle etmiş, kalbini paramparça etmişti. Artık James'e asla o gözle bakamazdı. Aslında başından beri planı bu değil miydi? Beren'i Tobias'a teslim etmek? James'in tamamen ona kalması? Ancak şimdi, gerçekten sevdiği adam onu oyuncak gibi kullandığını söylerken, bu durumu kabullenmek kolay olmuyordu.

Bu, intikam değildi.

Bu, onun kalbini kırıyordu.

Bir yandan Tobias'ı, bir yandan da James'i bu kız için delirirken görmek canını yakıyordu. Belki de intikam almak yerine fırsatı varken Beren'i ortadan kaldırmalıydı.

"Yanılıyorsun," dedi Tobias, Sofia'nın yorumunu bir nebze bile umursamayarak. "O çoktan bana teslim oldu. Sadece doğru bir şekilde çağırmamı bekliyor. Ve ben bu akşam ona tüm gerçekleri anlatarak istediğini vereceğim."

"Yapamazsın!" dedi Sofia sonunda anlamsızca yürümeyi bırakarak. Tobias'a yaklaştı. "Her şeyi riske edemezsin."

Tobias duygusuz bir ifadeyle güldü. "Riske edecek neyim var ki? Yüzlerce kimliğe bürünebilirim. Bunu Beren'e de sağlayabilirim."

Sofia boğulduğunu hissetti. "Benden de bahsedecek misin?"

"Elbette," dedi Tobias hiç tereddütsüz. "Ondan herhangi bir şey saklamak istemiyorum. Tamamen şeffaf bir başlangıç olacak. Hem senin endişelenecek bir durumun yok. Sıradan bir üniversite öğrencisinin Birlik'ten haberi olması çok bir şey değiştirmez."

Sofia geri geri adımlayınca Tobias tek kaşını kaldırdı. "Bunları konuşmanın bir anlamı yok, Sofia. Eğer yardım etmek istiyorsan, daha önce olduğu gibi seni tatmin edecek bir ödeme almanı sağlayabilirim. İkimiz de biliyoruz ki, bu işi bedava yapmadın."

Sofia tırnaklarını avucuna geçirdi. "Parayla ilgilenmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Tobias. "O zaman çıkışı biliyorsun."

Sofia öfkeyle ona yöneldi. "Beni yine öylece kenara atmana izin vermeyeceğim."

Tobias alayla güldü. "Aklındakileri duymak isterim." Sonra ciddiyete büründü. "Bana yapabileceğin bir şey yok. Sen de farkındasın."

Sofia aralarındaki mesafeyi kapattı. Tobias'ın gözleri kısılmıştı. Sofia'nın ona vurmayacağını biliyordu. Sofia ona, zarar veremeyecek kadar âşıktı. Ve Tobias, bunu çoğu zaman kendi yararına kullanmaktan çekinmemişti.

Aralarında artık küçük bir mesafe kalmıştı. Tobias her şeye rağmen tetikteydi. Ancak Sofia ani bir kararla omuzlarını düşürdü. Yenilmişlik hissi ifadesine oturdu. "Peki," dedi kabullenmiş bir şekilde. "O halde sana düzgün bir veda etmeme izin ver."

Tobias anlayışlı bir şekilde başını salladı. İşte her şey düşündüğü gibi olmuştu. Sofia ona zarar veremezdi. Sofia'nın açılan kollarına karşılık verdi. Muhteşem buluşlarını böylesine kısa bir sürede hayata geçirmesine olanak sağlayan bu kaybolmuş kadının son dileğini yerine getirdi. Sofia boynuna sıkıca sarılırken, o da güçlü bir şekilde belinden tuttu. Sonra boynunda küçük bir yanma hissetti. Tüm vücudu karıncalanma hissiyle kaplandı. Sofia'yı saran kolları ağır çekimde çözüldü. Sofia bu anı bekliyor gibi onu kucakladı. Çuval haline gelen bedenini sürükleyerek bir sandalyeye bıraktı.

Elindeki mikro şırıngayı göstererek sırıttı. "Balon balığı zehri, senin sevdiğin bir tetrodotoksindir."

Tobias'ın tüm vücudu saniyeler içinde felç olmuştu. "Merak etme," dedi Sofia. "4 mg kadar verdim. Bu da seni on iki saate kadar felç eder ama öldürmez."

Tobias'ın ağırlaşan bedeni sandalyeden sarkıyordu. Enjeksiyonun etkisiyle hareket edemiyor, gözlerini dahi kırpamıyordu. Gözleri kırpmamanın etkisiyle sulanmıştı, düzenli aralıklarla yaşlar akıyordu.

"Acaba senin sonun nasıl gelmeli?" Sofia elini çenesine götürerek bir süre etrafa bakındı. "Ah!" dedi karşıda gördüğü kapsülü

işaret ederek. "Sen bu kapsülü hayatta kalmak için icat etmiştin, değil mi? Ne de ironi ama!"

Küçük bir kahkaha attı. Ardından sandalyeyi ittirerek, Tobias'ın bedenini kapsülün önüne getirdi. Bunu yaparken alnında hafiften ter damlaları birikmişti. Kolunun tersiyle alnını silerek tüm gücünü topladı ve Tobias'ın bedenini kapsülün içine yerleşti. Bir isolater olması bu tarz durumlarla başa çıkması açısından iyiydi.

"Normalde bu kapsül seni yirmi dört saat ayakta tutar. Aslında bu süre boyunca ölmeyi beklemen eğlenceli olurdu ancak küçüğünü buraya davet ettiğini biliyorum. Eh, seni kurtarmasını istemeyiz."

Kapsülün kapağını kapattıktan sonra saatine baktı. Beren'in gelmesine yaklaşık dört saat vardı. Kapsülün oksijen seviyesini yirmi dört saatten, dört saat on dakikaya düşürdü. Mekanizmanın normalde aktif olmayan şifresini aktif hale getirip değiştirdikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi.

"Ama böyle nefessizlikten ölmene razı olamam. Senin ölümün daha ihtişamlı olmalı. Biraz kana ne dersin, Tobias? Her yerin kanayarak ölmek muhteşem olur, değil mi?" Kontrol paneline birkaç komut daha girdi. Oksijen dolaşımı bittikten sonra vücudun tüm damarlarını patlatabilecek bir basınç salınımını ayarladı. "Ta da!" dedi gülerek. "Şimdi uzayda nefes alıyormuşsun gibi olacak. E tabii biraz daha kanlısı. Zaten hep böyle şeyler tecrübe etmek istemez misin?"

Sofia bir süre etrafı tarayarak laboratuvarın güvenlik ayarlarını buldu. Giriş çıkış kameralarındaki görüntüleri temizleyip, tüm ayrıntıları ondan hiçbir iz kalmayacak şekilde ayarladı.

İşi bittikten sonra ellerini çırptı. "Sanırım iyi bir veda olacak ha, ne dersin?"

Dudaklarını kapsülün camına yaklaştırıp bir öpücük bıraktı.

"Bu arada senin şu aptal kız benim gibi bir isolater," dedi sırıtarak. "Ama ondan hoşlandığım söylenemez. O yüzden onun zihniyle birazcık oynamış olabilirim."

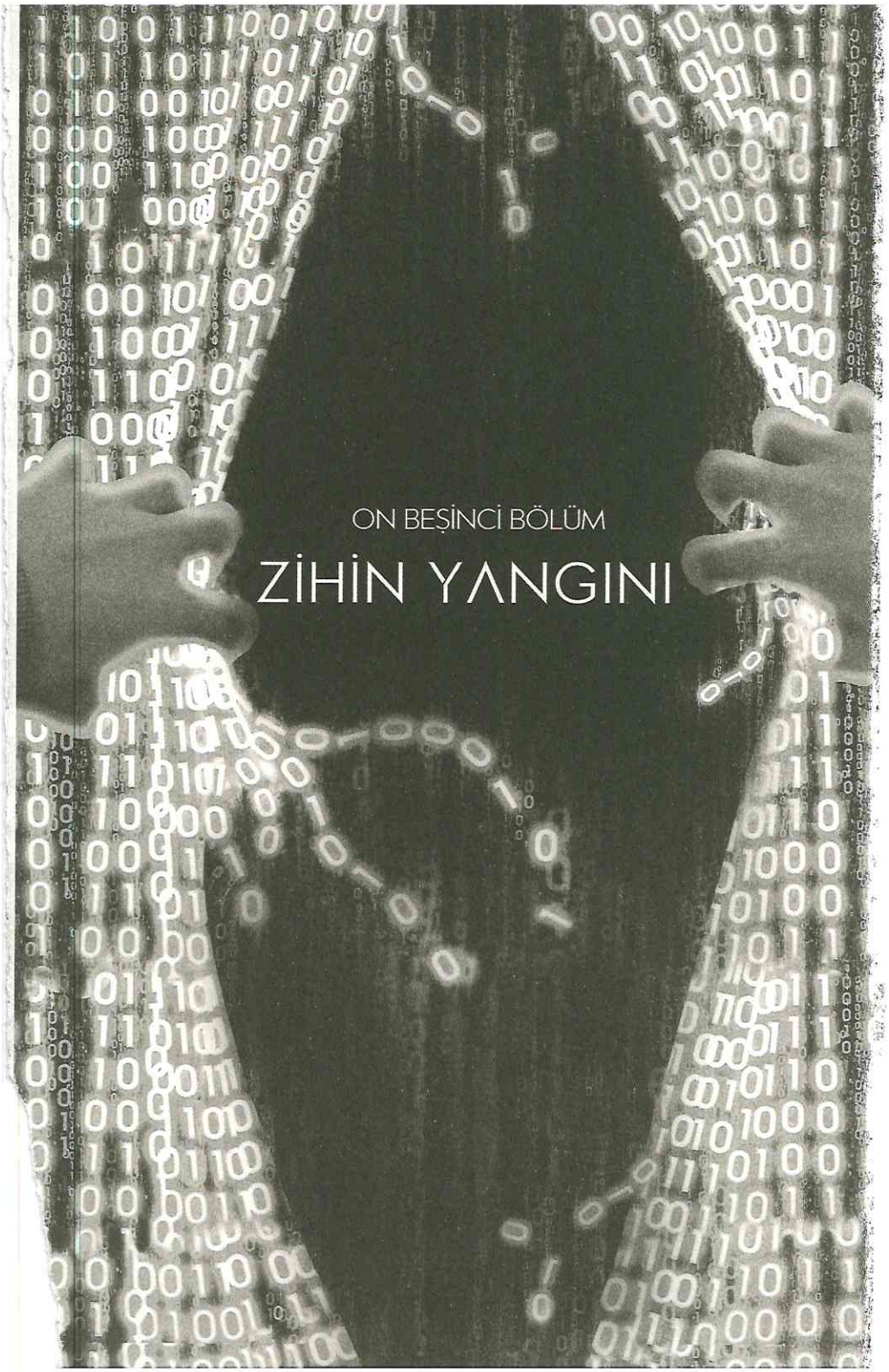
Ben masumun der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Aslında beni bu kadar kızdırmasaydın, ikinizin mutlu olmasına izin bile verebilirdim. Ama tüh!" dedi gözlerini kırpıştırarak. "Şansınızı kaybettiniz."

Sofia'nın yüzü hoşnut bir ifadeyle yumuşadı.

"Senin şu küçüğün için de minik bir sürprizim olacak elbette. Belki bugün şanslı günündesindir, sonunuz beraber gelir!"

Sofia etrafına son kez bakındı. Yaptıklarından memnun olarak keyifle gülümsedi. "Hoşça kal, Tobias. Bilim dünyası seni hep hatırlayacak."

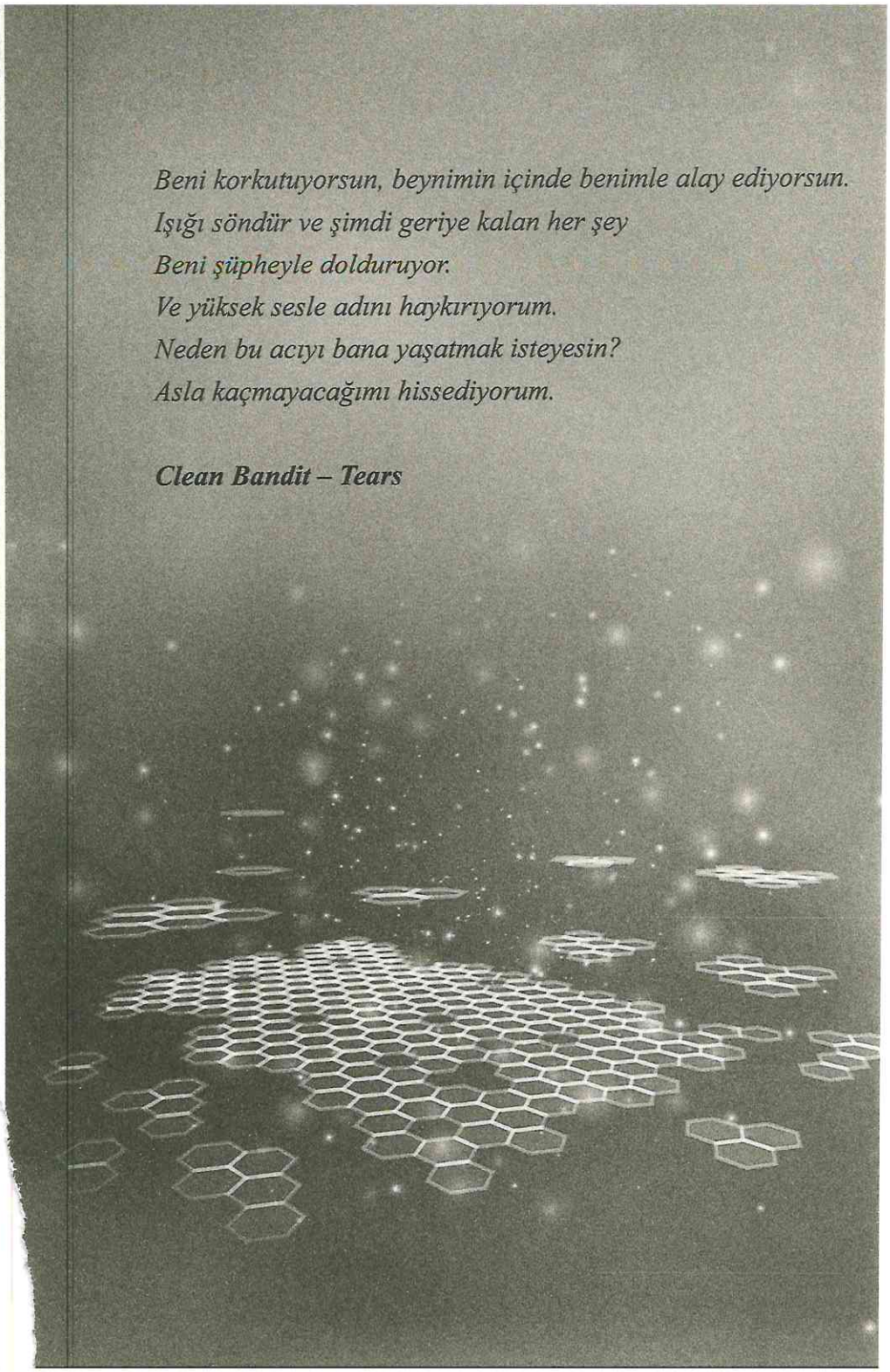

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ZİHİN YANGINI

Beni korkutuyorsun, beynimin içinde benimle alay ediyorsun.
Işığı söndür ve şimdi geriye kalan her şey
Beni şüpheyle dolduruyor.
Ve yüksek sesle adını haykırıyorum.
Neden bu acıyı bana yaşatmak isteyesin?
Asla kaçmayacağımı hissediyorum.

Clean Bandit – Tears

Tobias'ın gönderdiği lokasyona vardığımızda, James aracı uzak bir köşeye park ederek kontağı kapattı. Aramızda huzursuz bir sessizlik vardı. Tobias'ın mesajını aldığımdan beri garip davranıyordu.

Sonunda parmaklarını saçlarından geçirerek derin bir nefes aldı. "Daha önce buraya gelmediğinizden emin misin?"

Sorusunda hafif bir ima hissetim. Sanki ondan habersiz Tobias'la ne kadar fazla vakit geçirdiğimi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

"Eminim. İlk defa geliyorum."

"Pekâlâ," dedi dümdüz bir sesle. "İçeride bir sürprizle karşılaşmana..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Bir sürprizle karşılaşacağımı sanmıyorum." Yutkundum. "O akşam bana bir şeyler söylemek istiyordu. Muhtemelen konuşmanın devamını getirecek."

Lacivert'in direksiyonu tutan elleri sıkı bir yumruk halini aldı.

"Küpeyi taktım," dedim hemen ekleyerek. "Ne söylüyorsa duyacaksın." Ben de onun gibi derin bir nefes aldım. "Oraya sadece görev için gidiyorum, James."

Lacivert başını salladı. Bundan birkaç gün önce ona böylesine bir açıklama yapacağım söylenseydi, bir yerimle gülerdim. Ama şimdi, benim için açtığı kapıları kapatmaktan korkuyordum. Adı dilimin ucuna gelmese de, aramızdaki bu sıra dışı bağ sanki tenime, ruhumun erişemediğim yerlerine işlenmişti. Hem canımı yakıyor, hem de beni özgür kılıyor gibiydi.

Aracın kapısını açıp yavaşça aşağı indim. Arabanın etrafından dolanıp sürücü tarafına ulaştım. Lacivert meraklı bir ifadeyle camını indirdi. Yüzü bir taş kadar katı olsa da, onun

derinliklerine şahit olmuştum. Eskiden acımasız gelen bu ifadesinin, bir çeşit kalkan olduğunu artık biliyordum.

Hafifçe gülümsedim ve eğilip yanağından öptüm. Bir kaşı kalktı, ifadesi yumuşadı.

"Geri döneceğim," dedim güzel gözlerine bakıp.

Adımlarımı ileride görünen eve doğru çevirip derin bir nefes aldım. Spor ayakkabımın altındaki kuru otlar her adımımda çatırdıyordu. Birkaç dakika düşünmeden yürüdüm. Eve iyice yaklaşıp bahçeye ulaştığımda etrafımı incelemeye başladım. Sonuçta buraya görev için gelmiştim ve gözlem yapmam, her şeye karşı tetikte olmam gerekirdi. Bahçe yeşil görünmesine rağmen oldukça bakımsızdı. Yabani otlar her yerdeydi, dikkatli bakmazsam kapıya giden ince yolu fark etmeyebilirdim. Bazı çalılar öylesine büyümüş ve biçimsiz uzamışlardı ki, yürürken kendimi sakınmak zorunda kaldım. Bina iki katlıydı. Ölü gibi duruyordu. Yıllardır kimsenin buraya uğramadığı izlenimini veriyordu. Tobias'ın böyle bir yer seçmiş olması şaşırtıcı gelmedi. Etrafta ne kamera, ne de bu yerin varlığını ortaya çıkaracak bir araç vardı. Sonunda demir kapıya ulaştım ve çalmak için bir zil aradım. Yoktu. Elimi yumruk yapıp iki kere kapıya vurdum. Kapı hafiften gıcırdadı ve yerinden oynadı. Küçük aralıktan hafif bir esinti geldi. Kapı açıktı ve içeriden cereyan yapıyordu. Yutkundum. Bu pek Tobias'lık bir hareket değildi.

İki seçeneğim vardı. James'e küpemden ulaşarak bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirdim. Ancak bu, eğer Tobias içerideyse, bütün görevi riske atmakla kalmayıp, her şeyin açığa çıkmasına neden olabilirdi. Ya da içeri girecek ve neler olduğuna bakacak, bir sorun olduğu takdirde James'ten yardım isteyecektim. Sıkıntıyla boynumu ovuşturdum. İçeriden gelen hava hâlâ bacaklarımı yalayıp geçiyordu.

Artık eskisi kadar savunmasız değildim. Kısa süre sonra ana performans değerlendirmesine girecektim ve bu da başımın çaresine bakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kapıyı açtım. Girişte pencere yoktu. Hava henüz kararmadığı için gün ışığının bir kısmı hiç eşya barındırmayan hole

yansıyordu. Cesaretimi toplayıp ilk adımı attım. Koridor boyunca duvara yaslanarak sessiz bir şekilde nefes alıp verdim. Belki de tamamen kuruntu yapıyordum. Tobias'ın bir anlık dalgınlığına gelmiş ve kapı açık kalmıştı. Yine de Tobias'a seslenmek, sesimi yükseltmek konusunda tereddütlüydüm. Spor ayakkabı giydiğime sevinerek, sessiz adımlarımı atmaya devam ettim. Burnuma antiseptik kokusu geldi. Kaşlarımı çattım ancak ilerlemekten vazgeçmedim. Koridorun sonundaki kapıya varmama az kalmıştı. Koku oradan geliyordu. Holü aydınlatan ışık da.

Duvara tamamen yaslanıp kapı kirişinden kafamı uzattım. Önümde tek kişilik bir yatak, bir abajur ve bir de üçlü kanepeden oluşan bir salon uzanıyordu. Camlar açıktı. Perde yoktu, sadece stor vardı, o da rüzgârın etkisiyle duvara çarpıp geri geliyordu. Salona girene kadar bu sesin farkında varmamıştım.

"Tobias!" diye seslendim sonunda biraz rahatlayarak. Odanın ortasında serili olan yuvarlak halının üzerine bastım. Ayağımla zeminde bir kapak var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Salonun köşesinde balkona açılan bir kapı vardı. Balkonun tırabzanlarını buradan görebiliyordum. Bir kapı daha vardı, sanırım bu da başka bir koridora açılıyordu. "Tobias, burada mısın?" diye bağırdım bu sefer daha sesli bir şekilde.

Herhangi bir cevap gelmedi.

Sıkıntılı bir nefes aldım. Beladan uzak kalamadığım konusunu sık sık gündeme getiren James'e o an hak verdim. Ne olurdu sanki Tobias kapıyı açsaydı ve her şey on dakika içerisinde olup bitseydi. İstediğim tüm bilgiyi alıp buradan çekip gidebilme şansını o an her şeyden çok istiyordum.

Salonun ucunda kalan kapıyı yavaşça açıp etrafa baktım. Üst kata çıkan asma bir merdiven olduğunu görünce derin bir iç çektim. Antiseptik kokusu merdiven boşluğunda daha çok hissediliyordu. Laboratuvara yaklaşmış olmalıydım. Yavaşça merdivenlerden çıkmaya başladım. Tobias her ne yapıyorsa dalıp gitmiş olmalıydı. Eğer içeride başka bir tehlike olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkardı diye düşündüm.

Bilmem kaçıncı derin nefesimi alarak ilk basamağı tırmandım. Ev çok eski olmasa da merdiven eski gibiydi. Hafif bir gıcırtı sesi çıkınca yüzümü buruşturdum. Sonra silkelenip kendimi toparladım. Korkunun anlamı yoktu. Zaten yeterince ses çıkarmıştım.

"Tobias! Ben geldim. Seni bulamıyorum."

Herhangi bir cevap alamayınca, burnumdan soluyarak yarısına geldiğim merdivenlerin devamını adımladım. Merdivenin başında bir kapı bulunuyordu. Yarı aralık olduğunu görünce elimle ittirdim. Koku daha da yoğunlaştı. Tobias'ın temizlik konusunda takıntılı olduğunu biliyordum ve belli ki burada da bu huyundan ödün vermemişti. Sonunda odanın içine girdiğimde ilk gözüme çarpan, tüm camların önünde kilitli panjurların olduğuydu. İçeriye güneş ışığı girmiyor, odayı tavandan sarkan beyaz ışıklar aydınlatıyordu. Oda tamamen laboratuvar şeklinde dizayn edilmiş, gerekli tüm aletler doğru noktalara yerleştirilmişti. Tam ortadaki masayı ve üstünde duran mikroskopla doku örneklerini görünce kaşımı havaya kaldırarak ilerledim. Tobias bu konuda çok dikkatliydi. Doku örneğini öylece ortada bırakmazdı.

"Tobias!" diye seslendim son kez. Cevap yoktu. Odanın köşesinde dar bir yatak vardı, dağınıktı. Muhtemelen kısa uyku ihtiyacını burada gideriyor, ardından çalışmaya devam ediyordu. Pes etmek üzereydim. Masaya yaslandım. Gözlerimi kısarak odayı son defa incelerken kurtarma kapsülünü gördüm. Işıkları yanıyordu. İçerisinde kıpırtısız bir figür vardı ve kapsülün camları kırmızıya boyanmıştı.

Elimle ağzımı kapadım. Aklımdan ilk geçen şey oradan kaçmaktı ama yapamazdım. Ne olduğunu, içindekinin kim olduğunu görmeden buradan ayrılmam imkânsızdı. Kapsülün içinde suçsuz bir kurban da olabilirdi. Hem neden o hale gelmişti? Neler oluyordu? Korku dolu birkaç adımdan sonra dehşet içinde camın arkasından baktım. Tobias kan akan gözleriyle donuk bir şekilde bana bakıyordu.

Attığım çığlık ciğerlerimi sarstı. Beynim otomatik pilota geçmiş gibiydi.

Olamazdı.

Olamazdı.

Bu olmamalıydı.

Tobias ölmemeliydi.

Ben, ben, ben...

Oradan kaçmamı söyleyen içgüdülerime karşılık, bir şey beni orada tutmak için bedenimi ağır bir kütleye çevirmişti.

Beynim öyle hızlı çalışıyordu ki, başıma giren ağrının acısıyla bir çığlık daha attım ve dizlerimin üzerine düştüm. Başımı ellerimle sardığımda oda etrafımda dönüyordu. Öylesine dayanılmaz bir acı çekiyordum ki, sanki bir güç zihnim ve kalbim arasındaki bağlantıyı kalıcı olarak koparmaya çalışıyordu. Delicesine ağlamaya başladım. Sonra dudaklarımdan belli belirsiz sözcükler döküldü. "Kurtaracağım," dedim titremeye başlayarak. "Kurtaracağım, kurtaracağım..." Robot gibi aynı şeyleri tekrar ediyordum. Sanki bedenim üzerinde hiçbir hükmüm yoktu. Dizlerimin üzerinde sürünerek, kapsülün kapı kolunu çektim. Kilitlenmişti. Dijital ekrandaki tuşlara bastım, girilen komutları değiştirmeye çalıştım. Şifreliydi.

O kapana kısılan benmişim gibi hissediyordum. Ellerim histerik bir şekilde titriyordu.

Ayağa kalktım. Masaya ve diğer aletlere çarparak, can havliyle bir şey arıyordum. Ne aradığımı bildiğimden bile emin değildim. Evet, evet, hatırlamıştım. Camı kırmam lazımdı. Camı kırıp kurtarmalıydım. Kurtarmalıydım. Kurtarmalıydım. Kurtarmalıydım...

Masanın üzerindeki aletleri dağıttım. Mikroskop ayağımın üzerine devrildi. Acıyla çığlık attım ancak bunun önemi yokmuş gibi aramaya devam ettim. Arada gözlerim Tobias'ı buluyordu. Gözlerinden burnundan ve kulaklarından kan akıyordu. Yüzü morarmış ve şişmişti. Damarları yeşil ve mor olarak teninde parlıyordu. Her an patlayacak gibiydiler. Hıçkırarak sert bir cisim arayışıma devam ettim. Şanslıysam bir çekiç bulabilirdim ya da

keskin ağır bir şey. Ellerim öyle hızlıydı ki, dokunduğum her şeyi hoyratça kontrol ediyor, tenimin kesilmesini ya da kanamasını umursamıyordum. Sonunda kapının arkasında yangın söndürücüyü buldum. İki elimle kavrayıp hızla kapsüle koştum. Tüm gücümle havaya kaldırdım ve kapsülün camına vurmaya başladım. Defalarca, defalarca vurdum. Camda en ufak bir çatlama yoktu. Kollarım acımaya, kaslarım yanmaya başlamıştı. Sanki hayatım o ana bağlıymış gibi cama darbeler vurmaya devam ettim. Bu komutun ağırlığıyla beynim adeta yanıyordu. Elimde değildi, onu kurtarmaktan başka şansım yoktu. Bedenime söz geçiremiyordum. Kontrol çoktan benden alınıp gitmişti. Gözlerimdeki yaşlar kendiliğinden boşanıyor, boynumdan aşağıya doğru yol izliyordu. Vücudumda sızlayan, kanayan, acıyan her bir noktayı hissediyor ama müdahale edemiyordum. Bedeninin içine sıkışan güçsüz bir ruh gibiydim.

Bir el belimden kavrayıp beni geriye çektiğinde çığlık attım.

"Hayır! Kurtarmalıyım, kurtarmalıyım..."

"Beren!" dedi kontrollü bir ses. "Geçti, buradayım."

Elimdeki yangın söndürme tüpünü almaya çalıştı ancak bırakmadım. Sıkı sıkı alete sarılarak bağırdım. "Hayır!" dedim histerik bir şekilde. Ses sanki benden değil başka birinden çıkıyordu. "Anlamıyorsun! Kurtarmalıyım!"

Tüp elimden kayıp uzak bir köşeye atıldığında çaresizce tekrar bağırdım. Belimi kavrayan el şimdi beni daha sıkı sardı. Tek serbest kalan yerim bacaklarımdı. Bu sefer bacaklarımı kontrolsüzce sallayarak elinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak!" diye ağladım. "Kurtarmalıyım!" Hıçkırdım. Beni uzaklaştırmaya çalıştığı kapsül artık tamamen kana bulanmıştı. Badem gözler görünmüyordu. Damarları tamamen çatlamıştı. Dehşetle yeni bir çığlık attım. Bedenim ve zihnim hâlâ o kapsüle gitmem ve onu kurtarmam için beni zorluyordu. Ancak sımsıkı tutuluyordum.

"Şşttt!" dedi sakinleştirici ses kulağıma. "Artık çok geç. Buradan çıkmak zorundayız."

Son bir kez "HAYIR!" diye bağırdım. Son bir kez kanla kaplı kapsüle baktım.

Bitmişti.

Tobias için artık bitmişti.

Zihnimi işgal eden kavga, acı verici bir düğüme dönüştü. Adrenalinle sınırlarını zorladığım bedenim yığılıp kaldı. Güvenli kollar beni bu defa tamamen sarmaladı. Bedenim artık pes etmişti.

Kendimi kurtarıcıma bıraktım.

Merdivenlerden inerken ve dumanların arasında evden çıkarken, o anı uzaktan izliyor gibiydim. Sanki ruhum geriye çekilmişti. Evin dışına çıktığımızda, ilk defa nefes alıyormuş gibi, burnuma dolan duman kokusunu ayırt ettim. Hızlı adımlarla evden uzaklaşırken başımı kaldırıp arkama baktım. Ev yanıyordu. Dumanlar bahçedeki bakımsız otların arasından yükseliyor, pencerelerden gelen havayla daha çok alevlenerek evin etrafını sarıyordu. Derin bir dejavu hissi beni sarstı. Bu sahne daha önce yaşanmıştı. Yine bu kollarda, anılarımı çok gerilere ittirmeye çalışmıştım. Şimdi de aynısı yapmak için çabaladım. Ama sanki kalbim durmuştu. Zihnim ise bomboştu.

Gözlerimden durduramadığım yaşlar akarken, is kokusu her yeri sardı. Arabaya ulaştığımızda güçlü kollar beni nazikçe arka koltuğa yerleştirdi. Ardından o da yanıma oturarak beni kollarının arasına aldı. Parmak uçları gözlerimden acımasızca akan yaşlara dokundu. "Geçti," diye fısıldadı teselli edercesine. "Geçti, Deirdre. Her şey bitti."

Onun sözleriyle sonunda atmayı başaran kalbim acıyla sızladı. Zihnim belki bir köşeye çekilmişti ama yorgun düşmüştüm. Hissizdim, boştum. Hayatta kalma nedenimi kaybetmiş gibiydim.

"Yaklaştın mı?" dedi bir süre sonra. Bana söylediğini düşünerek kafamı kaldırdım ancak kulağındaki cihazla iletişim halindeydi. Parmakları hâlâ yüzümde, gözyaşlarımı engellemek için çabalıyordu. Bir eliyle saçlarımı okşayarak beni yatıştırmaya çalışıyordu. İşte o an, arabanın içinde olduğumuz halde dakikalardır hareket etmediğimizi fark ettim.

Bir süre sonra aracın ön kapısı açıldı. Mike yüzünde temkinli bir ifade ile sürücü koltuğuna oturdu ve aracı çalıştırdı. Hareket etmeden önce bize döndü, hafifçe tebessüm etti. "Hey!" dedi şefkatli bir sesle. "İyi misin, fıstık?"

Başımı sallayarak küçük bir onay verdim. O da her zamanki sıcak ifadesiyle göz kırptı ve önüne döndü. Nihayet hareket ettiğimizde Lacivert beni daha sıkı sardı. Vücudumun titrediğini, ellerimin üzerine kendi ellerini kapattığında fark ettim. İyi misin demedi, sadece iyi hissettirdi.

Mahzene varıp odamdaki yatağa yatırana kadar beni bir bebek gibi kucağında taşıdı. Tek istediğim sonsuz bir boşluk gibi uzanan zihnimi kapatmaktı. Lacivert, battaniyemi üstüme çekti. Üzerimize sinen is kokusunu tekrar soluduğumda yüzümü buruşturdum ancak kalkıp kendimi temizleyecek halim yoktu. Yanımda oturacağını sandım ama onun yerine yatağın başında diz çökerek elimi tuttu. Ardından gözlerimin içine baktı. İkimiz de konuşmuyorduk. Onun güzel gözlerine kilitlenince yine aynı sıkışıklık hissini yaşadım. Kalbim düğüm olmuş da bu esaretten kurtulmak ister gibi atıyordu. Zihnim ise boşluğun ve hüznün girdabına kapılmış gibiydi. Kendimi bir çeşit matem havasında hissediyordum. Elimde değildi.

Lacivert yavaşça elimi okşamaya başladı. "Uyu," dedi yumuşak sesiyle. "Sabaha daha iyi hissedeceksin."

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. O an ben bile kendimi anlamazken, onun sadece gözlerime bakarak beni anlıyor görünmesi nasıl mümkün olabiliyordu?

"Derinlerde bir yerde bunun nedenini biliyorsun," dedi o da fısıltıyla. Benimle bir sırrı paylaşıyor gibiydi. Kalbime bir ağırlık çökerken, düğümlere bir yenisi daha eklendi.

"Artık ağlama," dediğinde elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Sahi neden ağlıyordum? Neden kendime engel olamıyordum? Artık vücudum üzerinde gerçekten bir kontrolüm olabilecek miydi? Yüzümü çaresizlikle buruşturdum.

Eliyle bir yanağımı kavradı. Bu bir yardım eliydi. Sanki bana nefes al diyordu. Gözlerimi kapatıp, başımı eline yasladım. Şefkatine delicesine ihtiyacım vardı.

"Bu her neyse çok canımı acıtıyor," dedim kısık bir hıçkırıkla. "Bundan kurtulmak istiyorum, bu boşluğa çekilmek istemiyorum."

Sonunda doğrulup beni kollarına aldığında, "Biliyorum," diye fısıldadı.

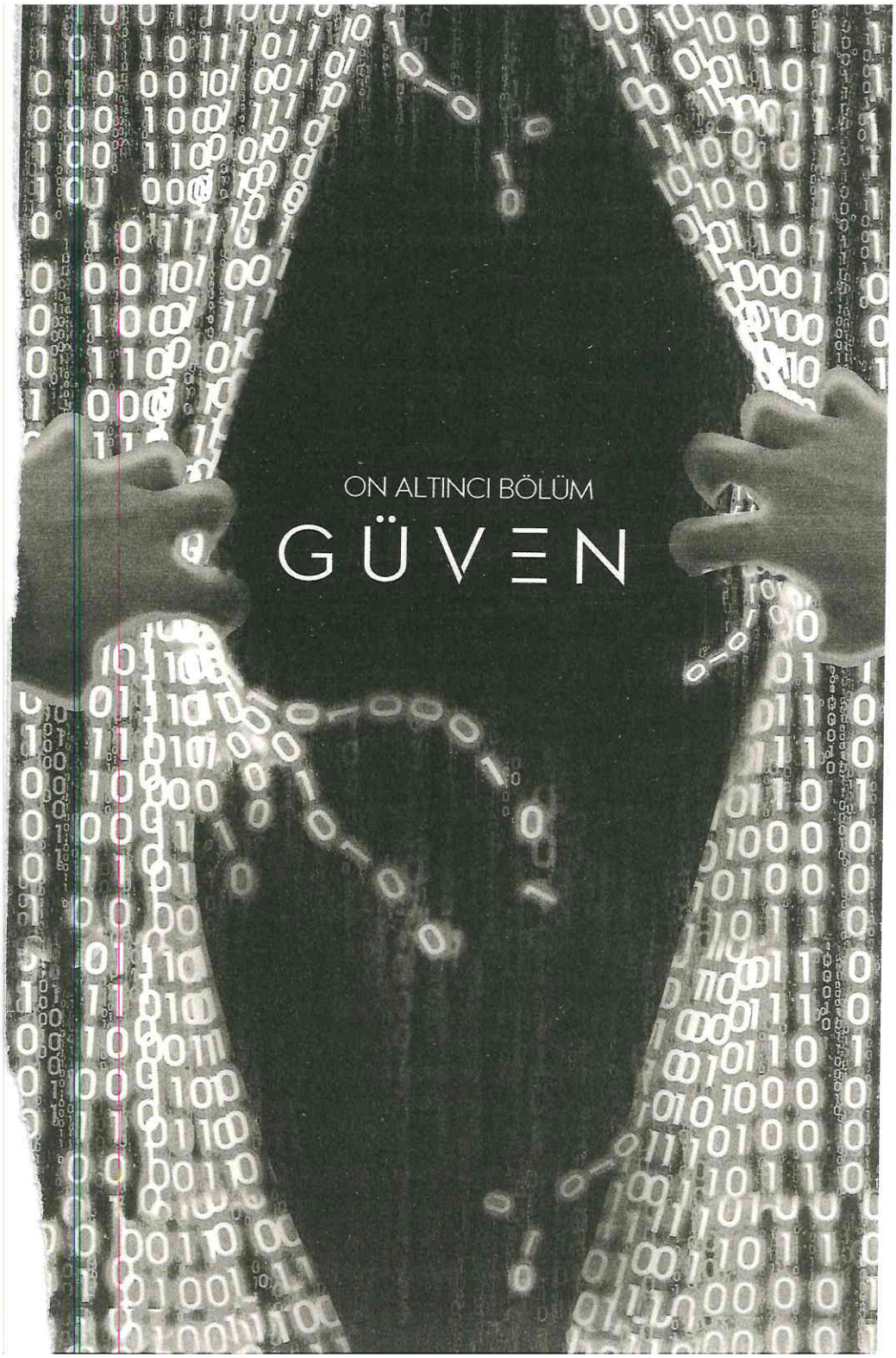
"Sakın gitme, James," dedim artık kendime yenik düşerek.

İşte olmuştu. İtiraf etmiştim. Onun gitmesini istemiyordum. Beni bırakmasını istemiyordum. Bu imkânsız adamın gölgesinde kalmamaya yemin etmiştim ama artık hiçbiri umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

"Asla," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Hep burada olacağım."

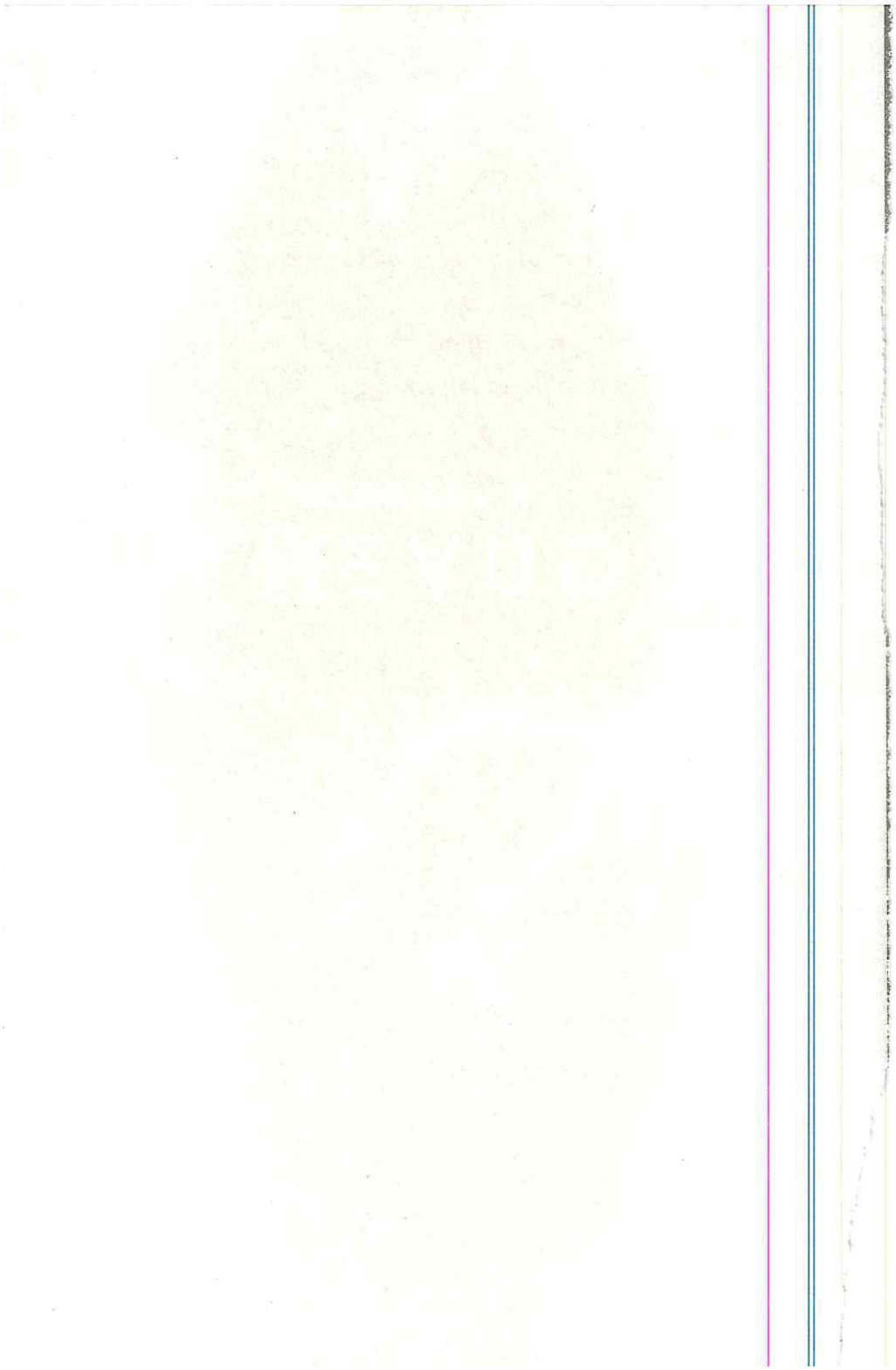
Beni göğüs kafesine tamamen hapsetti. Sonra belli belirsiz mırıldandı.

"Hep burada olacaksın."

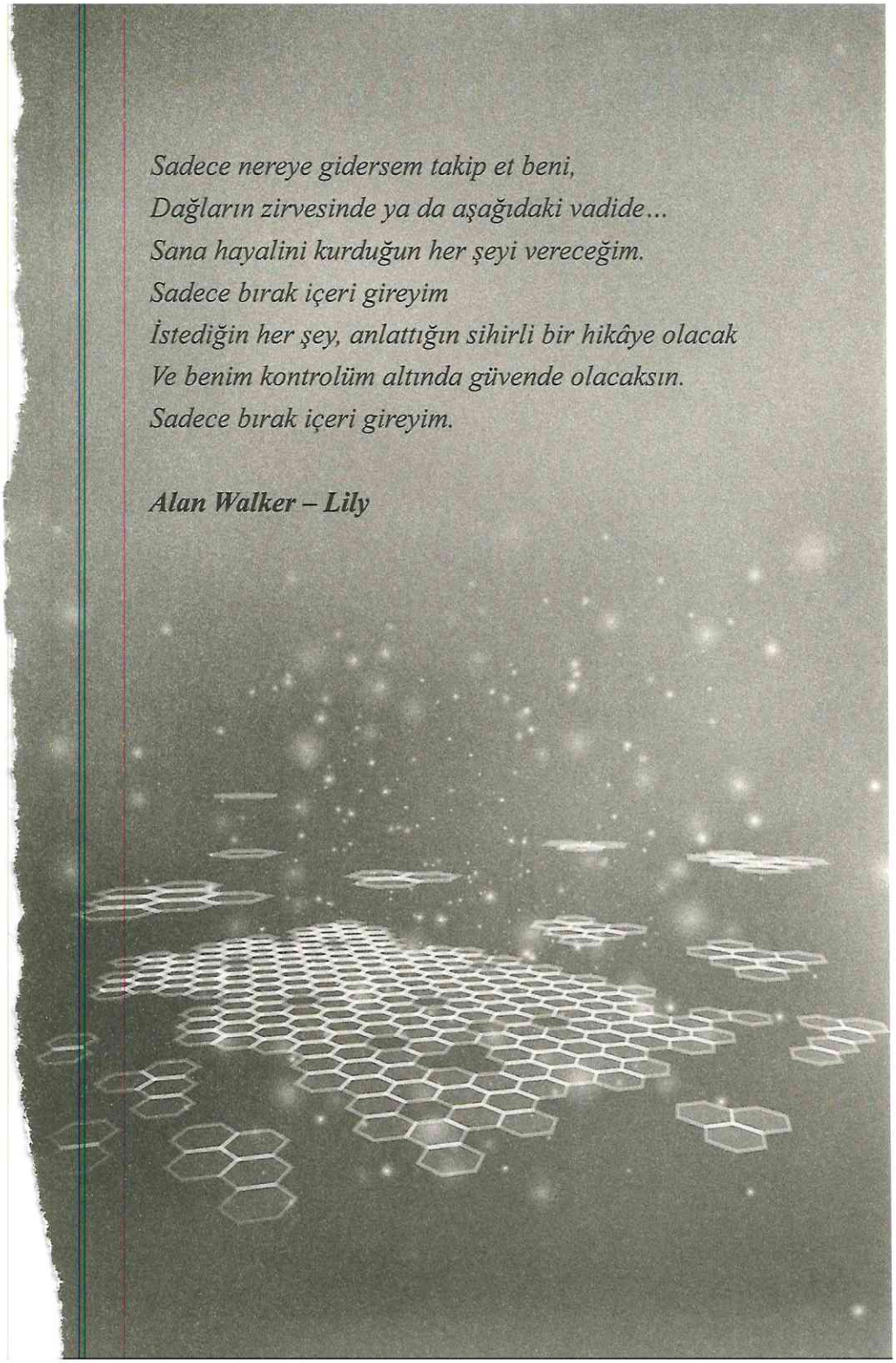
ON ALTINCI BÖLÜM

GÜVEN

Sadece nereye gidersem takip et beni,
Dağların zirvesinde ya da aşağıdaki vadide...
Sana hayalini kurduğun her şeyi vereceğim.
Sadece bırak içeri gireyim
İstediğin her şey, anlattığın sihirli bir hikâye olacak
Ve benim kontrolüm altında güvende olacaksın.
Sadece bırak içeri gireyim.

Alan Walker – Lily

"Pekâlâ," dedi Elizabeth ayağa kalkarak. Sessiz kalan James'e karşılık ortamı yumuşatmak ister gibiydi. Üzerinde dar bir kot ile askılı bluz vardı. "Donaldson'ı kaybettiğimize göre, nasıl ilerleyeceğiz?"

James inatla konuşmuyor, sadece duvara bakıyordu.

"Tüm bağlantılar kendini koruma altına almış durumda," dedi Brad sandalyesini hafifçe öne çekerek. Her zamanki gibi ekranların başında olan oydu. "Evinden çipi aldığımızdan beri Andy Kevin etrafına kimseyi yaklaştırmıyor. Üstelik Jawahir Grubu da bu konuda uyarmış. James'in girdiği ihaleyi askıya aldılar. Al-Amir Basim de çipin kayboluşundan beri oldukça dikkatli."

"Bu durumda tek seçenek Jun Nish gibi görünüyor," dedi Mike ciddi bir ifadeyle. Odanın köşesinde dursa da, sesini herkes eşit derecede duymuştu. Jun Nish, gen teknolojisinin peşinde olan ağın içindeydi. Arap iş adamı Basim'i ve İngiliz iş adamı Kevin'ı elediklerinde, geriye kalan tek ipucu bu bilim kadınıydı.

Brad tekrar konuşmaya katıldı. "Donaldson'ın ölümünden sonra, geliştirdiği teknolojinin demosunu görme olanağını kaybettik. Kimlere sattığı ya da gen çeşitlemesini ne yönde formüle ettiğini bilmiyoruz. Andy Kevin'dan aldığımız çip askerî bir teknoloji ile şifrelenmiş. Sadece bir yere kadar gelebildik. Bildiğiniz gibi bu tarz şifreleri kırmanın sonuçları olur. Birlik'in ifşa olması gibi bir riski göze alamayız."

"Elimizde ne var?" diye sordu Elizabeth odada adımlayarak. Bir yandan göz ucuyla James'i ve onun yanında oturan Sofia'yı kontrol ediyordu. İkisi de hâlâ sessizdi.

Brad hemen ekranlara bir simülasyon yansıttı. Elips şeklinde bir çizim ekrana yerleşti. İçinde de ortasında bir nokta olan piramit şeklinde başka bir çizim vardı. "Bu, çipin koruma kalkanı," dedi Brad eliyle elipsi işaret ederek. "İçindeki piramidi koruyor." Ardından elips ekranda portakal kabuğu gibi ayrılarak piramidi ortaya çıkardı. "Ana kalkanı ortadan kaldırmakta bir sorun yaşamadık. Ancak piramit çok kuvvetli bir askerî şifre içeriyor. Görevi, içindeki çekirdeği korumak." Piramidin içindeki yuvarlak noktayı gösterdi.

James sonunda düşüncelerinden sıyrılıp ayağa kalktı. "Bu tarz bir şifreyi kırmak bizim için olanaklı ama dünyadaki diğer organizasyonlar için değil. Bu açıdan bekleneni yap ve bilinen yöntemlerle şifreyi kırmaya çalış," dedi Brad'e dönerek.

"Ama bu imkânsız."

"Biliyorum," dedi James. "Ancak bu şekilde şüphe çekmeyiz ve içindeki bilgilere ulaşamasak bile projeye verdikleri isme ulaşabiliriz."

"Mümkün," diye yanıtladı bu defa Brad. "Aklından geçen nedir?"

"Bu kadar olaydan sonra Kevin ve Basim tüm ipuçlarını kendilerinden uzaklaştırmışlardır. Önce proje ismine ulaşalım. Jun Nish'in laboratuvarında bu isme rastlayacağımıza eminim."

"Yani gen teknolojisini aslında Jun Nish'in geliştirdiğine mi inanıyorsun?" diye sordu Mike.

"İnanmıyorum, bundan eminim. Öyle bir teknolojiyi Donaldson'ın tekelinde bırakacaklarını mı sanıyorsun? Çoktan satın aldıkları denekleri incelemeye başlayıp, türevlerini geliştirmişlerdir."

"Mantıklı," dedi Mike çenesini kaşıyarak.

O sırada Sofia ilk defa konuştu. "Donaldson cinayeti için bir gelişme kaydedebildik mi?"

"Kilit nokta da bu kısım," dedi James. "Donaldson'dan teknolojiyi tamamen satın alıp, onu ortadan kaldırmış olmaları da ihtimaller dâhilinde."

"Haklı olabilirsin," dedi Sofia düşünceli bir şekilde.

James derin bir nefes aldı ve tüm ekibe döndü. "Brad, senden akşama kadar bana bir isimle gelmeni bekliyorum. Sonrasında Singapur'daki laboratuvar için görev planlaması yapacağız. Jenny, lütfen Jun Nish'in laboratuvarının tüm planını, giriş-çıkış, kör nokta haritalarını ve güvenlik prosedürlerini bizler için hazırla."

"Elbette, Bay Hunter."

James düz bir ifadeyle başını salladı. "Brad, Elizabeth, siz çıkabilirsiniz."

Elizabeth bir saniyeliğine gözlerini kıssa da hemen onay verdi. Brad ise çoktan kapıya ulaşmıştı.

James en sonunda Mike ve Sofia'ya döndü. İfadesi sertleşmişti.

Sofia bu değişim karşısında şaşırdı. "James, sen iyi misin?" dedi tereddütle.

James diğerlerinin gittiğinden emin olduktan öfkesi taşmış gibi konuşmaya başladı.

"Gözlerimin önünde," dedi sesini sabit tutarak. "Ne olduğunu bilmediğim bir zehir yüzünden işkence çektiğini görüyorum. Benimle olan anılarını hatırlamadığı gibi, düşünceleri benden uzaklaştığında zihni bir savaşa tutuşup bedenini hırpalıyor."

Sofia konuyu anladığı anda yüz ifadesini yumuşattı.

"Biliyorum," dedi anlayışlı bir şekilde. "Ona her ne yaptılarsa, zihnine yaptığı baskı fiziksel tepkimeye yol açıyor." James'e bir adım yaklaşarak koluna dokundu. "Çözüm bulmaya çalıştığımı biliyorsun."

Genç adam koluna değen Sofia'ya gözlerini kısarak baktıktan sonra, hızla onu kendinden uzaklaştırdı.

"Merkeze gittiğinde Frank'le hiçbir gelişme kaydedememeniz kabul edilemez, Sofia. Bu konuda senden başka güvenebileceğim kimse yok ve elimizde koca bir sıfır var."

"James..." diye araya girmeye çalışan genç kadını, zarifçe havaya kaldırdığı eliyle kesin bir şekilde durdurdu. Ruhunu çeken, damarlarındaki kanın buza dönmesini sağlayan, içini taşlaştıran bir acının pençesindeydi. Derin bir nefes aldı ancak evrendeki tüm oksijeni tüketse, yine de yetmeyecek gibiydi.

"Lanet olası sonsuz bir teknolojimiz var ancak Beren'e ne olduğunu çözemiyoruz, öyle mi? Belki de tüm bunlar içinde bulunduğumuz bu yozlaşmanın bir parçasıdır." Ses tonuna bir virüs gibi yerleşen öfkeye hâkim olamıyordu.

Onun bu hareketlerine alışık olmayan Sofia'nın gözleri sonuna kadar açılırken, dakikalardır sessiz bir şekilde bekleyen Mike konuşmaya dâhil olma ihtiyacı duydu.

"James, sakin ol dostum. Öfkeli olduğun için böyle düşünüyorsun." Mike'ın alaycı tavrına tezat olan ciddi duruşu ve uyarı dolu bakışları, her an izlendiklerini hatırlatır gibi James'e odaklandı.

James yumruklarını sıktı. "Onu görmedin!" dedi tıslarcasına. "Ne hale geldiğini görmedin. Delirmiş gibiydi. Bir şey onu kontrol ediyordu."

Mike bu cevap üzerine sıkıntıyla başını eğdi. Sofia tekrar James'e yaklaşmaya çalıştıysa da faydasızdı. James çoktan kapıya doğru ilerlemişti.

"Ona bunu yapanı bulduğumda..." dedi ancak devamını getirmedi. Ekip arkadaşlarını ardında bırakıp odadan çıktı. O saatten sonra aklında yer edinen tek düşünce, yeniden nefes almaktı. Ve temiz havanın tekrar ciğerlerine nüfuz edebilmesi, kalbinin ritmini tekrar bulabilmesi için, Beren'e ne olduğunu bulması gerekiyordu.

❁

Vücudumu saran yoğun ağırlık ve karıncalanma hissi ile gözlerimi açtım. Bir önceki akşamdan kalan hatıralar zihnimi işgal etti ancak sanki artık savaşmayı bırakmıştım. Derin bir boşluk hissi bedenimi sardı. Üzerimdeki örtüye daha sıkı sarındım. Üstümde dün giydiğim kıyafetler yerine pamuklu pijamalar vardı. Panikle dün aldığım kesikleri kontrol etmek için ellerime baktım. Hepsi gitmişti.

"Sen uyurken Jenny seni tedavi etti," dedi James yumuşak sesiyle.

Bakışlarını yere sabitlemiş bir şekilde başucumdaki sandalyede oturuyordu. Ölüm kadar sessiz oluşu, ilk uyandığımda

onu neden fark etmediğimi açıklıyordu. Derin bir nefes alarak taş kadar sert olan çehresine odaklandım. Yüzündeki ifadenin donukluğu üşümeme neden oldu.

"Neler oluyor?" dedim kısık sesimle. "Bana ne oldu?"

Bir süre daha başını kaldırmayarak derin sessizliğini sürdürdü. Sonra zarif bir hareketle ince parmaklarını oynattı ve başını hafifçe kaldırarak gözlerine değen tutamlara aldırış etmeden bana döndü.

"Bilmiyorum."

Sıkkınca bıraktığı nefes, karıştığı havaya bile acı vermişti. Sesinin tınısındaki tüm ifadesizliğe rağmen, bu çelikten adamın içinde kaynayan yanardağı görebiliyordum.

"En son hatırladığım..."

Konuşmaya başladığım anda, çevik bir hareketle yanımda belirip parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Düşünme," dedi acı çeker gibi bir sesle. "Lütfen düşünme."

Kalbimin çarpıntısı hızlanırken, kafa karışıklığım aynı derecede canımı yakıyordu. "Anlamıyorum," dedim başımı sallayarak.

Ellerini yavaşça dudaklarımdan çekip yatağımın kenarına oturdu.

"Anlaman için," dedi ve bir süre duraksadı. "Sana bir hikâye anlatmayı planlıyordum."

İlgiyle doğrulmaya çalıştım ancak omzuma dokunarak tekrar uzanmam için teşvik etti. Hareketindeki tereddüdü hissetmiştim. Parmakları tenime değdiğinde bu kez kaskatıydılar. Ortama hâkim olan aurasına rağmen yüz ifadesinden herhangi bir şey çıkarmak mümkün değildi.

Bu halini görünce içime oturan yumruya engel olamadım. Örtüyü kenara iterek uzattığım elim ince parmaklarına ulaştı. Sıcaklığımla irkilince, üzerimde tuttuğu bakışlarına rağmen çoktan başka bir âleme dalmış olduğunu anladım.

Gözlerimiz buluştuğu an, kuruyan damağımı ıslatmak için yutkundum.

"Bir hikâye anlatacaktın."

Burnundan derin bir nefes aldı.

"Oldukça cesur bir kadının hikâyesi," diye başladığında gözlerinde yeşeren pırıltı kalbimin kısa süreliğine sıkışmasına neden oldu. Bahsettiği kadını kıskanıyordum. Bu adam hangi ara böylesine hayatımın merkezine yerleşmişti? Düşüncelerim karışıktı ancak anlatacaklarının devamını dinlemek adına suratımı sabit tutmaya çalıştım.

"Sevginin ne olduğu hakkında en ufak fikri olmayan bir adamın avucuna mucize bırakan bir kadın," dediğinde lacivert gözleri bakışlarıma odaklanmıştı. Elime değen parmaklarını benimkilere kenetleme ihtiyacımı durduramayarak, sıcaklığımın ona geçmesini sağladım. Bu hareketim karşısında yüzünde oluşan değişiklik ona karşı filizlenen dürtülerimin haklılığını ortaya çıkarıyordu. Ona dokunduğum anda vücudumu saran akımı tarif edecek herhangi bir ifade bulabileceğimi sanmıyordum.

Tenimin karıncalanmasına ve midemde oluşan dev ateş topuna rağmen, hikâyesini dinlemek istiyordum. Belki de benden önce hayatını yaralayan birinden bahsedecek, sıkı sıkıya kilitlediği kapıların anahtarını bana verecekti.

"Ve sonra bu kadın, yarattığı mucizeyle ne yapacağını bilmeyen adamın ruhunu çırılçıplak bırakmış."

İstemsizce düşen omuzlarından silkelenen asaleti görmemek elde değildi. Kaşlarımı çatarak söylediklerinden anlam çıkarmaya çalıştım.

"Ya devamı?" diye sorduğumda, bakışları bir süre donsa da cevap vermedi. Sanırım Lacivert'in çoğu sorumu cevapsız bıraktığı anlara geri dönüyorduk.

Kenetlenen ellerimize bakarak bana biraz daha yaklaştı.

"Bana güveniyor musun?"

Zihnim boştu. Uzun zaman sonra ilk defa kalbime karşı çıkmıyordu. O yüzden kalbimden geçeni söyledim.

"Evet."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni çektiğin işkenceden kurtaracağım. Sadece bu iş bitene kadar bana güvenmeni ve dediklerimi yapmanı istiyorum."

"Ta-Tamam," dedim başımı sallayarak.

Yüzündeki katı ifade sonunda kayboldu, hafifçe tebessüm etti. "Gel buraya," dedi kollarını açarak.

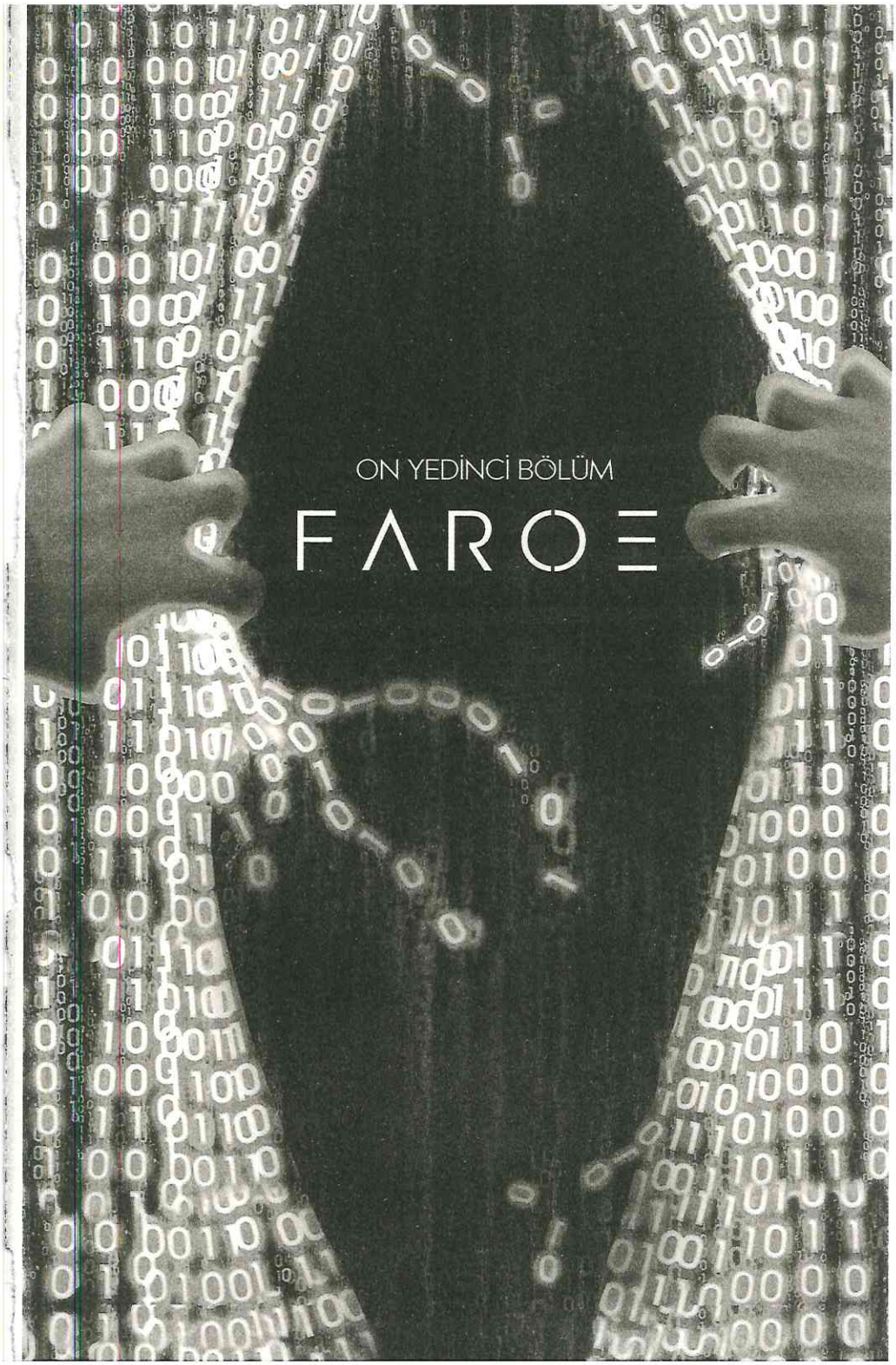
Hiç tereddütsüz bir şekilde kollarına ulaştım.

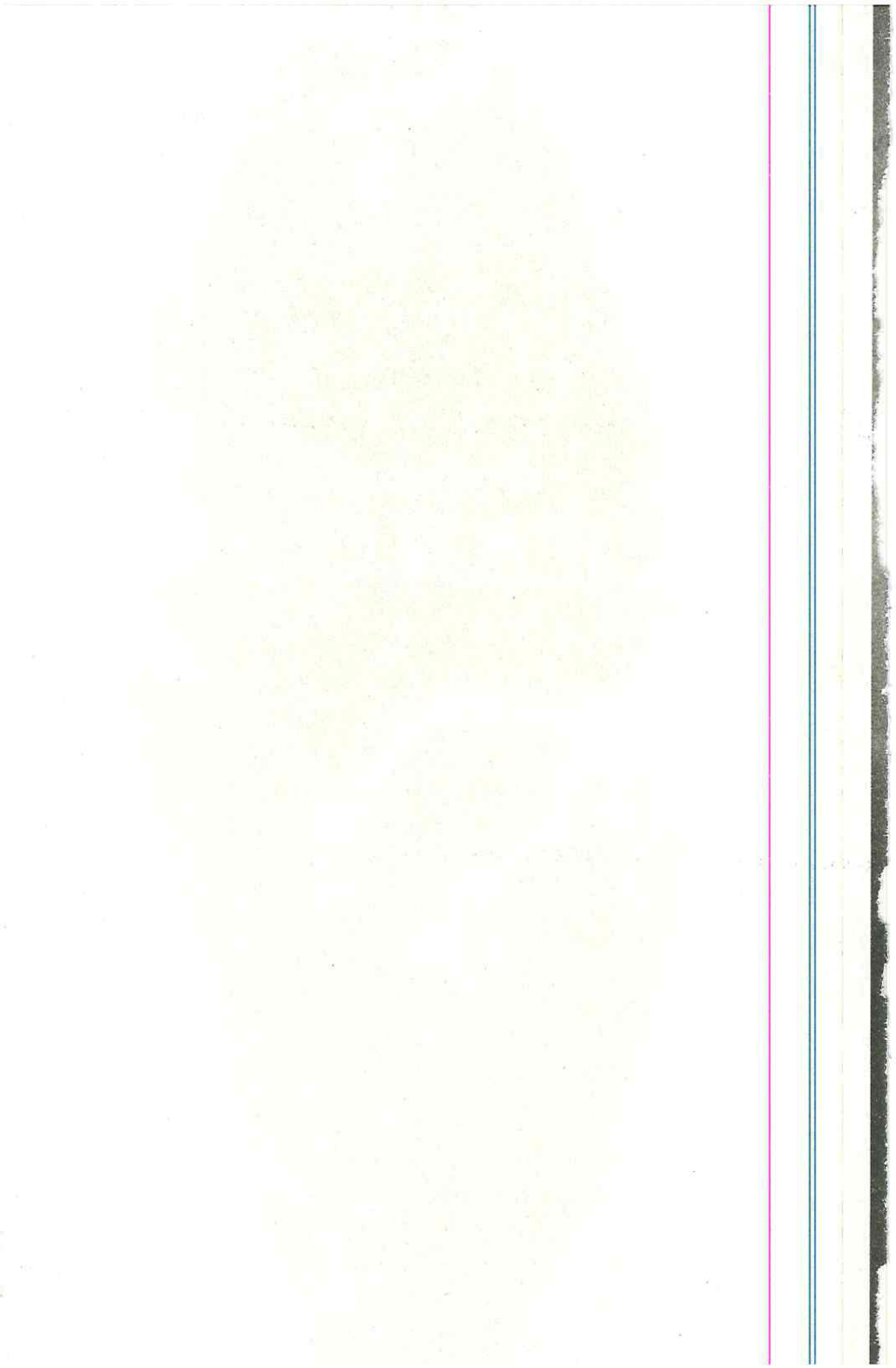
Dudaklarını yanağıma değdirdi ve ardından "İyisin," diye fısıldadı. Sanki kendini ikna etmeye çalışır gibiydi.

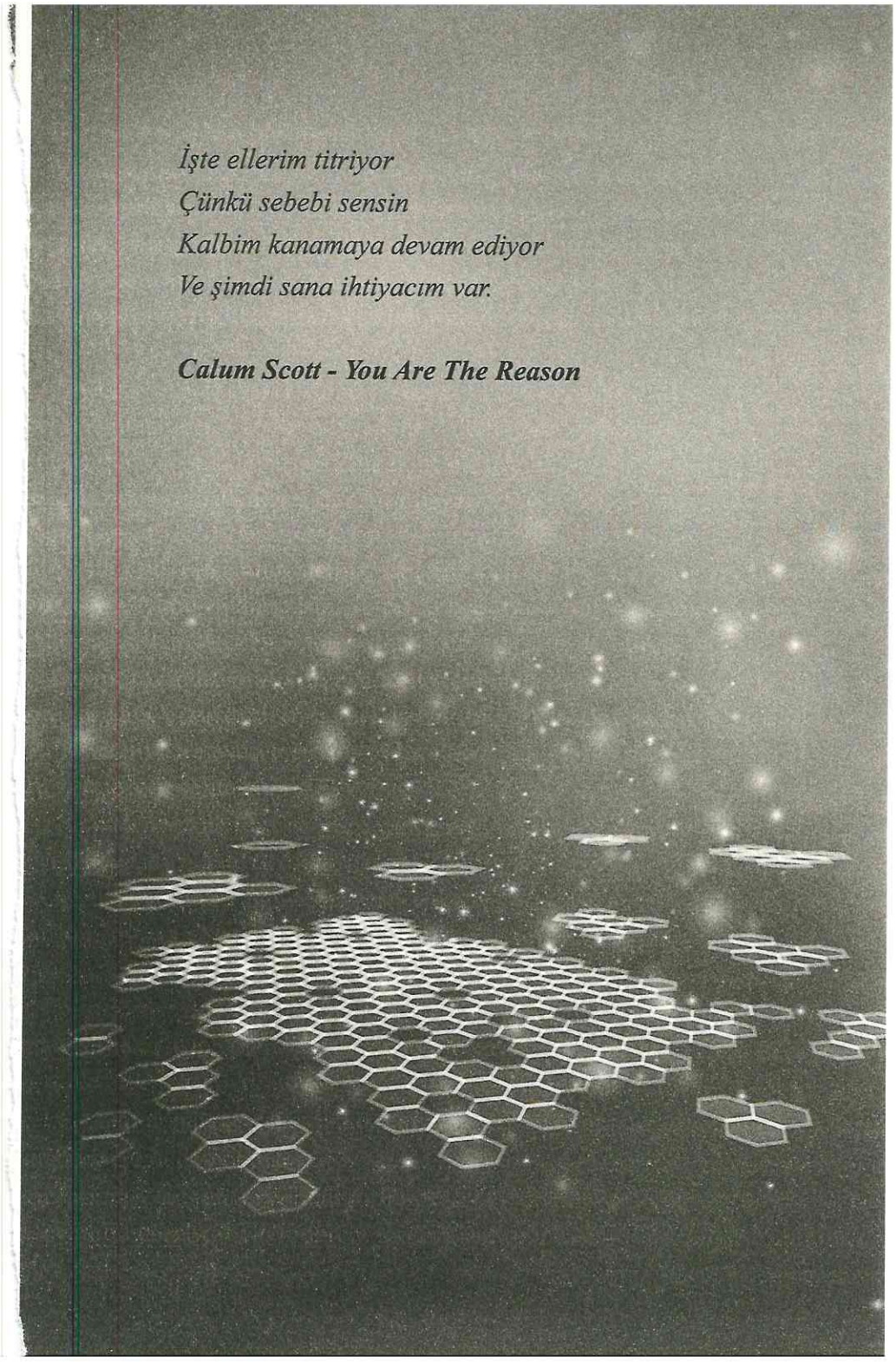
"İyiyim," dedim.

Beni daha sıkı sardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM
FAROE

İşte ellerim titriyor
Çünkü sebebi sensin
Kalbim kanamaya devam ediyor
Ve şimdi sana ihtiyacım var.
Calum Scott - You Are The Reason

"Nereye gidiyoruz?" dedim merakla. Hangarın kapısından geçtiğimizde ekip uçakları yerine Lacivert'in kişisel uçağına doğru ilerlemiştik. Bu küçük uçak, kısa bir süre önce yaptığımız kaçamağı hatırlatınca kendi kendime gülümsedim. James ile göz göze geldiğimiz anda lacivert bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Bana onda pek rastlamadığım şefkatli bir ifadeyle bakıyordu. Mahcup bir şekilde koltuğa yerleştim. Bazen son haftalarda yaşadıklarımın bazı kısımlarının tatlı bir rüya olduğuna inanıyordum. James gibi bir adamı böyle görmek imkânsız geliyordu.

James kemerimi sağlam taktığıma emin olduktan sonra kulaklıklarımı verdi. Ekrana girdiği komutları takip ederek, nereye gideceğimizi tahmin etmeye çalışıyordum. Kalkış için son kontrollerini yaptı ve tüm izleme cihazlarını devre dışı bıraktı. Belli ki gizli bir yere gidiyorduk ve bu yerden Birlik'in haberdar olmamasını istiyordu. Sonunda hafifçe gülümseyerek motoru çalıştırdı.

"Çok özel bir yere gidiyoruz," dedi gözlerini benden ayırmayarak. "Sana iyi geleceğini düşünüyorum."

İlgiyle kaşlarımı kaldırdım. "Neresi?" diye sordum. Hâlâ sersemlik hissini üzerimden atamadığım için özellikle iyi olmaya çalışıyordum. Donaldson'a her nasıl bir bağlılık geliştirdiysem, dünkü olaylar beynimi çorbaya çevirmişti. Düşündüğüm anda tekrar midem bulandı.

James dikkatimi dağıtmak ister gibi bana doğru eğildi. "Gideceğimiz yerin varlığını sayılı kişi biliyor, bu yüzden gittiğimizde

açıklamayı tercih ederim. Sadece güzel bir adayı ziyaret edeceğimizi bilmen yeter."

"Peki," dedim uslu bir çocuk gibi önüme dönerek.

James başıyla onayladı ve kalkışa geçti. Uçağın altımızda ağırlığını kaybetmesini ve bulutların üzerinden süzülerek, yeterli irtifaya ulaşmasını bekledim. James güneş gözlüğü takmış, güneş ışığından etkilenmemem için bana da bir tane vermişti.

"Üzgünüm," diyen sesini kulaklıktan duydum. "Bu uçak ileri bir model olsa da, ekip uçakları gibi teknolojik değil."

Gözlüğümü indirerek ona gülümsedim. "Bazen normal hissetmek güzel oluyor."

Tatmin olmuş bir ifadeyle önüne döndü ve yolculuğa yoğunlaştı. Bense kalbime sızan sıcaklıkla iniş yapana kadar, yanımdaki adamın ne kadar güzel göründüğünü düşündüm.

Gerçekten bir adanın tepesine iniş yaptığımızda, önümüzde uzanan derin mavinin güzelliği ile büyülendim. James uçaktan inene kadar yorum yapmadı. İnmeme yardım edip, beyaz şifon elbisemin rüzgâra kapılmasını engelledikten sonra elimi tuttu.

"Faroe Adası'na hoş geldin," dedi yumuşak bir sesle. "Bu taraftan," dediğinde bariz bir şekilde uçurumu gösteriyordu.

Gözlerimi kıstım. "Şaka mı yapıyorsun?"

Elimi daha sıkı tutup gülümsedi ve adımlarımızı oraya yönlendirdi. Uçurumun başına gelince aşağıya dönen bir patika olduğunu ve patika boyunca devam eden doğal bir merdiven bulunduğunu gördüm. Yolun sonunda çatısı ve her tarafı yeşilliklerle kaplı bir ev görünüyordu. Dikkatli bakmasam asla fark edemezdim. Ev adanın bir parçası gibiydi.

"Vay canına!" dedim heyecanla. "Çok güzel! Oraya mı gidiyoruz?"

James hafif bir baş hareketiyle beni onayladı. Ardından dikkatle patikanın merdivenlerinden inmeye başladık. Eve yaklaştığımız anda içimi bir heyecan kapladı. Her adımımızla

beraber su sesi kulaklarımızı dolduruyordu. Yakınlarda bir şelale olmalıydı.

Evin önüne geldiğimiz anda, bahçe dekorunu oluşturan yeşil top çalılardan biri ayağa kalktı. Şaka yapmıyordum, çalı ayağa kalkmıştı. Şaşkınlıkla geriye sıçrayıp küçük bir çığlık attım.

"Bu da ne?"

James hâlâ elimi tutuyordu. Küçük bir kahkaha atıp yavaşça elimi bıraktı. Çalı eski haline dönmeden onu yakaladı. "Hey Sandy, gelenleri korkutmak yok demiştik."

Gözlerim kocaman açıldı. Ancak o zaman çalılık sandığım şeyin, yeşil kıyafetler ve yapraklar içinde küçük bir kız olduğunu fark ettim. Yüzünü bile yeşile boyamıştı. Başında gerçekten top şeklinde yaprak kümesi vardı. Onun hemen yakınındaki çalılık da oynayınca "Yok artık!" dedim. Sandy'den daha küçük bir kız kendini gösterdi. O da aynı kılıktaydı.

"Ben yanlış mı görüyorum, yoksa az önce James güldü mü?" dedi Sandy'ye bakarak. Tüm kamuflajına rağmen kalın bir gözlük takıyordu. Gözlerindeki sıkıntı büyük olmalıydı. Gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi ve tekrar James'e baktı. O kadar şirin görünüyordu ki, gülümsemeden edemedim.

Sandy kafasındaki çalıyı düzeltip kolundaki yeşil saate baktı. "34 dakika 15 saniye, Luna. Hâlâ rekor benim. Bu kadar uzun süre kıpırdamadan duramayacağını biliyordum."

Luna isimli kız somurttu. "Ama bu haksızlık! James'in gelmesi dikkatimi dağıttı."

Sandy omuz silkti. Her türlü kazandığını düşünüyordu.

"Pekâlâ kızlar," dedi James. Onları yanına çekti. "Bana nasıl olduğunuzdan bahsetmek ister misiniz?"

Luna atıldı. "Ben çok iyiyim." Boyunu gösterdi. "Tom son iki ayda altı santim uzadığımı söyledi."

"Vay canına!" dedi James gülerek. "Gerçekten fark ediliyor. Peki ya sen, Sandy?"

Sandy gülümsedi. Yüzündeki boya dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Tom beni Luna'nın sorumlusu yaptı. Artık onu ben eğitiyorum."

"Eh bu güzel bir haber," dedi James iki kızın da yüzlerini okşayarak. "Şimdi biriniz bana Tom'un nerede olduğunu söyleyebilir mi?"

"Yemekhanededir," diye atıldı Luna. Sandy devam etti. "Clara ve Maria'nın pişirdiklerine karşı zaafı var biliyorsun."

James başını salladı, tekrar elimi tuttu. "Sizinle yemekte görüşürüz, kızlar."

Luna arkamızdan iç çekti. "Gerçekten gülüyor."

Sandy onu dürttü. "Sevgilisi yanında, sessiz ol, seni şapşal!"

Kızların bu hallerine gülmeden edemedim. "Görünen o ki, burada hayranların var."

James bana döndü. Yüzünde muzip bir ifade vardı. "İçeri girene kadar bekle," dedi.

İçeri girdiğimizde, dışarıdan şirin bir ev gibi görünen yapının aslında büyük bir tesis olduğunu gördüm. Çocuklar gruplar halinde kümelenmiş çalışıyorlardı. Kimi resim, kimi yemek yapıyor, kimi beyaz bir tahtanın önünde bir şeyler tartışıyor, kimi satranç ya da benzer oyunlar oynuyordu. Çocukların yaşları 10 ila 18 arasında değişiyor olmalıydı. Hatta benim kadar büyük kızlar bile vardı.

Tesisin ortasına gelmiş yavaşça yürüyorduk. Bizi gören çocuklar James'e heyecanla el sallıyor, içten bir şekilde gülümsüyorlardı. James ise gördüklerimi sindirmemi istiyor gibi bana odaklanmıştı.

"Bu çocuklar?" dedim James'e bakarak. Yüzümdeki soru işareti rahatça seçiliyordu.

"Isolution Unity'nin başarısız denekleri," dedi sabit bir sesle. "Yani mutasyon sonucu aynı anda onlarca yeteneği sürdüremeyen çocuklar."

Etrafımdaki güzel çocuklara bakarak dehşetle konuştum. "Yani buraya mı kapatılıyorlar?"

"Hayır," dedi James. "Prosedüre göre hafızaları tamamen silinip, içi boş bir kutu gibi ailelerine geri iade ediliyorlar. Elbette ailelerinden geriye bir şey kaldıysa."

"Ama bu korkunç," dedim kısık bir sesle.

"Öyle," dedi beni onaylayarak. "Bu yüzden burayı kurduk. Donanımlı bireyler olarak hayatlarını kurmalarına yardımcı oluyoruz. Her bir çocuk öne çıkan yeteneğini geliştiriyor. Bahçede karşılaştığımız Sandy ve Luna birer iz sürücü. Kamuflaj konusunda çok iyiler. Şurada gördüğün küçük kız..." Başıyla solumda kalan kümede oturan esmer kızı işaret etti. Üzerinde benimki gibi beyaz şifon bir elbise vardı. "Onun adı Amy. Konuşmana, mimiklerine ve hatta genel görüşüne bakarak bile seninle ilgili birçok bilgi verebilir. Daha sekiz yaşında. Buraya geçen sene geldi."

Uzun saçlı esmer kız hem çok ufaktı, hem de çok narin görünüyordu. Kim yedi yaşında böyle bir sorumluluğun altına girebilirdi ki? Derin bir nefes alıp, James'in söylediklerini hazmetmeye çalıştım.

"Isolation Unity'nin bu kurumdan haberi var mı?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını salladı. "Peki ya nasıl?" dedim hayretle.

Her zamanki hareketini tekrarlayarak ince parmaklarıyla saçlarını geriye attı. "Birlik'e girdiğim ilk zamanlarda en küçük denekler on iki yaşındaydı. Zamanla bu sınırı yedi yaşa kadar indirdiler. İmha prosedürünü ben yönetiyordum. Bir süre prosedüre uydum." Bakışlarını gözlerimden çekip yere çevirmişti. "Ancak daha fazla devam edemedim. İlk önce çocukları güvenli bir eve taşıdım. Sonra burayı inşa ettik."

"Ettik derken?"

"Frank ve David bana yardımcı oluyorlar," dedi sonunda yüzünü kaldırarak. "Buranın varlığından sadece üçümüzün haberi var."

"Peki ya nasıl finanse ediyorsunuz?" Bu kadar çocuğa bakmak ve böyle bir yeri ayakta tutmak ucuz olamazdı.

"Birlik'ten aldığım paraya pek ihtiyacım olmuyor," dedi önemsiz bir şeymiş gibi. "Gördüğün üzere burada özel teknolojiler kullanmıyoruz. Bütün çocuklar doğal ortamda yetişerek, normal hayata alışıyorlar."

Hâlâ yürüyor olduğu için onu durdurdum.

"James, bu yaptığın..." dedim etrafımdaki çocuklara bakarak. "Çok güzel."

"Birlik'in nihai amacı, adalet ve barışı korumak olabilir ancak metotlarının doğru olduğunu savunamam. Ben sadece dengeyi kurmak adına bir şeyler yapıyorum."

Gülümsedim ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Yaptığın şey, her şeye rağmen çok güzel," dedim.

Gözleri ışıldadı.

James bana tesisi tamamen gezdirdikten sonra yemek salonuna geçtik. Sandy ve Luna'nın dediği gibi Tom buradaydı. Söylediğine göre Clara ve Marie'nin pişirdiği yemeklerin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Tom benim yaşlarımda, hafif göbekli bir gençti. Mutfakta geçirdiği zamanı göbeği açık ediyordu. Kurumun yöneticisi oydu. James'in dediğine göre, o da Birlik'in gözden çıkardığı deneklerden biriydi ve burayı yönetmeyi en iyi o başarıyordu.

Yemek masası hayatımda gördüğüm en büyük masaydı. Sanki Hogwarts Yemek Salonunun biraz daha küçük bir versiyonundaydık. James'in uzaktan tanıttığı Amy adlı küçük kız masanın en ucundaydı ve ara sıra gözlerinin bana kaydığını fark ediyordum. Hayatımın en güzel yemeklerinden birini yiyordum. Gerçekten kızlar bu konuda maharetliydi. Yemek boyunca çocuklar aralarında şakalaştı. Oldukça barışçıl ve neşeli

bir ortam vardı. Çocukların mutlu oldukları yüzlerinden anlaşılıyordu. Ara sıra etrafındaki çocukları kontrol eden James'e baktım. İfadesinde her zaman rastlamadığım bir huzur vardı. Masanın altından elini sıktım. Bana gülümsediğinde dünyanın daha aydınlık olduğunu hissettim. James bir kez daha tüm bildiklerimi yanlış çıkarıyordu. Ne acımasızdı, ne de bencil.

O an tekrar emin oldum. İçimde bir yerde bu güzel kalpli adama ait bir parça vardı. Sadece nerede olduğunu bilmiyordum.

Tesisten ayrılmadan önce James, Tom ile görüşmesi gerektiğini söyledi. Benim de gelebileceğimi belirtti ancak ben çocukların yanında kalmak istedim. Ayrıca henüz göremediğim şelaleyi görmek istiyordum. Bahçeye çıktığımda Luna ve Sandy'den eser yoktu. Suyun sesini takip edip evin arkasına doğru ilerledim. Ev gerçekten bir şelalenin yamacındaydı. Çocukları korumak adına yamacın etrafına şeffaf bir çit örülmüştü. Bu eşsiz manzaraya bakıp iç çektim. James'in dediği gibi, artık kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bir süre sonra yanımda bir kıpırtı fark edince arkamı döndüm. Amy rüzgârda uçuşan beyaz elbisesiyle hemen arkamda duruyordu.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Ciddi bir ifadeyle yüzüme baktığını görünce elimi uzattım. Tereddütle bana karşılık verdi.

"Elbiselerimiz benziyor," dedi kısık bir sesle.

"Evet, ben de fark ettim," dedim. "Ama bence seninki çok daha güzel."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi anında ciddiyete bürünerek.

"Elbette," deyip elini tuttum. Ona doğru eğilip cesaretlendirmek istedim.

"Sende yanlış olan bir şeyler var." Ses tonu iyice kısılmıştı.

Doğru duyabilmek için ona daha çok yaklaştım. "Ne demek istiyorsun anlamadım, tatlım," dedim nazikçe.

"Kalbinin bir kısmı kapalı gibi," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sanki gerçekte başka biri gibisin. Konuşmaların ve ifadelerin asıl seni gizliyor."

Kaşlarım havalandı. İfade okumakta uzman olan bu küçük kız, içimde kopan kasırgaları nasıl tahmin edebiliyordu?

Cevap vermek, daha fazlasını sormak için düşünmeye çalıştım ancak o, "Gitmem lazım," deyip koşarak uzaklaştı. Arkasında düşünceli bir ben bırakmıştı.

Birkaç dakika daha kafam karışık bir şekilde şelaleyi izledim.

James yanıma geldiğinde, kafamın içinde dönen sorulara gömülmüştüm.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi bana iyice yaklaşarak.

Sorusunu göz ardı ettim ve gözlerimi tamamen ona sabitledim. "James," dedim. "Biz neyiz?"

Gözlerini kısınca daha açık olmaya çalıştım.

"Aramızdaki bu şey ne?" diye sordum. Ona yaklaşıp yanağına dokundum. Bu hareketle içim titredi. Harelerindeki renkler öylesine canlıydı ki... "Sana dokunmak nasıl bu kadar doğru hissettiriyor?" dedim çaresiz bir tonla. Sonra ondan uzaklaşıp kollarımı kendime doladım. "Neyiz biz? Benden hoşlanıyor musun, senden hoşlanıyor muyum? Ne yaşıyoruz?" dedim nefes alamıyormuş gibi.

Sonra tekrar ona yaklaştım.

"Kaçırdığım bir şeyler var biliyorum." Gözlerim neredeyse dolmuştu. "Neden yarım hissediyorum? Neden karanlıkta hissediyorum? Anlat bana James, lütfen!" diye yalvardım sonunda pes ederek.

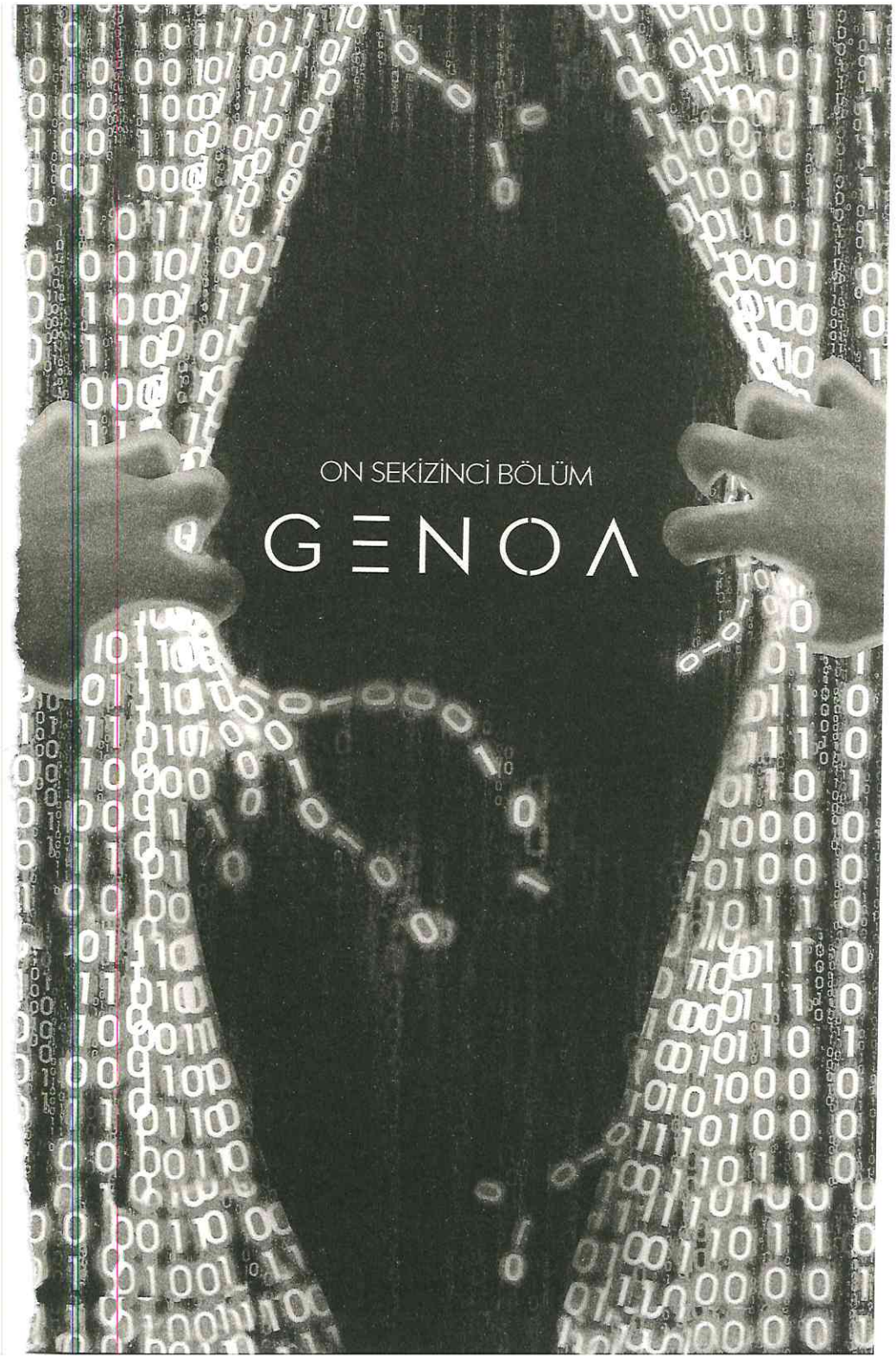
James vakit kaybetmeden kollarını bana doladı. Beni biraz göğsünde dinlendirdikten sonra yüzümü avuçları arasına aldı.

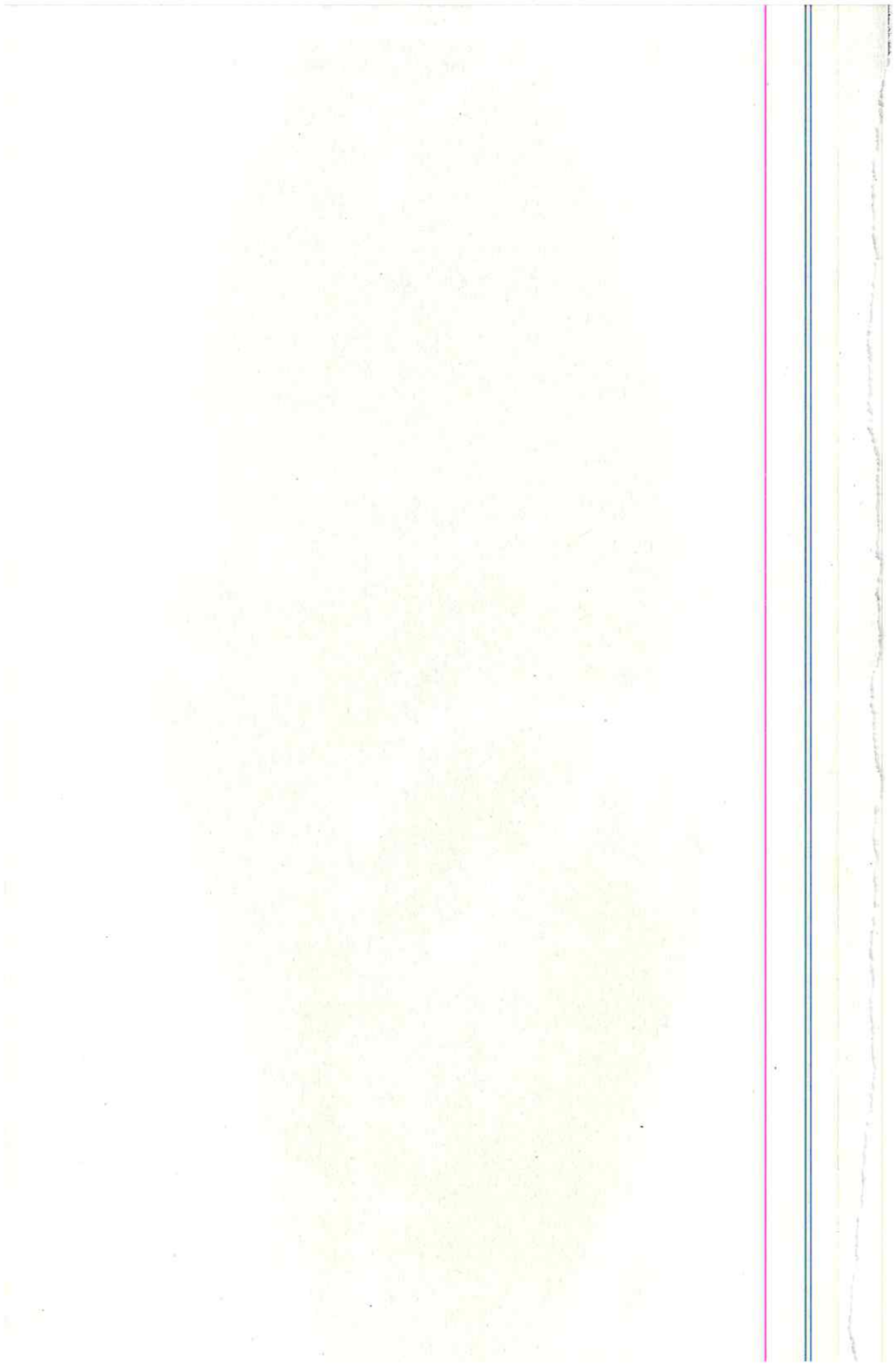
"Bana güvendiğini söyledin," dedi bir önceki geceyi hatırlatarak. Gözümden süzülen yaşları parmak uçlarıyla sildi.

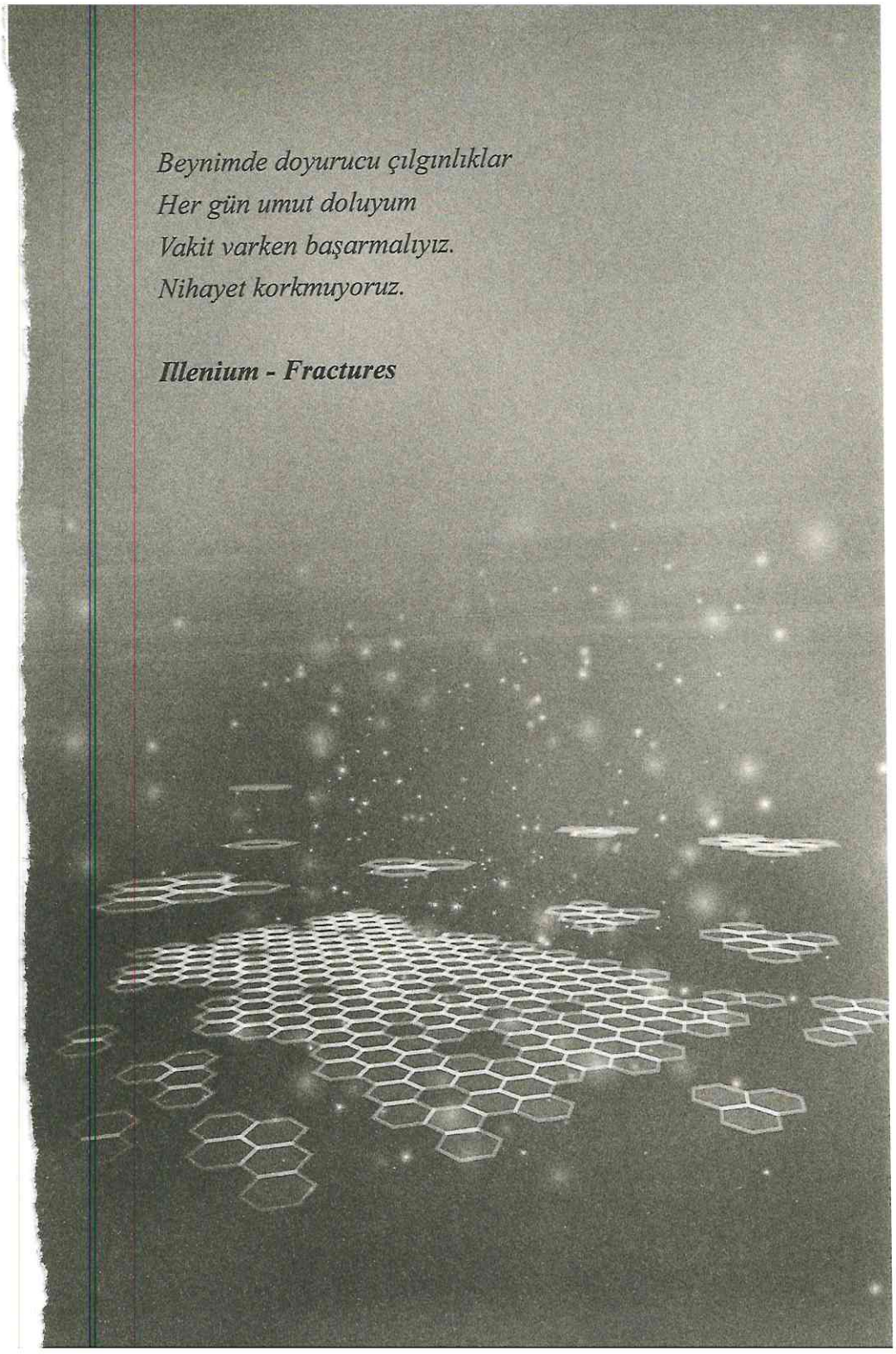
Burnumu çekerek başımı hafifçe salladım.

"O zaman birbirimize ait olduğumuzu bilmen yeter," dedi kısık bir sesle.

Sonra beni öptü. Bu, kalbimin ritmini değiştiren, dünyanın merkezindeymişim gibi hissettiren bir öpücüktü. En önemlisi de aitlik taşıyordu. Amy'nin dediği doğruysa, kalbimin yarısı kayıpsa bile, geriye kalan kısmı çoktan onunla dolmuştu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
GENOA

Beynimde doyurucu çılgınlıklar
Her gün umut doluyum
Vakit varken başarmalıyız.
Nihayet korkmuyoruz.
Illenium - Fractures

Toplantı odasındaydık. Henüz James gelmemiş ancak sabahın üçünde hepimizi acil bir duyuru ile çağırmıştı. Jenny'nin anonsu odamda yankılandığında ilk düşündüğüm nerede olduğumdu. Sonra geç saatte James'le Faroe Adası'ndan döndüğümüzü hatırladım. Sadece iki saattir uyuyordum. Hızla üstümü değiştirip kırmızı odaya ilerledim. Odaya ilk gidenlerden biri bendim. Elbette Elizabeth benden önce gelmişti. Yüzünde her zamanki ukala ifadeyi görmeyi bekledim ancak daha çok savunmasız bir halde olduğunu görünce kaşlarım havalandı.

"Selam," deyiverdim bir anda. Neden onunla konuşmaya çalıştığımı ben de bilmiyordum.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Selam," dedi çok da kendinden emin olmayan bir sesle.

Elizabeth'ten beklenmeyecek bu tavır karşısında daha çok şaşırdım.

"Sen iyi misin, Elizabeth?" dedim dayanamayarak. "Yani beni görmezden gelmen ya da ukalaca bir cevap vermen gerekmiyor muydu?"

Elini *boş ver* der gibi havada sallayarak önüne döndü.

"İşte!" dedim. "Tam da bundan bahsediyordum."

Gözlerini devirip tekrar bana döndü. "James sana nasıl katlanıyor gerçekten merak ediyorum. Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?"

Güldüm. "Katlanmak zorunda olduğunu kim söyledi?"

Başını inanamıyormuş gibi salladı. "Sen tam bir aptalsın."

"Hah!" dedim alayla. "En azından senin gibi burnunun ucunu göremeyen bir şıllık değilim."

Elizabeth'in ukala dudakları ardına kadar açıldı. İnşallah beni dövmeye filan kalkmazdı. Dilimin ayarını tutturamadığım zamanlar oluyordu ama bu açık ara en kötüsüydü.

Ağzını kapattığında ondan hiç beklemediğim bir şey yaparak gülümsedi.

"Neye gülüyorsun?" dedim temkinle.

"Küçük çaylak büyümüş," dedi. "Sonunda tırnaklarını çıkardığını görmek güzel."

Elizabeth'in dostça öneriler vereceğini kim tahmin edebilirdi?

Ekip liderimiz James sonunda Brad'le beraber kırmızı odaya girince, bir süredir esneyen Mike hemen doğruldu. Mike bazı zamanlar şapşal gibi davransa da, söz konusu görevler olduğunda tam bir profesyonel havasına giriyordu.

James baştan aşağıya siyahlara bürünmüştü. Göz altlarında normalde fark edilmeyecek morartılar oluşmuştu. Artık çehresinin her santimini ezbere bildiğimden aradaki farkı görebiliyordum. Bir görev için şimdiden hazır gibiydi. Hiç vakit kaybetmeden söze başladı.

"Normal koşullarda göreve 24 saat içinde çıkmayı planlıyorduk. Ancak elimize bir fırsat geçti. Brad kısa bir süre önce aradığımız dosya ismine ulaştı."

Ekranda Brad'in daha önce gösterdiği piramit ile içindeki çekirdek belirdi. Bu sefer çekirdeğin içinde bir isim vardı.

'GENOA'

Ekran ikiye ayrıldı ve sol tarafta bir bina görseli belirdi.

"Bu, Jun Nish'in laboratuvarının bulunduğu tesis. Singapur'da oldukça gözde bir lokasyonda bulunuyor. İlk iki katı konferans ve seminerler için kullanılıyor. Jenny laboratuvar planlarına geçer misin?"

Ekran tamamen kat planıyla kaplanınca hepimiz dikkat kesildik.

"Bina toplam 19 kattan oluşuyor. 2. ve 10. katlar arasında, ilaç projelerinin yürütüldüğü laboratuvarlar var. 11. ve 19. katlar arasında ise doku ve gen teknolojisi geliştirmeleri için çalışıyorlar. GENOA projesinin 16. katta olduğunu tahmin ediyoruz."

Ekranda 16. katın planı belirdi.

"Katta bir malzeme, bir de personel girişi var. Biz malzeme girişini kullanacağız. Asıl problem, Nish'in takıntılı bir şekilde on dakikada bir güvenlik kontrolü yapması."

"Nasıl yani?" dedi Elizabeth. "Zaten kamera ile izlenmiyor mu? Neden ek güvenliğe ihtiyaç duyuyorlar?"

"Hayır," diye cevapladı James. "O laboratuvarda her ne oluyorsa, tüm katlarda kamera sistemi olmasına rağmen orada yok. Demek ki kamerayla kayda alınmayı riske edemeyecek kadar önemli bir buluşun peşindeler."

"Hımm..." dedi Mike. "Peki, güvenliği nasıl sağlıyorlar?"

"On dakikada bir devreye giren lazer sistemi var. Geliştirme laboratuvarı dışındaki bölümler bu sistemle yönetiliyor. Personelin orada on dakikadan fazla durması yasak. Bu da, database'lerinin on bir dakikada kopyalanabileceği anlamına geliyor. Bu yüzden sınır on dakika olmalı."

"Lanet olsun!" dedi Mike. "Yine mi lazerler? Bir görevden de kıçımızı yakmadan kurtulamayacak mıyız?"

Elimde olmadan kıkırdayınca herkes dönüp bana baktı. Hemen boğazımı temizleyip ekrana döndüm. James'in bir kaşı havalandı ancak o da hızla toparlanıp anlatmaya devam etti.

"Yarım saat içinde yola çıkıyoruz. Sabah dokuz itibariyle Jun Nish'in tesislerinde bir konferans düzenleniyor. Onun da katılımı bekleniyor. Ben ve Sofia bu konferansa katılacağız. Amacımız Jun Nish'i oyalayıp, lazer sistemi devre dışı kaldığında tekrar harekete geçirmemesini sağlamak."

"Bunu nasıl yapacağız?" dedi Sofia. "Eğer tüm kontrol ondaysa, koruma ordusuyla dolaşıyor olmalı."

"Mesleki merak," diye yanıtladı James. "Ona ilgisini çekecek bir şeyler sunmamız lazım. Bu konuda yardımcı olabileceğini umuyorum, Sofia."

"Tabii," dedi Sofia tatlı bir sesle.

"Beren ve Elizabeth laboratuvara girerken, biz de Nish'le ilgileniyor olacağız. Mike, sen uzaktan izleyeceksin. Brad, sen de mahzende kalıp kontrolü sağlayacaksın."

Hepimiz kafa salladık ancak benim aklımda sorular dolanmaya başlamıştı. Elizabeth'le nasıl çalışacaktım? Hem de yanımda James olmadan. Derin bir nefes aldım. Tedirginliğim belli olmasın diye odadan en son ayrılan ben oldum. James'le konuşma fırsatı yakalayacağımı düşünmüştüm ancak Brad'le planın son halini konuşuyorlardı. Doğruca odama gidip hazırlanmaya başladım.

Hangara ulaşınca ilk defa ekip uçağına bineceğimizi anladım. Bu uçak James'in daha önce kullandıklarına göre oldukça büyüktü. İçinde görev için gerekli ekipmanın olduğu bir bölme de bulunuyordu.

Pilot koltuğuna doğru ilerleyen Mike, şaşırdığımı fark edince bana göz kırptı.

"Birileri yolculuk boyunca yanında olmak istiyor anlaşılan," diye fısıldadı yanımdan geçerken. Ben cevap veremeden koltuğuna yerleşince sadece gözlerimi devirdim.

Elizabeth, Mike ile beraber kokpitte yer aldı. Sofia ile arkaya yerleşip kemerlerimizi taktık. Onun üzerinde şık bir takım elbise varken, ben kot pantolon ve bluz giyiyordum. Aynı otele kayıt yaptıracaktık ancak onlar konferans için gelmişken, Elizabeth'le ben iki yakın arkadaş hafta sonu kaçamağı yapıyormuş gibi davranacaktık.

Yanımdaki koltuk boştu. Birkaç saniye sonra uçağın merdiveninde yabancı bir figür belirdi. 3 numara kesilmiş saçları, kemikli yüz hatları, siyah çerçeveli gözlüğü ve koyu mavi takımıyla yakışıklı bir adam uçağa girip yanıma yerleşti. Ben ağzım açık ona bakarken, Sofia gülümsedi.

"Güzel kılık."

James, Sofia'ya sadece başıyla selam verip bana dönünce bir an ne tepki vereceğimi şaşırdım. Onu ne zaman başka bir beden

içinde görsem oldukça garip hissediyordum. Hafif bir rahatsızlık dürtüsüyle ben de ona döndüm.

"İyi misin?" diye sordu kısık sesle. Bu soru sanki *Göreve hazır mısın?* demekle eş değerdi.

"Hı hı!" dedim hâlâ şaşkın bir halde.

Hiç değişmeyen lacivert gözleri dikkatle beni inceliyordu. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Beni böyle gördüğünde şaşkınlığını üzerinden atamamanı seviyorum," dedi yine kısık sesle.

Ses tonunda hafif bir değişim olsa da, yine de James gibi hissettiriyordu. Gülümsemeden edemedim. Ayrıca bu beden oldukça yakışıklıydı. Yani olabildiğince. *Acaba hiç çirkin bedeni var mı?* diye düşündüm ister istemez.

Mike yumuşak bir şekilde uçağı havalandırdı. Kalkıştan sonra pilot anonsuyla, "Hey! Muhteşem kaptanınız Mike konuşuyor. Arkada iyi misiniz, millet?" diye seslendi.

Sofia ile ben güldük. James ise değişmeyen ifadesizliği ile elindeki tablette bir şey inceliyordu.

"Neye bakıyorsun?" dedim tableti göstererek.

"Bugünkü konferans takvimi ve Nish'in konuşma konusuna," dedi dikkatini bana vererek. Ardından sırtımın arkasından elini uzatıp kimse fark etmeden kolumu okşadı. "İyi olacaksın, sakın korkma," dedi fısıltıyla.

Bunu söylemesine o kadar ihtiyacım vardı ki, içten bir nefes aldım. İlk defa ondan ayrı bir görevim olacaktı ve elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum. Partnerim Mike ya da Sofia olsaydı belki daha kolay olurdu ancak Elizabeth'ten bahsediyorduk. Umarım görevden sağ çıkabilirdim.

Uçak iniş yapana kadar James benimle temasını kesmedi. İndikten sonra iki ayrı araba ile otele gittik. Elizabeth'le kol kola girip mini valizlerimizi arkamızdan çekerken dünyanın en garip insanı gibi hissediyordum. Elizabeth rolünü öylesine iyi oynuyor, o kadar sıcak davranıyordu ki bana, arada afallıyordum. Nihayet resepsiyona vardığımızda benim yerime o konuştu.

"805 numaralı oda anahtarını rica ediyoruz," dedi kimlik bile çıkarmadan. "Rezerve için daha önce aramıştım."

Resepsiyondaki adamın kaşları havalandı ancak hemen gülümseyip şaşkınlığını gizledi. "Elbette, hanımefendi." Arkasını döndü ve özel kasa gibi bir yerden anahtar çıkarıp bize uzattı. "Buyurun. Valizlerinize eşlik etmemizi ister misiniz?"

"Gerek yok, mersi," dedi Elizabeth.

Asansörden inene kadar soru sormadım. İndikten sonra odaya ulaşmak için koridorda uzun süre yürüdük. Tam soru sormaya başlayacaktım ki, Elizabeth bir kapının önünde durdu. Önce anahtarı okuttu, sonra da avuç içini kapıya dayadı. Ağzımı açtığımı görünce, parmaklarını dudaklarına götürüp *sus* işareti yaptı. O sırada açılan kapı yeterli bir cevaptı. Valizlerimizi çekip içeriye girdik. Girdiğimiz mekânın normal bir otel odası olmadığını anlamam için etrafa göz gezdirmeme bile gerek yoktu. İçeriye adım attığımız an Jenny bizi karşıladı.

"Hoş geldiniz Bayan Soydan, Bayan Fort."

Gülümsedim. "Hoş bulduk, Jenny. Nasılsın? Burada da mı aktifsin?"

Sorum üzerine Elizabeth göz devirdi. O görmeden arkasından dil çıkardım. Kasıntının tekiydi.

"Evet, Bayan Soydan. Birlik'in tüm büyük merkezlerinde aktifim."

Demek burası Birlik merkezlerinden biriydi. Neden bu oteli seçtiğimizi şimdi anlamıştım. Elizabeth vakit kaybetmeden valizlerimizi açtı ve giyinmeye başladı. Karşımda rahatça soyunduğunu görünce gözlerim büyüdü. Demek Birlik üyeleri soyunma odası diye bir şey bilmiyordu. Eh, en azından karşımdaki bir kadın olduğu için ben de soyunup siyah kıyafetler içine girdim. Bütün vücudumuz kemerlerle kaplıydı. Sanırım bir yerlerden atlayacak ya da iple kayacaktık. Çatı katından gireceğimiz düşünülürse bu muhtemeldi. Midem gerginlikle kasılınca derin bir nefes aldım. James ile onca eğitimden geçmiştim. Bunu başarabilirdim.

Siyah tulumun ceplerine bayıltıcı şok tabancası, elektro zincir kapsülü ve lazer zincirini koyduk. Ardından Elizabeth saatine baktı. "9:30. Nish konuşmasını yapıyor olmalı. Konuşma

saat 10:00'da bitecek. Bu andan itibaren James ve Sofia'nın onu 15 dakika boyunca oyalaması gerekiyor. 9:55'te çatıda, 9:59'da 16. katta olmalıyız."

Hazırım dercesine doğruldum.

Birkaç dakika sonra otelin arka kapısında bekleyen zırhlı bir araçtaydık. Elizabeth tahmin ettiğimin aksine oldukça açıklayıcı ve iş birlikçi davranıyordu. James bile çoğu zaman bu kadar çok detaydan bahsetmiyordu. Nish'in binasının hemen yanındaki binanın otoparkına girdik. Yangın merdiveni kameralarını devre dışı bıraktıktan sonra merdivenleri tırmanmaya başladık. 15. kata çıktığımızda çoktan nefesim tıkanmıştı. Elizabeth de yorulmuştu ancak asla dile getirmedi. En azından herkes Lacivert kadar yenilmez değil diye kendimi avuttum. 22. kata, yani çatıya ulaştığımızda ciğerim ağzımdan çıkacaktı. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Vücudumun her yerinden ter damlıyordu.

"Kıyafet teri birkaç dakikada emer," dedi Elizabeth ne düşündüğümü anlamış gibi. "Birazdan daha iyi hissedersin."

Hızlıca çatının bir kısmını illüzyon kapsülüyle gizledikten sonra bizi görünmez hale getirdi. Karşı çatıya geçmek için araya şeffaf bir ip gerdiğinde yutkundum. Elizabeth hiç vakit kaybetmeden kemerini ipe taktı ve karşı çatıya ilerledi. Benim de arkasından gitmem gerekiyordu. Tekrar yutkundum. Bu onlar için bebek oyuncağıydı. Daha önce bunu yapmıştım, tekrar yapabilirdim. Aşağıya bakmadan kemerimi taktım ve kalbim ağzımda atarken, dua ederek kendimi boşluğa bıraktım. Çığlık atmamak için ağzımı elimle kapatarak karşı çatıya ulaştım. Aslında o kadar hızlıydım ki, birkaç saniye içinde kendimi çatıda bulmuştum. Sonunda ayaklarım zemine bastığında ellerimin titremesini Elizabeth'e göstermemeye çalışarak kemerimi çözdüm. Elizabeth başıyla çatı girişini işaret etti. Kapıya bir şifre kırıcı koyup beklemeye başladı.

"9:52. Üç dakika sonra harekete geçiyoruz."

"Tamam," dedim kendimden emin bir sesle.

Şifre kırıcı çalışıp kapı açıldığında maskelerimizi takıp içeri girdik. Plan hava boşluğundan geçerek 16. kattaki malzeme boşluğuna ulaşmaktı. Elizabeth önden geçerek lazerle hava borusunun kata açılan kısımlarını kesti. Böylece her kattaki malzeme odalarına inerek, hızlı hareket edebildik. Ben arkada elimdeki minik tabletle herhangi bir hareketlilik var mı diye kontrol ediyor, odaların güvenliğinden emin oluyordum. Sonunda 16. kata geldiğimizde, Elizabeth saatine baktı, ardından James ile haberleşti.

"Giriyoruz."

Koridorda eğilerek koştuk. Plana göre soldaki beşinci kapı GENOA geliştirmelerinin olduğu laboratuvara açılıyordu. Öylesine profesyonel ilerliyorduk ki, ilk defa kendimi bir filmin sahnesinde ve o sahneye ait hissettim.

Kapıya ulaştığımızda tekrar şifre kırıcıyı aktif hale getirdik. Saniyeler içinde kısık bir klik sesi geldi. Odaya girdik. Artık zamanla yarışıyorduk.

James'in kat planında gösterdiği ana bilgisayar odanın sonunda bulunuyordu. Laboratuvar onlarca kapsülle kaplıydı. Kapsüllerin üstünde kod numaraları yazılıydı ve pencere kısımları kapalıydı. Ben ana bilgisayara doğru koşarken, Elizabeth kapsüllerden birinin penceresindeki perdeyi kaldırdı. Ardından bir küfür savurdu. Elizabeth'ten o sözleri duyunca ilgiyle ona döndüm.

"Ne oldu?"

"Lanet olsun!" dedi öfkeyle. "Çoktan klonlamaya başlamışlar. Az önceki kapsülde Çin bakanlarından birinin klonu vardı."

Gözlerim verdiği haberle büyüdü. İşler düşündüğümüzden daha da korkunç hale gelmişti.

Ana bilgisayara ulaştığımda, "9 dakika 45 saniye," dedi Elizabeth. Ellerimin titrememesi gerekiyordu. Tulumun cebinden bağlantı cihazını çıkarıp bilgisayara taktım. Ekranda uyarı yazısı çıktığı anda bağlantı aktive oldu. Jenny sakin bir sesle konuştu. "Bağlantı sağlandı, uyarı alarmı devre dışı bırakıldı."

"Harikasın, Jenny. Tüm datayı çekip, sonrasında silmeni istiyorum. Ayrıca online ya da offline yedeklerinin de hepsine ulaşıp ortadan kaldırabilir misin?"

"İşleme başlanıyor," dedi Jenny. "Yükleme bitimine 11 dakika 49 saniye."

"James haklıymış," dedim. "Kopyalama işlemi on dakikadan fazla sürüyor."

Elizabeth kafa salladı. Ancak başka bir şey düşünüyor gibiydi.

"Aklında ne var?" diye sordum.

"Klonları imha etmemiz gerekiyor."

Etrafıma baktım, en az yüz adet kapsül vardı. "Vaktimiz yok," dedim.

Elizabeth başını olumsuz anlamda salladı. "Bak, bu görev için iki senedir uğraşıyoruz ve sonuna geldik. Bu kapsülleri yok etmezsek, teknolojinin kopyalanmayacağı garantisi yok."

O an anladım. Elizabeth dönmeme seçeneğini de değerlendiriyordu. Yapabilir miydim? Dünya uğruna hayatımı feda edebilir miydim? Böyle sorunca çok aptalca geliyordu ancak bir intihar görevinden bahsediyorduk. Düşünmek için fazla vaktim yoktu.

"Tamam," dedim Elizabeth'e. "Nasıl yapacağız?"

Kapsüllerin altındaki kırmızı kolu gösterdi. "Bu kolu indir yeter."

Hızlıca kapsülleri paylaştık. "Jenny, lütfen arkamızı kolla, bize yaklaşan bir hareketlilik olursa bildir," dedim.

Jenny "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

"Arkamızı kolla mı dedin?" dedi Elizabeth. Ardından güldü. "Çok fazla Hollywood filmi izliyorsun."

"Daha havalı bir cümle biliyorsan, bir dahaki sefere sen komut ver."

Laboratuvarın içinde Elizabeth'le koşmaya başladık. Yaklaşık yedi dakikamız kalmıştı ve tüm kapsülleri devre dışı bırakmak zorundaydık. Nefes nefese bir köşeden bir köşeye koşuyor, bütün kopyaları ortadan kaldırmaya çalışıyorduk.

"Dört dakika," dedi Jenny. "Batı koridorunda buraya doğru hareketlenme var."

"Lanet olsun! Beren, sen devam et, kontrol ediyorum."

Elizabeth gözden kaybolurken daha hızlı koşmaya ve buradan kurtulabilmek için dua etmeye başladım.

~

Jun Nish konuşmasını yaptıktan sonra salonda güçlü bir alkış kopmuş ve kırklı yaşlarının başında olan kadın sahneden inerken, onunla konuşmak isteyenler sıraya girmişti. Nish'in üzerinde gri renkte bir takım elbise vardı. Koyu renk saçlarını arkada minik bir topuz ile toplamıştı. Platformdan inerken üç iriyarı koruması da peşinden geliyordu. James ve Sofia da ayakta, onunla konuşmayı bekleyenler arasındaydılar. İki dakika sonra lazer güvenliğinin devreye girmediği anlaşılacaktı. Nish müdahale edemeden onu durdurmaları gerekiyordu. James, Sofia'yı yönlendirerek kalabalığın içinden sıyrıldı ve Nish'e ulaştı. Bir dakikaları kalmıştı.

"Merhaba," diye yumuşak bir giriş yaptı James. "Ben John Hopkins Üniversitesi'nden Doktor Ted Falcon. İnternet üzerinden yazışmıştık."

"Ah evet," dedi Nish. "Nasılsınız, doktor? Sizi burada gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler," dedi James. "Konuşmanızı hayranlıkla izledik." James saatine baktı. 30 saniye kalmıştı. "Meslektaşım Hailey Balmore ile tanışın. Sizin büyük hayranınız."

Nish, Sofia'ya elini uzattı. Sofia kibar bir sesle "Merhaba," dedi. "Sizinle tanışmak büyük zevk."

"O zevk bana ait," dedi Nish.

10 saniye kalmıştı. James, Sofia'ya baktı. Artık konuya girmesi gerekiyordu ancak Sofia susuyordu. James gerildiğini hissetti. Aynı saniye Nish'in çağrı cihazı acı bir sesle ötmeye başladı. Nish sakin bir hareketle cihazı kontrol etti ancak her ne gördüyse yüz ifadesi ciddi anlamda değişmişti. "Çok özür dilerim," dedi izin isteyerek. "Görünüşe bakılırsa acil bir durum için çağrılıyorum."

James *sorun değil* der gibi elini salladı. Tam o sırada Nish'in cihazına çarparak yere düşmesini sağladı. "Çok affedersiniz!" dedi yerde kırılan cihaza bakarak. Eğilip almaya kalktığında

korumalar devreye girdi. Nish burnundan bir nefes aldı. "Sorun değil. Her ne oluyorsa sanırım yukarıya çıkıp daha yakından ilgilenebilirim."

Korumalarına işaret verdi. Ancak James gitmelerine izin vermeyerek onları tekrar durdurdu. "Profesör, gerçekten çok üzgünüm. Buraya sizi etkilemeye gelmiştim ancak yaptığım sakarlığa bakın. Lütfen telafi etmemin bir yolu var mı söyleyin."

Nish'in sabrı taşmış gibiydi. "Bir dahakine daha dikkatli olursanız sorun ortadan kalkar, doktor. Şimdi izninizle."

Nish salondan çıkarken Sofia saatine baktı. "Onlara üç dakika kazandırdın," dedi. "Umarım başarırlar."

James, Sofia'ya imalı bir şekilde gülümsedi. Ardından salon dışına kadar ona kibarca eşlik etti. Kapıdan çıktıklarında Sofia'nın kolundan tutarak adeta gürledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Sofia? Dikkat dağıtman gerekiyordu! Neden plana uymadın?"

Sofia üzgün bir şekilde başını salladı. "Biliyorum, haklısın. Üzgünüm, James." James'in koluna dokundu. "Orada bana ne oldu bilmiyorum. Tüm gece Nish'in ilgisini çekecek bir konuşma üzerine çalıştım ama o an..." Elini yüzüne kapadı. "Gerçekten bana ne oldu bir fikrim yok. Hâlâ kâbuslar görmeye devam ediyorum ve..."

James, Sofia'yı daha fazla dinlemeyip sözünü kesti. "Tamam, Sofia! Bunu daha sonra konuşacağız."

~

Son iki kapsüle geldiğimde Elizabeth birini alarak yardıma yetişti. Nefes nefese görünüyordu. Belli ki birilerini haklamıştı.

"Lazer sistemi devre dışı olduğu için güvenlik ekipleri katı doldurana kadar 30 saniyemiz var."

Hızla ana bilgisayara koştum. Aynı anda Jenny "Yükleme tamamlandı, tüm kopyalar imha edildi!" dedi. Rahat bir nefes alıp bağlantıyı çıkardım. Tam 12 dakikadır oradaydık.

Elizabeth'le beraber laboratuvardan adeta uçarak çıktık. Kulaklığımda James'in sesini duyduğumda neredeyse ağlayacaktım. Ortak frekanstan ikimize birden direktif veriyordu.

"Doğu yönünde ilerleyin, ilk kapıdan girin. Batıdan gelen on kişilik ekip var, bu şekilde onları atlamış olacaksınız."

İyi de doğu neresiydi hiçbir fikrim yoktu. Türklerin bu durumlarda sağ ya da sol demeyi tercih ettiğini bir ara James'e söylemeliydim. Elizabeth'i takip ederek doğu yönünü kavramış bulundum. İlk kapıdan girdik. James konuşmaya ve bizi yönlendirmeye devam ediyordu. Malzeme odasına varıp, gelirken kullandığımız yola ulaşmamız gerekiyordu. Derken rahatsız edici bir ses duyuldu. Tüm binada cızırtı gibi yankılanan ses yüzünden kulaklarımızı kapadık.

"Sinyal bozucu," diye fısıldadı Elizabeth. Ardından iletişim cihazına dokundu. Cevap yoktu. James'in sesi kaybolmuştu.

Korkuyla yutkundum. "Malzeme odasına az kaldı," dedim daha çok kendimi sakinleştirmek ister gibi. Gerçekten de bir koridor sonra oradaydık.

"Çok geç," dedi Elizabeth. "Çoktan koridoru ve çatıyı kuşatmışlar. Oraya ulaşmamız imkânsız."

İçim çaresizlikle doldu. "Peki, ne yapacağız?"

"Bizi bulmayı ummadıkları bir yerde saklanıp destek bekleyeceğiz," dedi.

Bunu nasıl yapacağımızı sormaya cesaret edemedim. Tek istediğim oradan çıkıp James'e sarılmaktı.

Malzeme deposuna inen koridoru es geçip asansörlere yöneldik. Asansöre binmemizi beklemeseler de orada olduğumuzu anlamaları uzun sürmezdi. Metal kapıların önünde duran iki güvenliği haklamamız uzun sürmedi. Ancak bu adamların profesyonel olmadıkları belliydi ve peşimizde olan ekiplerin çok daha eğitimli olduklarına emindim.

Asansörü beklerken koridorda bağırışlar yükseldi. Asansörün 4. kattan gelmesini bekliyorduk ve biz 16. kattaydık. "Haydi," diye mırıldandım. Sanki bir faydası olacakmış gibi tuşlara basmaya devam ettim. Elizabeth tetikteydi. Seslere kulak kesilmişti. Beş asker karşımıza çıkıp silahlarını çektiğinde asansör daha 8. kattaydı. Allah kahretsin!

Elizabeth benden önce atıldı. En öndeki adama bir tekme savurarak silahının elinden düşmesini sağladı. Diğerleri ateş etmeye başlayınca yere yatıp yuvarlandım. Bana en yakın olan adama doğru sürünüp bileğine şok tabancısıyla vurdum. Anında bayıldı. Silahı da gürültüyle yere düştü. Elizabeth çoktan üçüncü askerle dövüşmeye başlamıştı. Yerde yatan üç adama baktım. Sonuncu asker bir anda gözden kaybolmuştu. Ardından boynumda bir yanma hissettim. "Kıpırdama!" dedi İngilizce. Olduğum yerde kaldım. O sırada asansörün kapısı açıldı ve içinden başka bir asker çıktı. Elizabeth hızlı davranarak, adam silahını çekemeden onu bayılttı.

Şimdi asansörün girişinde duran Elizabeth ve kafama dayalı bir silahla baş başaydım.

"Silahını indir!" dedi adam Elizabeth'e. "Ve asansörü terk et."

Elizabeth bana baktı. "Git," dedim hiç tereddüt etmeden. Görünüşe bakılırsa buradan ikimiz birden sağ çıkamayacaktık. Elizabeth homurdandı, adamın boynuma tuttuğu silah şimdi tenime daha çok batıyordu. Gözlerimi sıkıca kapadım. Beynimdeki tüm karışıklığa rağmen tek düşünebildiğim James'ti. Onu son bir kez görmek. Benim de ona ait hissettiğimi söylemek istiyordum. Birkaç saniye sonra hafif bir silah sesi yankılandı. Tek gözümü açtım. Elizabeth nişan almış bir şekilde karşımda duruyordu. Derken beni tutan adamın kolu gevşedi. Arkamı döndüm. Adamın yüzünde bir şok ifadesi vardı. Alnında da bir kurşun deliği.

"Salak herif," dedi Elizabeth. "Kendini zorla öldürttü."

Adamın cesedinden kurtulup asansöre koştum.

Asansöre bindiğimizde Elizabeth boş bir ifadeyle bana baktı. Onun da planlarının tükenmiş olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Hollywood filmlerinden edindiğim fikirlerin o an hayatımızı kurtaracağını tahmin etmezdim. Ancak denemeye değerdi. Hızlıca asansörün sıfır tuşuna bastım.

"Ne yapıyorsun?" dedi Elizabeth. "Tüm güvenlik ekibi girişte bizi bekliyordur."

"Bana güven," dedim kendimden emin bir sesle. Halbuki birazdan yapacağım şey benim standartlarımda tam bir çılgınlıktı. Asansörün aynasının önündeki demire tırmanırken Elizabeth'ten yardım istedim. Saniyeler sonra lazer kesici ile asansörün tavanında bir boşluk açmıştım. 8. kata geldiğimizde asansörü durdurmasını söyledim. Asansör durduğunda tüm gücümle kendimi yukarı çekerek asansör boşluğuna çıktım. Aman Allah'ım! Kablolar ve tüm bu sonsuz gibi görünen delik korkutucuydu. Ancak korkma lüksüm yoktu. Duvardaki kablolara sıkıca tutunup kendimi tavandan sarkıttım. "Elizabeth, kolumu tut ve asansörü tekrar çalıştır." Elizabeth anında ne planladığımı anladı. Kolumu kavradı ve vücudunun bir kısmını tavandan çıkarıp, bacaklarıyla tuşlara uzandı. Parmak ucuyla asansörü tekrar çalıştırdığında onu hızla kendime doğru çekerek, ikimizin de kablolara tutunmasını sağladım.

Kablolara tutunarak hızla bir üst kattaki asansör kapısına ulaştık. Elizabeth yorulduğumu fark etmiş olacak ki, metal kapıyı bu kez o eritti. Açtığımız küçük boşluktan katı kontrol ettik. Koridor boş görünüyordu.

"Atık odası," dedi Elizabeth. Çoktan kolundaki saati kullanarak simülasyon haritayı ortaya çıkarmıştı. Bana odanın yerini gösterdi. Başımı salladım. Yönümüzü belirleyip koşmaya başladık. Asansörde yaptığımız şaşırtmacadan ötürü henüz bu katta güvenlikler alarma geçmemişti. Ancak atık odasına girerken koridordan yükselen sesleri duyduk. Hızla kilitli kapıyı açarak içeri atladık. Atık odasının kokusu berbattı. Bir sürü varil yan yana dizilmiş, üzerlerinde ne kadar ölümcül olduklarını belirten işaretler konulmuştu.

"Harika!" dedim. "Şimdi de zehirlenerek öleceğiz."

Elizabeth'ten hafif bir kıkırtı çıktı. Sanırım gülmüştü. "Maskelerimiz bizi korur," dedi. Eh doğru, bir saattir yüzümüzde maskeyle dolaşıyorduk. Elizabeth tüm varilleri kontrol ettikten sonra beni çağırdı. "Buraya saklanıyoruz."

Neyse ki boş varil ikimizin de sığacağı kadar büyüktü. Ona uydum. Çok merak etmeme rağmen bizi nasıl bulacaklarını sormadım.

Aradan bir saat geçmiş olmalıydı. Sıkıntıyla saçlarımı kaşımak istedim. Maske ve bere cidden kaşındırıyordu.

"Bir şey soracağım," dedim sıkıntıdan patlamanın eşiğine gelerek. Elizabeth umarsızca bana döndü. Maskeye rağmen, güzel bir kadın olduğu siluetinden bile belli oluyordu. Az da olsa kıskandım. Bu kadını ilk gördüğümde de defileden döndüğünü sanmıştım zaten.

Elizabeth beklentiyle gözlerini devirince dar alanda kıpırdandım.

"Neden benden nefret ediyorsun merak ediyorum."

Elizabeth önce kaşlarını çattı. Ardından neşesiz bir kahkaha attı. "Sen gerçekten aptalın tekisin."

İfadem anında bozuldu. "Değilim!" dedim sertçe. "Tamam, bazen aşırı profesyonel olduğunuz için..." Bu kısmı ellerimle tırnak içinde göstermiştim. "...sizin yanınızda aptal gibi durabiliyorum. Ben sizin kadar çekirdekten gelmiyorum."

Elizabeth bir süre aklına bir şey takılmış gibi beni süzdü. Ancak sonra bakışları durgunlaştı. Her ne düşünüyorsa vazgeçmiş gibiydi.

"Aptalsın," dedi. "Etrafında olup bitenleri görmüyorsun, hiçbir zaman görmedin."

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

Bir süre doğruluğunu tartar gibi yüzüme baktı. Ardından derin bir nefes aldı. "Benim sahip olamadığım birçok şeye sahipsin, yine de değerini bilmiyorsun."

Güldüm. "Ben mi?" dedim. "Benim buraya geliş nedenimi bile bilmiyorsun."

"Sen benimkini biliyor musun?" dedi sert bir sesle. "Isolation Unity o ya da bu şekilde yüzlerce yetenekli ajanı etrafında topluyor. Çoğunun hayat hikâyesi kayıtlarda yer almaz. Ancak biz dedikoduları duyarız."

"James'inkini biliyor musun?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum. Ya da bu durumu neden deştiğimi.

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Sanırım sadece Sofia biliyor. James pek konuşkan biri sayılmaz."

İşte o an bir farkındalıkla sarsıldım. Zihnim hafifçe bulutlarını araladı. Bilgiler hızla akmaya başladı. Babasının şehit düşüşü, kardeşi Annie'nin hastalığı, annesinin çaresiz kalması... Ben biliyordum! Nasıl olduğunu bilmiyordum ancak bana anlatmıştı. Bir an o anı hayal etmeye çalıştım. Bana neden içini döktüğünü, nasıl olup da daha önceden onun kapılarını açabildiğimi anlamaya çalıştım. Artık zihnimin bu puslu hali canımı fena halde sıkmaya başlamıştı. Kaçırdığım, bilmediğim tonlarca şey varmış gibi hissediyordum. Ve tüm bunların yanında, yıllardır James'le çalışmasına rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmeyen Elizabeth'in yalnızlığına üzüldüm. Hiç düşünmeden konuşmaya başladım.

"Küçüklüğümden beri abim bana eziyet ediyordu," dedim tek nefeste. "Annem babam vardı ama bu duruma karşı seslerini çıkarmıyorlardı. Bana evlerinde söz sahibi olmayan, kendine ait yaşam hakkı olmayan bir çöp gibi davrandılar hep. Beni hırpalamalarının sonu gelmiyordu."

"Ve sen de kaçışı Birlik'te buldun."

Başımı salladım. Tam olarak doğru olmasa da, hikâyenin bir kısmını bilebilirdi.

Elizabeth bir süre sesli nefes alarak kendini dinledi. Ardından konuşmaya başladı.

"Birlik beni işe aldığında on altı yaşındaydım. Daha çocuktum ama çok şey yaşamıştım. Ailem yoktu, koruyucu ailenin yanındaydım. IQ'su oldukça yüksek ama sevgi görmeyen bir çocuktum." Derin bir nefes aldı. "Tüm bunlar sorun değildi. Okulda derslerim muhteşemdi, çünkü zekâmla herkesi alt ediyordum. Ancak on beş yaşına geldiğimde birden boyum uzadı, vücudum hızla gelişti. Lise dâhil her yerde fark edilmeye başlandım. Bu durumu koruyucu babam da fark etti."

Hızla başımı kaldırdım. Elizabeth bana değil, duvara bakıyordu.

"İlk tacizleri sözler ve imalardan oluşuyordu. Sonra dokunuşlar başladı. Kaçtım, direnmeye çalıştım. Bir sene kadar idare ettim ancak beni yalnız yakalaması an meselesiydi."

"Elizabeth," dedim yumuşakça. "Devam etmek zorunda değilsin."

Güldü. Zarif eliyle gözündeki yaşı sildi. "Bu durumu kimse bilmiyor, James bile. Şimdi gelmiş sana anlatıyor olmam çok ironik." Tekrar derin bir nefes aldı. "Bir gün koruyucu annem işten geç geldi. Genelde onun işten geldiği saatlerde okuldan dönüyordum. O gün mesaiye kalması gerekiyormuş. Yıllarca çalıştığı o işte tek bir lanet gün bile mesaiye kalmamıştı. Zaten o adamın bana yaptıklarıyla ilgili bir fikri yoktu. Söylesem de bir önemi olur muydu emin değilim. Eve girdiğimde koruyucu babam direkt üzerime saldırdı. Mutfak kapısından girmiştim. Kıyafetlerimi parçalayıp beni tezgâha yasladı. Pantolonunu çıkarmak için tek bir an duraksadı. Ama ben duraksamadım. Tezgâhın üstündeki bıçak setine uzandım ve onu tam kalbinden bıçakladım."

Söylediklerinin şokuyla dudaklarım kurudu. Derin bir nefes aldım. "Kendini korumuşsun," dedim.

"Bu ilk cinayetimdi," dedi. "Ancak kendimi mi korudum, yoksa intikam mı aldım hâlâ emin değilim. Onu omzundan ya da iç organlarından bıçaklayabilirdim."

"Düşünecek vaktin yoktu."

"Şimdi," dedi hafifçe kıpırdanarak. "Bir adamın hayatına son vermeden önce her anlamda düşünmeyi öğrendim. Onu yaralamak, sakat bırakmak ya da etkisiz hale getirmek için tam olarak hangi dokusunu hedef alacağımı biliyorum."

"Ama hâlâ bu anıdan emin olamıyorsun," diye tamamladım sözlerini.

"Evet," dedi.

Biraz daha ona yanaşıp elinin üzerine dokundum. "Üzgünüm, Elizabeth. Keşke bunları yaşamamış olsaydın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Ardından hemen silkelendi. "Bu söylediklerim burada kalacak. Tek bir kişiden bile duyarsam,

James'in bana ne yapacağını umursamaz, o güzel saçlarını tek tek yerinden sökerim."

Sırıttım. "Demek saçlarımı güzel buluyorsun?"

"Ahh!" diyerek göz devirdi. "Bu görevi verdiği için James bana ciddi derecede borçlandı."

❁

Yaklaşık üç saat geçmişti. Bir süre sonra uyuklamaya başlamıştım ancak savunmasız da görünmek istemiyordum.

"Bence atık diye geri dönüşüme yollanmadan buradan çıkalım," dedim Elizabeth'e.

O sırada varilin kapağı açıldı. James hâlâ görev için kullandığı bedenindeydi ve beyaz bir önlük giymişti. Bana baktı, gülümsedi ve elini uzattı. Ondan destek alıp dışarı atladım. Benden sonra Elizabeth'e yardım etti. Sonunda dışarı çıkınca köşede duran Mike'ı fark ettim. Onun da üzerinde beyaz bir önlük vardı ancak solgun görünüyordu. Her zamanki Mike gibi değildi. Hızlıca varillerin arkasına geçip bizim için getirdikleri kıyafet ve önlükleri giydik. Ancak aklım Mike'taydı. Personel kimliğine bürünerek koridorlardan geçtik. James yanımda olduğu için güvende hissediyordum. Elizabeth ve Mike öndeydi. Başlarımızı eğerek kameralara görüntü vermeden ilerliyorduk.

Dayanamayarak James'e fısıldadım. "Mike'ın nesi var?"

Başını salladı. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Sonuç olarak cevap vermedi. Bu daha çok merak etmeme neden oldu. Binadan çıkışımız kolay olmuştu. Sanki canımız pahasına saatler önce burada savaşmamıştık. Bana rüya gibi geliyordu ancak ekibin diğer üyeleri oldukça sakindi.

Ekip uçağına bindiğimizde Sofia'nın bizi beklediğini gördüm. Uçak yolculuğu boyunca Mike arkada ve sessizdi. Yanına gidip neyi olduğunu sormak istiyordum ancak James elimi sıkıca sarmıştı. Yine kimsenin görmeyeceği şekilde el ele tutuşuyorduk. Bana hem mahremiyeti hem de şefkati aynı anda yaşatıyordu.

Sonunda mahzene ulaştığımızda neredeyse tüm ekip üyelerine sarılacaktım. Bitmişti. Başarmıştık. Uzun zamandır aradığımız

bilgi elimizdeydi ve nihayet sona ulaşacaktık. Düşüncelerim Mike'ın veryansınıyla bölündü.

"Aman Tanrım, daha fazla dayanamayacağım! Isolater olmaktan nefret ediyorum!"

Mike koridorda hepimizi itip koşarken şaşkın bir şekilde arkasından baktım. "Ne oluyor yahu?" dedim. Elizabeth hâlâ yanımızdaydı. Güldü. Bu samimi bir gülümsemeydi. James'in yüzü her zamanki gibiydi. Yani Mike'a katlanamıyor gibi. Onlardan cevap alamayacağımı anlayınca Mike'ın peşinden odasına gittim.

Mike kendi kendine homurdanarak üstünü çıkarıyordu. Onu hiç bu kadar huysuz görmemiştim.

"Neler oluyor Mike, iyi misin?"

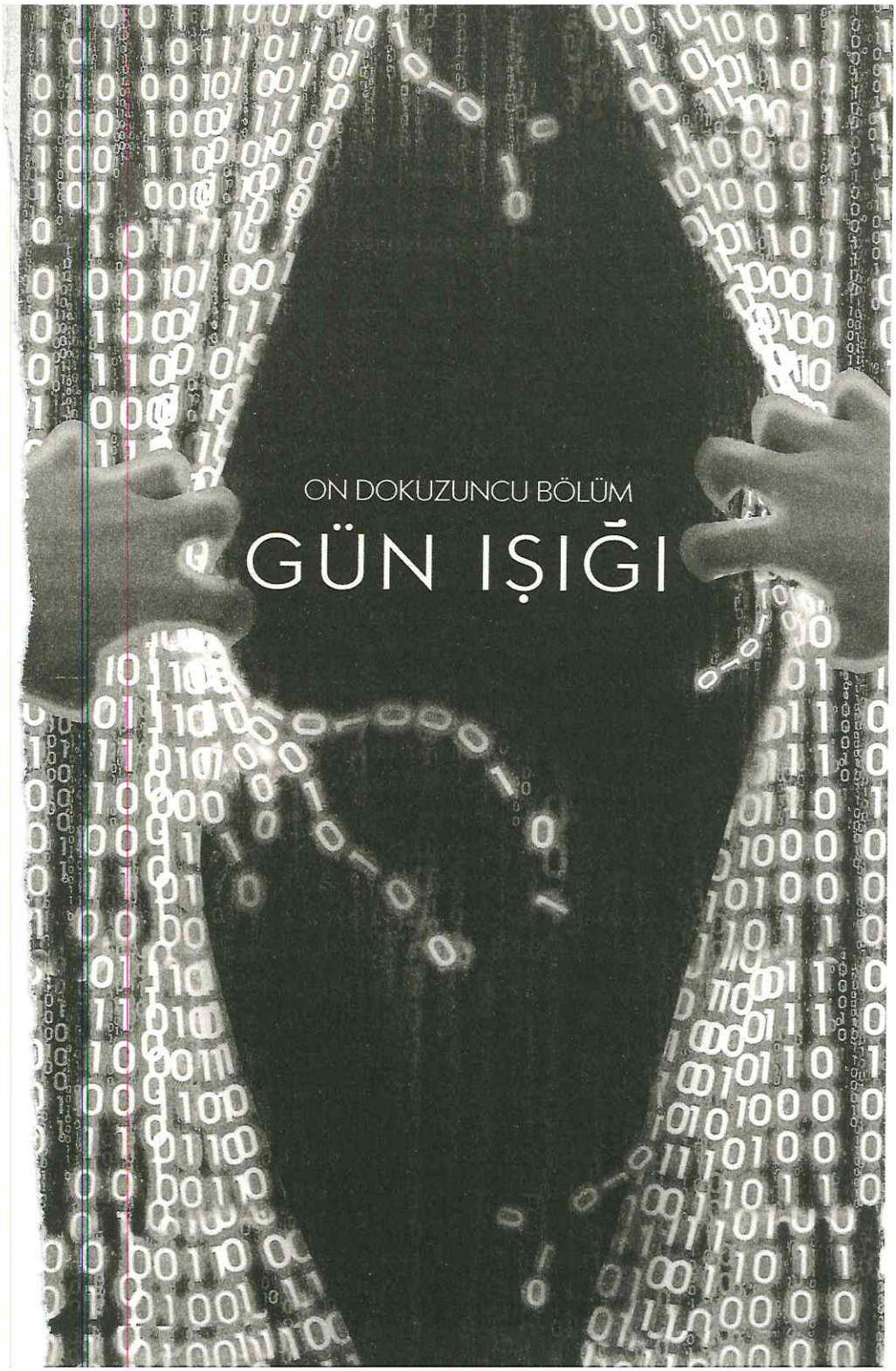
"Ne mi oluyor?" dedi kızgınca. "Sizin kıçınızı kurtarayım derken kendi kıçımdan oluyordum." Sonra dramatik bir şekilde bağırdı. "Tanrım, en çekici uzvum piliç gibi kızardı. Jenny, her ne yapıyorsan bırak ve kıçımı düzelt!"

Elimle yüzümü kapadım. Şimdi gülmemeye çalışma sırası bendeydi. "Tamam, bu kadar detaya gerek yoktu. Ben çıkıyorum."

"Bakmak istersen kalabilirsin, fıstık," diyerek göz kırptı Mike. Sanki içindekileri dökünce biraz olsun neşesi yerine gelmişti. Eh, saatlerdir bu halde dayandığı düşünülürse haklıydı. Yine de yüzümü buruşturdum.

"Kes sesini!" dedim. "İğrençsin."

Kapıdan çıkarken Mike bağırmaya devam etti. "Çok şey kaçıyorsun, tatlım." Sonra bir inleme sesi geldi. "Ahh! Acele et, Jenny!!"

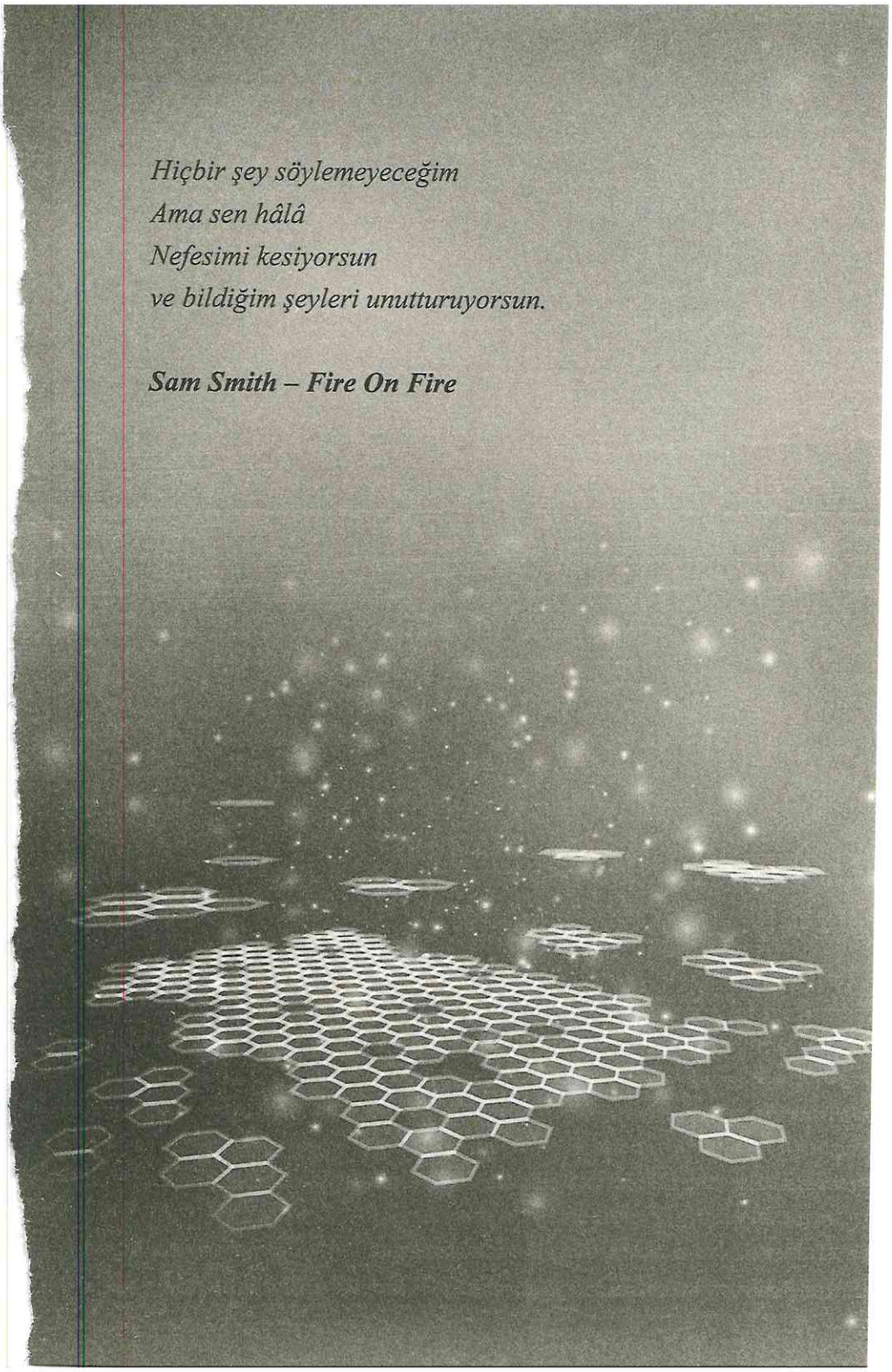
ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GÜN IŞIĞI

Hiçbir şey söylemeyeceğim
Ama sen hâlâ
Nefesimi kesiyorsun
ve bildiğim şeyleri unutturuyorsun.

Sam Smith – Fire On Fire

Mike tedavi olduktan sonra hepimiz kırmızı odada toplandık. James son güncellemeleri yaparken, ben dâhil herkesin sabırsız olduğunu hissedebiliyordum. Artık sonuna gelmiştik. Bundan sonraki adım, bu teknolojinin kimlerin eline geçtiğini öğrenmek ve gerekli önlemi almaktı. James'in dediğine göre, bu bilgiye ulaşmak birkaç gün sürebilirdi. Jenny ve Brad, Nish'in data bankasını ayrıntılı inceleyecek ve bize rapor vereceklerdi.

Odama döndüğümde rahatlamış hissediyordum. Saat neredeyse gece onu geçiyordu. Bütün gün üstüme yapışan akıllı tulumu çıkardım. Duş aldım ve yatağıma uzanırken kendime hiçbir şeyi düşünmeme lüksümü tanıdım.

❁

"Heyyy, fıstıkkkk! Uyan bakalımmmm."

Çok uzaktan sesler geliyordu. Ancak öyle güzel uyuyordum ki, hiç aldırış etmedim. Battaniyeme sıkıca sarılıp uyumaya devam ettim. Birkaç dakika sonra küçük bir sarsıntı yaşadım. Ardından yüzüme bir yastık çarptı. En sonunda gözümü açtım. Mike tepemde sırıtıyordu.

"Ne var?" dedim öfkeyle. "Ne istiyorsun sabah sabah?"

"Günaydın, kuzen."

"Uykum var, Mike!"

Mike kolumdan çekiştirdi. "Hadi ama bugün kuzenim olmana ihtiyacım var."

"Ne oldu?" dedim sonunda pes ederek.

"Sinem'le dışarı çıkacağız. Senin de gelmeni çok istiyor. Yarıyıl diye seni göremediğinden yakınıyor."

Haklıydı. Okul tatile girdiğinden beri, yaşadığım çılgınlıklar yüzünden Sinem'le telefonda bile konuşmamıştım.

"Tamam," dedim. "Hazırlanmam için yarım saat ver. Bir de çok açım."

"Kahvaltı için süper bir yer biliyorum."

"Bizi Paris'e kadar götürme yeter," dedim yataktan kalkarken.

"Keşke, tatlım. Sinem'i etkilemek için böyle bir fırsatı tepmezdim ama şartlar işte."

Banyoya girmeden önce Mike'a baktım. Daha sabah saat sekizdi ama şimdiden şık bir V yaka tişört ile açık renk, tarz bir pantolon giymiş, en yakışıklı haliyle bana sırıtıyordu. Mike'ın büyümesine, olgunlaşmasına ve âşık olmasına anbean şahitlik etmiştim. En yakın arkadaşımın gülümsemesine karşılık verip, hazırlanmaya başladım.

Mike bizi Sarıyer'in ilerisinde, sessiz ve huzurlu bir sahil kasabasına götürdü. Keyifli bir kahvaltı eşliğinde sohbet edip arayı kapatmaya çalıştık. Ancak bir süre sonra Mike ve Sinem'i yalnız bırakmak istedim. Birbirlerine gerçekten öyle güzel bakıyorlardı ki, yalnız kalmalarının daha adil olduğuna inanıyordum. Kahvaltının ortalarına doğru onlar şakalaşırken ben de bakışlarımı denize çevirmiştim. Masada bir hareketlenme olduğunu hissettiğim an karşımdaki çifte döndüm.

"Bay Allen," dedi Sinem şaşkınca.

İşte o an, James'in masanın hemen yanında, can alıcı bir halde beklediğini gördüm. Koyu mavi dar bir kazak ile kot pantolon giymişti. Üzerine geçirdiği siyah trençkotu ona hem spor hem de elit bir hava katıyordu.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle.

Ne tepki vereceğimi bilemeden öylece yüzüne baktım. Rahat bir şekilde benim yanıma yerleşti. Sinem'e dönüp gülümsedi.

"Sadece James diyebilirsin, Sinem."

Yudumladığım çay boğazımda kaldı. Öksürük krizine girince James kibarca sırtımı ovaladı.

O sırada halimi umursamayan Mike sırıttı. "T.J. Allen, yani Theodore James Allen," diye açıkladı sevgilisine.

"İyi misin, sevgilim?"

James'in bana hitabını duyunca daha çok öksürmeye başladım.

Sinem'in de ağzı sonuna kadar açılmıştı. Nasıl olduğumu bile sormak aklına gelmiyordu. Sonunda öksürüklerim kesildiğinde James'e döndü.

"Türkçe konuştuğunuzu bilmiyordum."

James içten bir şekilde gülümsedi. "Üniversitede bunu göstermemeyi tercih ediyorum. Türkçe bildiğimi anlayan öğrenciler İngilizce konuşma zahmetine girmiyor, bu da onların pratiğini köreltiyor."

Sinem anladığını belirtir gibi kafasını salladı. Bense hâlâ yüzümün mosmor olduğuna emindim. Aramızda bu sahneyle en çok eğlenen Mike'dı.

James en sonunda bana döndü. "Beren, bir saniye gelir misin?"

Başımı sallayarak onun peşinden ayağa kalktım. Elini bana doğru uzattığında bir şok daha yaşadım. Neler oluyordu? Sinem'in önünde nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu?

James beni Sinem ve Mike'tan oldukça uzak bir yere çekti. "Neler oluyor?" dedim şaşkınca. "Bu da bir çeşit görev, değil mi?"

"Hayır," dedi James. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı. "Bugün Sinem ve Mike'la takılıp, normal çiftler ne yapıyorsa onu yapacağız." Saçımın bir tutamına parmağını doladı. "Tek istediğim seninle güzel bir gün geçirmek."

"İyi de Sinem'e ne diyeceğiz?" dedim panikle. "Sen bizim profesörümüzsün."

"Artık değil," dedi James beni kollarının arasına alarak. "Görev bitmek üzere ve üniversitede olmak için bir nedenim kalmadı. İstifa ettim. İlişkimiz için bir engel yok."

"İlişkimiz?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Şu an Mike, Sinem'e bizim daha önce beraber olduğumuzu ancak aynı okula başlamamızla ayrılmak zorunda kaldığımızı anlatıyor. Şimdi de istifa ettim ve tekrar bir araya gelmemiz için Mike'tan yardım istedim. O yüzden bugün buradayım."

"James," dedim tereddütle. "Tüm bunlara gerek var mıydı?"

"Elbette," dedi. Sesi tereddütsüzdü. "Sinem ve Mike'la zaman geçirmeyi seviyorsun. Onların yanında rahat olmanı, mutlu olmanı istiyorum."

Şaşkınlığım hâlâ devam ettiği için gerçekten ne söyleyeceğimi bilemedim. James cevabımı beklemeden elimi tuttu. Mecburen derin bir nefes aldım ve masaya geri döndük.

Mike'ın yüzündeki ifade hâlâ aynıydı. Katıksız neşe. Sinem'in bakışları ise yumuşamıştı. Daha anlayışlı görünüyordu.

James masaya oturunca beni kendine çekti. "Nasılsın, Sinem?" dedi. "Hızlı girişim için üzgünüm ancak önce küçük bir pürüzü halletmem gerekiyordu." Bana dönüp göz kırpınca eridiğimi hissettim. Jöle gibi olmuştum.

O sırada cep telefonum ötünce diğer tarafıma dönüp ekrana baktım. Mesaj gelmişti. Sinem'dendi.

"Edepsiz Lacivert, Bay Allen mıydı? Sen tam bir ŞEYTANSIN!"

Mesajı okuyunca güldüm. Hızlıca cevap verdim.

"Sana anlatamadığım için üzgünüm. Şu an ben de şaşkınım."

"Deli misin? Adam sana nasıl aşkla bakıyor? Ve de TAŞ GİBİ. He bir de ismi. Jaameesssssss."

Daha çok gülerken cevap yazdım.

"Delisin."

James elbette ne yaptığımı biliyordu ancak hiçbir şey söylemeyerek kız kıza dedikodumuz boyunca beni rahat bıraktı. Sonunda restorandan ayrılmaya karar verdiğimizde kendimi rüyada gibi hissediyordum. James'in eli belimdeydi. Mike sırıtıyordu. Sinem mutlu görünüyordu. Ben ne hissediyordum bir fikrim yoktu.

Kahvaltıya Mike'ın arabasıyla gelmiştim ama şimdi James'in arabasında, onun yanında oturuyordum. Kendimi öyle farklı hissediyordum ki. Sanki camdan bir fanusun içindeydim ve kimse bana zarar veremezdi. Güvendeydim. Uzun zamandır ne zihnim

ne de ruhum böylesine özgür hissetmişti. Tek eksiğim karanlıkta kalan, anlamsız gelen anılardı.

James, Mike'ı takip ederek bir alışveriş merkezinin otoparkına girdi. Benim üzerimde koyu renk dar bir kot ile kırık beyaz boğazlı bir kazak vardı. Saçlarımı atkuyruğu yapmış, açık bırakmakla uğraşmamıştım. Biraz daha kendime özenmiş olmayı diledim. Çünkü alışveriş merkezine girdiğimiz anda o kadar çok insan dönüp Lacivert'e baktı ki, benim elime kenetlenmiş olan elini umursamıyorlardı. Gerçi insanların bakışları Lacivert'in umurunda değildi. Arada bana bakıyor, yüz ifademi ölçüyor, ardından tutuşunu sıkılaştırıp yürümeye devam ediyordu. Onun yanındayken öyle bir bağlılık, öyle bir aitlik hissediyordum ki, boğazım düğümleniyordu.

"Ee," dedi Mike. "Hangi filme gidiyoruz?"

Lacivert'in büyüsüne nasıl kapıldıysam, sinema katına geldiğimizi fark etmemiştim bile.

Sinem hiç düşünmeden "Aksiyon!" dedi.

Mike gülerek Sinem'le yumruk tokuşturdu. "İşte benim kızım!"

"Bunların ilişkisi gittikçe garipleşiyor," diye mırıldandığımda James bana bakıp gülümsedi.

Mike aramızda sessiz bir bakışma geçtiğini görünce araya girdi. "Ee, siz ne diyorsunuz? Tabii Beren'in ne seçeceği belli. Romantik bir dram filmi."

"Hiç de bile!" dedim kızgınlıkla. "Hem nereden çıkardın?"

"Ağlağın teki olmandan tabii ki, kuzen."

Sinem tatlı atışmamıza gülüyordu ancak James'in bir kaşı havalanmıştı. Mike ondaki ciddiyeti görünce bir kolunu bana atıp sırıttı. "Tabii ki şaka yapıyorum." James'in ifadesi daha da sertleşince kolunu hemen omzumdan çekip ensesini kaşıdı. "Ee... Aksiyon o zaman?"

"Aynen," dedim başımı sallayarak.

Mike önden gidip bilet işlemlerini hallederken James belime sarılıp beni kendine çekti.

Birkaç dakika sonra salona geçtik. James benim solumda, Mike ve Sinem de onun solunda oturuyorlardı. James sanki bilerek beni köşeye almıştı. Film başladığında James'in parmaklarının benimkilere geçmesiyle tatlı bir huzurla doldum. Normal çiftler gibi normal bir gün geçirmek böyle bir şey miydi? Başımı omzuna yaslayarak filmi izlemeye başladım. Eşi bir suikastte kazara öldürülen bir adamın intikam öyküsünü anlatıyordu. Adam bu ölümden sonra bilimsel bir deneye katılıyor ve bazı güçler elde ederek intikam planı yapıyordu. İlk başlarda film güzeldi ancak bir süre sonra Lacivert kulağıma fısıldamaya başladı. "Kameraman pencereye yansımış," dedi bir sahnede. Halbuki ben fark etmemiştim bile. Tabii onun gözleri her şeyi seçebiliyordu. Birkaç dakika sonra yine eğildi. "Silahı yanlış açıyla tutuyor, kendini öldürecek." Güldüm. "Bu sadece film, James," diye fısıldadım. "Hayır," dedi. "Her şeyi yanlış yaptıktan sonra komediden başka bir şey olmuyor."

James filmin sonuna kadar neredeyse her sahneyi eleştirdi. Ona göre filmde pek doğru bir sahne yoktu.

Filmin başrolündeki ünlü ve yakışıklı oyuncuya bile binlerce kulp taktı. İlk anlarda eğlensem de, bir süre sonra yorumlarına göz devirmeye başladım. Demek ki normal olma hayali buraya kadardı. Bir ajanla film izlemeye gidersem olacağı buydu.

Filmden çıkınca James'e döndüm. "Hadi itiraf et, önceki görevlerinden birinde sinema eleştirmenliği filan yaptın, değil mi?"

Yüzümü inceleyip, beni kalabalığın kenarına çekti. Sinem ile Mike arkamızdan geliyorlardı.

"Hayır."

"O zaman sinemadan nefret ediyorsun."

"Hayır," dedi tekrar yumuşak bir sesle. "Aksine sinemayı oldukça ilham verici bulurum."

"E peki o zaman niye film keyfimizi katlettin, öğrenebilir miyim?" dedim yarı alayla.

Zarif parmaklarını saçından geçirip iç çekti. "Amber kokusunu duydun mu hiç?"

"Bilmem."

"Çoğu parfümün esas notasını oluşturur," dedi yumuşak bir sesle. "Mistik bir kokudur, eşsizdir, kalıcıdır..." Derin bir nefes aldı. "İşte sen burnuma böyle kokuyorsun. Sen böyle kokarken, film boyunca sana daha yakın olmaktan başka bir şey düşünemeyeceğimi anladım. Kendimi oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı."

İşte o an, sinemanın ortasında, kalabalığın arasında başka kimsenin önemi yoktu. Sadece ikimizdik. O yumuşak çıkan ama bir o kadar da zengin sesiyle ruhumu okşarken, diğer her şey silik kalıyordu.

Yutkundum. "Anlıyorum," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Anlıyorsun demek?" Yüzüme yaklaştı. Sıcak nefesi önce saçlarıma, sonra yanaklarıma değdi. "Hiçbir fikrin yok, Deirdre," dedi hipnoz eden bir sesle. Uzun zaman sonra bana yine öyle seslenmişti. Deirdre.

"Bir gün bana Deirdre'nin hikâyesini anlatacak mısın?" dedim nefes almaya çalışır gibi. Yanaklarım kızarmıştı, al al olduğuma emindim.

Gözlerinden belli belirsiz bir hüzün geçti. Ancak hemen kendini toparladı ve elini bana uzattı. "Hadi gidelim, normal çiftler başka ne yaparmış öğrenelim."

Kıkırdadım. Lacivert isterse dünyanın en çekici adamı olmakla kalmayıp, en tatlı adamı da olabiliyordu.

Akşam yemeği için 'kendin pişir kendin ye' temalı, yeşilliklerle kaplı bir restorana gittik. Mike ızgaranın başına geçip seçtiğimiz etleri pişirmeye başladı. Sinem'le ben salata görevini üstlenmiştik. Lacivert de bir köşede oturmuş, derin bakışlarla beni izliyordu. Hiçbir şey düşünmemenin ve anı yaşamanın verdiği hafiflikle ona gülümsedim.

O sırada Mike'ın homurtusu yükseldi. "Bu et neden taş gibi oldu?"

James sabır diler gibi ayağa kalktı. Maşayı Mike'ın elinden aldı. Sinem de küçük bir çocuk gibi surat asan Mike'ı teselli etmek için ayaklandı. Mike'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Ödülünü alan Mike hemen şımarıp sırıttı. Onu izlediğimi bildiği için bana göz kırptı. Bu çocuk hiç akıllanmayacaktı.

Günün sonunda mahzene vardığımızda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. James odamın kapısına kadar benimle geldi. "Sanırım bu kısımda sana hoşça kal öpücüğü vermem gerekiyor," dedim şaka yaparak.

James'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

Parmaklarımın ucunda yükselip yanağına bir öpücük bıraktım. Hareleri sıcak bir tona dönerken bana safir rengini anımsattı. Yüz ifadesi gevşedi. İçten bir şekilde gülümsedi. Bunu gerçek bir ilk buluşma gibi hissettim. Utanarak geri çekildim.

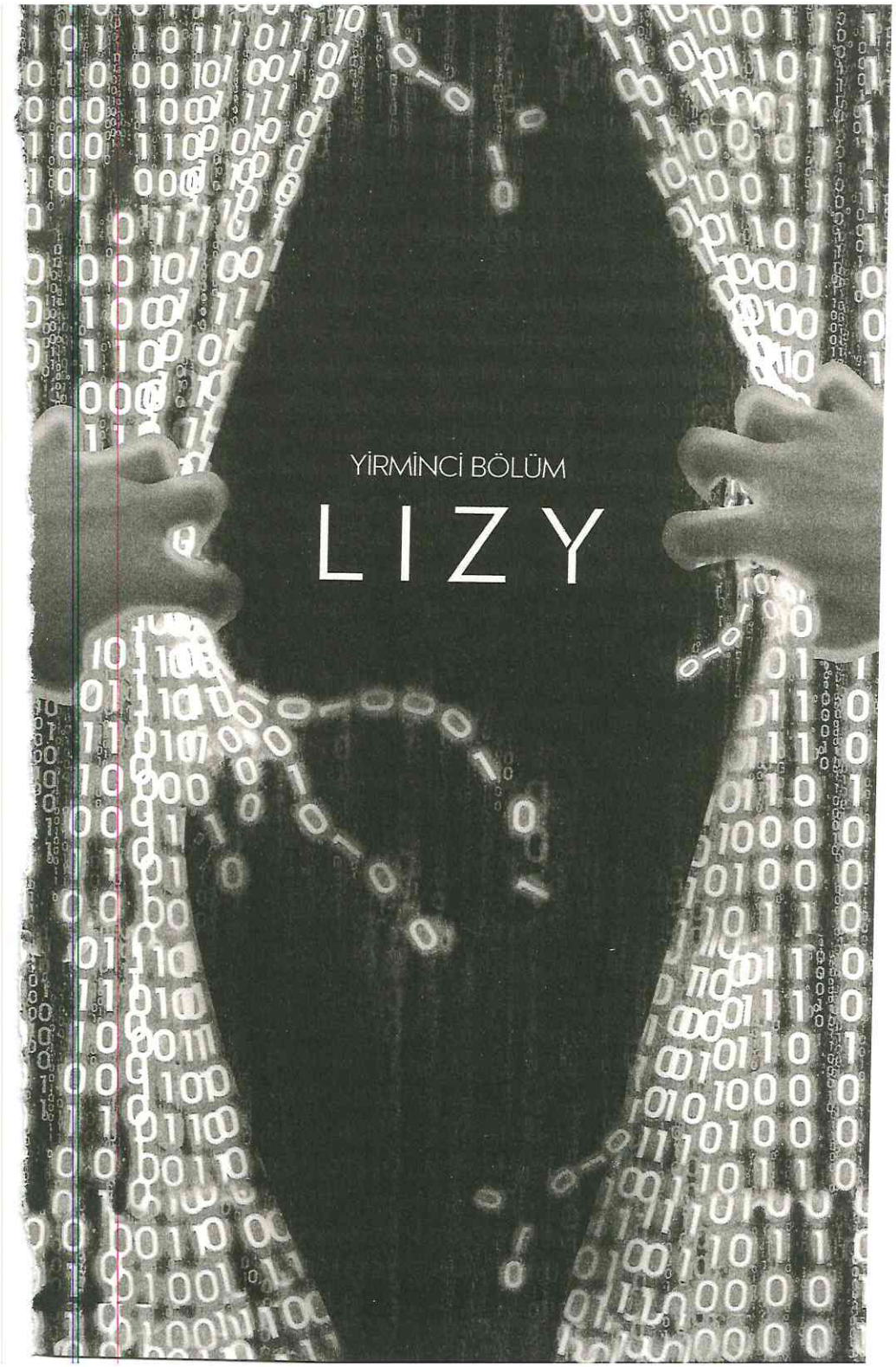
"Numaram sende var?" dedi soru sorar gibi. Elleri hâlâ benimkilere bağlıydı.

"Evet var," diye yanıtladım.

"Güzel," dedi saçlarını karıştırarak. Elimin üzerine tatlı bir öpücük kondurdu. "O zaman iyi geceler."

"İyi geceler," dedim.

Lacivert koridorda ilerlerken, odama girip kendimi yatağımın üzerine attım. Midemde küçük bir kelebek istilası yaşanıyor olabilirdi.

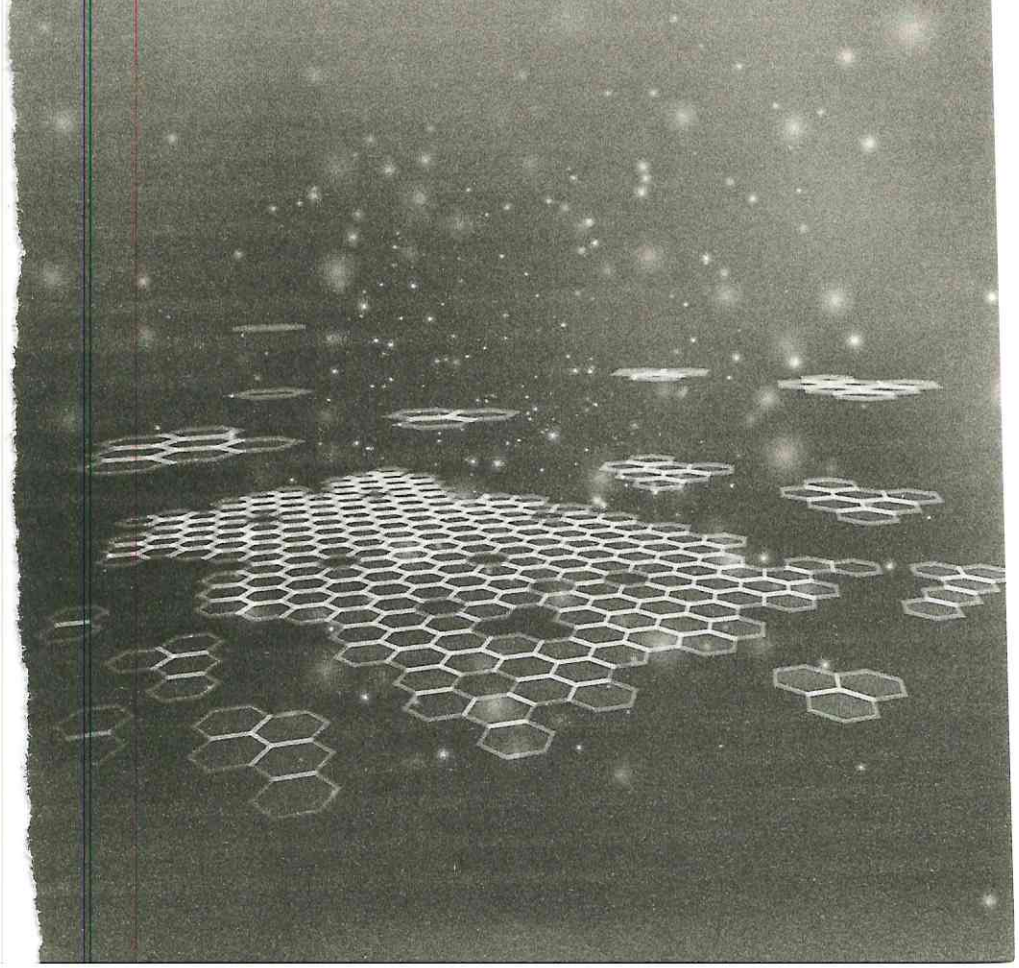

YİRMİNCİ BÖLÜM

LIZY

Ve söylemediğim bütün şu şeyler
Kafamın içindeki yıkı gülleleri
Bu gece onlara yüksek sesle çığlık atacağım
Bu sefer sesimi duyabilir misin?

Rachel Platten - Fight Song

Parmaklarımla oynamaya devam ederek, sessiz bir bekleyiş içine girdim. Mike önümde, David de hemen yanımda oturuyordu. Mike'ın rahatlatıcı göz kırpışına rağmen gergindim. James birazdan gelip, ana performans değerlendirmem ile ilgili planı anlatacaktı. Elizabeth, Sofia ve Brad mahzen dışındaydılar. James rahatça toplantı yapabilmemiz için her şeyi planlamıştı.

Kapıdan girdiği anda dikkatim onda toplandı. Üzerine oturan bir pantolon ve siyah tişört giyiyordu. Bir deri ceketle tam bir özel ajan görünümüne sahip olabilirdi.

Bana hafifçe tebessüm ettikten sonra dev ekranın önüne geçti. Jenny'ye kısa bir komut verdiğinde, tamamen ekip lideri kimliğine bürünmüştü. Jenny devasa bir şehir haritasını ekrana yansıttı. Ardından Lacivert konuşmaya başladı.

"Aslında plan çok basit."

O bunları söylerken ben hâlâ haritayı anlamlandırmaya çalışıyordum. Üzerinde birçok işaret ve ona bağlı komut notları vardı. Bu sıradan bir harita değildi elbette, şehirdeki tüm gizli tünelleri, kör noktaları ve kaçış rotasyonlarını ustaca sergiliyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve aptal göründüğüme emin olarak haritaya bakmaya devam ettim. Bu işi başarmam olanaksızdı.

Mike yüz ifademi okumuş olacak ki muzipçe sırıttı.

"Gülme!" dedim dişlerimin arasından.

Bana karşılık olarak James'i taklit etti. "Aslında çok basit."

Yüzünü buruşturup önüme döndüm. James ifadesiz yüzünü takınmış bize bakıyordu. "Bitti mi?" dedi Mike'a.

"Aslına bakarsanız profesör, Beren arkadaşım devamlı saçımı çekiyor."

Ses tonu öylesine ciddiydi ki, gözlerim bu çocukça davranışı karşısında kocaman açıldı. Mike'a dönüp "Zevzek!" diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

Mike omuz silkti. David bile elini yüzüne kapamış, gülüşünü gizliyordu. Mahcup bir ifadeyle James'e döndüm. Gözlerini kısmış Mike'a bakıyordu. Birkaç saniye öldürücü bakışlarını Mike'ın üzerinde tuttuktan sonra hiçbir şey olmamış gibi haritaya döndü.

"Şimdi," dedi yine eğitmen edasıyla. Saçlarını geriye atıp konuşmaya devam etti. "Görevin, yüksek güvenlikli bir binada tutulan bir rehineyi kurtarmak. Bu bina Alman bir örgüte ait."

Yutkundum. Demek görev Türkiye sınırları içerisinde değildi.

James ciddi bir tavırla anlatmaya devam etti. Bir yandan haritayı işaret ediyordu. "Bina Batı Berlin'de bulunuyor. Binanın etrafı üç kilometreye kadar ileri güvenlik sistemi ile takibe alınıyor. O açıdan bu tünelleri kullanarak ilerlemek daha mantıklı olacaktır."

Pekâlâ, en azından tünellerden ilerleyecek, insan içine karışmayacaktık. James devam edince dikkatle dinledim. "Tüneller Doğu Berlin'den başlayıp Batı Berlin'e kadar devam ediyor."

Haritada işaret etti. "Elizabeth ve sen şu yolu kullanarak ilerleyeceksiniz."

"Nasıl yani?" dedim kendime hâkim olmayarak. "Göreve Sofia ile gitmeyecek miydim? Elizabeth nereden çıktı?"

Lacivert gözlerimin içine baktı. "Son dakika bir değişiklik oldu. Merkezin verdiği karar üzerine Sofia göreve katılamayacak."

"İyi de," dedim oflayarak. "Elizabeth son görevde beni boğazlamanın eşiğindeydi. Bu görevde ikimizden biri sağ çıkabilir mi bilemiyorum."

Mike sırıttı ancak James onu görmezden geldi. "Aksine Beren, Elizabeth son görevde çok iyi bir performans sergilediğinden bahsetti. Anladığım kadarıyla iyi bir uyum yakalamışsınız."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunu beklemiyordum.

"Tünellerde beş yüz metrede bir güvenlik kontrolü var. Onlardan biri gibi davranıp tüm kontrolleri geçmelisiniz. Tünellerdeki kontroller ana binaya oranla daha hafif. Size zaman kazandırır."

Derin bir nefes aldım. James konuşmasını sürdürdü.

"Rehine dördüncü katta. Tamamen kurşun kaplı duvarlarla korunan bir odada tutuluyor. Rehineyi serbest bıraktığınız anda görev bitiyor."

"Yani onu binadan çıkarmamıza gerek yok mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi James. "O kısımdan sonrasını Birlik halledecek."

"İlginç," diye mırıldandım. Muhtemelen bu kısımda James'in parmağı vardı. Görev şu haliyle biraz basit görünüyordu.

❁

Jenny'nin hazırladığı görev kıyafetlerini giydikten sonra aynadaki görüntüme baktım. Üzerimde koyu lacivert bir kargo pantolon ve bol cepli bir ceket vardı. Başıma ortasında örgütün simgesi olan spor bir şapka takmıştım. Görünüşe göre şapka bu örgütün üyesi olduğumuzu göstermek için en önemli detaydı. Sarıya kaçan saçlarım dikkat çekmesin diye şapkanın içinde topuz yaptım. Yüzümde makyaj yoktu.

Bağcıklı botları da giyip koridora çıktığımda, benimle aynı kılıkta olan Elizabeth'i gördüm. Benden on beş yirmi santim uzun oluşunu saymazsak oldukça uyumluyduk.

"Hazır görünüyorsun," dedi beni kısaca süzerek.

"Hazırım," diye onayladım onu. "Başka kim bizimle gelecek?"

"Sadece James," diye yanıtladı.

Vakit kaybetmeden hangara ulaştık. James uçağı çoktan kalkışa hazır hale getirmiş, bizi bekliyordu. Elizabeth'in kokpite, James'in yanına geçmesini beklerken, beni şaşırtarak arka koltuğa geçti ve kulaklığını taktı. Bir an ne yaptığına bakakalsam da, şaşkınlığımı üzerimden atıp James'in yanına yerleştim. Elizabeth'in onu ilk tanıdığım haliyle ilgisi yoktu. Yani dışarıdan bakıldığında yine aynı Elizabeth'ti. Soğuk ve burnu havada görüntüsü sabitti. Ancak bana karşı tavırlarında bir değişiklik

seziyordum. Sanki artık bana saygısı varmış gibi davranıyordu. Beni kabullenmiş gibi.

James kalkışa geçmeden önce bakışlarını bana çevirdi. Önündeki dijital ekrana dokunarak birkaç ayarlama yaptı. Son olarak kulaklıkların ses dengesini ayarlarken Elizabeth'in kulaklığını kıstı. Elizabeth arka koltuktan James'in yaptıklarını takip etse de, sanki bize özel bir an tanımak ister gibi kafasını ters yöne çevirdi. Dikkatimi Elizabeth'den çeken, James'in elime dokunan elleriydi.

"Hazır mısın?" dedi.

Elizabeth'in bizi duymadığından emin olsam da, cevap vermeden önce hafif bir tereddüt yaşadım. Ardından "Sanırım," diye cevap verdim.

James başparmağını elimin üstünde gezdirdikten sonra ciddi bir ifadeyle bakışlarını gözlerime sabitledi. "Unutma, ne olursa olsun ben yanındayım. Çok uzağında olmayacağım. Operasyonun her anını izleyeceğim. Bu görüntüler aynı zamanda merkez tarafından da izleniyor olacağı için sana sesli direktif veremem ancak başarabileceğini biliyorum."

Kararlı ve inançlı sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyordu bilmiyordum ama bir şekilde doğru kelimeleri söylemeyi başarıyordu. "İnşallah başarırım," dedim derin bir iç çekerek.

James'in bu tepkim karşısında dudakları kıvrıldı. Elimi ellerinin arasına aldı, ağzına yaklaştırarak avucumun içine bir öpücük bıraktı. "İnşallah," dedi belli belirsiz bir sesle.

Gözlerindeki derinlikte kaybolurken kocaman gülümsedim. Bize özgü bir tabiri, hatta duayı, James'in dudaklarından duymak hem farklı hem de tanıdık hissettirdi. Ama tüm gerginliğime rağmen beni güldürmeyi başarmıştı. Zaten onunla beraberken soğuğun yakıcı olması da bu yüzden değil miydi?

Uçak havalandı. Hiper hızımızla Berlin'e varmak çok da zor olmadı. Alçalmaya başladığımız anda James bana Berlin Duvarı'nın havadan görüntüsünü gösterdi. Aslında duvara oldukça uzaktık ancak uçağın dijital ekranında duvar olduğu gibi

görünüyordu. Bu duvara ilişkin hikâyeler beni hep çok etkilediği için, asırlarca sevenleri, dostları ve aileleri ayıran bu beton parçasını dikkatle inceledim. James bu sefer kulaklığı kısmak yerine kulaklığını çıkarıp konuştu. Onu duymak için ben de çıkarmak zorunda kaldım.

"Duvarın tüm tarihi, alanın içindeki panolarla anlatılmış. İstersen görev sonrası oraya bir turist ziyareti yapabiliriz."

Bunu duyunca tekrar gülümsedim. Hevesle başımı salladım. Oysa Lacivert öyle ciddi, öyle kusursuz görünüyordu ki, sanki bir geziden değil de görevden bahsediyor gibiydi.

Elizabeth sırıttığımı görmesin diye kafamı çevirdim ancak o çoktan gözlerini devirmişti.

Doğu Berlin'e, tünellerin başladığı alanın yakınında bir yere iniş yaptık. İndiğimiz yer, etrafı çevrili bir alandı. Ortada helikopter iniş pistine benzer bir pist vardı. James uçaktan inmeden önce bir süre bekledi. Bunu güvenlik kontrolleri için yaptığını tahmin ettim. Sonunda uçaktan indiğimizde bizi siyah bir araç bekliyordu. James şoför koltuğuna yerleşerek başına bir şapka geçirdi. Elizabeth ve ben arkaya oturduğumuzda araç hareket etti. Birkaç dakika sonra tünellere varacaktık ve görev başlayacaktı. Sanki gerçek değildi. Sanki her şeyi dışarıdan izliyordum.

James arabayı durdurduğunda arkasını dönüp bana baktı.

"İyi şanslar," dedi. Bunun altında 'yanındayım', 'ben buradayım' anlamları vardı biliyordum ancak yine de aramızdaki engeli aşıp ona sarılmak, bu sözleri gerçekten duymak istiyordum.

Araçtan indiğimizde kalbim ağzımda atıyordu. Artık görevin gerçekliği su götürmezdi. Elizabeth önden ilerledi. Kanalizasyon kapağını başıyla işaret ettiğinde onun gibi eğilip bir tarafından tuttum. Ağır kapağı kenara çektik.

İşte başlıyorduk.

Kanalizasyona inmek filmlerdeki gibi kolay değildi. Bir kere iğrenç kokuyordu. Mide bulandıran ve öğürmenize neden olan bir kokudan bahsediyorum. Ancak Elizabeth gibi bir süslü bile burun kıvırmıyorsa, benim ses çıkarma lüksüm yoktu. Nefesimi tutarak Elizabeth'i takip ettim ve kanalizasyon merdivenlerinin

yapış yapış, vıcık vıcık demirlerine tutunarak aşağı indim. Sonunda zemine ulaştığımızda lağım çukuruna girmeyi bekliyordum ancak yerler şaşırtıcı derecede kuruydu. İğrenç koku tüm uzuvlarımı doldursa da bu kuruluğa şükretmem gerekirdi. Elizabeth'in önüne geçtim. Kolumdaki dijital ekrana dokundum. Harita simülasyonu ortaya çıktığında gideceğimiz yol belli oldu. Hızlı adımlarla rotayı takip etmeye başladım. Tüneldeki kameralar biz doğru yola girene kadar aktif olmayacaktı. Bu alanda herhangi bir tehlike yoktu. Yine de hızlı adımlarla ilerlerken, ayağımın üzerinden bir kanalizasyon faresi geçince çığlığımı yutmak zorunda kaldım. Elizabeth tepki bile göstermemişti. Tünele çıkan yola vardığımızda hafiften yorulmuştum ancak elbette bunu belli etmedim.

Tünele adım attığımız an Jenny'ye sessiz bir mesaj gönderdim. Geçtiğimiz yollardaki kameralar tekrar aktif hale gelebilirdi. O ana kadar her şey iyi gitmişti. Heyecanımı bir kenara atarak göreve odaklandım. 500 metre arayla üç kapı, dolayısıyla üç görevliyi geçmemiz ve ekipten olduğumuza inandırmamız gerekiyordu. Elizabeth konuşmayacaktı. Tüm sorumluluk bendeydi.

Kulağımdaki özel bir alet, Almanca konuşmam için yardımcı olacaktı. James gerekli her şeyi ayarlamıştı. Tek yapmam gereken sakin olmaktı. Panik yapmazsam başaracaktım.

Kendimden emin adımlarla ilk kapıya yaklaştım. Şapkanın altında alnımda biriken ter damlalarını hissediyordum. İçimde küçük bir dürtü şapkayı çıkarıp saçlarımı kaşımamı istese de, elbette ona uymadım. Kapıdaki nöbetçi bizden daha gençti. Yirmi yaşını bile doldurmamış gibiydi. Sarışın gencin saç tutamları şapkanın altından görünüyordu. Benimle aynı şapkayı takmıştı. Derin bir nefes alıp önüne geçtim. İki yumruğumu kalbime doğru götürerek örgütün selamlaşmasını taklit ettim.

"Hallo kamerad," diye seslendim kulağımdaki aletin de yardımıyla. Zaten bütün söylemem gerekenleri çoktan ezberleyip prova etmiştim. Ortaya çıkan sesi ben bile tanıyamadım. Nöbetçi çocuk bana ve Elizabeth'e başıyla selam verdi.

"Eintritt gestattet," dedim duruşumu düzelterek. Elizabeth tam yanımda duruyordu. Kalbim delicesine atıyordu, neyse ki kalbimin hareketleri kıyafetten belli olmuyordu.

Çocuk bir süre bizi süzdü, ardından yaşına göre tok bir sesle "Kennwort," dedi.

Nefes almayı bırakmıştım. Doğru parolayı söylemem gerekiyordu. Her kapıdaki parola bir kuş ismiydi. Hangisinin önce geldiğini bir an karıştırdığımı düşündüm. *Şahin...* Neredeyse kendi nefessizliğimde boğulacaktım. Sonra sanki benden çıkmayan bir ses konuştu.

"Habicht."

Nöbetçi çocuk kafasını sallayıp kapının önünden çekildi. Duvardaki bir kasaya ulaşıp bizim göremeyeceğimiz şekilde bir şifre tuşladı. Kasadan bir onay sesi gelince kapağını açtı. İçinden çıkardığı kalabalık anahtarlıktan bir anahtar seçerek kapının kilidine soktu. Kapı gıcırdayarak açılırken ilgiyle çocuğu izliyorduk. Yaşına rağmen iyi eğitilmişti. Bize karşı tek başınaydı ancak elleri titremiyordu bile.

Bizim için açtığı kapı aralığından geçtik. Elizabeth'in her an tetikte olduğunu hissetsem de rahat bir duruş sergiliyordu. Ben de onu taklit ettim.

İlk nöbetçiyi geçerken terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim. Nihayet yeterince uzaklaştığımızda Elizabeth fısıldadı. "Biri gitti iki kaldı. İyi işti, çaylak."

Yorumu ukala gibi görünse de, o an tam ihtiyacım olan şeydi. Hafifçe gülümseyerek cesaretimi topladım. İki kapı daha kalmıştı. Sonra konuşmak zorunda kalmayacaktım. Umarım.

İkinci nöbetçiye yaklaştığımızda hâlâ heyecanlıydım ancak kendime güvenim artmıştı. Bu seferki otuzlu yaşlarında bir kadındı. Kızıl saçlı olduğu burnuna ve yanaklarına yayılan kızıl çillerden belliydi. O kılıkta olmasa oldukça sevimli bulacağım bir kadındı. Ancak buz gibi bakan mavi gözlerinin ürkütücü olduğunu düşünmeden edemedim. Bizi görünce o da hazır ola geçti. Rolümün bilinciyle öne çıktım. Selamlaşmayı yaptım. Almanca "Merhaba yoldaş," dedim. Çocuğun aksine, yumruklarını

kalbine götürerek selamıma karşılık verdi. Anlaşılan bu nöbetçi selamlaşma geleneklerine oldukça bağlıydı. Repliklerimi tekrarlayarak giriş izni istedim. Parolayı sordu. Bu seferkini yol boyunca tekrarlamıştım. Şifre *anka*ydı.

Hiç düşünmeden "Phönix," diye cevap verdim.

Onlardan biri olduğumuz için rahatlamış gibi hafifçe gülümsedi. Ardından bir önceki nöbetçi gibi duvardaki kasayı açtı, anahtarları çıkardı ve kapıyı bizim için araladı.

Son tünelde ilerlerken derin nefesler aldım. James haklıydı. Bu kolay bir görev olacaktı. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu. Gariptir ama Elizabeth'in varlığı gerçekten beni güvende ve iyi hissettiriyordu. Elizabeth'i Türkçe bir ifadeyle tanımlayacak olsam, hükümet gibi kadın derdim. Kendi halindeydi ama yaşadıklarını düşününce, tüm bunları atlatmak için böyle biri olmaya zorlandığını düşündüm. Ve o an fark ettim ki, Elizabeth'den hoşlanmaya başlamıştım.

"Sana Beth diyebilir miyim?"

Tepkisi tek kaşını kaldırmak oldu. "Ne?"

"Elizabeth yerine Beth desem?" diye sordum. "Elizabeth çok uzun, görev esnasında Elizabetthhh diye bağırmak zahmetli oluyor."

Her zamanki gibi göz devirdi. "Asla Beth olmaz. İlla kısaltmak istiyorsan E de."

"E ne ya?" dedim yüzümü buruşturarak." Konuşmaya zahmet etmez gibi. Bana B diye seslenildiğini düşünemiyorum."

"Kısa olsun diyen sendin," dedi hazırcevap bir şekilde.

"Beth'in nesi var ki?" diye sordum. "Hatta beğenmediysen Betty de diyebilirim. Betty Boop'u çok severim."

Elizabeth dehşet içinde yüzüme baktı. Ortam uygun olsa bu haline kahkaha atardım. "Aman Tanrım, sen nasıl bir Pollyanna'sın?" dedi ondan beklemediğim kadar abartılı bir şekilde. "Çok istiyorsan Lizy diyebilirsin," dedi zoraki. "Ancak sadece bu görev için geçerli ve başka bir yerde duymak istemiyorum."

"Tamam tamam, biliyorum," dedim. "Aksi takdirde güzel saçlarımı yerinden sökersin."

Sesimdeki alayı fark ettiği için gözlerini kıstı. Önden yürümeye başladı. Arkasından sırıttım.

Son kapıya geldiğimizde terlemiştim, yorulmuştum ancak iyi hissediyordum. Birazdan görevin büyük bölümünü tamamlayacaktık. Binanın içine girdikten sonra giriş kartlarımız bize yardımcı olacak, iyi gizlendiğimiz sürece sıkıntı yaşamadan ilerleyebilecektik.

Üçüncü kapının önüne yaklaşana kadar kiminle karşılaşacağımızı tahmin edemedim. Ancak kesinlikle kapının önünde oturan, şişman ve yaşlı bir adam beklemiyordum. Biraz daha yaklaşınca adamın kör olduğunu fark ettim. Gözleri sanki oyulmuş gibi çukur kalmıştı. Göz bebeğinin olması gereken yerde etten düğümler vardı. Yüzümü hafifçe buruşturdum.

Son ve en önemli kapıya kör ve yaşlı bir adam koymaları gerçekten ilginçti. Elizabeth'e döndüm. O da bu durumu garip karşılamış gibiydi. Rutini bozmayarak Almanca selam verdim. Adam kör olmasına rağmen hareketleri yapmayı da ihmal etmedim. Hiç kıpırdama emaresi göstermedi. Ortamda garip bir sessizlik vardı. Acaba konuşma yetisini de mi kaybetmişti?

"Giriş izni?" dedim. Sesimdeki tereddüdün hissedilmemesi için çok çabalamıştım.

Elini uzatıp avucunu bize doğru çevirdi. Sanırım bu parolayı sorma şekliydi.

"Schlucken," dedim. Son şifre *kırlangıçtı*.

Diğer nöbetçiler gibi duvardaki kasayı açmasını bekledim ancak o, ayağa kalkmaya zahmet bile etmedi. Yüzünü hâlâ bizden tarafa çevirmemişti, doğruca karşıdaki duvara bakıyordu. Parmaklarını şaklattı. Demir parmaklıklar arasında bir panel belirdi. Başparmağını bu panele okuttu. Kapı otomatik olarak açıldı.

Bu kadar mıydı?

Elizabeth ile tekrar birbirimize baktık. Nedense bu kör adam bize güven vermemişti. Vakit kaybedemezdik. Öne geçtim.

Adama kısaca "Danke," diyerek ilerlemeye koyuldum.

Elizabeth arkamdaydı. Peşimden kapıdan geçmişti ancak kapı henüz kapanmamıştı. İçimde kötü bir his vardı. Ve tam o

sırada yaşlı adamın sesi duyuldu. Öyle korkunç bir tondaydı ki, arkama dönmeden kaçmak istedim ancak yapamazdım.

"Zweites kennwort."

Elizabeth'le göz göze geldik. İkinci bir parola soruyordu ancak bizim ikinci bir parolamız yoktu.

Her şey saniyeler içinde gelişti.

Kıpırdayabildiğinden bile şüphe ettiğim yaşlı, şişman ve kör adam, çevik bir hareketle oturduğu sandalyenin altından taramalı bir silah çıkardı. Elizabeth de anında silahını çıkarmıştı ancak yaşlı adam bize doğru ateş açmaya başlamıştı. Elizabeth'i de çekip yere yattım. Sürünerek demirlere doğru ilerledim. Henüz çok uzaklaşmamıştık. Kapıyı çekerek kapatmaya çalıştım. Bizi takip etmesini istemiyordum. Böylesine hızlı silah kullanabilen birinin nasıl koşacağını hayal etmek en son istediğim şeydi. Adam kapının yakınındaki varlığımı hissedince silahını bana doğrulttu. Elizabeth'in arkamda tetikte olduğunu biliyordum. Adamı ıskalamazdı. Ancak bu bir deneme göreviydi ve ben kimseyi öldürmek istemiyordum. "Dur Lizy!" diye bağırdım. Adam dikkatini tamamen bana vermişken, az önce sıkıca kavradığım bayıltıcı tabancayı dizine nişan aldım. Tek bir atış, yaşlı ve devasa adam için yeterli olmadı. Elindeki silah titredi ancak düşmedi. Bu sefer ayak bileğine nişan aldım. Sonunda yediği kurşunların etkisiyle az önce oturduğu sandalyeye geri çöktü. Bayılmıştı.

"Neden öldürmeme izin vermedin?" diye homurdandı Elizabeth.

Yavaşça ayağa kalktığında sol omzunun kanadığını fark ettim. "Yaralanmışsın."

"Lanet bunak!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Emekli Nazi olduğuna bahse girerim. Adamın dur durağı yoktu." Cebinden bir bez çıkarıp yarasına bastırdı ve hiç canı yanmıyormuş gibi omzunu kıpırdattı.

Orada daha fazla kalmamız tehlikeliydi.

"Haydi," dedim acele etmeye çalışarak. "İyiysen buradan çıkalım."

Ben ayağa kalkarken dikkatle beni süzdü. "Senin de benden aşağı kalır yanın yok."

O an bacağımdaki yanmayı hissettim. Başımı aşağı doğru çevirdim. Sağ baldırımdan kan damlıyordu. Elizabeth söyleyene kadar hissetmemiştim bile. Adrenalinin gerçekten uyuşturduğunu doğrulamış oldum. Elizabeth'in omzu bacağımdan daha iyi durumdaydı. Cebinden bir bant çıkardı. "Al bunu," dedi. "Ben idare ederim. Her yere kan damlamasını istemeyiz."

Bu bandı tanıyordum. Yarayı yirmi dört saat kadar stabil tutuyordu. James ile gittiğimiz tekne gezisinden hatırlamıştım. Elizabeth'e kısık bir sesle teşekkür ettim. Dişlerimi sıkarak pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım. Kurşun bacağımı delip geçmişti. En azından içeride değildi. Parçalanan baldırıma bandı yapıştırdım. Kanamam kısa sürede durdu.

"Bu banttan neden bende yok?" diye sordum topallayarak yürürken.

"İlk kurşun yaranı almadan yanında bulundurmak aklına gelmez," dedi Elizabeth normal bir şeyden bahseder gibi. Öğrendiğim iyi olmuştu.

Acele adımlarla girişe ilerledik. Elimizdeki kimlik kartlarını okutup hızla doğru kata ulaşmamız gerekiyordu.

Görevim gereği önden gittim. Kimliğimi kapıya okuttum. Yerimde duramıyordum. Sanki kalbim baldırımdaki yarada atıyordu. Ancak odaklanmam lazımdı. Beklediğim klik sesi gelmeyince tekrar denedim. Kapı kartı okumuyordu. Bir hata olmalıydı. Tekrar denedim.

"Faydası yok," dedi Elizabeth. "Bunağın işi olmalı. Çoktan girişi engellemiş."

"Pekâlâ," dedim burun kemiğimi sıkarak. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşünmeye çalıştım. Beynim durmuş gibiydi. Elizabeth kolumu kavradı. Yüz ifadesi bir şey belli etmese de tutuşu çok sıkıydı. "Acele edelim," dedi hafif uyaran bir tonla. Ardından parmağının ucuyla üniformamın göğüs cebini dürttü. Tabii ya, lazer spreyi cebimdeydi. Bir kalem şeklinde olan spreyi cebime iliştirmiştim. Kalemin kafası

görünüyordu. Derin bir nefes alıp kalemi cebimden çıkardım. Lazeri kapıya uygularken ellerim heyecandan titriyordu ama Elizabeth bunu görmemiş gibi davrandı. Gözlerini devirip işi bitirmemi ve kilidi eritmemi bekledi. Kalemi elimden alıp bu işi hızlıca yapmak için yanıp tutuştuğundan emindim ancak sabırlı davranarak müdahale etmedi. Sonunda kapı açıldığında tesisin alarmları ötmeye başladı.

"Harika!" diye mırıldandı Elizabeth. "Şimdi de üzerimizde kırmızı ışıkla dolanıyoruz."

Bu sefer göz deviren ben oldum. Tamamen gerilmiştim. Kapının arkasını kontrol ederek dikkatle kapıyı açtım. Örgütün askerleri hızla koşturuyorlardı. Onlarla aynı olan kıyafetimizden faydalanarak aralarına karıştık. Silahlarımızı çıkarıp onlar gibi "Beeil dich!" diye bağırmaya başladık. Almanca *Acele edin!* diye bağırırken, bir yandan da heyecanla kata çıkan merdivenleri arıyordum. Kimlik kartlarımız iş görmeyeceği için yanımda koşan askerlerin birinin kartını almak zorundaydım. Bacağımdaki yanmayı ve acıyı hissediyordum ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Hissettiğim sızıya karşılık koşmaya devam ettim. Belki de tüm eksikliklerime rağmen, Birlik'in bir parçası olmayı, ufacık bir ihtimalle de olsa ajan olmayı başarıyordum. Askerlerden birini gözüme kestirdim. Boyu benim hizamda olan, çelimsiz bir çocuktu. Ona uzanmak için hamle yaptığımda Elizabeth kolumu tutup beni durdurdu. Kaşlarımı çatıp ona baktığımda elindeki kimlik kartını gösterdi. Çoktan birinden çalmıştı.

Diğerlerine fark ettirmeden merdivenlere koşarken, "Senin müdahale etmemen gerektiğini sanıyordum" diye fısıldadım.

"Yüzde on beş müdahale iznim var," dedi kartı kapıya okutarak. "Ayrıca yaralısın."

"Bunu şimdi söylemen iyi oldu," dedim imayla.

Hafifçe güldü. Elizabeth'ten böyle tepkiler almak ilginçti.

Merdivenlere çıkan kapıyı açtıktan sonra -2. katta olduğumuzu gördüm. Rehine 4. katta olduğuna göre, altı kat daha çıkmamız gerekiyordu. Sona çok yaklaşmıştık, bu açıdan altı kat bebek işi geliyordu. Tabii yeni bir sürprizle karşılaşmazsak.

Elizabeth ile oldukça hızlıydık. Birinci kata gelene kadar kimseyle karşılaşmadık. Başımız yerde, kameralara görünmeyecek şekilde koşuyorduk. Birinci katın merdivenlerini bitirdiğimiz anda katın kapısı açıldı. Dev gibi bir kadın asker ortaya çıkıp bağırdı. Heyecandan ilk ne dediğini kavrayamadım. Sonra kalp atışlarım yavaşladı. Kendimi sakinleştirdim. Paniğin beni bir yere götürmediğini acı bir tecrübeyle öğrenmiştim.

"Burada ne halt ediyorsunuz? Acil durumdayız!" diye bağırıyordu. Ağzından adeta köpükler çıkıyordu.

Hızlıca bina planını gözden geçirip bir bahane bulmaya çalıştım. Kulağıma takılı alet sayesinde Almanca kelimeler dudaklarımdan kolayca sıyrıldı.

"Biz pilotuz," dedim hızlıca. "Helikopterle binanın etrafını kontrol etmemiz emredildi."

"O zaman vakit kaybetmeyin!" diye gürledi bu sefer.

Başımı sallayıp Elizabeth'e baktım. Gerçekten de hiç zaman kaybetmeden koşmaya başladık. Dayanamadım, tempomuza rağmen konuşmaya başladım.

"Sence de o kadın..."

"Evet," dedi. Nedense onun hiç nefesi kesilmiyordu. "Game of Thrones'daki Brienne'e benziyordu."

"Değil mi?" dedim hayretle. "Kadını görünce bir an şaka sandım."

Elizabeth kısaca gülümsedi.

Vay canına! Aynı diziyi izliyor oluşumuz ortak noktamız olduğu anlamına mı geliyordu? Elizabeth'i dizilerin yeni sezonunu bekleyen bir tip gibi düşünmekte zorlandım.

Nihayet 4. kata ulaşmıştık. Elizabeth bana yol verdi. Ardından imayla sırıttı. "Şov zamanı."

Artık ifşa olmamızın bir önemi yoktu. Tek yapmamız gereken kolumdaki haritanın gösterdiği odaya gitmek ve rehineyi serbest bırakmaktı. Elbette kimseyi öldürmek istemiyordum. O yüzden haritayı kullandım. Kattaki vücut ısılarını tespit ederek, kaç kişi olduğunu saptadım. Katta toplam yedi koruma vardı. Dördü koridorlarda geziyor, üçü de rehine odasının kapısında

nöbet tutuyordu. Oda kurşun geçirmezdi. Planım basitti. Bizi o odaya kapatacaktım. Nasılsa kaçmamıza gerek yoktu. Ancak her durduğumuzda bacağımın sızısını biraz daha çok hissediyordum.

Asker kılığında olduğumuzdan ilerlememiz kolay oldu. Önce koridorlarla dolanan dört korumayı alt ettik. Elizabeth ikisini alırken, kalan ikisini de bayıltıcı silahımı kullanarak ben etkisiz hale getirdim. Sonunda rehine odasına ulaştık. Kapıda bekleyen üç korumadan ortada duranı en sona sakladık. Başımız yerde onlara doğru yürüdüğümüz için adamlar üniformamıza rağmen gerildiler. Soldaki silahını kavradı ancak bize doğrultmadı. "Bir sorun mu var?" diye sordu hafifçe sesini yükselterek. Sanki bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi. Halbuki az önceki dört görevlinin konuşmalarına izin vermeyecek kadar hızlıydık. Bu sefer de bundan aşağı kalmadık. Belimden çıkardığım bayıltıcı tabancayı sağdakine doğrultup vurdum. Soldakini Elizabeth hakladı. Ortadaki direkt ellerini havaya kaldırdı, çünkü şimdi ikimizin de silahı ona doğrultulmuştu. Aynı anda ateş ettik. Bayıltıcı mermim adamın bacağına saplanırken, Elizabeth karnına nişan almıştı. Benden daha acımasızdı.

Anında kapıya koştum. Cebimde duran, bütün görev boyunca kullanmak için beklediğim şifre çözücüyü çıkardım. Tamamen kurşundan olan kapının kilidinin üzerine yapıştırdım. Kilit bir dizi mekanik ses çıkardıktan sonra ışık hızıyla açıldı. Kapıyı içeri doğru itmeden önce, kolumdaki aletten odadaki vücut ısısını kontrol ettim. Sadece bir kişi vardı.

Elizabeth'e döndüm. "Kolay oldu," dedim sonunda içeri girmemiz kesinleşince.

Ağır kapıyı benimle beraber itti. "Kolay mı?" dedi imayla. "Farkındaysan ikimiz de kanıyoruz. İnan bana çok daha kolay görevlerim oldu."

Olsun, ben yine de mutluydum. Gerçekten başarmama az kalmıştı. Elizabeth'i umursamadım. İçeri girdim.

Odanın ortasında bir sandalye, üzerinde oturan bir figür vardı. Yanlış tahmin etmiyorsam rehine erkekti. Üzerinde turuncu bir tulum vardı. Bunu görünce Amerikan hapishanelerini

hatırladım. Adamın kafasına çuval gibi bir siyah kumaş geçirmişlerdi. Elleri, kolları, ayakları ve hatta boğazı kalın halatlarla sandalyeye sabitlenmişti. Empati duygusuyla hemen ona yardım etmek istedim. Ancak önce şifre kırıcıyı tekrar aktive edip, buraya kilitlendiğimizden ve kimsenin gelmediğinden emin olmam lazımdı. Otuz saniyede bu işlemi de hallettim. Sonunda rehineye döndüm. Elizabeth'e başımla işaret edip adamı sıkıca bağlayan ipleri kesmek için bıçağımı çıkardım. Elizabeth de beni izledi.

İpleri çözerken kısık sesle mırıldandım. "Bu adam azılı bir suçlu filan olmasın?"

Elizabeth net bir ifadeyle cevap verdi. "Kim olduğu bizi ilgilendirmez."

"Kendi adıma kimi kurtardığımı bilmek isterim," diye homurdandım.

Henüz adamın başındaki siyah örtüyü çıkarmamıştık. Canını acıtmadan ipleri kesmeye odaklanmıştım ancak adamın titrediğini görünce ekstra özen göstermeye çalıştım. Belli ki korkmuştu.

Elizabeth göz devirdi. "Bir bebek gibi titrediğine göre, azılı bir suçlu olması pek olası değil." O sırada adamın boynundaki ipi kesiyordu. Adamdan bir "Ahh!" sesi yükseldi.

"Hey!" diye bağırdım Elizabeth'e. "Biraz daha nazik olabilirsin."

Tekrar göz devirdi. Bir iç çekip adamın elini tuttum. Belki bunu yapmamam gerekiyordu ama kendimi onun yerine koymaktan alamadım. "İyi olacaksın," dedim yumuşak bir sesle. "Arkadaşımın kusuruna bakma, öfke sorunları var."

Elizabeth son ipi kesmekle meşgul olduğu için bana bakışını seçemedim. Ancak bir kıkırtı duydum. Elizabeth'e baktım. Yüzünü buruşturdu. Demek ki ses ondan çıkmamıştı. Birden geriye adım atıp rehineye dikkatle baktım. Ellerine, bacaklarına... Bilekleri ve boynu serbest kalan adam sonunda titremeyi bırakıp kıpırdadı ve başındaki çuvalı çıkardı.

Gözlerim büyüdü.

"Böyle seksi bir rehineyi kurtardığın için çok şanslısın, fıstık!"

Mike bana göz kırptı ama ben küçük bir şok yaşıyordum. Elizabeth bunu biliyormuş gibi göz devirdi, bir kez daha. Mike silkelendi. Turuncu tulum içinde komik görünüyordu. "Kostümüm nasıl?" diye sordu sırıtarak. "Özellikle seçtim."

Ağzım açık Mike'a bakarken kurşun duvarda gizli bir kapı açıldı. Yok artık!

Mahzeni ilk keşfettiğimdeki anılar zihnime üşüştü. Odaya adım atanın James olduğunu görünce önce şaşırdım. Ancak şaşkınlığım yerini hemen sıcacık bir hisse bıraktı. Ona sarılmak, başardığımı söylemek, gülümsemek istiyordum. Fakat yüzündeki ciddi ifade beni bu konuda düşünmeye sevk etti. Neler oluyordu?

James'in ardından, merdivende karşılaştığımız Brienne'e benzeyen asker, bizi kurşun yağmuruna tutan yaşlı adam ve diğer nöbetçi askerler girdi. Elim hızla tabancama gitti ancak James sakindi. Elini sallayarak benim de sakin olmamı söyledi. Kaşlarımı çattım. Kafam iyice karışmıştı.

"Tebrikler," dedi James her zamankinden daha ciddi ve ifadesiz bir tonla. "Ana performans değerlendirmeni başarıyla geçtin. Bugün seninle ilgili birçok ölçümde bulunduk. Soğukkanlılık," dedi tüneldeki ilk iki kapıda karşılaştığım genç askerlere bakarak. "Ekip arkadaşını koruyarak sergilediğin liderlik ve fedakârlık," dedi bu sefer yaşlı adama bakarak. Hâlâ bu kör, yaşlı ve şişko adamın nasıl bu kadar atik olduğunu sorguluyordum.

Elizabeth bunun üzerine homurdandı. "Bizi vurmak zorunda mıydın, Şahin Joe?" dedi alınmış gibi.

Şahin Joe mu? Adam kördü yahu!

Adının Joe olduğunu öğrendiğim adam güldü. "Bilerek omzunu hedef aldım, tatlım. Bu güzelliğin bozulmasını istemeyiz."

O an adamın kör olduğu konusunda ciddi şüphelerim oluşmuştu.

James konuşmaya devam etti. "Rakibi manipüle etme," dedi bu sefer iri kadın askere bakarak.

Kadın bana bakıp güldü. "Güzel kıvırdın. Eğer her şey rolden ibaret olmasa sana inanabilirdim."

"Rol mü?" dedim hayretle.

Mike sırıttı. "Isolation Unity Performans Merkezi'ne hoş geldin, fıstık. Bu deneme sürüşünü hepimiz tecrübe ettik. Eh, benimki bu kadar eğlenceli değildi ama olsun."

Mike tatlı bir ifadeyle omuz silkince James'e döndüm. Yüz ifadesi yumuşasa da hâlâ ciddiydi.

Demek bunların hepsi bir kurmacaydı. Tabii bacağımdaki kurşun deliği kesinlikle gerçekti.

"Pekâlâ, geri dönüyoruz," dedi James bana ve ekibin geri kalanına bakarak. Sahte görevimde yer alan herkesin elini sıktı. Bense hâlâ şaşkın olduğum için hepsine bir baş selamı vermekle yetindim.

Sonunda James yanıma geldi. "Bacağın nasıl?" diye sordu. Ses tonunda az önceki ciddiyetten ve profesyonellikten eser kalmadığını hissedince rahatladım. Ancak bacağımın acısı hâlâ oradaydı ve artık zonklamaya dönüşmüştü. Alnımda biriken terler acımı gösterir nitelikteydi. James şapkamı başımdan çıkarıp saçlarımın dağılmasına izin verdi. Henüz cevap vermemiş olmam onun halimi kavramadığı anlamına gelmiyordu. Beni belimden tuttu. "Hadi, uçakta yarayı uyuşturacak bir şeyler bulabiliriz."

Güzel haber uçak binanın çatısındaydı. Oraya ulaşmamız pek zor olmadı. Uçağı bu sefer Mike kullandı. Elizabeth de onunla beraber kokpitteydi. James ile ben arkadaydım. Yaramla ilgilendi, uyuşması için soğuk bir sprey sıktı.

Sonunda beni kollarının altına, güvenli bölgeye aldığında huzurla gözlerimi kapatıp kendime dinlenme izni verdim.

Mahzene vardığımızda bacağımdaki kurşun yarası tamamen uyuşmuş olduğundan, Jenny beni tedavi edene kadar sıkıntı yaşamadım. Sonunda odamda yalnız kaldığımızda Lacivert beni kollarına aldı. Yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekti. Sonra aramızda kısa bir mesafe bırakarak gözlerimin içine baktı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi sıcacık bir tonla. Alnımdan öptüğünde içime akan duygunun tarifi yoktu. Bu başka bir şeydi. Tanımlayamadığım ancak hissetmekten asla şikâyet etmeyeceğim bir şey.

Bir süre onun yanında hissettiğim huzurun tadını çıkardım. Fakat Jenny'nin sesi bizi bu tatlı andan ayırdı. James'i odasına çağırıyor, acil bir durum anonsu geçiyordu. James sakin kalsa da ben gerilmiştim. "Neler oluyor?" dedim kollarından sıyrılırken.

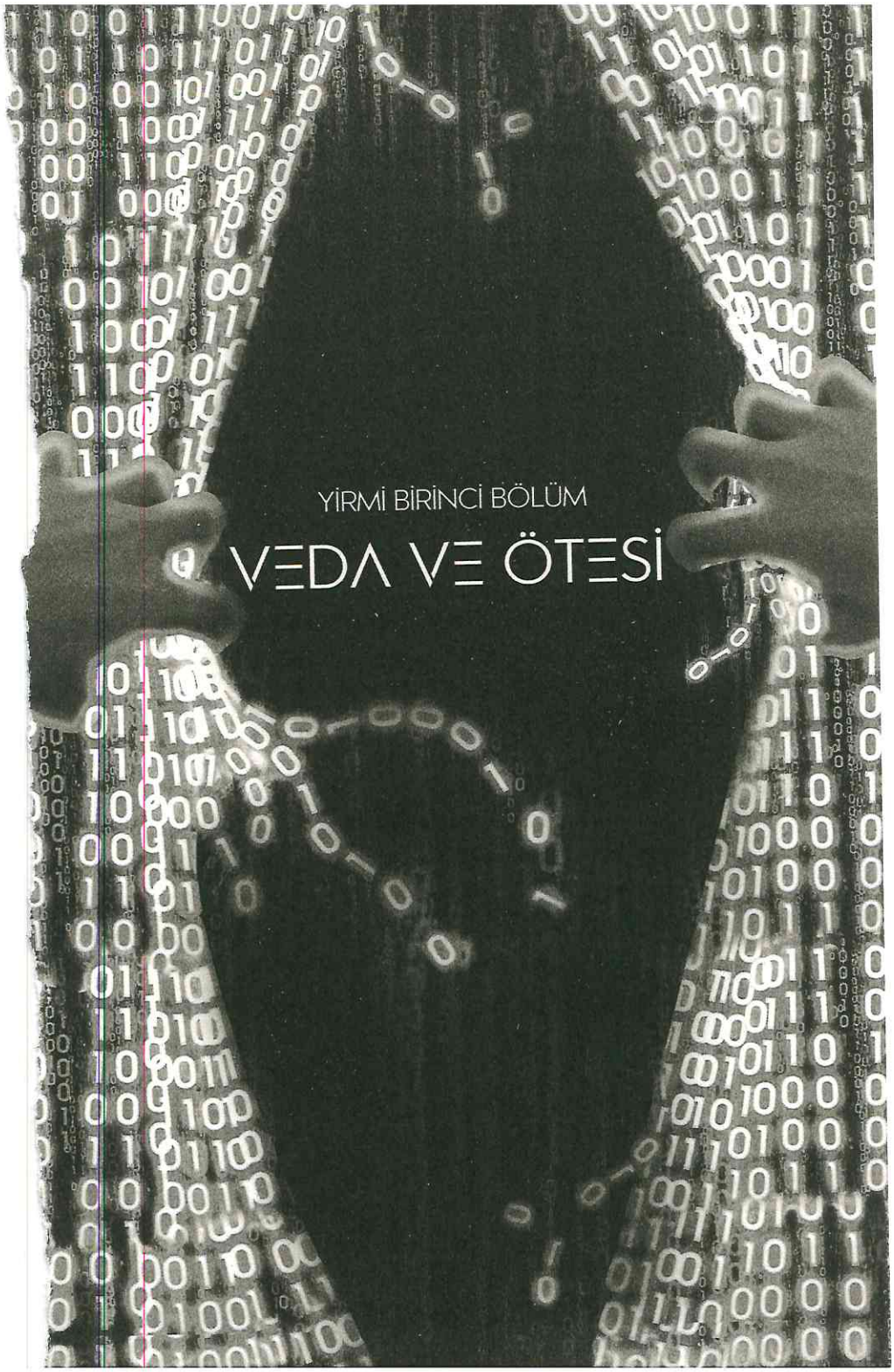
"Sen dinlen, ben hemen geliyorum," dedi saçımı okşayarak.

Nedense onunla gitmek istiyordum. "Seninle geleyim," dedim ancak beni omuzlarımdan kavrayarak yatağıma oturttu. "Dinlen," dedi.

Lacivert'i dinleyerek yatakta uzandım. Gerçekten çok yorgundum. Göz kapaklarım beni uykuya davet etse de, Jenny'nin anonsu hoşuma gitmemişti. On dakika uyku ve uyanıklık arası gidip geldikten sonra, başımın hafiften dönmesine rağmen ayağa kalktım. Yavaş adımlarla Lacivert'in odasına yöneldim. Her ne oluyorsa ben de bilmek, artık gerçekten bir parçası ilan edildiğim bu ekibin başından geçenleri öğrenmek istiyordum.

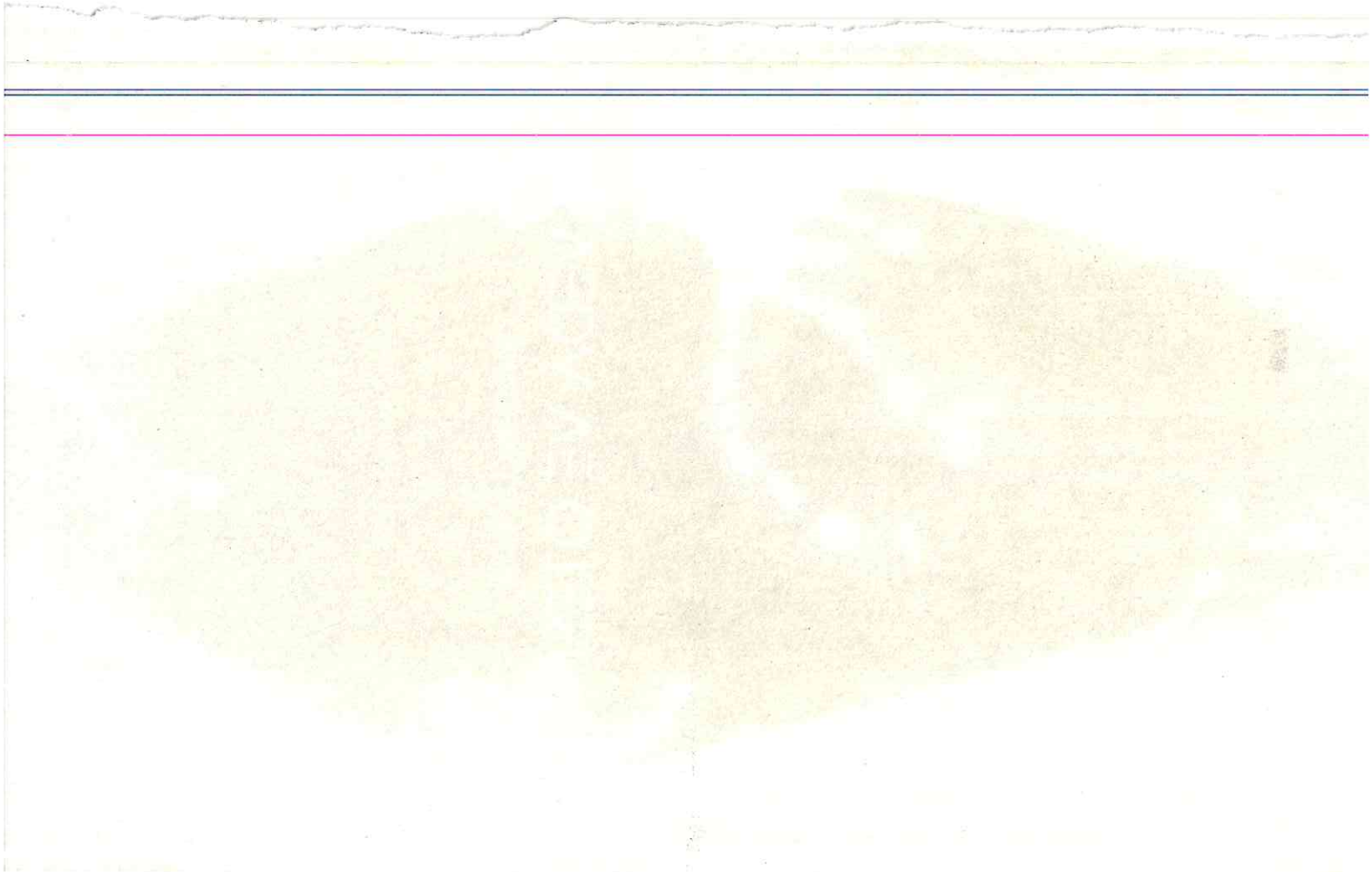
Siyah oda düşündüğümün aksine kalabalık değildi. Sadece Lacivert vardı. İçeri girdiğimi fark ettiği an bana döndü. Hızla yanıma geldi, önümü kapatmaya çalıştı ama görmüştüm. Ekranda enkaza dönen bir araç vardı. İçinde her kim varsa sağ çıkması mümkün değildi. Ve ben bu arabayı tanıyordum.

Çetin'in arabasıydı.

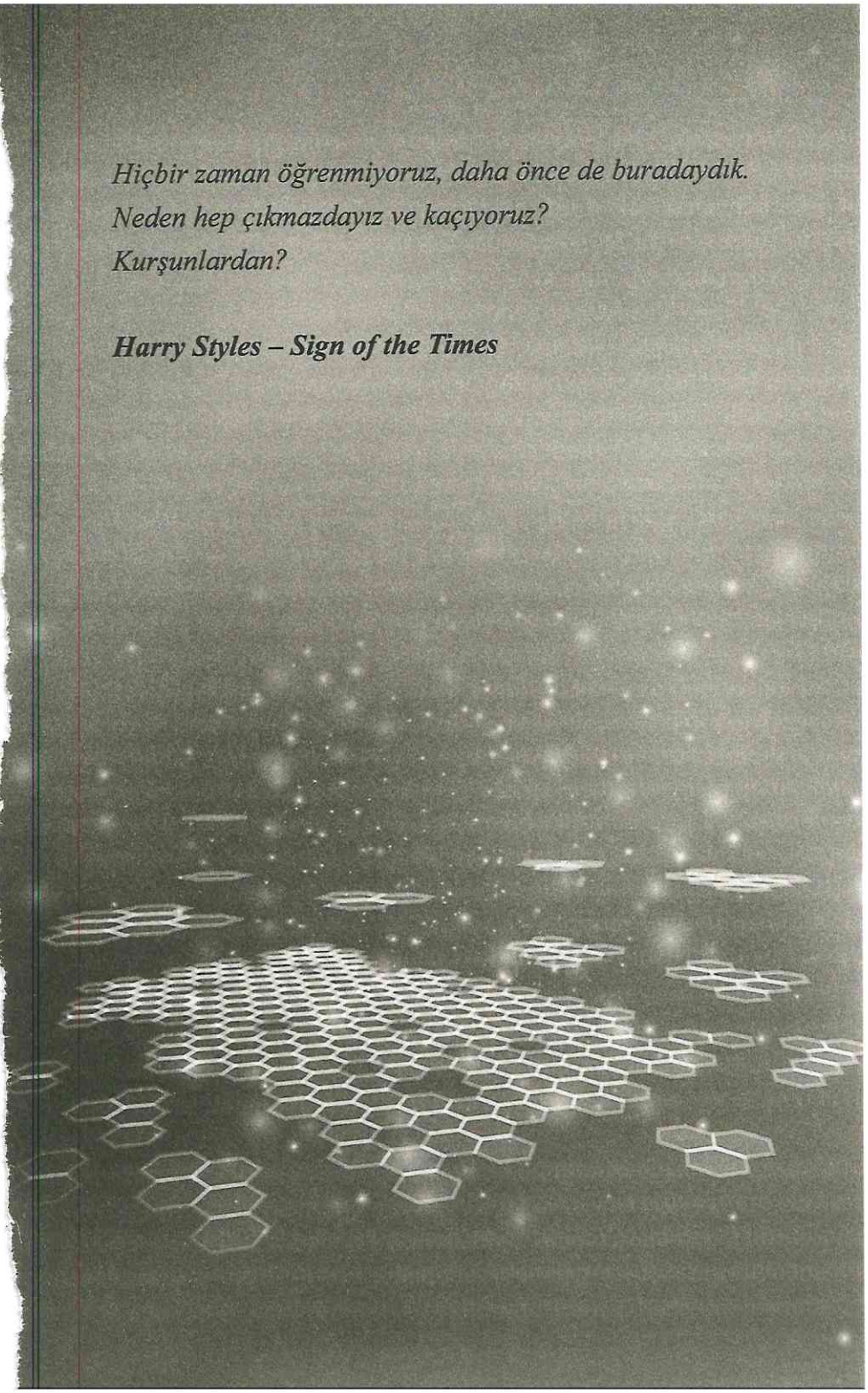
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

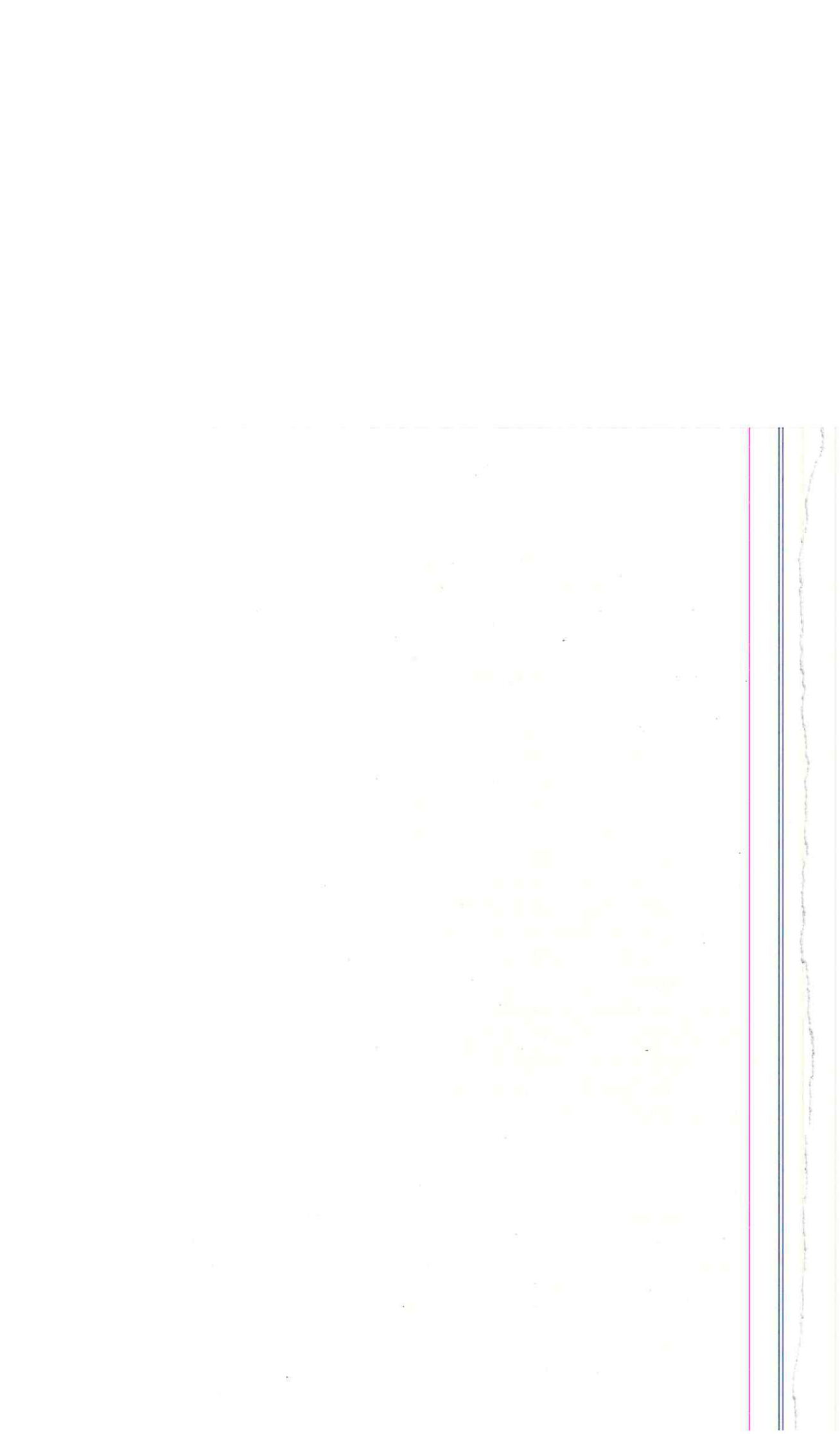
VEDA VE ÖTESİ

Hiçbir zaman öğrenmiyoruz, daha önce de buradaydık.
Neden hep çıkmazdayız ve kaçıyoruz?
Kurşunlardan?

Harry Styles – Sign of the Times

Hayatım boyunca başıma gelen tüm talihsizliklere iyi açıdan bakmaya çalıştım. Çetin bana eziyet ettiğinde, daha kötüsü de olabilirdi dedim. Annemle babam abimin yaptıklarına ses çıkarmadıklarında, pasif de olsalar en azından annem ve babam var dedim. Okuldan başka bir yere gitmem yasak olduğunda, okula gidebilmek en büyük ayrıcalık nasılsa diye düşündüm. Hayatımı geri almak için James'in peşinden gidip, onun katil olduğunu düşündüğüm anlarda bile hayatta kaldığım için şanslı hissettim. Sonra gizli bir dünyada her an ölüm tehlikesi ile karşılaşmama rağmen, yaşadığım maceralar ve kurduğum dostluklara sığındım.

Ancak hiç ölümle yüzleşmek zorunda kalmadım. Hiç uzun zaman önce öldü saydığım birinin gerçek ölümünü tecrübe etmedim. Hiç abimin cenazesine katılmadım.

Kabristanın önünde arabanın içindeydik. Lacivert elimi sıkıca tutuyordu. Kısa süre önce nefret ettiğime kendimi inandırdığım bu adam, bütün gece saçlarımı öperek yanımda olduğunu fısıldamış, çocukluğuma, abimle küçük anılarıma sığınırken akan gözyaşlarımı silmiş, her hıçkırığımda beni daha çok sarmıştı.

"Hazır hissetmiyorsan gitmek zorunda değiliz," dedi anlayışlı bir sesle.

İkimiz de siyahlar içindeydik. Üzerimdeki siyah montu çekiştirdim. Kalabalık çoktan dağılmıştı. Mezar başında sadece annem ve babam vardı. Onları görmeyeli ne kadar olduğunu düşündüm. Neredeyse bir buçuk senedir ailemden uzaktım. Gözlerim yanmaya başladı. Siluetlerini uzaktan da olsa seçebiliyor, onlar

olduğunu anlayabiliyordum. Zaten başka kim olacaktı ki? Çetin gibi birinin mezarının başında, ona her haliyle göz yuman annemle babamdan başka kim olabilirdi? Karısı Gülşen bile ortalıkta yoktu. Onu bugün hiç görmemiştim.

Lacivert yine içimden geçenleri okumuş gibi konuştu. "Kaza dün öğlen gerçekleşmiş. Çetin ve Gülşen arabada beraberlermiş. Uzun zamandır Çetin'i izletiyorum. Evliliği iyi gitmiyordu. Eşini de darp etmeye başlamıştı."

Ellerim ceketimin kenarlarını sıkıca kavradı. Gülşen'i sevmezdim ama bu onun da benim yaşadıklarımı yaşamasını istediğim anlamına gelmiyordu. Kimsenin bunları yaşamaması gerekiyordu.

Gözlerimi bir süre sıkıca kapadım. Lacivert elimi daha sıkı kavradı.

"Anlaşılan o ki, yanlış insanlarla arkadaşlık kurmaya başlamış. Gülşen de bunu fark edince araları bozulmuş."

Tahmin ediyordum. Çetin sözünü dinlemeyene dinlettirirdi. Anne ve babama evden gitmekle tehdit ederek yapardı bunu, banaysa şiddet uygulayarak.

James bana zaman vermek ister gibi bekledi. Buraya gelene kadar neler olduğunu sormamıştım. O da anlatmamış, sadece yanımda olmuştu. Bana katıksız desteğini sunmuştu. Şimdi son vedamı etmeden önce her şeyi duymak istiyordum. "Devam et lütfen," dedim bir fısıltı kadar cansız çıkan sesimle.

"Dün Gülşen'le araçta kavga etmeye başlamışlar. Çetin kontrolü kaybetmiş. Gülşen ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmış. Şu an iyi. Çetin ise olay yerinde hayatını kaybetmiş."

Gözlerimi tekrar sıkıca yumdum. Demek sonu böyle olacaktı. Tek kardeşimin, abimin, beni koruması kollaması beklenen, hayatım boyunca yaşamımın bir parçası olması gereken adamın mezarına çok yakındım artık. Ölmüştü. Ondan kaçışım bitmişti. İçimde kocaman bir boşluk hissettim. Ve her şeye rağmen gelen sonsuz bir acı. Arabanın kapısına dokundum. Kilidi açıp ayaklarımı dışarıya sarkıttım. Şimdi yapmazsam asla yapamayacaktım.

James hiç vakit kaybetmeden beni takip etti. Beni kolunun altına aldı, omuzlarımı güçlü kollarıyla sardı. Beraber anne ve babamın ağladığı yere doğru yürümeye başladık. Başımda siyah bir şal vardı. Yüzüm öne eğik yürüyordum. Çetin'in kabri başında durup dizlerimin üzerine çöktüğümde beni fark etmediler. Zaten etmesinlerdi. Tek istediğim bir vedaydı. Buruk, kırık bir veda da olsa ona hoş çakal demem gerekiyordu. Kalbimin bir köşesinde abime ait bir yer var diye avunurdum hep. Bu küçük ama güçlü alan geçen sene bana yaptıklarıyla kaybolmuştu. En azından öyle sanmıştım.

Ama şimdi abimin mezarına ait toprağı avuçlarken o küçük yer yine sızladı. Binlerce ihtimal göğsümdeki ateşi delip geçti. "Abi," diye fısıldadım Çetin demek yerine. "Neden her şeyi telafi etmeden gittin?" Küçük bir hıçkırık sessiz sedasız dudaklarımdan kaçtı. "Neden bir kez olsun kardeşine gerçekten sarılmadan kendine bunu yaptın? Neden beni hiç sevmedin, abi? Neden kollarına almadın? Neden hor gördün? Neden, abi?"

Fısıltı şeklinde ağlayışlarıma James karşılık verdi. Beni sıkıca sardı. Başımın üzerini öptü.

"Ben..." diye hıçkırdım. "Sonunda pişman olursun diye bekledim hep. Sonunda seni affetmeyi bekledim. Seni sevdim ben," dedim burnumu çekerek. "Sen benim abimdin, kanımdan bir parçaydın."

Şimdi yoktu, uzaktaydı. Hep istediğim hesabı soramayacaktım. Hüzünle başlayan hikâyemizin mutlu bir sonu olmayacaktı. Ne kadar inkâr etsem de yarım kalmıştım. İnsan hiç sevmediğini düşündüğü biri için böylesine acıya gömülür müydü? Oluyordu. Kardeş dediğin, kanına, canına eş gördüğün insan ne kadar kötü olursa olsun, yokluğu vuruyordu.

Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladığımda yanımızda bir hareketlenme oldu. Önce annemin sesini işittim. "Beren!" dedi hayretle. "Beren, yavrum!"

Sonunda beni fark etmişlerdi. Annemin güzel saçlarına aklar düşmüştü. Başındaki örtü bile beyaz saçlarını gizleyemiyordu.

Babamın boynu bükülmüştü, çökmüştü. Annem bana doğru atıldığında geri çekilemedim. Kötü anılar hızla zihnimi istila etse de, sonuçta onlar annem ve babamdı. James bize izin verip geride durdu. Annemden sonra babam beni kollarına aldı. Onlar beni sıkıca sarmalarken ben tepkisizdim. "Onca zaman neredeydin, yavrum?" diye ağlamaya başladı annem. Gözleri zaten yeterince şişti. "Seni aramadığımız yer kalmadı. Ah Beren..." diye inledi annem.

Sesim kısıktı. Kalbim paramparçaydı. "Onca zaman siz neredeydiniz?" dedim güçsüz bir sesle. "Bir çocuğunuz daha olduğunu ben kaybolunca mı fark ettiniz?"

Babam üzgün bir ifadeyle bana baktı. Hâlâ annemin kollarındaydım ama onu kırmadan sıyrılmak istiyordum oradan. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke onların kollarına koşabilsem, onları ne kadar özlediğimi haykırabilseydim. Keşke kötü anılar peşimi bıraksaydı.

"Bunları evde konuşalım," dedi babam. "Hadi kızım, her ne yaptıysan biz seni affettik. Evine dönebilirsin."

Başımı hızla babama çevirdim. "Eve dönmek istediğimi kim söyledi?" dedim öfkeyle. Sonra acıyla güldüm. "Bir de beni affettiniz, öyle mi?" Annemin kollarından tamamen kurtuldum. "Ama ben sizi affetmedim!" diye bağırdım.

Annem ağlıyordu. "Beren, yapma. Abini kaybettik, acımız büyük. Ne olur eve dön," diye yalvardı. Ancak o andan itibaren kendimi duracak gibi hissetmiyordum.

"Bir buçuk sene boyunca başıma ne geldi, ne yaşadım bir fikriniz var mı? Ben eski bıraktığınız Beren değilim. Çetin'den geriye kalan boşluğu dolduramam." İnanamıyor gibi saçlarımı çekiştirdim. "Beni görmeniz için Çetin'in ölmesi mi gerekiyordu?" dedim bağırarak. Ne söylesem, ne kadar bağırsam da içimdeki ateş sönmeyecek gibiydi.

Babam otoriter bir edayla "Şimdi bizimle eve geliyorsun!" dedi. Bu çıkışına gülmek istedim.

"Sizinle gelmiyorum!" dedim net bir sesle.

Annem daha fazla ağlamaya başladı. Babamın ifadesi sertleşti. "Rahmetli abinin bahsettiği o yabancı herife mi gideceksin? Onunla yaşamaya devam mı edeceksin?" dedi öfkeyle.

Gözlerime dolan yaşların sonu yok gibiydi. Kendi kızlarına böyle bir şeyi nasıl yakıştırabiliyorlardı.

"Siz hiç değişmemişsiniz," dedim acı bir sesle. "Benim yokluğum da, Çetin'in ölümü de bir şey değiştirmeye yetmemiş."

Onlara arkamı döndüğümde James yüzünde endişeli bir ifadeyle beni bekliyordu. Belli ki aramıza girmek istememişti ama her an yardıma hazır olduğunu, istesem eline uzanabileceğimi biliyordum. Öyle de yaptı. Beni anında kollarına alarak onlardan uzaklaştırdı.

Babam öfkeden kudurmuştu. "Beren!" diye bağırdı arkamdan. "Seni bir daha affetmemizi bekleme! Sen de bizim için öldün artık!"

Lacivert'in beni saran kollarına daha sıkı sarılıp gözlerimi yumdum. Babam hâlâ arkamızdan öfkesini kusuyor, annem onu tutmaya çalışıyordu. Beklemediğim bir anda Lacivert onlara doğru dönünce neye uğradığımı şaşırdım. Beni bırakmadan birkaç adım attı. Ardından tane tane, oldukça anlaşılır bir sesle konuştu.

"Bir daha karım hakkında bu şekilde konuşursanız, sizi buna pişman ederim."

Sözleri öylesine tehdit doluydu ki, babam anında sustu. Annem ise şaşkınlıkla ağzını kapadı. Aynı şaşkınlığı ben de yaşıyordum. James hiç vakit kaybetmeden tekrar arabaya doğru dönüp, yürümeme yardımcı oldu. Onlardan yeterince uzaklaştığımızda yanaklarımı ve gözlerimi sildim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim.

Ancak yanıtı netti. "Hayır, yapmak zorundaydım."

Mezarlıktan ayrıldıktan sonra James hemen mahzene dönmedi. Aracı yavaş kullanarak beni saatlerce dolaştırdı. Bir yerde durmaktan ve beklemekten daha iyiydi bu. Sanki her an neye

ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu süre boyunca kolundaki saat ve telefonu birçok kez çaldı ancak cevap vermedi.

En sonunda meraklanarak ona döndüm. "Saatlerdir arıyorlar, artık açsan iyi olur. Belki de çok önemlidir," dedim.

"Bekleyebilir," dedi yumuşak bir sesle.

Elimi direksiyonu tutan elinin üzerine koydum. "Artık dönelim. Her ne oluyorsa belli ki ekip liderlerine ihtiyaçları var."

James sonunda ikna olup rotamızı mahzene çevirdi. Giderken çağrıyı cevapladı. Karşıya "Evet," ve "Anlaşıldı," gibi kısa cevaplar verince neler olduğunu merak ettim. Kafamı meşgul etmek, bugün yaşadıklarımı, içimde kanayan yarayı unutmak istiyordum. Böyle zamanlarda uyumaktan sıkılmıştım artık. Uyku hiçbir şeyi geçirmiyordu. Kısa bir süre uyuşturuyordu sadece.

"Ne olmuş?" diye sordum.

Bir süre yüzümü inceledi. Şişmiş burnum, kızarmış gözlerim ve solgun yüzümle iyi görünmediğim kesindi.

"Brad şifreyi çözmüş. Aksiyona geçmek için emrimi bekliyorlar."

❁

Mahzene öyle hızlı vardık ki, kısa bir süreliğine tüm sorunlarımı unuttum. Bir yıldan fazla süredir çözmeye çalıştığımız görev nihayet son buluyordu. Elbette çıkan sonuçtan korkmuyor değildim. Bu korkunç teknolojinin kimlerin eline geçtiğini ya da ne şekilde kullanıldığını öğrenmek, görevi bitirmek yerine göreve daha farklı bir boyut kazandırabilirdi.

Üçgen odanın önüne geldiğimizde James beni durdurdu. "Katılmak zorunda değilsin. İstersen odanda beni bekleyebilirsin."

"Hayır," dedim hemen. "Ben de bilmek istiyorum. Hem yalnız kalmak istemiyorum."

James başıyla onayladı. Kapıyı açtı. Tüm ekip içeride bekliyordu. Saatlerdir onları bekletmiş olduğumuz için biraz suçlu hissetmekten kendimi alamadım. Brad dev ekranın önündeydi. David, Elizabeth, Sofia ve Mike'la beraber onun da gözleri bize çevrildi.

James içeri girdiği an başıyla ekibine selam verdi. Ekip lideri olunca mazeret bildirmek zorunda da kalmıyordun. "Brad," dedi James kısaca.

Brad hemen bu komutu anlayarak konuşmaya başladı. Öncelikle ekranı işaret etti. Ekranı tamamen kaplayan yüzlerce isim vardı. Odaya ilk girdiğimde bunu fark edememiştim. "Nish'in laboratuvarından elde ettiğimiz bilgiler dijital bir kasada tutuluyordu. Neyse ki bu defa Birlik'in teknolojilerini kullanarak istediğimiz tüm sonuçlara ulaştık." Ekrana döndü. "İki yıla yakın süren kovalamaca sonunda artık elimizde yeterli kanıt var. Malcolm Stone, diğer kimlikleriyle Metin Taner ve Tobias Donaldson, ortakları Jun Nish, Andy Kevin ve Jawahir Grup'un sahibi Al- Amir Basim'le beraber hareket ederek bu teknolojiyi toplamda 1523 kişiye satmış. Bu kişiler dünyanın önde gelen siyasi kimlikleri, iş adamları, mafya liderleri, silah kaçakçıları ya da oldukça ünlü isimler. Donaldson'ın ortakları çoktan gözaltına alındı."

"Hepsi teknolojiyi kullanmış mı?" diye sordu James.

Brad hemen cevap verdi. "Teknolojiyi kullanmak isteyenler yine Donaldson'dan belirli yönergeler almak zorundaymış. Yani Donaldson kontrolü öylece bırakmamış. An itibariyle teknolojiyi kullanan 157 kişi var. Yol açtıkları zararı hesaplamak vakit alacak. Diğer müşteriler ya doğru zamanı bekliyor, ya da kullanmaktan çekiniyorlar."

"Merkezin çözüm önerisi nedir?"

Herkes tüm dikkatini bu konuşmaya vermişti. Sanki ortamda nefes bile alınmıyordu. Brad önce biraz duraksadı.

"Teknolojiyi henüz kullanmayanlar için soruşturma, kullananlar için ise imha. Aksiyona geçmek için onayını bekliyoruz."

"Tüm 157 kişi mi?" dedi James.

Brad kafasını salladı.

Son birkaç dakikadır duyduklarımı dehşetle kavrıyordum. "Bir dakika!" diye araya girdim. "157 kişilik toplu bir kıyımdan mı bahsediyorsunuz?"

Herkesin sessiz kalması bir nevi soruma cevaptı.

"Bu kişilerin profilleri ne?" diye sordum. "Kaçı terörist, kaçı kaçakçı ya da katil?"

"%70'i sıradan varlıklı siviller. Yani teknoloji meraklıları," dedi Brad sıkıntılı bir sesle.

James'in ifadesi çok ciddiydi. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ancak benim düşüncelerim netti.

"Yani 100'den fazla masum bireyi öldürmek bu," dedim şok olmuş bir halde. "Bu insanlar belki de bu işe bulaşarak sadece bir hata yaptı. Neden onları da sorgulamak yerine öldürüyoruz?"

Öldürmekten bahsederken gözlerim dolmuştu. James'in yüz ifadesi biraz olsun yumuşadı. Yanıma gelmek istiyor gibiydi. Ancak konuşurken sesi acımasızdı. "Bu teknolojiyi hiç bilmemeleri gerekiyordu. Bunun dünyaya yayılma riskini göze alamayız."

"Başka bir yolu olmalı!" diye itiraz ettim. Ana sınavı geçip onlardan biri olmuş gibi davranabilirdim ancak bu gibi durumlarda yeterince soğukkanlı olamadığım bir gerçekti.

Elizabeth araya girdi. "Çoğunluğun barışı adına azınlık feda edilebilir. James haklı, Beren. Bu riski ne biz ne de merkez alır."

"Yapma, Elizabeth!" diye patladım. "Artık seni tanıyorum. Bu söylediklerine inanıyor olamazsın!"

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Yapılacak bir şey yok."

Artık gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. "James?" dedim beni son zamanlarda yalnız bırakmayan adama bakarak. Gözlerini bir süre benimkine çevirmedi ancak bakışlarımız buluştuğunda yanıt belliydi. Belki de herkesi yanlış tanımıştım.

"Ben buna ortak olamam," dedim pes etmiş bir sesle. "Birlik ya da görev umurumda değil. Benden bu kadar."

Mike beni durdurmak için ayaklandı ama elimi kaldırarak onu engelledim. Kapıyı çarpıp çıktığımda arkamdan kimse gelmedi. Mahzenden çıkıp evime gittiğimde de. Günler boyu evimin kapısı çalmadı. Bir süre sonra anladım.

Artık yalnızdım.

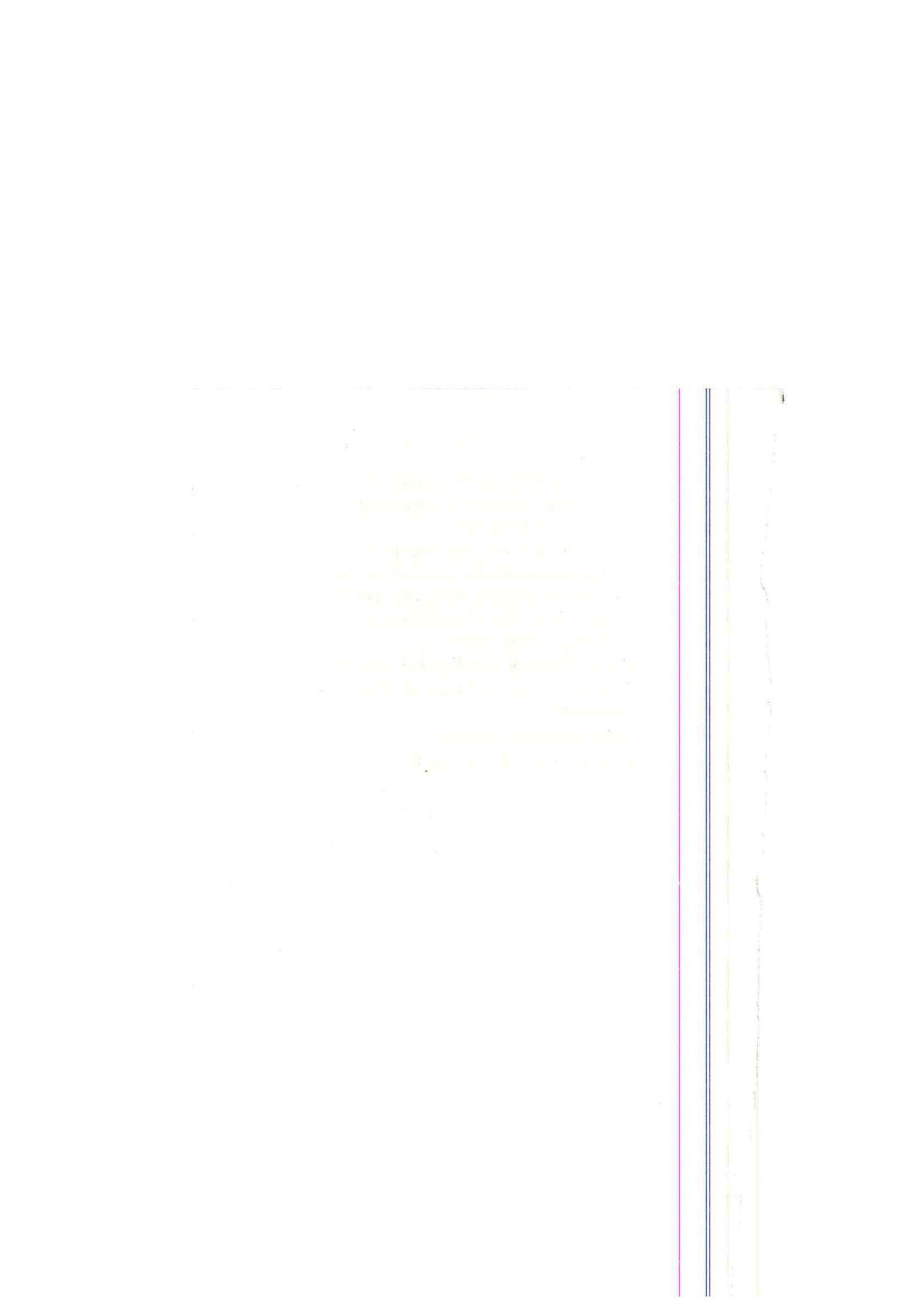
Peki, bunca zaman zihnimin ve kalbimin kıyasıya savaşması nedendi? Ateşle eş değer gördüğüm, beni varlığıyla da yokluğuyla da yakan Lacivert neredeydi?

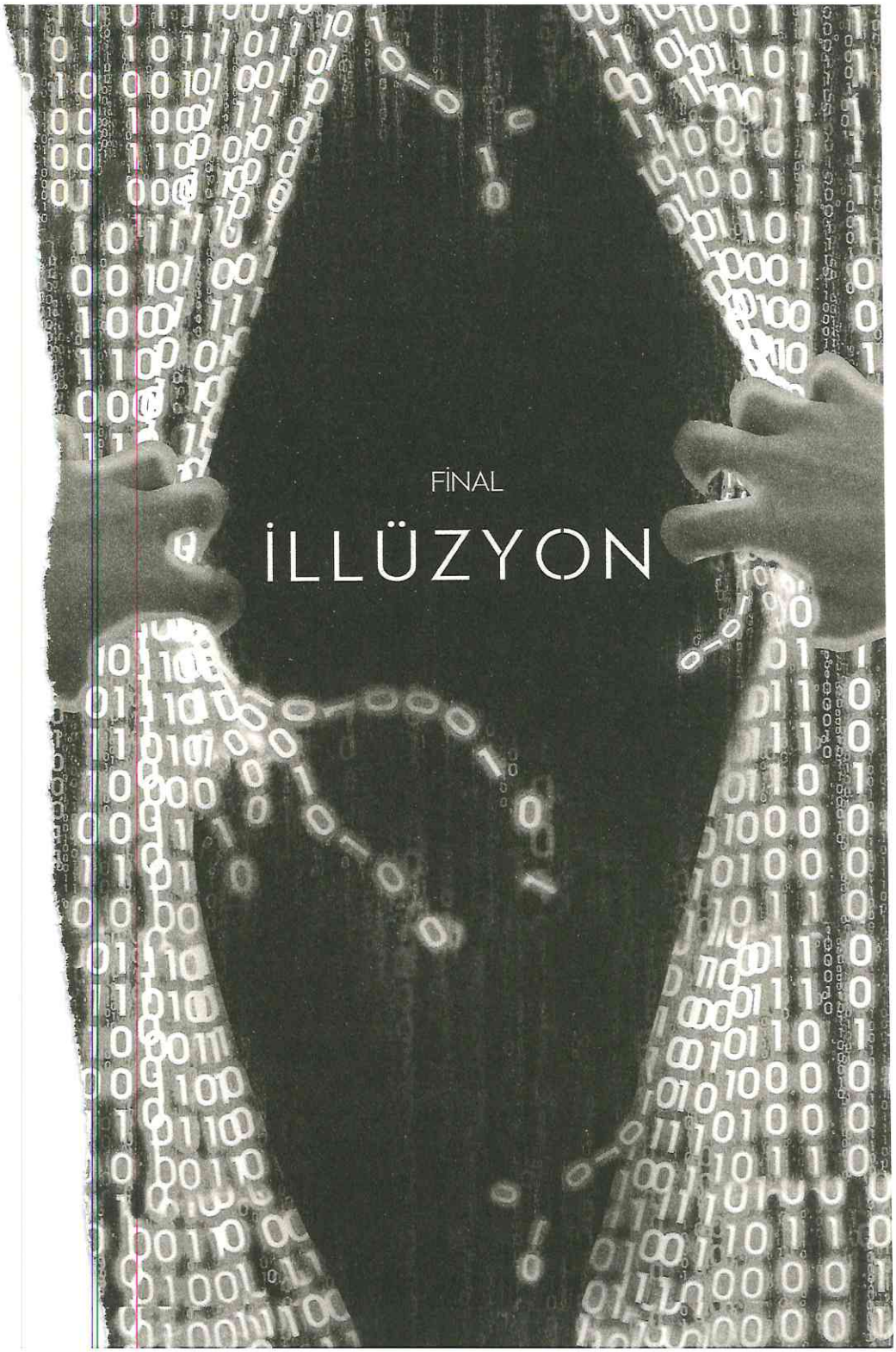
Yoksa ben de mi sadece bir görevdim? En önemli görevleri bittiğinde ortadan kalkan basit bir risk miydim? Bağlı olduğumuzu tüm ruhumla hissettiğim ancak dile getirmeye korktuğum adam neden yoktu? Öylece kandırılmış ve bir kenara mı atılmıştım? Bu kadar aptal mıydım?

Görev bitmişti. Oturduğum ev benimdi. İstemediğim kadar param, kendime ait bir hayatım vardı artık. Özgürdüm. Hiç olmadığım kadar özgür.

Ancak Lacivert'ten hiçbir iz yoktu.

Tüm yaşadıklarım bir illüzyon muydu?

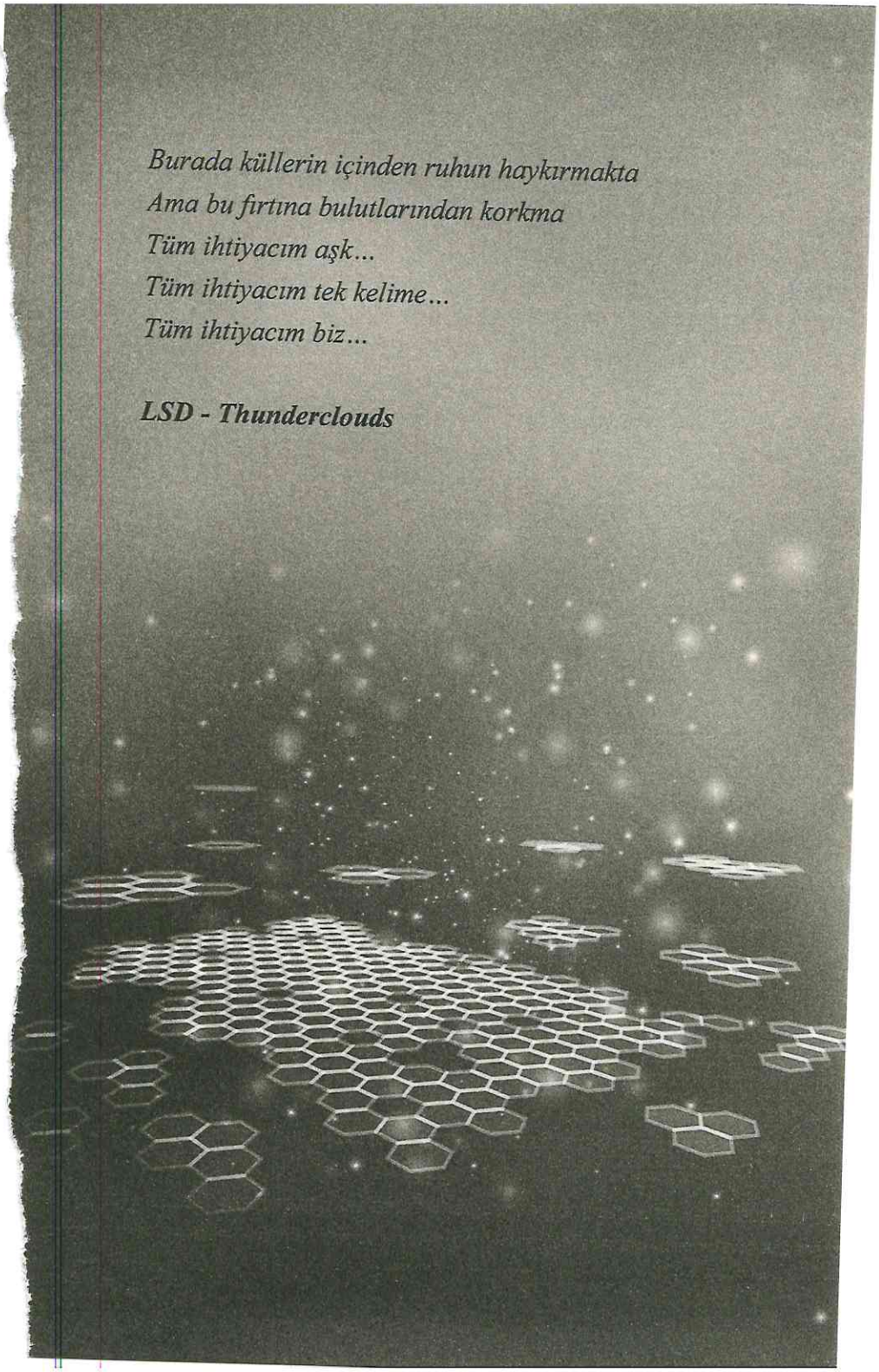

FİNAL
İLLÜZYON

Burada küllerin içinden ruhun haykırmakta
Ama bu fırtına bulutlarından korkma
Tüm ihtiyacım aşk...
Tüm ihtiyacım tek kelime...
Tüm ihtiyacım biz...

LSD - Thunderclouds

Mike...

"Hayır dostum, hayır!" diye bağırdım. "O çiçekler oraya değil, şuraya fıskiyenin yanına."

Bu adamlar hiçbir şeyden anlamıyorlardı.

"Hey sen, kovboy şapkalı! Kızlara hava atmayı bırak da buraya gel!"

Ellerimi saçlarımdan geçirip etrafı son bir kez daha kontrol ettim. Şamdanlar doğru yerdeydi. Çiçekler –nihayet– doğru yere varmak üzereydi. Lanet olası balonlar –balonlardan gerçekten nefret ediyordum, bana korkunç palyaçoları hatırlatıyorlardı– doğru yerdeydi. Işık ve ses denemeleri tamamdı. Masalar düzenlenmişti.

Hava şubat ayında olmamıza rağmen güzeldi. Elbette açık havada olduğumuz için ortamı sıcak tutmak adına birkaç numara kullanmak zorunda kalmıştım. Birlik'in minik ileri teknolojilerinden bahsediyordum. Minicik.

Bu mekânı seçmek biraz zor olsa da, uykusuz kalmama rağmen hani şu kızların rüya gibi dediği yerlerden birini bulmuştum. Daire şeklinde dizayn edilmiş mekânın etrafı amfi tiyatro gibi merdivenlerle kaplıydı. Merdivenler genişti ve çimenlerle derinlik kazanmıştı. Tüm daire boyunca top şeklinde yerden aydınlatmalar yerleştirilmişti. Dairenin sol köşesinde bir balkon ve balkonun bağlı bulunduğu taştan yapılmış bir oda, oradan da ortaya inen zarif bir merdiven vardı. Güneş batmaya başladığında ışıklar yandı. Görüntü muazzamdı.

Derin bir nefes aldım. James'i morartacak olmanın verdiği keyifle sırıttım. Bu davet işini iyi kıvırmıştım. Böyle kadınsı şeylerden anlamasam da –elbette anlıyordum, ajan olmak bunu gerektirirdi– mükemmel bir iş çıkarmıştım. Ajan olmak zor işti, dostum. Pekâlâ, yalan söylüyordum. Ajan olmak süper *cool* bir şeydi ve ben Mike Winsley mükemmelliğin tanımıydım.

"Çiçekler yanlış yerde," dedi Elizabeth yüzünü buruşturarak. Üzerinde onunla bağdaştıramadığım uçuk pembe, vücudunu saran bir elbise vardı. Oldukça güzeldi. Elizabeth hep güzeldi.

"Hadi ama dostum, sabahtan beri bunlarla uğraşıyorum. Bir daha hatırlatır mısın, James bu görevi neden senin yerine bana verdi?"

Elizabeth ukala bir tavırla burnunu kaldırıp yanımdan uzaklaştı. Belli ki yardım etmeyecekti. Pekâlâ, bu işi ben halledebilirdim.

Bir süre sonra davetliler salonu doldurmaya başladı. Sahi James bu kadar insanı nereden bulmuştu?

Yanıma koşarak gelen Sinem'in hemen belini kavradım. Bu tatlı kız beni hem dizginliyor, hem de kendimden geçiriyordu. Saçlarını tepeden toplatmış, güzel yüzünü ortaya çıkarmıştı. Üzerinde saçlarına tezat renkte açık mavi bir elbise vardı. Enfes görünüyordu. Yanakları mutluluktan ve heyecandan kızarmıştı.

"Mert!" dedi şakıyarak. "Onu görmen lazım, muhteşem görünüyor. Tam bir prenses gibi."

Sırıttım. Öyle olduğuna emindim. O kız her şeye rağmen hepimizden daha sıkıydı. Oldukça geniş bir kalbi ve sağlam cesareti vardı. Kız kardeşim olsa ancak bu kadar sevebilirdim.

Sinem bana sarıldı. Eridiğimi hissettim.

"Hazır mısın, sağdıç?" dedi gülümseyerek.

Papyonumu düzeltip ben de güldüm. "Her zaman, bebeğim."

En iyi arkadaşımı en iyi diğer arkadaşıma teslim etmek üzere mihraba yürüdüm.

❁

Aynaya yansıyan görüntü mükemmeldi. Gerçekten mükemmel!

Üstümde hayallerimin ötesinde bir kıyafet vardı. Gözlerimde oluşan şişlikler kusursuz bir makyajla giderilmişti. Saçlarım omuzlarımda açık bırakılmıştı ve başımın üzerinde gerçek çiçeklerden oluşan bir taç vardı.

Aksime bakarak saçlarıma dokundum. Oysaki daha dün gece yalnızdım. Kendimi özgür ama yalnız hayatıma alıştırmaya başlamıştım. Üzgün ve ağlayarak geçen gecelerim, zihnimin tam ortasına çöreklenmiş karanlık anılar ve kalbimde yer etmiş koca bir ağrıyla hayatta kalmaya çalışıyordum.

Sonra o gelmişti. Hayatımı bir gecede değiştiren adam, geriye kalan hayatımı yine bir gecede değiştirmişti. Dün gece ellerimi sıkıca tuttu. Bir aylık yalnızlıktan sonra onu görmek düşlerin gerçeğe dönüşünden daha mucizevîydi. Sonra tam kalbimin ortasına ikimize ait bir şey bıraktı. Bunu şimdi anlayamasam bile yakında anlayacağımı söyledi. Ona inandım. Çünkü inanmaya ihtiyacım vardı. Onun yokluğunda her şeyin onunla kaplı olduğunu, küçük dünyamın ondan ibaret olduğunu anladım. Nedenleri sorgulamadım. İlk defa onun koşulsuz güven beklentisine hiç düşünmeden yanıt verdim.

Onu kabul ettim.

Son defa gelinliğime ve görüntüme odaklandım.

Hâlâ yansımadaki kadının ben olduğuna inanamıyordum. Üzerimdeki gelinlik öylesine güzeldi ki, daha önce bu ana dair bir hayalim olmamasına rağmen, hayallerimin gerçek olduğu bir anda gibi hissediyordum. Boyun kısmı kalp şeklinde tasarlanmış gelinliğin, omuzlarımın çevresini kaplayan kolları vardı. Yakası, kolları ve eteklerinin bir kısmı zarif şifon kelebeklerle süslenmişti. Bele kadar oturan kıyafet, belden aşağı seyrekleşen kelebeklerle ve incecik tüllerle verev uzanıyordu.

Derin bir nefes aldım. Kafam hem delicesine karışık hem de berraktı. Zihnimin karanlıkta kalan kısımları hâlâ aynı esaretin altındaydılar. O anılardan umudu kesmiştim. Ama içimdeki

o güçlü ses, kalbimin atış yönünü dinlemem gerektiğini söylüyordu. Ve o yön belliydi.

Dün gece bu anı yaşayacağımı söyleseler histerik bir şekilde gülerdim. Şimdi ise aynanın karşısına geçmiş kendimi gülümsemeye zorluyor, şaşkın ifademden kurtulmaya çalışıyordum. Buraya apar topar gelirken, rüya gibi bir yer olduğunu görmüştüm. Beni hazırlarlarken pencereden gördüğüm kadarıyla dışarıda muhteşem bir atmosfer vardı.

Kapı tıkladığında arkamı döndüm. Sofia göründü, elinde şakayıklardan oluşan bir buket vardı.

"Merhaba," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Muhteşem görünüyorsun!"

"Selam," dedim ben de gülümseyerek. "Teşekkürler, Sofia."

Çiçeği nazik bir şekilde bana uzattı. Ellerimin titrediğini çiçeğe uzandığımda fark ettim.

"Heyecanlı mısın?"

"Öyleyim," dedim hiç tereddütsüz.

"Yani..." dedi Sofia. "Hepimiz şaşkınız. Önce Birlik'ten çıkarıldığın bilgisini aldık, sonra seni bir daha görmedik. Şimdi de..."

"Evet, biliyorum," diyerek sözünü kestim.

Sofia bu zamana kadar bana karşı kötü bir niyet sergilememişti ancak nedense bu konuşmanın gidişinden hoşlanmamıştım. Verdiğim keskin cevap karşısında her zamanki gülümsemesini takındı yine. Tam yeni bir şeyler söyleyecekti ki, kapım tekrar çaldı. Daha girin diyemeden Mike içeri daldı. Birileri bu çocuğa görgü kurallarını öğretmeliydi.

"Hazır mısın, fıstık?" dedi kocaman bir sırıtışla. "Seni mihrapta bekleyen biri var ve herkes sabırsızlanıyor."

Mike'ın arkasından Sinem göründü. Hazırlandığım süre boyunca yanımdaydı. Işıl ışıldı. İki dostuma gülümsedim. İkisinin de koluna girdim. Sofia arkadan eteğimi ve duvağımı düzeltti. Kapıdan çıkarken kalbim de yerinden çıkacak gibiydi. Önce batmak üzere olan güneşin aydınlattığı yarı aydınlık havaya adım attım. Ortam loştu ancak yer aydınlatmaları birer yıldız gibi parlıyordu. Yine de davet alanını flu görüyordum. Çünkü

bakışlarımın buluşmak istediği tek bir nokta vardı. Sonra onu gördüm. Merdivenlerin başında, delici gözlerle bana bakıyordu. Üzerinde ona taktığım isimle uyumlu lacivert smokini ve yakasında gelin demetimden bir şakayık vardı.

Saçlarını geriye doğru taramış, hafif kirli sakalını sevdiğim gibi bırakmıştı. Gömleğinin rengi gelinliğimle aynıydı. Kırık beyaz. O an salonda ondan başka kimse yoktu. Dünya, aramızda kalan merdiven basamakları ve bakışlarımızın buluştuğu yerden oluşuyordu. Öyle ki, birkaç adım uzağımda olmasına rağmen harelerindeki lacivertlerin dansını gördüm, tattım. O an, zaten uzun zamandır hissettiğim başka bir şeyden emin oldum. Ben bu adama aittim. Ben bu adama âşıktım.

Ve şimdi ona yürüdüğüm yol, tüm engebelerine rağmen benim kararımdı. Özgür kararım. Ben ona gitmeyi tercih etmiştim.

Merdivenleri adımlarken dizlerim titriyordu. İyi ki Mike ve Sinem koluma girmişlerdi. Bir basamak, ardından iki... Beş basamak sonra ona ulaşacaktım. Ona doğru son adımımı atarken kalbim farkındalıkla sarsıldı. Tüm maskelerini, tüm kırılganlıklarını görebiliyordum şimdi. Zihnimdeki bütün karanlık köşelere rağmen emindim. Nasıl olmuştu da daha önce görememiştim? Nasıl birçok yanılgıya düşmüştüm?

Bakışlarıma aynı yoğunlukta karşılık verince dünya tekrar durdu. Sanki o da yüzümü kaplayan tüle rağmen tüm hislerimi, kalbimin çıplaklığını görebiliyordu. Ona kapılıp gittim. Mike'ın ve Sinem'in kolumdan çıktıklarını bile fark etmedim.

Mike omzumu sıktı. James'e dönüp "Ona iyi bak," dedi. Bir abi gibi beni ona emanet etti. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Gözlerim doldu, burnumu çekmek istedim ama o an garip kaçardı.

James elimi tuttu. Nazikçe parmaklarımı onunkilere doladı. Herhangi bir şey söylemese de, ilk defa onun da ellerinin hafifçe titrediğini hissettim. Bu paha biçilemez bir andı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir şekilde. Yüz ifadesi öyle şeffaf, öyle kırılgandı ki, masumiyetinden

öpmek istedim. Sanki onunla ilgili keşfettiğim birçok şey vardı ancak bunları dillendiremiyor, sadece hissediyordum.

"Sen de," dedim kuru damağımla.

Elimi daha sıkı tuttu, dirseğimden kavrayarak beni yakınına çekti.

Ondan güç alarak adımlarımı nikâh masasına yönlendirdim. Islıklar ve alkışlar eşliğinde, bizleri bekleyen konukların önünde kurulan masaya doğru yürüdük. Gözlerimi James'den alamıyordum. O anlarda ondan ötesini göremiyordum.

Nikâh masasına oturduğumuzda duyduğum alkışlar tamamen fon müziği gibi geliyordu, çünkü James'ten başkasını düşünemiyordum. Tüm algılarımı ve kalp atışlarımı ellerimi saran güveni kaplamıştı. Nikâh memuru isimlerimizi okuduğunda ve onu eşim olarak kabul edip etmediğimi sorduğumda, bir uçurumun zirvesine tırmanmış gibiydim. O ise elimi hâlâ tutuyor ve zirvede benimle olduğunu hissettiriyordu.

"Evet!" dedim kendimden emin bir sesle. İçimden defalarca tekrarladım. Evet, evet, evet, evet...

Ardından soru ona yöneltildi. James tüm konuklarımızın arasında bir Türk'ü aratmayan Türkçesi ve tok sesiyle "Evet," dedi. Sonra gözlerimin içine baktı. "Sonsuza dek evet!"

Şahitlerimiz Sinem ile Mike'dı. Onlar da şahitlik ettiklerini onaylayınca, memur nikâhımızı ilan etti. Bağlılığımızın mühürlendiği defteri bana uzattı. Ellerim titreyerek defteri kavradım. Ayağa kalktığımda heyecandan bayılacak gibiydim.

James duvağımı kaldırdı. Dokunmaya kıyamıyormuş gibi baktı gözlerime. Nazikçe işlemeli tülü yüzümden sıyırdı. Ardından dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sonsuza dek, Deirdre," diye fısıldadı.

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu. Öpücüğü ile beraber flaşlar patladı.

Bakışlarım sonunda konuklara kaydığında gerçekten şaşırdım. Bu kadar kalabalık bir düğün olacağını hiç tahmin etmemiştim. Gözlerim yavaşça ön sıralarda oturan yüzleri buldu. Eskilerden kalma bir sesin kulağımı doldurduğuna emindim. Ekip

üyeleri dışındaki misafirlere baktım. Bir ıslık daha duyunca artık emin oldum. Çocukluk arkadaşım Sevgi oradaydı. Delicesine alkışlıyordu. Mutlulukla kahkaha attım. James'in onu bulduğuna inanamıyordum. Başka bir ıslık sesi yükseldi. Lisedeki arkadaşlarımın kızlı erkekli gruplar halinde toplandıklarını görünce elimi ağzıma kapattım. Gerçekten de sevdiğim tüm insanlar, hayatımdan geçen tüm dostlar oradaydı.

Gözyaşlarım akmaya başlayınca James bana sarıldı. "Ağlama," dedi tatlı sesiyle. "Onlar seni mutlu görmek için buradalar."

"Çok teşekkür ederim, ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim heyecanla. Devam eden alkışlar eşliğinde pistin ortasına ilerledik. İlk dansımız için ellerimiz buluştu. Lacivert'in kolu belimi sardı. Başımı omzuna koydum. "Bu gerçek mi?" dedim harika bir melodide dans ederken. "Gerçekten sonsuza kadar benim misin?"

"Ben hep senindim," dedi yanağımı okşayarak. "Hep sana aittim."

Her şeyin bir rüya olmasından ve birkaç saniye sonra uyanma riskimden delicesine korkuyordum.

Dansımız bittiğinde Mike yanımıza geldi. "Tebrik ederim, dostum!" dedi James'e sarılarak. "Bir dans için gelini ödünç alabilir miyim?"

James başını salladı. "Kollarını fazla dolama," dedi pistten uzaklaşırken. Sonra bir anda geri döndü. "Başka kimsenin onunla dans etmesine izin verme," dedi Mike'a.

Mike sırıtıp beni kollarına aldı. "Bunu bir kenara yaz. James Hunter hayatında ilk defa açık bir kıskançlık belirtisi gösterdi."

Mike'ın usta adımlarına ayak uydururken kıkırdadım. "O gerçek mi emin değilim. Yani James'den bahsediyoruz. Dün gece çıkıp geldi ve şu an evliyiz. Sanki hepsi bir illüzyon gibi."

"Hepsi gerçek," dedi Mike. "O sadece görmemizi istediği kadarını gösteriyordu."

Davetin ilerleyen saatlerinde lise arkadaşlarım ve çocukluk arkadaşımla özlem giderdim. Yalnız olmadığıma, hayatımdan

iyi insanların geçtiğini tekrar hatırlamama ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. James yine beni, benden önce düşünmüştü.

Gecenin sonuna doğru üşüyerek kollarımı ovuşturdum. Zaten şubat ayında ortamın böylesine sıcak oluşunu anlayamamış, sonra Birlik'in teknolojilerinin burada da kullanıldığını tahmin etmiştim. James bana bir şal getirmek için yanımdan ayrıldı. Pistte Sinem'le delicesine dans eden Mike'a gülümsedim. Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde Elizabeth'i fark ettim. Uçuk pembe bir elbisesi vardı. Hem normalden daha genç, hem de oldukça güzel görünüyordu.

"Selam," dedi. "Ve tebrikler."

"Teşekkürler, Elizabeth."

"Sonunda aptallığından kurtulman iyi oldu," dedi benimle beraber Mike'ı izlemeye başlayarak.

Yorumu üzerine kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

Güldü. "Fikrimi değiştirdim, hâlâ aptalsın." Dalga geçiyor sanmıştım ama gülüşü samimiydi. "Tüm bu olanlardan bahsediyorum," dedi sonunda oflayarak. "Bazı şeylere sahip çıkman zaman aldı ancak sonunda doğru kararları verdin."

"Teşekkürler, Elizabeth," dedim bir kez daha.

"Aslında pek güzel şeyler söylemedim," dedi homurdanarak. Her zamanki gibi iyimserliğimden hoşlanmıyordu.

"Olsun," dedim. "Ben içinden geçenleri biliyorum."

Yüzünü buruşturunca güldüm. Çantasından çıkardığı şeyi bana uzatana kadar fark etmemiştim. "Bu senin için," dedi ama sanki tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Kalın olmasına rağmen zarif olan altın rengi bileziği görünce şaşırdım. "Bu çok güzel!" dedim şaşkınlıkla. "Gerek yoktu Elizabeth, gerçekten."

"Ne zaman gerekeceğini asla tahmin edemezsin," dedi gizemli bir şekilde. Ben daha ne demek istediğini soramadan elimi sıkıp uzaklaştı. Elizabeth gerçekten kafa karıştırıcı bir kadındı.

Sofia ile David de pistteydi. Dans ediyorlardı. İkisi de mutlu görünüyordu. Bildiğim kadarıyla Sofia ile James'in bir geçmişi

vardı. Ancak ne James ne de Sofia bu konuda tek kelime etmiş, puslu zihnim de konuyu anlamam için pek yardımcı olmamıştı. Yine de Sofia'nın bu kadar neşeli olmasını garip buldum. Kendi düğünüymüşçesine eğleniyordu. Sanki onu izlediğimi tahmin etmiş gibi gülümsedi. Ardından dansı bırakıp bana doğru geldi. Belki de paranoyaklık ediyordum.

"Elizabeth gittiğine göre bir selam vereyim," dedi gülümseyerek.

Nedense Elizabeth'i savunma ihtiyacı hissettim. "Sadece tebrik ediyordu," dedim biraz soğuk bir sesle.

Sofia'nın yanakları kızardı. "Elbette," dedi utanmış bir şekilde. "Bu arada önceki konuşmam için kusura bakma. Yani biliyorsun, James'le çocukluk arkadaşı sayılırız. Hepimiz için ani oldu bu karar. Ancak sizin adınıza çok mutluyum."

Sofia kollarını açıp bana sarılmak için uzandı. Ona karşılık verdim. Kollarımı açtım, bir elini sırtıma doladı. Fazla samimi bir sarılmaydı bu. Sağ kolu beni çok sıkıyordu. Sonra omzunda bir acı hissettim. İğne batması gibi. Devamında bir yanma hissi oluştu. Tüm vücudum karıncalanmaya başladı. Her şeyi ağır çekim hisseder oldum.

"Geçen sefer hiçbir şeyi hatırlamıyordun," diye fısıldadı kulağıma. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu. Dışarıdan bakanlar için bu uzun, dostça bir sarılmaydı. "Bu sefer her şeyi hatırlayacaksın, Deirdre. Tek fark, işleri düzeltmek için pek vaktin olmayacak. Ölümsüz aşkına kavuşmak ve veda etmek için bir saatin var. Bir saat sonra sana enjekte ettiğim minik organizmalar harekete geçecek. Seni içten içe yiyecekler. Biraz canın yanacak. Ölümün kolay olmayacak ancak hep hatırlanacaksın."

Gözlerim yaşadığım fiziksel şokla büyüdü. Önce sözlerini anlamlandıramadım. Sofia'nın normal konuşmasıyla hiç ilgisi olmayan acımasız sesine ya da zihnimde yaşadığım derin karmaşaya karşı gözlerimi kapamak istedim. Neler oluyordu? Neden bu haldeydim bir fikrim yoktu.

Sofia beni daha çok sardı. "Titriyorsun," dedi gülümseyerek. "Demek hissetmeye başladın."

Evet, hissediyordum. Parmak uçlarıma kadar ulaşan bir sızı vardı. Tüm vücudum ağır bir şokun etkisinde gibi titriyor, zihnimden tonlarca görüntü güçlü bir akım gibi akıp gidiyordu. Dişlerimi sıktım. Her ne yaşıyorsam canım çok yanıyordu. Bağırmak istedim ancak çenem kilitlenmiş gibiydi. Çaresizce kollarında çırpındım ancak kıpırdayamıyordum. Yine de Sofia'nın güldüğünü hissedebiliyordum.

Sonra onu gördüm. Bana doğru gelen James'i, Lacivert'i.

Belki saniyelik bir süreydi. Ancak yüzünün her noktasını incelememe, ifadesindeki aşkı ve sadakati görmeme ve de lacivert harelerindeki yoğunluğu anlamama yeterdi. Sanki beynimin içinde bir patlama oldu. Onu görünce zihnime yerleşen tüm anılar anlam kazandı. Bana *Deirdre* deyişi, yaralarımı sarışı, çıktığımız görevler, yaşadığımız anılar, kavgalar, kucaklaşmalar, en özel anlarımız, ruhlarımızı bağlayan Arabistan'daki kutsal nikâh ve onun kalbimin tamamını çoktan kapladığı gerçeği... Tüm hücrelerim biriken anılarımın yoğunluğu ile ağır bir deprem yaşayarak sarsıldı. Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken Sofia'nın bana yaptıklarını, bize yaşattıklarını hatırladım. James bunca zaman birbirimize bağlılığımızı haykırırken, ben ondan uzaklaşmaya, kendimi ondan nefret ettiğime inandırmaya çalışmıştım. Göğsüm bu sefer acıyla sarsıldı. İstemeden de olsa ona yaşattıklarım için kendimden nefret ettim. Tek istediğim, Sofia'dan kurtulmak ve James'e koşup ondan af dilemekti. Bu zamana kadar söyleyemediğim her şeyi söylemek, Sofia'nın etkisi altında olsam bile ona tekrar âşık olduğumu, sonsuza dek ona ait olacağımı haykırmak istiyordum.

Sofia bakışlarımı takip etti ve tekrar fısıldadı. "Boşuna direnme, kısa süreliğine felç oldun. Bir saatin var derken, bu süreyi felç olarak geçireceğini belirtmeyi unutmuşum," dedi üzülmüş gibi. Sonra bir anda çığlık atmaya başladı. "Yardım edin! Lütfen! Yardım..."

Beni tutmakta zorlanıyor gibi hafifçe yere yatırdığında yüz ifadesini şokla değiştirmişti. Hâlâ bağırmaya, yardım istemeye devam ediyordu. "Yardım edin, Beren'e bir şey oluyor!"

Bu zamana kadar abimin bile ölmesini istememiştim. Ancak kalbim o kadar karardı ki, o an Sofia'nın ölmesini, bize tüm yaşattıklarından sonra yaşamamasını diledim. Çünkü böylesine hastalıklı bir beyin herkesi zehirleyebilirdi.

Sofia'nın kollarında yere yığılırken başka bir beden beni kendine çekti. Onun James olduğunu anlamak için bana dokunmasına gerek yoktu. Avuçlarıyla yüzümü kavrayıp, ıslak gözlerimi, yanaklarımı ve bedenimi kontrol etti. Sofia hızlı bir şekilde konuşuyor, neler olduğunu anlatıyordu. Söylediklerini takip edemesem de ustaca yalan söylediğini tahmin ediyordum. Ancak konuşamıyordum.

"Geçici felç," dedi James dişlerini sıkarak.

Sofia'nın perişan bir görüntü sergilediğine emindim.

"Mike!" diye bağırdı Lacivert.

Mike çoktan gelmişti. Hemen öne çıktı.

"Sofia'yı tutukla!"

Mike ile Sofia aynı anda "Ne?" diye bağırdılar.

James beni doğrultmuş ve kucağına almıştı. Kulağıma "Geçecek," diye fısıldıyordu. Ancak geçmeyecekti. James her şeyi fark etmiş olsa da, bir saat sonra gelecek olan sonumu engelleyemezdi. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum ancak her şeyi görüp hissedebiliyordum. Bizim artık bir sonumuz yoktu.

Göz bebeklerimi hareket ettirebildiğim kadarıyla olan biteni görmeye çalışıyordum. Mike'ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Buna rağmen silkelendi. Sofia'yı savunmasız bırakmak için öne atıldı. Sofia hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyordu.

"James, neler oluyor? Beni tanımıyor musun? Ona bunu benim yapmadığımı biliyorsun! James!"

James beni ondan uzaklaştırırken adeta tısladı. "Seni şu an öldürmemek için tek nedenim geleceğimizi tehlikeye atmamak. Adil bir şekilde sorgulanıp cezanı çekmene izin vereceğim. Ama senin için değil, Beren için."

Sofia şok olmuş bir şekilde bize bakıyordu. Rolü sandığımdan uzun sürmüştü.

Elbette bu durum, Mike onu kollarından kavramaya çalışınca değişti. Mike'ın bacak arasına sağlam bir tekme savurarak onu hazırlıksız yakaladı ve kaçmak için hamle yaptı. Normalde Mike'ın bu numarayı yemeyeceğini bilsem de, bir çeşit şokta olduğunu tahmin edebiliyordum. Mike rekor sürede ayağa kalkarak Sofia'nın üzerine atladı. James beni ters yöne taşıyarak oradan uzaklaştırmak istedi ancak Mike'ın altında kalan Sofia histerik bir şekilde kahkahalar atmaya başladı.

"Sonunda her şeyi çözebilmiş olman harika, James. Güvenin insanı ne hale getirdiğini gördün, değil mi? Deirdre'n de sana aynısını yaptığında, bir kez daha bu hataya düştüğüne lanet edeceksin. Bu arada başardıklarımı öğrendiğine göre, buraya hazırlıksız gelmediğimi tahmin etmişsindir."

Sofia tüm gücüyle "ŞİMDİ!" diye bağırdığında onlarca silah sesi aynı anda yankılandı. James beni güvenli bir yere götürmeye çalışırken, diğer ekip üyelerinin olay yerine koştuğunu tahmin edebiliyordum.

İnsanlar çığlıklar atıyorlardı. Kulaklarımı kapatmak istedim ama yapamadım. James hızla merdivenlerden iniyordu. Sonunda yer altına indik. Beni bir koltuğa oturttu, ardından saçımdan öptü. "Bana güven, her şeyi düzelteceğim, bu sefer hata yapmayacağım," dedi. Ve sonra silahını çıkardı, kapıya parmak izini okutup kilitledikten sonra gözden kayboldu.

❁

Mike...

Aramızdaki tüm anlaşmazlıklara rağmen, bu zamana kadar James'in tek bir emrini ikiletmemiştim. Ama bu... Bu delilikti!

"Ne?" diye bağırdım verdiği emir karşısında. Küçük çaplı bir şok yaşıyordum. Sofia yanımda ağlayacak gibi duruyordu. Benden çocukluk arkadaşını tutuklamamı mı istiyordu? Hem de herkesin gözünün önünde! Adam aklını kaçırmıştı. Tamam, Beren iyileşmeden onunla evlenmesi de bir nevi delilik sayılırdı ama onun gibi bir adam âşık olunca ne yapar tahmin etmek zordu. Bu yüzden kararına saygı göstermiştim. Ama bu... Burada ne haltlar dönüyordu?

James'in yüzündeki ciddiyeti görünce silkelendim. Sofia ağlamaya, yanlış yaptığımızı, bunu Beren'e onun yapmadığını söylemeye çalışıyordu. Kafam çorbaya dönmüştü. Ancak benim patronum Sofia değildi. James'ti. Patron ne derse oydu. James onu neden öldüremediğinden bahsederken Sofia'ya doğru uzandım. Ancak aldığım darbe ile birkaç saniye de olsa nefesim kesildi. Aramızda her zaman en zayıf olduğu bilinen Sofia'dan böyle bir tekme beklemiyordum. Hem de malum yerlerime. Yani en değerlilerime.

İşte bu beni kızdırmıştı. Hızla ayağa kalktım. Sofia'yı yakalayıp üzerine atıldığımda, ona ait olduğuna inanamadığım bir sesle James'le alay etmeye başladı. İşte o an her şey daha anlamlı geldi. Tabii ya! Başından beri oydu. Kendini zayıf göstererek herkesi kandırmıştı. Sofia sinsi bir yılandı.

Bedenimin altında tüm gücüyle çırpınırken kollarını bağlamak zordu. Ayrıca yanımda kelepçe yoktu. Tanrı aşkına, düğüne kelepçe ile gelmemek benim suçum muydu? Sofia birkaç tehdit daha savurduktan sonra "Şimdi!" diye bağırdı. İşte o an, çılgınca bir şey oldu. Havadan kurşun yağmaya başladı. Hay lanet! Sofia kurşunlar sanki ona değmeyecek gibi gülmeye başladı. Bu kadın cidden deliydi.

Böyle bir anda her tutkun adamın yapacağını yaptım. Gözlerim Sinem'i aradı. James, Beren'i çoktan alandan uzaklaştırmıştı. Sinem'in Elizabeth ve David'le beraber insanları güvenli çıkışa yönlendirdiğini görünce içim rahatladı. Ancak kafası dolu olan bir ajan zayıflık gösterirdi. Ben de öyle yaptım. Sofia manyağı burnuma kafa atarak altımdan kurtuldu. Burnumdan kan fışkırdı. Bir an için gözlerim kararda. Başımı geriye atıp kanamayı durdurmaya çalışırken bir yandan da Sofia'yı görmeye çabalıyordum. Masalardan birini devirip arkasına geçtim. Elizabeth, David ve Sinem rekor sürede konukları alandan uzaklaştırmışlardı. Sinem'i de güvenli alana taşımış olmalılardı. Ancak birkaç dakika sonra Sinem'in onlarla beraber çatışmanın ortasına daldığını görünce neye uğradığımı şaşırdım. Masanın ardından onlara seslendim. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Sinem'i uzaklaştırın!" Sinem, Elizabeth ve David'e başını sallayarak geriye

çekildi. Biraz rahatlamıştım. Pantolonumun iki paçasını da sıyırarak bileklerime sakladığım silahları çıkardım. Şarjörlerini kontrol ettikten sonra harekete geçtim. Şimdi muhteşem Mike Winsley'i görebilirlerdi.

Ayağa kalktığımda diğer taraftan ortaya çıkan James'i gördüm. O da silahlarını kuşanmıştı. Bu zamana kadar birçok görevde ona eşlik etmiştim ancak yüzündeki gibi bir ifadeye ilk defa rastlıyordum. Katıksız bir öfkeydi bu. Önüne çıkanı yok edecek kadar acımasız görünüyordu. Eh, haksız da sayılmazdı. Sofia'nın sonunu iyi görmüyordum. Bir kurşun James'in sol omzunun üzerinden geçti. Hızla nişan alıp tetiği çekenin işini bitirdi. Bu adam bu işte cidden iyiydi. Kabul etmek gerekirdi. Sürünerek masalar arasında ilerledim. Elizabeth ve David de konumlarını almış, ateş etmeye başlamışlardı. Aklım hâlâ Sinem'deydi. Yönümü onun olduğu yere doğru değiştirdim. Lanet olsun, bu kadar kurşun nereden yağıyordu? Sofia nasıl bir tedarikle gelmişti böyle? Başımı koruyarak ağaçlık alana doğru baktım. Tetikçileri oraya konumlandırmış olmalıydı. Ağaçlardan birine fark ettirmeden tırmanırsam hepsini kolayca indirebilirdim. Sofia'nın adamları çemberi daraltmaya çalışıyorlardı. Ortama tam bir kaos hâkimdi. Sonunda, oldukça korkmuş görünen sevgilime yaklaşmayı başardım. Kurşunlar kafamın üzerinden sekip giderken küfür ettim. Lanet olası piçler öldürmek için vuruyor, acımıyorlardı.

Küçük bir patlama sesi duyunca yere yattım, Sinem'e doğru hızlandım. Çardağın köşesinde bacaklarını kendine çekmiş, başını da bacaklarının arasına almıştı. Ona ulaşır ulaşmaz "Korkma, bebeğim," dedim saçlarına dokunarak. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri kızarmıştı. "İyi olacaksın," dedim sesimi yumuşak tutarak. Onu korkutmadan silahlarımdan birini uzattım. "Bunu al ve sana doğru gelen biri olursa ateş et, tamam mı?"

Silahı Sinem'in avucuna bıraktım. Şaşkınca bana baktı. "Bu ne, Mert?" dedi. "Ben yapamam."

"Senin baban asker değil miydi?" diye sordum biraz da sabırsızlanarak. Başını hızla salladı. "O zaman illaki nasıl kullanılacağını öğretmiştir." Derin bir nefes aldım. Kurşun sesleri

ortamdaki sessizliği bozuyordu. Sinem'in hareket etmediğini görünce silahı onun eline tutuşturdum. Sabırlı bir sesle konuştum. "Bak bebeğim, tek yapman gereken güvenliği açmak ve nişan almak. Ardından tetiğe bas. Tamam mı?"

Sinem tekrar başını sallayınca elinden öpüp ayağa kalktım. Bir adım atıp ondan uzaklaşmıştım ki, geriye döndüm. Birlik'in canı cehennemeydi. Zaten her şey boka sarmıştı. "Sinem!" diye seslenince başını kaldırdı. "Bu arada adım Mert değil, Mike. Yani Michael. Michael Winsley."

Sanki omuzlarımdan koca bir yük kalkmıştı. Sinem'in önce gözleri büyüdü, ardından yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. Derin bir nefes aldı. Başını inanamıyor gibi salladı. Ardından ayağa kalktı. Tam onu engellemek için harekete geçmiştim ki, silahını kaldırıp zarif bir şekilde nişan almasına şahit oldum. Arkamdan bir tak sesi geldi. Bir adamı kafasından vurmuştu. Yerde yatan ve alnında bir delik açılan adama baktım. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Bunu bana söylememen gerekiyordu," dedi ciddi bir tonla. Eteğini kaldırıp iç bacağından başka bir silah çıkarınca bu sefer benim gözlerim büyüdü. Bu, hayatımda gördüğüm en çekici şeydi. Sonra kolundaki ışıldayan bilekliğe doğru bağırdı. "Sierra 1, harekete geçin, şu işi bitirelim!"

Sinem yanımdan geçip çatışmaya koşarken, gözlerim yerinden çıkacak gibiydi. Rüyada gibi gözlerimi ovuşturdum. Yüzüme bir şaplak attım. Hayır. Her şey aynıydı. Sinem hiç korkmadan çarpışıyordu.

Sonra yaptığım şey şu oldu. Bağırdım.

"James, gördün mü? Sevgilim süper seksi bir ajan çıktı, dostum!"

James benden uzaktaydı. Çemberi geçip Sofia'yı yakalamaya çalışıyordu ancak buradan bile sözlerime yaka silktiğini tahmin edebiliyordum. Sırıttım.

Ekibine seri bir şekilde komut veren Sinem'den gözlerimi alamıyordum. Benim tatlı ve masum sevgilim ekip lideri miydi? Sorumu tekrarlıyorum. Burada gerçekten ne haltlar dönüyordu?

Maskeli yeni ekip etrafımızı sardı. Sinem hepsinin yerleştiğine emin olduktan sonra ilerlemeye başladı. Ortalık şimdi tam bir cümbüşe dönmüştü. Sinem'in adamlarının eğitimi bizim kadar iyiydi. Ortamda çıkan tek ses silah sesleriydi. Böyle çatışmalarda Birlik'in üstün teknolojilerini kullanmak yerine geleneksel yoldan ilerliyorduk. Ancak yine de keşke yanımızda bir lazer silahı olsaydı.

Beni saklayan ağacın etrafında dönerek ateş etmeye devam ettim. James çoktan birçok kişiyi yere sermiş, ateşe katılan Sofia'ya yaklaşmaya çalışıyordu. Bana kızgın olduğuna bahse girerdim. Ne de olsa Sofia'yı elimden kaçırmıştım. Tekrar Sinem'i kontrol etmek için eğildim. Soluma dönmemle kolumun kenarında bir yanma hissettim. Lanet olsun! Kurşun sıyırıp geçmişti. Kafamı kaldırıp beni vuranı görmeye çalıştım. Kızıl saçlı bir kadındı, bir yerden tanıdık geliyordu. Sonra hatırladım. Üniversitede korkuluklardan düşmek üzere olan Şebnem denen çılgın hatundu bu. O da mı Sofia'ya çalışıyordu? Sofia manyağı nasıl bir şebeke kurmuştu?

Sol kolum uyuşmaya başladığında parmaklarımı kıpırdattım. Hızla omzumdan bileğime doğru yayılan bir hissizlik oluştu. Sağ elimi kullanarak parmağımı yaraya bastırdım. Elime bulaşan kanı inceleyerek burnuma götürdüm. Kokusu kan gibiydi, metalik ve yoğun. Ancak bir koku daha vardı. Zaman kaybetmeden bağırdım. "Kurşunlarda balon zehri var! Dikkatli olun!"

Sol elim işlevini yitirmişti. Yüce Tanrım! Sofia bu zehirler için bolca balon balığı avlamış olmalıydı. Bu kadın artık tüylerimi ürpertiyordu. Sinem'in ekibi arkamızda uzanan ormana dalıp, bize saldıranları temizlerken, ben de kızıl hatunun peşinden gittim. O sırada James, Sofia'ya ulaşan etten duvarı aşmıştı. İkisinin karşı karşıya geleceği anı merakla bekliyor, bir yandan da tek kolumla balon zehirli kurşunlardan kaçıyordum. David ile Elizabeth kim bilir neredeydi. O an Sinem de görüş açımda değildi. Şebnem ismiyle tanıdığımız kızı bulmam çok uzun sürmedi. Bir ağacın gölgesinde saklanıp pusu kurmuştu. Ancak ben zaten nerede olduğunu o daha plan yapmadan tahmin etmiştim. Bir kadına el kaldırmayı sevmesem de bu işin de

zorlukları vardı. Kızıla arkadan yaklaştım. Ensesine silahımla vurduğumda bayılmıştı. Kolay oldu. Onu öldürmediğime sevinmeliydi. Sinem'in ekibi sağ olsun, bir maymun gibi ağaca tırmanmama gerek kalmamıştı.

Tekrar davet alanına koştum. Artık davet alanından çok kan gölüne dönmüştü. Yerde yatan onlarca adam vardı. Cesetlere basmadan ilerledim. Sonra onları gördüm. James ayaktaydı. Silahını Sofia'ya doğrultmuştu. İfadesi soğukkanlı bir katili andırıyordu. Tekrar ediyorum, James'in bu yüzü korkunçtu. Sofia da James'e doğrulttuğu silahı sıkıca tutuyordu. Herkes gibi ben de nefesimi tuttum, James'in ne yapacağını bekledim. Elizabeth, David ve ben, James'in etrafında dizilmiştik. Hepimizin silahı Sofia'ya doğrulmuştu.

"Artık bitti, Sofia!" dedi James. "Silahını bırak!"

"Asla! Merkezde bana neler yapacaklarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Beynimi ortaya serecekler. Hiç sanmıyorum."

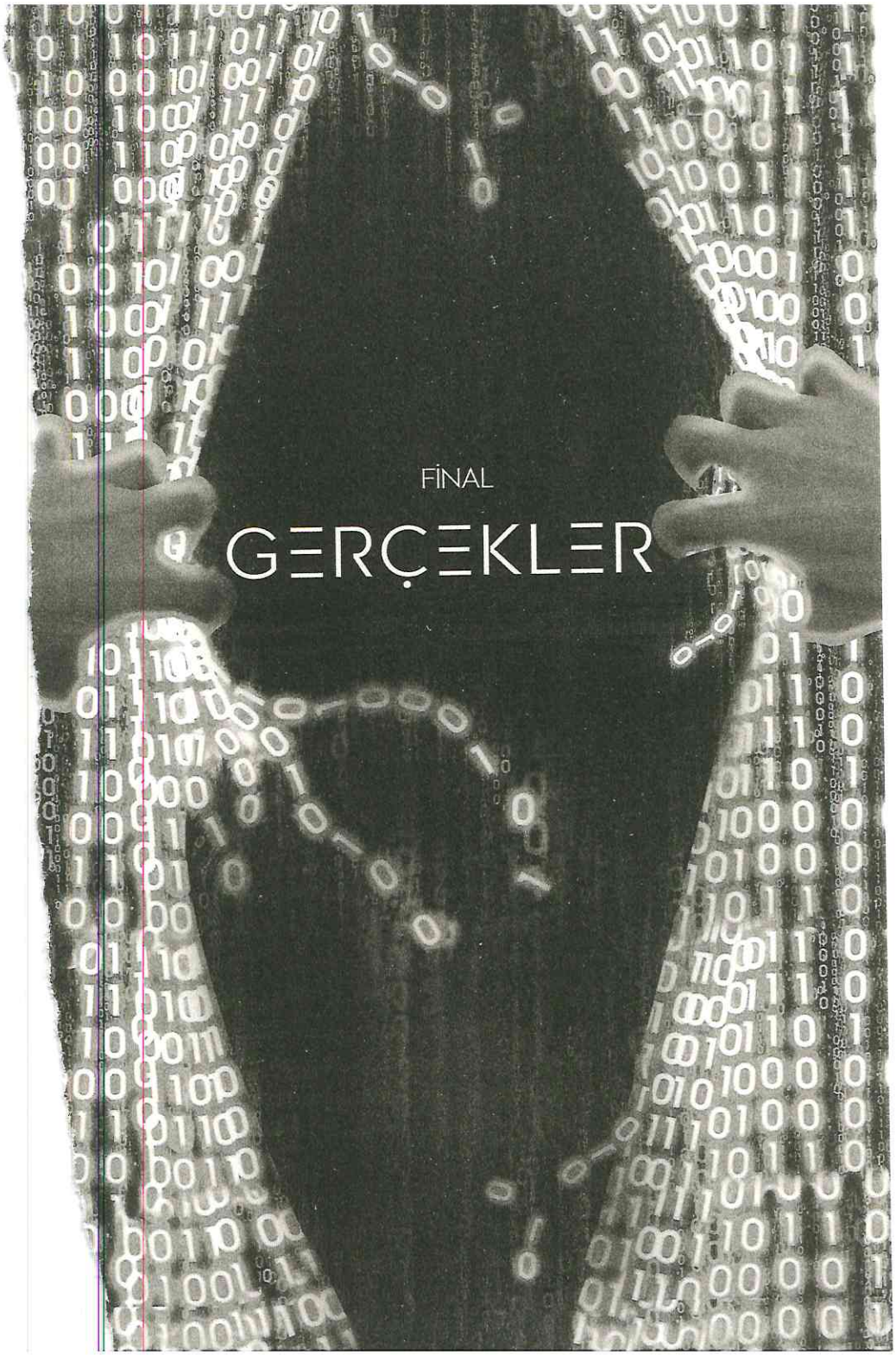
"Direnirsen buradan canlı çıkamazsın."

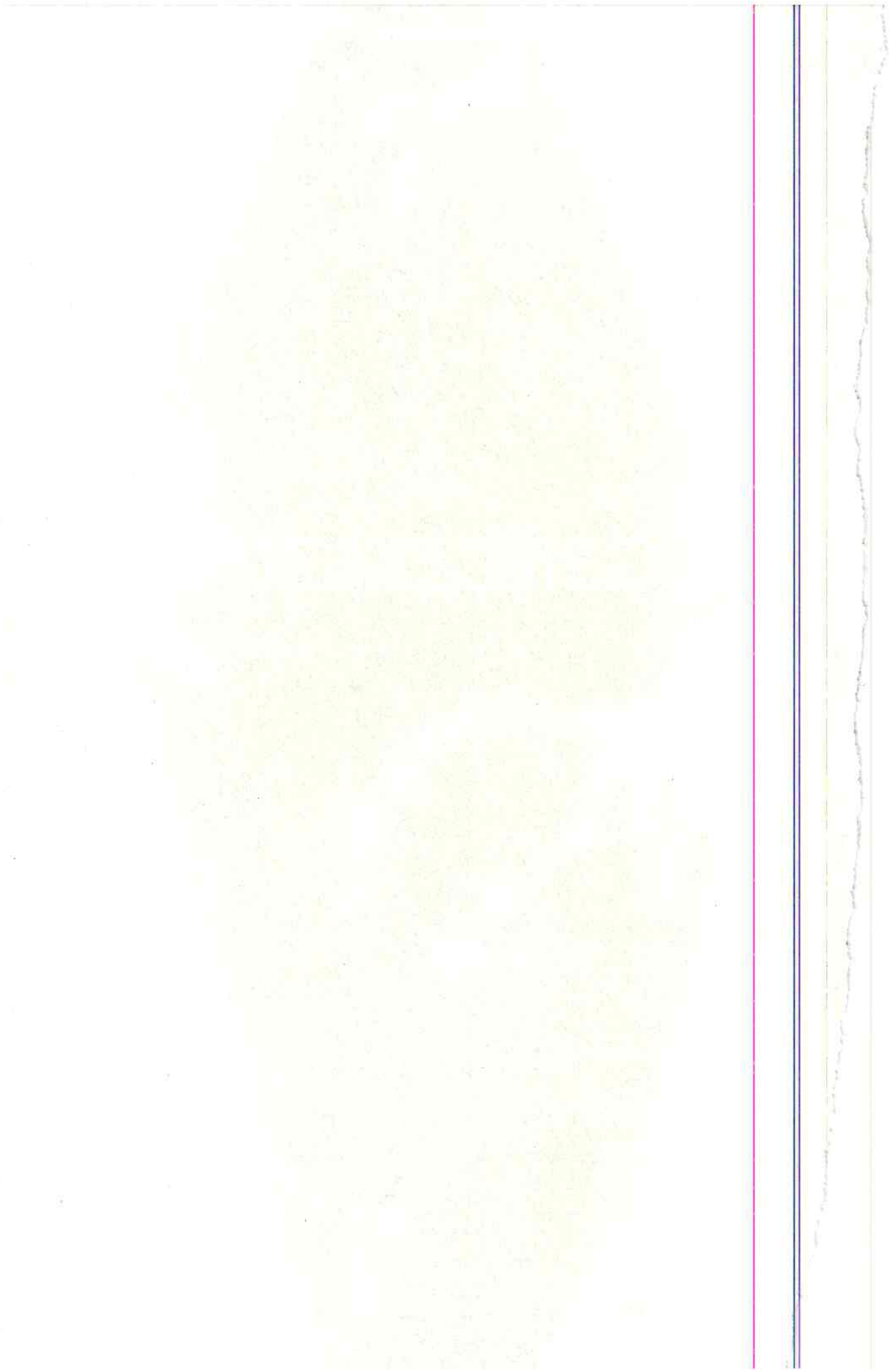
"Beni öldüremezsin," dedi Sofia. "Beni öldürdüğün an, müstakbel karını da ölüme terk edersin." Sonra küçük bir kahkaha attı.

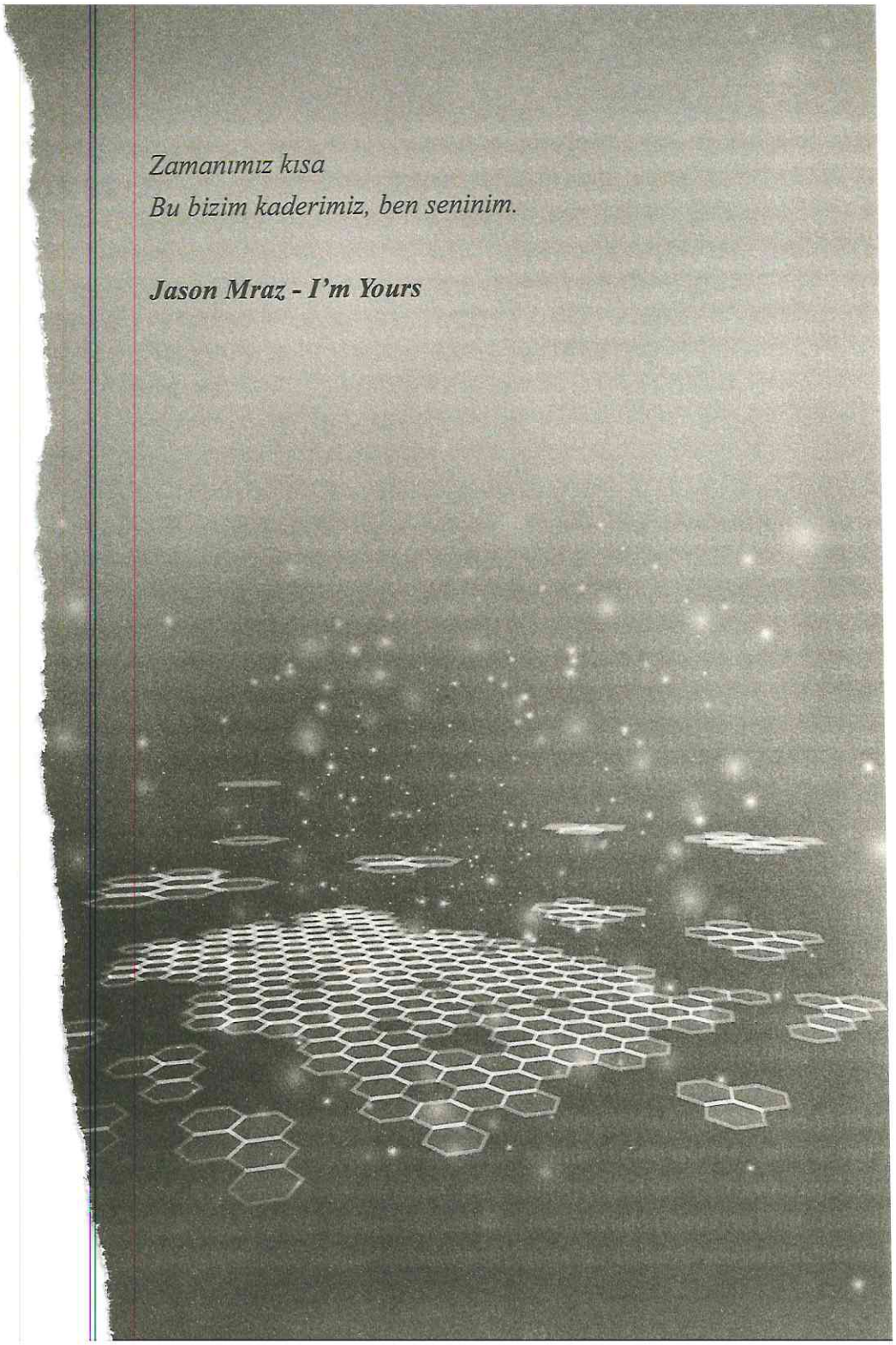
James sabırla bekledi. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sonra aniden iki şey oldu. İki silah sesi duyuldu.

Bir kurşun Sofia'nın alnına isabet etmiş, kocaman net bir delik açmıştı. Bu kurşun James'in silahından çıkmıştı. Diğer kurşun arkamda birine isabet etti. Bedenin yere düşüşünün verdiği tok sesi duydum.

Arkamı dönmeye korktum.

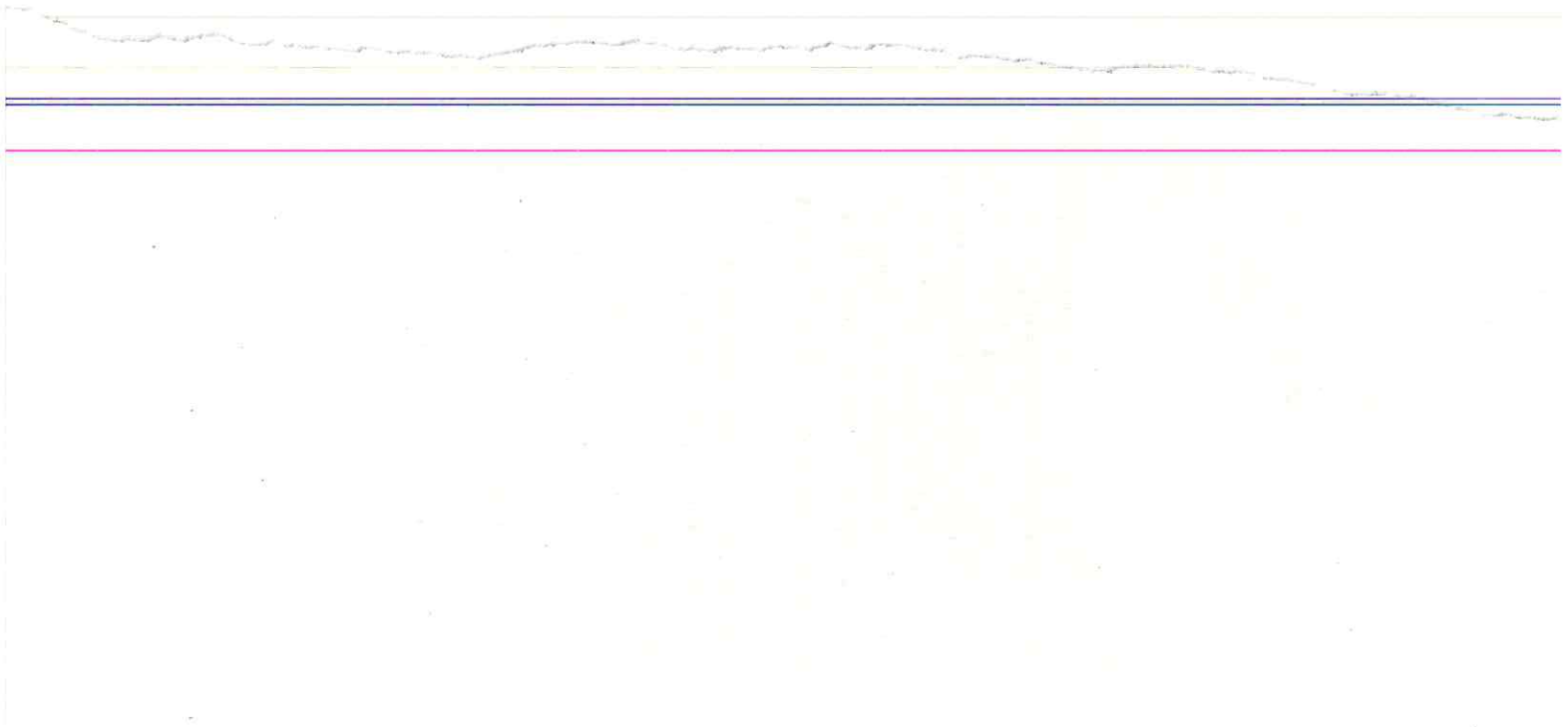

FİNAL
GERÇEKLER

Zamanımız kısa
Bu bizim kaderimiz, ben seninim.

Jason Mraz - I'm Yours

Çaresizliğin binlerce çeşidi vardı. Hayatım boyunca yeteri kadar çaresiz an yaşamıştım. Ama bu belki de en kötüsüydü. Dakikalar içerisinde öleceğini bilmek ancak bedeninin içinde hapis olmak...

Yaşadığım en büyük eziyet bu olmalıydı. Öylece James'in çıkıp gittiği kapıya bakıyordum.

Kaç dakika geçmişti? Beş, on, otuz? Zaman kavramını yitirmiş, sonsuzluğa gömülüp kalmıştım. Tek hareket edebilen şey gözyaşlarımdı. Sahi ölüm bu kadar yakınken insan ne düşünmeliydi ki?

Abimin yanına bu kadar erken gideceğim kimin aklına gelirdi?

Olduğum yerde saat yoktu. Bir çeşit sığınağa benziyordu. Demir bir kapısı, koyu renk duvarları ve tavandan sarkan bir ampul vardı. İçerisi hafif rutubet koksa da temizdi. Oturduğum koltuk kolçaklıydı. Bu sayede bir gülle gibi yığılan bedenim koltuktan sarkmıyordu.

James'e hem kızıyor, hem de dışarıda olanları deli gibi merak ediyordum. Aradan kaç dakika geçmişti bilmiyordum. Ancak parmak uçlarımın hafifçe karıncalanmaya başladığını hissettiğimde heyecanla gözlerimi kırpıştırdım. Ve o an, bir süredir kırpamadığım için yaşla dolan gözlerimin hareket edebildiğini fark ettim. Kalbimde yeni bir heyecan oluştu ama sonrasında büyük bir korku zihnimi sardı.

Ölüyor muydum? Bu yüzden mi geçici felç ortadan kalkmaya başlamıştı?

Birkaç dakika içinde tüm vücudumu yavaşça hareket ettirmeye başladım. Bu sanki karıncaların bedenimi istila etmesi gibiydi. Koltuğun kolçaklarına tutunarak ayağa kalktım. James her neredeyse onu bulmak, son anlarımı onun iyi olduğundan emin

olarak geçirmek istiyordum. Ah James! Ona olan aşkımın sonsuzluğunu hisseden kalbim yoğunlukla sıkıştı. Nasıl olmuştu da bunca zaman kalbimin bu tarafı karanlıkta kalmıştı? Ondan uzak kalmaya nasıl dayanabilmiştim?

Yavaş adımlarla kapıya ilerledim. Vücudum gittikçe açılıyordu. Önce bebek adımları attım, ardından yarım adımlara ulaştım. Demir kapıya geldiğim an soluklandım. Topuklu ayakkabılarımdan kurtulup yere daha sağlam basmaya çalıştım. Başım hafifçe dönüyordu ama dengemi kaybettirecek kadar değildi. Tüm gücümü toplayıp demir kapıyı ittirdim. Kilitliydi. Elbette kilitliydi. James beni öylece savunmasız bir halde burada tek başıma bırakmazdı. Birkaç dakika ne yapabileceğimi düşündüm. Kapıya vurmak istedim ancak dışarıda kimin olduğunu bilmiyordum. Dikkat çekmek istemezdim. Aptallığa yer yoktu, çünkü fazla vaktim yoktu. Burada tek başıma ölmeyecektim.

Sırtımı kapıya yaslayarak destek aldım. Derin nefeslerle kendime gelmeye çalıştım. Bir yandan dua ediyor, Sofia'nın bahsettiği sonun gecikmesini umuyordum. Biraz daha vaktim olmalıydı. Lütfen!

Düşünmeye, bir çözüm üretmeye çalıştım. Odada kapıyı açmama yarayacak herhangi bir alet aradım. Elbette yoktu. İşe yarayacak hiçbir şey yoktu.

Çaresiz bir şekilde kolumdaki bilezikle oynadım. Altın halkayı birkaç kez çevirdim. Sonra Elizabeth'in sözleri aklıma geldi. Bileziği bana hediye ederken, ihtiyaç duyacağıma dair bir şeyler mırıldanmıştı. Hiç ihtimal vermememe rağmen bileziğin üstünde bir işaret bir ipucu aradım. Sonra gördüm. Klipsin yanında parmak ucu kadar bir halka vardı. Parmağımın ucunu oraya sürttüm. Ardından bilezik bileğimde titreşti.

"Merhaba Bayan Soydan," dedi Jenny tanıdık sesiyle. "Emriniz nedir?"

Neredeyse sevinçten ağlayacaktım. "Beni buradan çıkabilir misin, Jenny?" dedim heyecanla.

"Lokasyonunuz belirleniyor." Ardından ekledi. "Sizi engelleyen kapı Bay Hunter tarafından güvenlik çemberine alınmış. Çemberi bozmak istediğinize emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim!" dedim katı bir sesle. "Lütfen aç artık, Jenny."

Kapı kısık bir klik sesiyle açılırken Jenny'ye teşekkür ettim. Önce karanlık merdivenlerle karşılaştım. Hava tamamen kararmış olmalıydı. Işık yoktu. Duvarlara tutunarak destek almaya, yönümü bulmaya çalıştım. Işığa doğru ilerlediğimde kapıya ulaşmam çok zaman almadı. Neyse ki bu kapı kilitli değildi. Alana açılan kapıyı itip soğuk havanın yüzümü ısırmasına izin verdim. Gözlerim davet alanında hızla James'i aradı ancak yerde serili bedenleri görünce bir adım geri attım. Bütün masalar yerle bir olmuş, ortam kaosa dönmüştü. Sonra onları gördüm. Mihrabın hemen altındaki merdivenlerin ucundaydılar. James silahını Sofia'ya doğrultmuştu. Sofia da ona. Elizabeth, David ve Mike aralarında boşluk bırakmış bir şekilde etrafını sarmış James'i koruyorlardı. James'in arkası bana dönüktü. Elizabeth ise bana yakın olandı.

Sofia'nın her şeyi zehirliydi. Attığı bakış, dokunduğu yer, çektiği tetik... Onun yapabileceklerini ekipte tahmin edecek biri varsa o da bendim. Asla tek planı olmazdı. Manipülasyonlarının sonu yoktu. James'in hayatını onun çarpık vicdanına teslim edemezdim. James'i riske atamazdım. Ruhumu, kalbimi öylece elleri arasına almasına izin veremezdim.

Davet alanının etrafını çevreleyen halkanın çizgisinde yavaşça ilerledim. Beni göreceğini, ne düşündüğümü anlayacağını biliyordum. Buradan bir iz bırakmadan ayrılmayacaktı.

O yüzden ona istediğini verdim. Kendimi belli ettim. Zaten dakikalar içinde ölecektim. Birini vurmak istiyorsa bu ben olmalıydım. James yaşamalıydı. İkimizi de ölüme terk edemezdim. Bu efsaneyi değiştirecek, Deirdre ve Naoise'in kaderini paylaşmamıza izin vermeyecektim. Deirdre zaten *Kederlerin Deirdre'si*ydi. Ben bu rolü kabullenmeye, aşkım ve ruhum için ölmeye daha ilk günden hazırdım. Sofia'ya doğru elimi kaldırdım. Beni fark etmesi iki saniye sürdü. Silahını hızla bana doğrulttu. Ancak aynı anda üç şey oldu.

Elizabeth de beni fark etti.

İki el ateş edildi.

Kanın sıcaklığını hissettim.

Zemine yığıldım.

Her şey sanki ışık hızıyla gelişti. Ancak hissettirdiği dehşet ağır çekim gibiydi. James, Sofia'nın alnına kusursuz bir atış yaparken, Sofia'nın bana dönen silahından çıkan kurşun çoktan yol almıştı. O kurşunun kalbime saplanma olasılığı bir hayli yüksekti. Ama Elizabeth yaptığım şeyi görmüştü. Ve ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı. İnce uzun bedenini tereddütsüz bir şekilde bana siper ettiğinde ağzımdan delice bir çığlık yükseldi. Buna gerek yoktu. Ben zaten ölecektim. Benim için kimse hayatını feda etmemeliydi.

Elizabeth kanlar içinde üzerime yığılınca ikimiz de yere devrildik. Onu tutmaya çalıştım. Diğer herkes şok olmuş, oldukları yerde donup kalmışlardı. Elizabeth'in başını kollarım arasına alıp, "Yardım edin!" diye bağırdım.

Sinem koşarak olay yerine geldi, yanında duran adamlara anlayamadığım emirler yağdırdı. Bu tabloya anlam veremesem de düşünmeyi bıraktım. Benim aklım Elizabeth'teydi. "İyileşeceksin," dedim titreyen sesimle. Gözlerime yaşlar doldu. Elizabeth geç bulduğum arkadaşım gibiydi. Onun ölmesini istemiyordum. Aramızdaki garip ilişkiye rağmen ona güveniyordum. "Ah Lizy!" dedim fısıltıyla. "Bunu neden yaptın? Ben zaten ölecektim."

Mike çoktan koşup Elizabeth'in göğüs kafesindeki deliğe baskı yapmaya başlamıştı. Elizabeth öksürdükten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Hâlâ aptalsın," dedi dudaklarını hafifçe oynatarak. "Öldüğün filan yok. James, Sofia'nın senin için hazırladığı karışımı değiştirdi. Tabii onu şüphelendirmeyecek dozda." Sesi kısıktı ama yine de duyabiliyordum. "Bir ay boyunca senden uzak durmasının nedeni buydu. Ben de düğünden birkaç saat önce öğrendim."

Elizabeth kollarımda kan öksürürken, ölmeyeceğim haberine ne tepki vereceğimi bilemedim. "Peki ama neden?" diye fısıldadım. O sırada sedye gelmişti. James donuk bakışlarla Elizabeth'e bakıyordu. Sanki bir çeşit şok içindeydi. Gözlerindeki hüznü seçebiliyordum. Kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

Elizabeth sedyeyle götürülürken fısıldadı. "Çünkü o bensiz de yaşayabilir ama sensiz yaşayamaz."

Sedye ilerlerken Elizabeth'in arkasından baktım. Gözlerimde yaşlar birikmişti. Az önce James'e âşık olduğunu itiraf etmişti. Ancak bu gerçek bana o an zararsız geldi.

Davet alanı boşaldı. Tüm cesetler toplandı, tüm ekipler geri çekildi. Tam ortada ışıkların kuşattığı yerde James ile yalnız kaldık. Kollarım buz gibi olmuştu. Üstümde ve ellerimde Elizabeth'in kanı vardı. Göz göze geldiğimizde aramızdaki özlem, somut bir şey gibi beden buldu.

Önce parmak uçlarımız birleşti. Gerçekliğimi sorgular gibi baktı bana. Aramızdaki mesafeyi hemen kapatmadı. Bakışlarıyla beni içine çekti.

Defalarca.

Ardından yavaş, hafif bir adım attı. Sanki hızlı hareket etse kaçıp gidecektim.

Gözyaşlarıma dokundu. Ellerimi, yüzümü kontrol etti. "Yaralandın mı?" diye sordu fısıltıyla. Boğazım özlemin ve acının birleşimiyle düğümlendi. Konuşamadım. Sadece başımı olumsuz anlamda salladım. Biraz daha yaklaştı. Artık ona has koku tamamen burnumdaydı. Dokunuşu ruhumdaydı. Şimdi kalbim ve aklım can bulmuştu. Aylardır üzerime çöken pusu kalkmıştı.

Gözyaşlarıma dokundu yine. Gözlerime, burnumun ucuna, yanaklarıma, çeneme, ardından da dudaklarıma... "Deirdre," dedi yarı acı yarı zafer dolu bir sesle. Gözlerinde az da olsa hayal kırıklığının korkusu vardı. O yüzden ona ruhumu açtım. Deirdre'si gibi baktım. Ona ait gibi. Her anlamda. Bu dünyada ve öbür dünyada... Tüm âlemlerde.

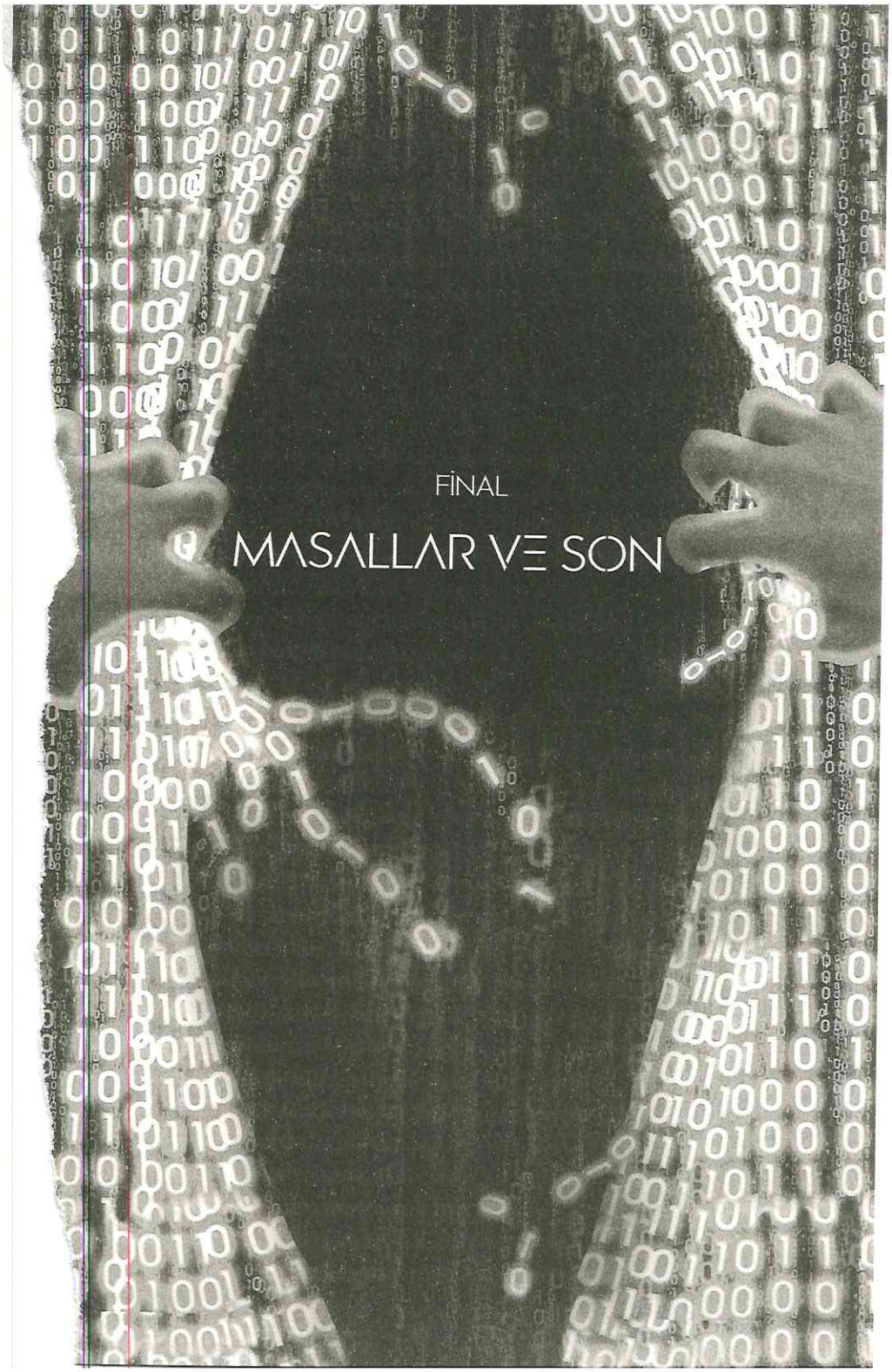
Ben onundum, o benim.

Yüzümün her santimini öptü. Dokunup gerçekliğinden emin olduğu her yeri. Ardından beni kollarına aldı.

Bu gerçekti.

Gerçeğe dokunmak paha biçilemezdi.

Gerçekler her zaman acıtmak zorunda değildi.

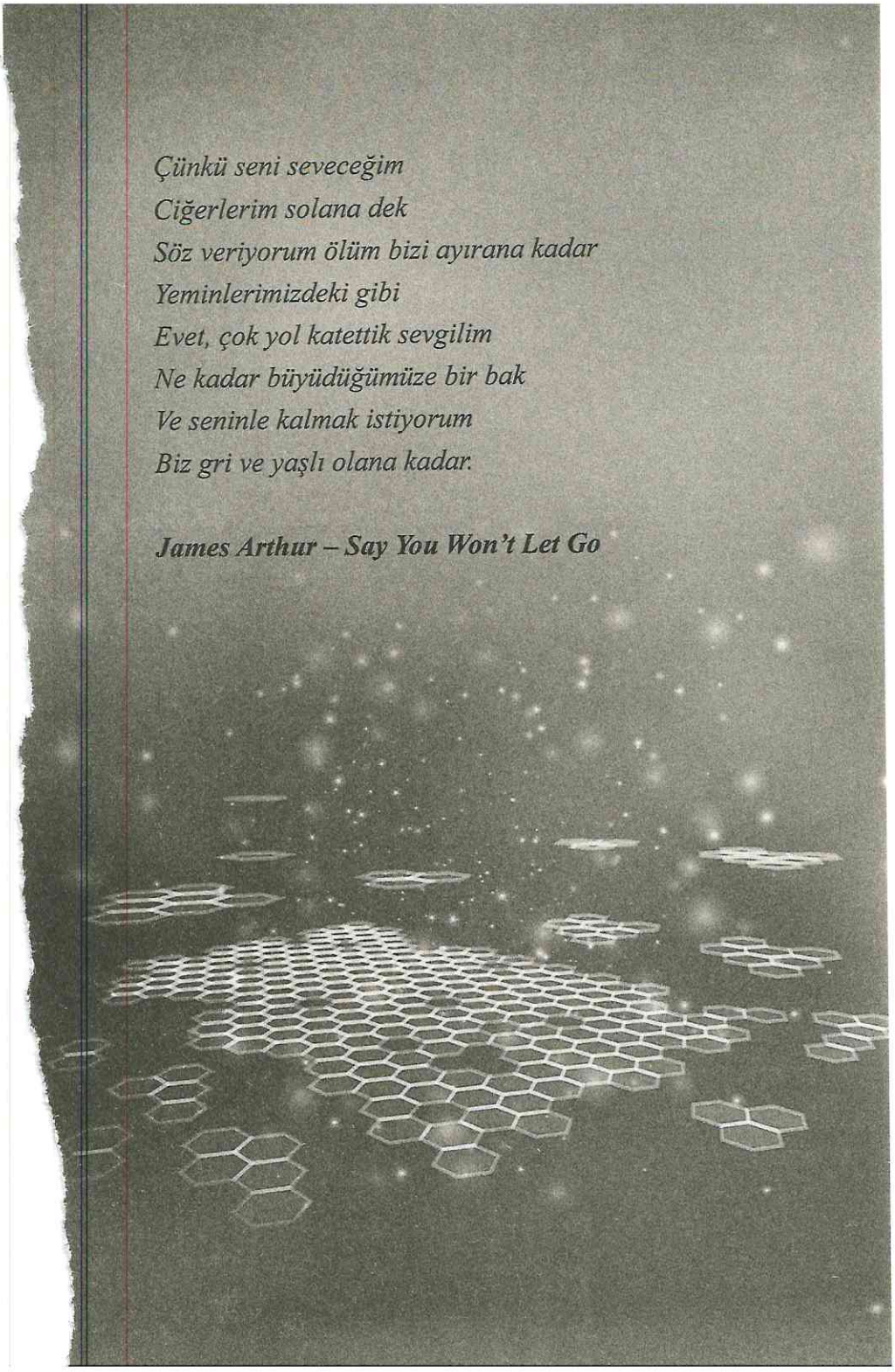
FİNAL

MASALLAR VE SON

Çünkü seni seveceğim
Ciğerlerim solana dek
Söz veriyorum ölüm bizi ayırana kadar
Yeminlerimizdeki gibi
Evet, çok yol katettik sevgilim
Ne kadar büyüdüğümüze bir bak
Ve seninle kalmak istiyorum
Biz gri ve yaşlı olana kadar.

James Arthur – Say You Won't Let Go

Acı, olgunluk veren bir deneyimdi. Elinde kalan zamanın ve seni tutan güvenli kolların değerini bilmeni hatırlatan zehirli bir sızıydı.

Ve bu kadar acı çektikten sonra ondan ders almayı öğrenmiştim. James elimi tutup beni uçağa götürdüğünde tek yaptığımız birbirimize bakıp durmaktı. İkimiz de her an bir ötekinin gerçekliğinden emin oluyor, âşık tebessümlerle her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalışıyorduk. Nereye gideceğimizi ilk defa sormadım. Üzerimdeki kanlı gelinlik canımı sıksa da, uçuş boyunca ıslak, ılık bir bezle yüzümü ve ellerimi silerken ona hayran bakışlarla bakmaktan öteye geçemedim. Önce kutsal, dünya ötesi bir bağla bağlandığım bu adam şimdi gerçekten eşimdi. Ben Beren Allen'dım artık. Theodore James Allen'ın karısı. Parmağımdaki tek taş yüzüğe baktım. Allen'ın dünyaca bilinen zenginliğine karşın bu yüzük zarif ve sadeydi. Aynı James gibi zarif ve benim gibi sade.

"Bu düğün gerçek miydi, yoksa Sofia için düzenlenen bir paravan mıydı?" diye sordum merakla. Kırılacağımdan değildi. Gerçekten merak etmiştim.

"İkisi de," dedi James. Uçak otomatik pilottaydı, onun dikkati bendeydi.

"Bir ay boyunca yalnızdım," dedim. Parmağımla saçımı düzelttim. "Ben, yani eski ben, hiçbir şeyi hatırlamıyorken bile çok acı çektim. Zihnim inkâr etmesine rağmen kalbim tüm ağırlığıyla seni özlüyor, seni istiyordu."

"Biliyorum," dedi James saçımla oynadığım parmağımın ucunu öperek. "Ben hep etrafındaydım ama yakınına gelemezdim.

Kusursuz bir plan yapmam gerekiyordu. Sofia'nın bildiklerini öğrenmek ve buluşlarına ulaşmak, böylece seni kurtarmak zorundaydım."

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum. "Sofia olduğunu..."

"Donaldson'ın yanına gittiğin gün," dedi hiç tereddütsüz. "Seni tehlikeye atamazdım. Donaldson konumunu yolladığı an, tüm çevreyi yakın takibe aldım. Bunu yaparken ekip liderlerine özel olan bir yetki ağı kullandım. Daha önce bunu yapmak zorunda kalmamıştım. Yani ekibimden habersiz araştırma," dedi sıkkın bir şekilde. Sonra devam etti. "Sofia'nın Jenny'nin ulaştığı tüm bilgilere erişimi vardı. Ancak Donaldson'ın evinin etrafının görüntülerine sahip olduğumdan haberi yoktu. O kısımda Jenny'nin ulaşabileceği herhangi bir kamera yoktu. Ancak ben uydu görüntülerine ulaştım. Sofia sen girmeden saatler önce o eve gitmiş. Donaldson'ı ölüme terk etmiş ve anlaşılan o ki, sana da aynısını yapmayı planlamış."

Son cümleleri söylerken yumruklarını sıkmıştı.

"Elbette bunu kanıtlayacak delil yoktu elimde. Hem Sofia'nın bildiklerine ulaşmam lazımdı. Ona güvenemeyeceğim için tüm görevlerine Elizabeth'i atadım. Merkez bu kararı olumlu karşıladı. Elizabeth de iyi iş çıkardı."

İyiden fazlasını yapmıştı. Hayatımı kurtarmıştı. İçim acıyla büküldü. Elizabeth hâlâ tedavideydi. Durumu stabildi. "Ana performans görevin bitene ve asıl görevimiz sonuçlanana kadar Sofia'nın yakınında kalarak seni ve Birlik'i korumaya çalıştım. Ancak her şey Birlik'in imha emriyle karıştı."

Bu sefer dehşete düşmüştüm. Yalnız kaldığım bir ay boyunca bir de hayatlarına veda edecek 157 kişinin yasını tutmuştum. James kendimi çekip savunmaya geçtiğimi görünce ellerimi kavradı. "Beren," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Birlik'e sadık olmam, verdikleri tüm kararları destekleyeceğim anlamına gelmiyor. 157 sivilin ölmesine göz yumamazdım."

"Yani?" dedim umutla.

"İmha protokolü gerçekleşmedi," diye yanıt verdi. "Bu süre zarfında Sofia'ya yakın olma nedenlerimden biri de buydu.

Çözümü ancak o üretebilirdi. Onu takip ettim. Çalıştığı yeri, neler üzerinde ilerlediğini keşfettim. Zaten Donaldson'la gen teknolojisini klon teknolojisine çevirdiğine göre farklı alanlarla da çalışmaları vardır diye düşündüm."

"Ve?" diye sordum merakla.

Derin bir nefes alıp cevap verdi. "Senin zihnini manipüle eden karışım pekâlâ bu 157 kişide de kullanılabilirdi. Senin zihnini beni engellemek için kullandı. Bu kişilerde de satın aldıkları bu teknolojiyi ve ona dair anılarını engellemek için kullanabilirdik. Ancak karışımı tekrar geliştirmesi için bir motivasyona ihtiyacı vardı."

"Düğün," dedim.

James başını salladı. "Duyduğu an kontrolü kaybetti. Sofia bana âşık değildi. Onu yöneten elde etme hırsıydı. Bu hırs onu yine harekete geçirdi. Senin için yeni bir karışım hazırlamaya başladı. Bunu yapabilmek için önce ilk formülü ortaya çıkarmak zorundaydı."

"Ve sen de hepsini kopyaladın," diye tahmin ettim.

Tekrar başını salladı. "Ve geliştirdim. Senin için hazırladığı karışıma da onun dikkatini çekmeyecek birkaç değişiklik ekledim."

"Felç olacağımı biliyordun," dedim şaşkınlıkla.

"Üzgünüm," dedi samimi bir sesle. "Seni tehlikeden uzaklaştırmam ve Sofia'yı suçüstü yakalamam lazımdı."

"Peki ya..."

"157 kişi şu an güvende," dedi ne soracağımı tahmin etmiş gibi. "Düğünden önceki gece yanına geldiğimde, dünya çapındaki tüm isolater'lar da bu insanlara gen teknolojisi ile olan bağlantılarını unutturmak üzere operasyondaydılar."

"Sofia ve sen hariç," diye mırıldandım. Zarifçe başını salladı. "Sofia'yı anladım ama sen neden gitmedin?"

"Çünkü senin yanında olmak zorundaydım," dedi yumuşak bir sesle. Elimin üstünü okşadı.

Derin bir iç çektim. "Gerçek bir düğün gibiydi," dedim. "Tüm arkadaşlarım oradaydı. Davet salonu, gelinliğim, hepsi muhteşemdi."

Hafifçe gülümsedi. Gözlerinde hüzün vardı. "Gerçek olmasını istedim." Şefkatle saçlarıma dokundu. "Sen hayatıma girene kadar hayallerim yoktu. Ama o an seni gelinlikle görünce, aslında bunun hayalim olduğunu fark ettim."

"James..." dedim ama parmağını dudaklarıma bastırarak beni durdurdu.

"Şimdi değil, sevgilim. Gideceğimiz yere kadar bekle."

James iniş için hazırlık yaparken, nereye geldiğimizi anlamaya çalıştım. Tek gördüğüm uçsuz bucaksız dağlardı. "Bu dağlar?" deyince soru sorduğumu anladı. "Alpler," dedi gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim. Gökyüzünde pamuk gibi bulutlar Alpler'deki kar beyazlığıyla birleşiyor, sonsuz bir ufuk gibi önümüzde uzanıyordu. Uçağın penceresinden hayranlıkla gökyüzünü izledim.

Muhteşem bir şatonun karla kaplı kuleleri görüş alanımıza girdiğinde, kendimi masal diyarında gibi hissettim. James şatonun etrafında bir tur atarak iniş izni istedi. Dakikalar sonra uçağı ormanın arasında açık bir alana indirdi.

"Nereye geldik?" dedim heyecanla. Olduğum yerden şatonun kuleleri görünüyordu. Ancak tamamını görmek istiyordum.

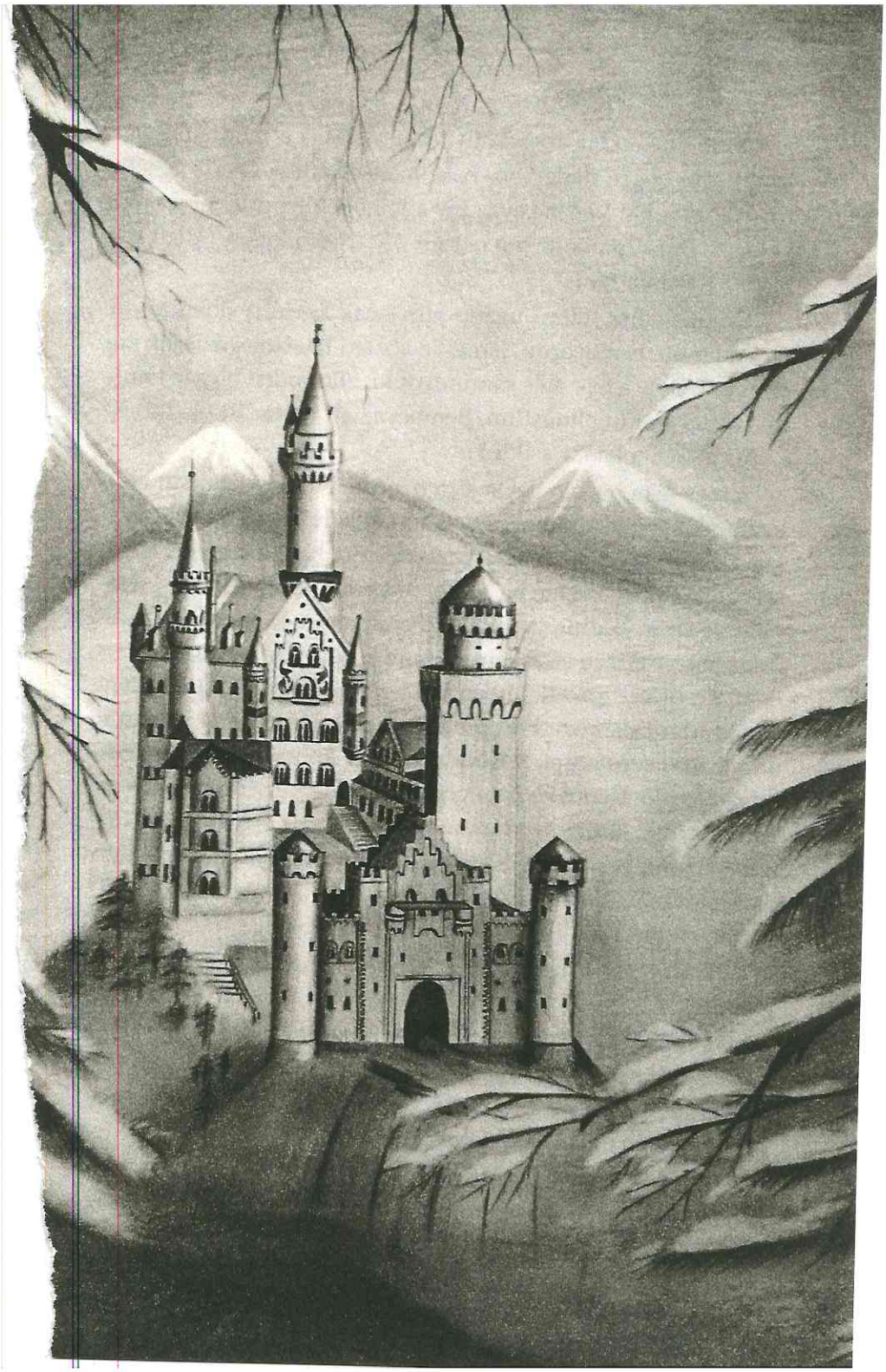
"Neuschwanstein Şatosu," dedi yumuşak bir sesle.

Üzerinde hâlâ smokini vardı. Arkaya uzanıp bir bölmeyi açtı. İçinden valiz gibi bir çanta ve birkaç malzeme çıkardı. Bana uzun beyaz bir mont ve dizlerime kadar uzanan sağlam botlar uzattı.

"Dışarısı çok soğuk, bunlar kaleye çıkana kadar yardımcı olur."

Mont gelinliğin önündeki lekeleri kapatınca sevindim.

Sonunda uçaktan inip kapımı açtı. İnmeme yardım ettikten sonra sıkıca elimden tuttu. Dar bir patikada ilerlemeye başladık. Yerler tamamen kar ve buzla kaplıydı ancak James oldukça dengeli yürüyordu. Şatoya yaklaştığımızı fark edince hayran gözlerle kafamı kaldırdım. Alpler'in tepesine, oldukça yükseğe inşa edilmiş muhteşem bir yapıttı. Nefesim kesildi. Bahçesine

yaklaştığımız an bir at sesi duydum. Merakla etrafıma baktım. James sese doğru ilerleyince iyice meraklandım. Orada ağaçların arasında kar kadar beyaz bir at bizi bekliyordu. James ona yaklaştı. Burnunu ve sırtını okşadı. "Merhaba kızım," dedi şefkatle. "Karımla tanış."

Gülümsedim. Elimi uzatıp atın sıcak karnına dokundum. Uysal bir ata benziyordu. James'in sözleri üzerine gözlerim sulanmıştı. Öyle içten, öyle samimiydi ki, ailesinden biriyle tanışmış kadar mutlu olmuştum. Bembeyaz atı tekrar inceledim. O kadar güzel, o kadar asildi ki.

James usta bir hamleyle atın üzerine bindi. Ardından elini uzatarak beni de yanına çekti. Şatonun bahçesinden içeri girerken beline sarıldım. Sırtına yaslanıp ona has kokusunu içime çektim. Artık gerçekten bir masal diyarının içindeydim. At tempolu ve emin adımlarla ilerliyordu. Şatonun duvarlarının etrafında tepeye doğru çıkarken, bu muhteşem yapının inşa edilmiş değil de, öylece gökyüzünden buraya bırakılmış olduğu hissinden kendimi alamıyordum. James gittikçe şatodan uzaklaşıyordu ancak soru sormadım. Sonunda ince bir köprüye geldiğimizde atı durdurdu. Köprü sağlam görünse de, oldukça yüksekti ve at üstündeydik. Ancak beni sıkıca tutuyordu. Yavaşça arkasını dönüp yüzünü bana çevirdi. Ardından manzarayı gösterdi. Şato olduğumuz yerden gerçekten muhteşem görünüyordu. Masallardan çıkmış gibi. Hatta Disney Şatosu gibiydi.

"Disney Şatosu'na benziyor," dedim bu düşüncemi sesli dile getirerek.

Gülümsedi. "Disney'in ilham aldığı şato bu aslında," dedi yumuşak bir sesle. Ardından masal anlatır gibi devam etti. "Alman Kralı II. Ludwig tarafından yaptırılmış. Ludwig, siyasetten, savaştan ve halktan uzaklaşacağı bir kale istiyormuş. Bu yüzden de bu şatoyu bu kadar yükseğe inşa ettirmiş. Şatonun inşası yıllarca sürmüş. Ancak daha inşası bitmeden Kral Ludwig şaibeli bir şekilde ölü bulunmuş."

"Çok üzücü," dedim derin bir iç çekerek.

"Evet," diye onaylarken beni kollarına aldı. "O zamanın coğrafyasında Kral Ludwig fazlasıyla hayalperest kalıyormuş. Devlet işlerinden elini çekip kendini izole etmesi pek hoş karşılanmamış. Ona masal kralı diye sesleniyorlarmış."

"Ama burası gerçekten masal diyarı gibi," dedim James'in kolunu okşayarak. "Sanki gerçek değil, sanki her şey bizim için özel olarak hazırlanmış."

Gerçekten de öyleydi. Gökyüzünde parlayan yıldızlar, karşımızda heybetli bir şato ve altımızda beyaz bir at vardı. Bu an masallarda dilden dile dolaşmış olsa, ancak bu kadar etkileyici olabilirdi.

James tepkim üzerine sıcacık gülümsedi. "Daha tamamını görmedin," dedi aynı sıcaklıkta. Tenimi yakan soğuğa rağmen sözleri ve gözlerindeki o canlı ateşle ısındım. Atın yelesini kavrayıp köprüden şatoya doğru sürdüğünde ona sıkıca tutundum. Şatoya direkt ulaşan yola girdiğimiz andan itibaren yapı gözüme daha görkemli geldi. James atı itinayla ileri doğru yönlendirirken, ben de gözlerimi beyazın ağırlıklı olduğu ancak yer yer kırmızı, sarı, mavi ve mor detayların kullanıldığı şatoda gezdiriyordum. Nihayet ana girişe ulaştığımızda, yukarı doğru açılan devasa kapı bizim için aralanmıştı.

James yavaşça atı durdurup aşağı indi ve sonra da benim inmeme yardımcı oldu. Yerleri buz tutan avluya ve ayrı ayrı katlarda yükselen saraya bakarak iç çektim. Şatonun sol tarafından uzanan merdivenler yardımıyla üst avluya ve diğer kulelere çıkıldığını tahmin ettim. James elimi kavrayıp beni yönlendirdiğinde gözlerimi geçtiğimiz yerlerden alamıyordum. Koridorlardan birine adım attığımız an, döşemelerin ve mobilyaların ışıltısıyla gözlerim kamaştı. Sanırım hepsi altındandı. Yoksa bunca yıl sarmamış olmaları imkânsızdı. Tüm duvarlarda birçok farklı resim vardı. Belli ki hepsi sanat eseriydi. James etrafı incelememe izin vererek elimi tutmaya devam etti.

"Şato hâlâ tamamlanmış değil," dedi ben merakla incelerken. "Kral Ludwig 200 oda olmasını planlamış ancak sadece 15 oda tamamlanabilmiş. Onun odası bile yarım kalmış." Bunları

anlatırken beni en tepedeki odalardan birine götürdü. İçeriye girdiğimiz an kralın odası olduğunu anladım. Yüzlerce işlemeyle süslenmiş gösterişli bir yatak vardı. Duvarların tamamı sanat eserleriyle doluydu. Tüm eşyalar karmakarışık renklerde olmalarına rağmen kendi aralarında bir düzene sahipti.

Pencerenin önüne gittiğimde, karşılaştığım manzarayla nefesim kesildi. Dağlar, sık orman ve mavi tonlarla uzanan nehrin görüntüsü daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. James arkamdan yaklaşıp belimi kavradı ve bana sıkıca sarıldı. Bir süre beraber manzarayı izledik. Ardından "Benimle gel," diye fısıldadı kulağıma. Kalbim heyecanla titrerken uzattığı elini tuttum. Çok değil birkaç koridor ötede bir odaya götürdü beni. Bu oda belli ki tamamlanmamış odalardandı. Duvarlarında sarayın kalanında olan çizimlerden eser yoktu. Döşemeler tamamlanmamıştı. Tüllü yatak yine şaşaalıydı ama kralınkine göre oldukça sade kaçıyordu. Çarşaflar tertemiz görünüyordu. James beni yatağın kenarına oturttu. Montumun düğmelerini açıp çıkardı ve rahatlamamı sağladı. Oda yeterince sıcaktı. Dizlerinin üzerine çöküp önümde eğildiğinde, parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırıp güzel gözlerine baktım. Avuç içimi öpüp bir süre yanağını elimde dinlendirdi. Bu öylesine huzur verici bir andı ki, sonsuzluğa taşımak istediğim anlara bu anı da ekledim. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Ellerimi sıkıca kavradı.

"Beren Allen," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu dünyada ve diğer tüm dünyalarda, ruhumun, bedenimin ve varlığımın sahibi olur musun? Sonsuza dek benimle kalır mısın?"

O an anladım ki, asıl büyü bulunduğumuz şato ya da altınla süslenmiş odalar değildi. Asıl büyü bizdik. Lacivert'imin bana bakışı, ruhunu bana teslim edişiydi.

"Evet," diye fısıldadım mutluluktan akan gözyaşlarım arasından. Haykırmak, bağırmak istiyordum ancak sesim sadece fısıltı şeklinde çıkıyordu. Milyonlarca kez **evet** demek istiyordum.

Boynumu nazikçe tuttu. Enseme dokunan parmakları becerikli bir hareketle ince bir zinciri boynuma kondurdu. Zincirin ucunda birbirine geçmiş bir sembol vardı. "Kelt inanışında

sonsuz aşk sembolü," dedi parmağının ucuyla köprücük kemiklerimin ortasına yerleşen kolyeye dokunarak. "Bizim sembolümüz," diye tamamladı sözlerini ve ellerimi tuttu tekrar. Parmaklarımın uçlarını öptü.

"Mein Seelenbesitzer," dedi öpücüklerinin arasından. Elimin üstünü öperken "Malik ruwhi," diye fısıldadı sanki bu yabancı kelimeleri duymam hayati bir ihtiyaçmış gibi. Bileklerimi öperken "Sobstvenik na dushata mi," dedi derin bir sesle. Kalbim her kelimesinde daha heyecanlı atıyor, sesindeki büyü ile kavruluyordu. "Wǒ de línghún zhǔrén," dedi buğulu sesiyle kollarımın içlerine değdirdiği dudaklarının arasından. "De eigenaar van mijn ziel," dedi dirseklerime dokunurken. "El dueño de mi alma," dedi hipnoz eden bir sesle.

Omuzlarıma dudaklarını değdirirken "Mon âme propriétaire," dedi gırtlaktan gelen bir tınıyla. Bu dil Fransızca olmalıydı ancak onun dudaklarından çıkan her kelime hangi dilde olursa olsun hayranlık uyandırıcıydı ve kalbimin atışları bu tepkimi yeterince öne seriyordu. "Ägaren till min själ," dedi yumuşak bir tonla.

Köprücük kemiğimi öptü. "Proprietario della mia anima," dediğinde, akıcı kelimelerin çıktığı dudaklarına bakmadan edemedim. Bu da İtalyanca olmalıydı. Ne dediğini inanılmaz merak ediyor ancak sorarak büyüyü bozmak istemiyordum. "Watashi no tamashī no shoyū-sha."

"Bu kadar uzunsa ancak Japonca olabilir," diye fısıldadığımda dudakları keyifle kıpırdadı. Bense etkisi altında titriyordum. Boynuma değen dudağıyla "Dominus animae meae," dedi gizemli bir tonla. Ardından da "Nae yeonghon-ui ju-in."

Derin bir nefes aldım. Dudakları saçlarımdaydı. "A lélek tulajdonosa," dedi aynı gizemli sesi koruyarak. "Moy vladelets dushi," dedi saçlarımın arasına nefesini üflerken. Tüylerim diken diken olmuştu. Kalbim zaten başka âlemdeydi.

"Vlasnik moje duše." Saçlarımı hafifçe kenara itip enseme dokundu. "Meree aatma malik," diye fısıldadı bir dua gibi. Bütün bu diller bir adamın dudaklarına nasıl da güzel oturur, nasıl da böylesine yakışırdı?

"O idioktítis tis psychís mou," dedi bu sefer kulağıma değen dudaklarıyla. "Meu dono de alma," dedi sağ yanağıma geçerek. Sıcak dudaklarını bir tüy kadar hafif bir şekilde tenime değdirdi. "Mo úinéir anam," dedi diğer yanağıma geçerken. "Bu kendi dilimdeydi," diye fısıldadı. "Keltçe."

Sonra alnıma bastırdı güzel dudaklarını. "Owner of my soul," dedi kutsal bir şeyden bahseder gibi. Son olarak dudaklarıma ulaştı. Sıcak nefesini, özlem çektiğim gerçekliğini hissettim. "Ruhumun sahibi," dedi aramızdaki o küçücük mesafeyi kapatmadan önce.

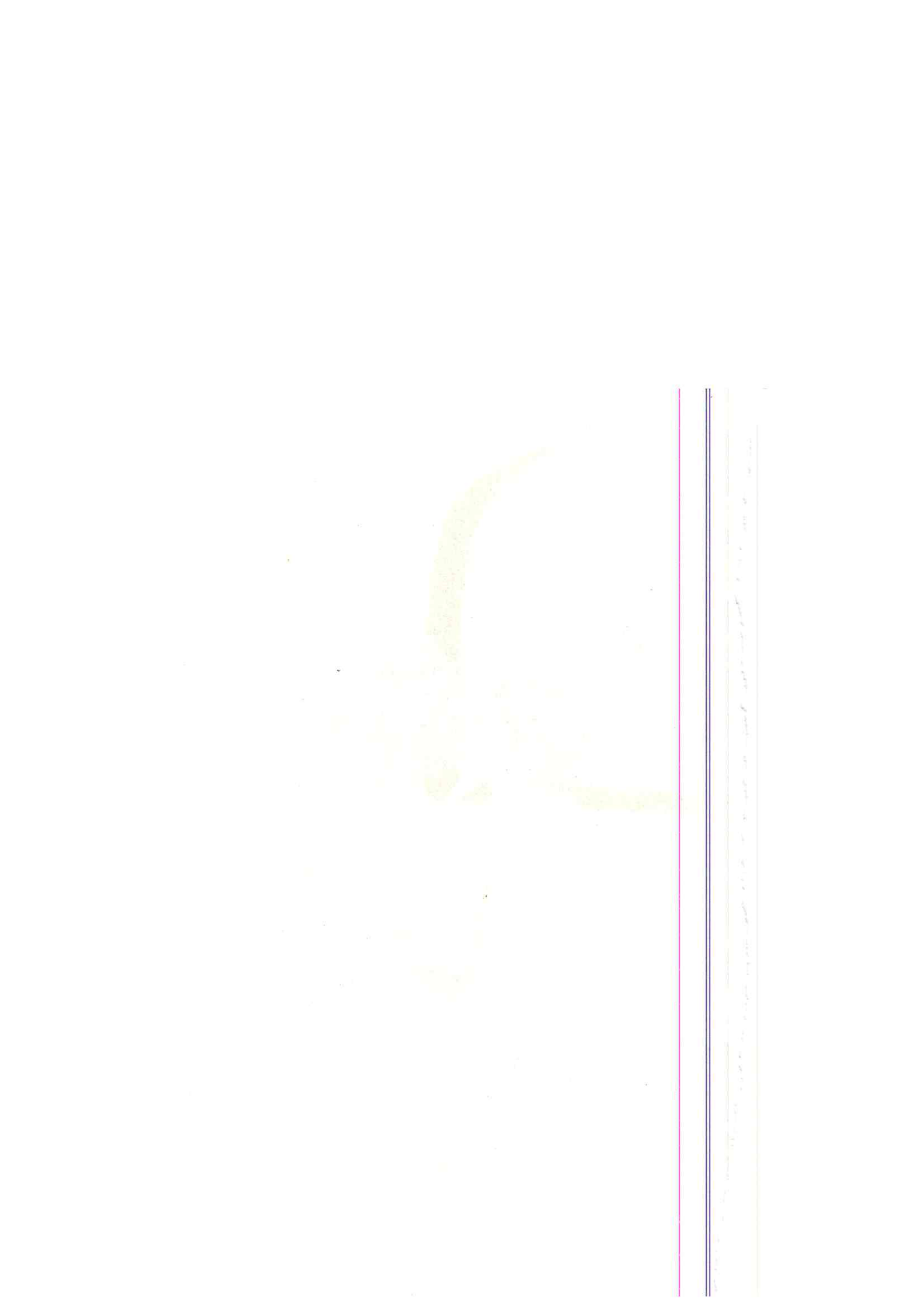
Beni öptü. Öyle bir öptü ki, cennetin zirvesine ulaştığımızı, bu dünyanın sadece bizim için yaratıldığını hissettim. Ona ait gibi hissettim. Zaten hep ona aittim.

"Tüm bildiğim dillerde, varlığımın her zerresinde ruhumun sahibisin," dedi usulca.

Gelinliğimin düğmelerine uzandığında, parmakları tenimde nazikçe ve tüm şefkatiyle hareket etti. Sanki dünyanın en özel resmini yapıyormuş gibi aşkla dokundu bana. Özlemini, aşkını, ruhunu ve kalbini tüm çıplaklığıyla resmetti tenimde.

O yıldızlı gökyüzünün altında, masalların gerçeğe dönüştüğü şatoda, ben prenses oldum o prens. Ben Deirdre oldum, o Naoise. Ben Beren oldum, o James. Ve ben bir kez daha James'in Beren'i oldum. Tıpkı onun söylediği gibi... Bu dünyada ve diğer tüm dünyalarda, bu masalda ve tüm masallarda... Biz birbirimize aittik. Biz sonsuza aittik.

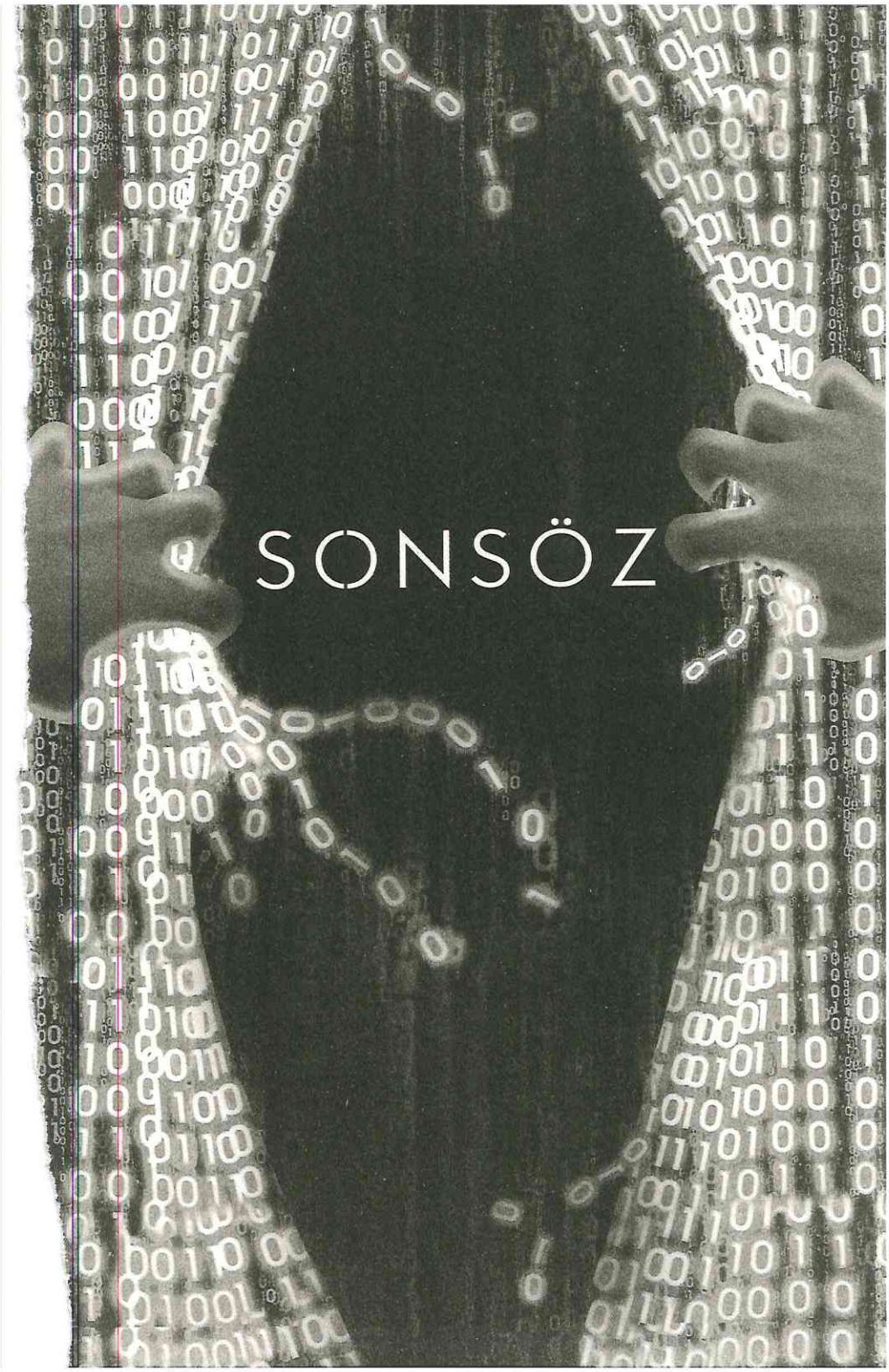

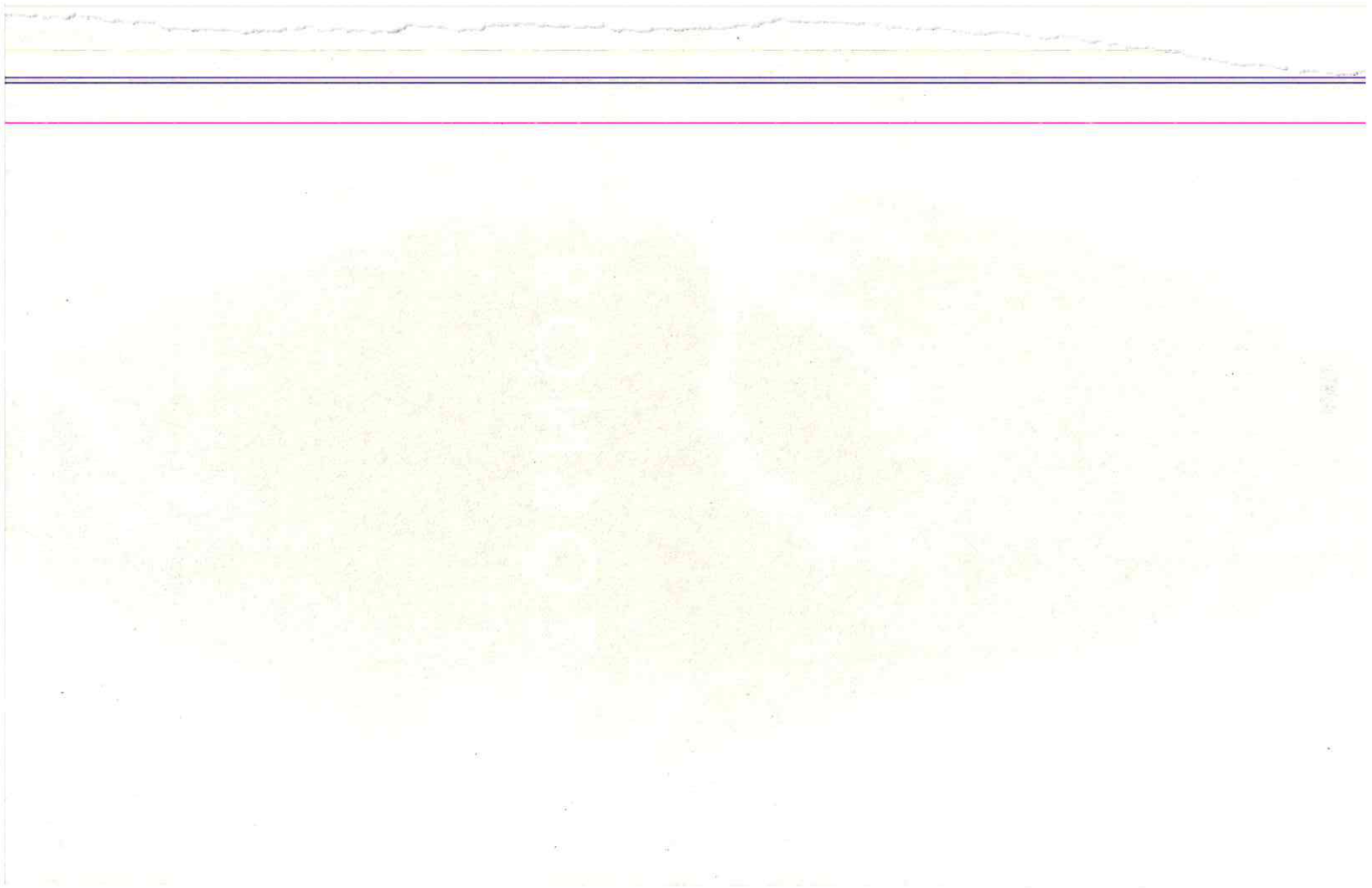
Elizabeth'in cenazesini kaldırdığımız gün havada bahar esintisi vardı. Ilık esen rüzgâr ve toprak kokusu eşliğinde, ekip arkadaşları olarak onunla ilgili konuşmalar yapıp cenazesini kaldırdık. İnancına uygun olarak gömüldü. Birlik'in tüm teknolojilerine rağmen kurtarılamamıştı. Kurşunla bedenine giren zehir ölümcüldü. Elizabeth'e beyaz güller götürdüm. Ona veda ederken Lizy diye seslendim. Her şeye rağmen ondan hoşlanmaya başladığımı ve benim arkadaşım olduğunu, onu özleyeceğimi defalarca tekrar ettim. Sanki çocukluk arkadaşımı kaybetmiş gibi günlerce yasını tuttum.

James de en az benim kadar üzgündü. Ben arkadaşımı, o ise sorumluluğunu taşıdığı ekibinden birini, bir nevi kardeşini kaybetmişti. Kendini sorumlu hissediyordu. Asıl sorumlu hissetmesi gereken bendim. Elizabeth benim hayatımı kurtarırken ölmüştü. Ancak bu sonu kendisinin seçtiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Elizabeth'e kimse istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Ve o, James'le benim için ölümü seçmişti. Daha çok da karşılık bulamadığı aşkı için.

Onu anlıyordum. Onu iliklerime kadar anlıyordum. O önüme atlamadan önce aynı sonu ben de hiç tereddütsüz seçmiştim.

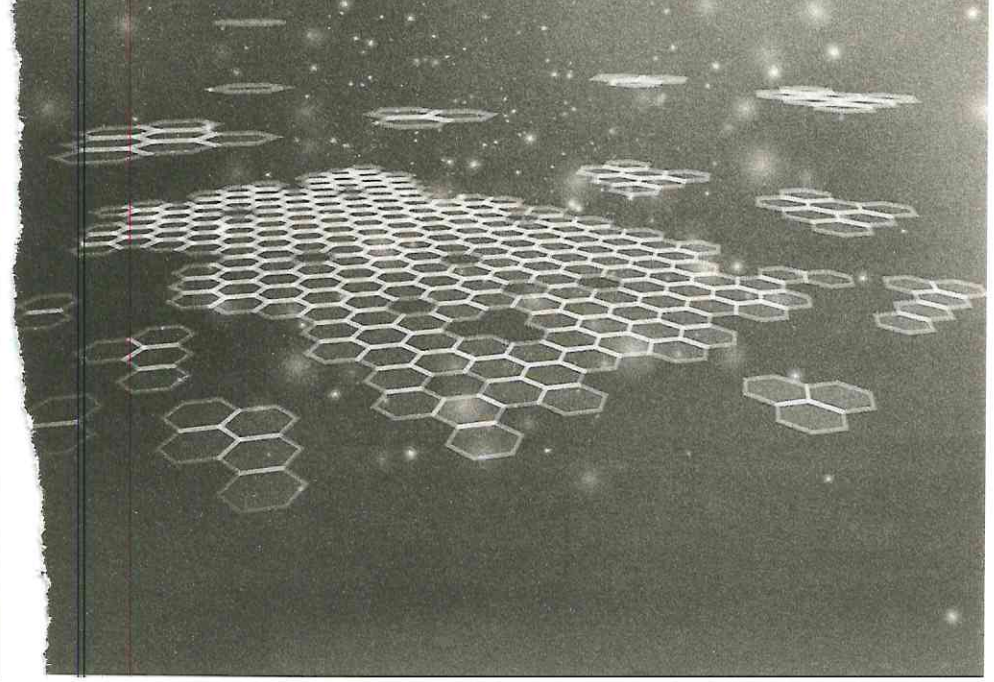
Elizabeth'e son vedamızı yaparken, "Seni seviyorum, Lizy!" dedim. "Seni hiç unutmayacağım."

SONSÖZ

Fakat karanlıkta seni bekleyen bir umut var
Olduğun gibi güzel olduğunu bilmelisin
Ve bir şey değiştirmek zorunda değilsin.

Alessia Cara - Scars To Your Beautiful

Parmaklarım onunkilere dolanmış bir şekilde hastanenin koridorunda oturuyordum. Tam yanımdaydı, dizlerimiz, bacaklarımız birbirine değiyordu. Bu yüzden gergin olduğumu belli etmemek oldukça zordu. Avucuna değen avucum terlemeye başlamıştı. Göz ucuyla ona baktım. Her zamanki ifadesiz tavrındaydı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak gerçekten imkânsızdı.

"Rahatla," dedi tatlı bir sesle.

Derin bir iç çektim. "Bunu benim sana söylemem gerekirdi."

"Ben bir sürprizle karşılaşacağımı düşünmüyorum," dedi bana dönerek. Çenemi kavradı. Dokunuşunda hayat vardı. "Buraya sadece seni mutlu etmek için geldim." Duraksadı. "Ancak hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Uğramam," dedim çabucak başımı sallayarak. James bu tepkime hafifçe güldü. Gülüşü paha biçilmezdi.

Ben onda kaybolmuşken yanımızdan bir öksürük sesi geldi. Dönüp baktığımızda yaşlı bir teyze bize bakıp kıkırdıyordu.

"Maşallah, maşallah! Bizim zamanımızda böyle ulu orta bakışmak ayıp sayılırdı. Şimdiki gençler pek bir şanslı."

Biz herhangi bir tepki veremeden teyze parmaklarımızı inceledi. Muhtemelen yüzük var mı diye kontrol ediyordu.

"Ayy, çifte kumrular! Pek de yakışıyorsunuz. Yeni mi evlisiniz? Böyle âşık âşık birbirinize baktığınıza göre." Elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Cevap vermek için hazırlandığımda, teyze yine konuşmaya devam etti. "Annem benim adamla evlendiğimde, *'şimdi böyle yeni gelin gibi fıkırdıyorsun ama cicim ayları geçince göreceğim ben seni'* demişti. Eh, gördü de zaar. Benim adamda şimdi nerede böyle bakışlar!"

James ile birbirimize baktık. Ben kahkahayı basmak üzereydim, o ise daha çok şaşkındı.

Kadın oturduğu koltuktan kalkıp tam yanımıza geldi.

"Kaç aylık kızım?"

"Ee, aslında..." Ben yanıt verene kadar kadın şok olmuş bir sesle atladı. "Ay maşallah, maşallah! Allah nasıl da yaratmış! Yakından daha bir güzel. Artist misin sen, oğlum?"

Teyze hayran bakışlarla tüm dikkatini James'e vermişti. Gülmekle ağlamak arasında kalmıştım.

Bankodaki görevli, "Theodore James Allen," diye seslenince, kalbim birden ağzımda atmaya başladı.

"Haydi," dedim aceleyle. "Bizi çağırıyorlar."

Geveze teyzenin yüzündeki ifade anında değişti. "Ayyy! Ecnebiymiş bu!" diye yaygara kopardı. "Bir saattir boşuna mı anlatıyorum ben?"

Teyzeye mi gülsem, yoksa kalbimin atışlarını mı dengelesem bilemedim. James kibarca "İzninizle hanımefendi," deyince, kadın söylenmeyi bırakıp hayranlıkla ona bakmaya devam etti. "Ay sen ne güzel Türkçe konuşuyorsun öyle!" Gülümsedi. "Tabii evladım, izin sizin."

Çoktan ayağa kalkmış, heyecanla kıpırdanıyordum. James elimi tutup beni yönlendirdiğinde içimden dua etmeye başladım. Zaten günlerdir dualarım sadece bu an için dudaklarımdan dökülüyordu.

James doktorun kapısını hafifçe tıklattı. Kalbimin gürültüsünden bu sesi duymadım bile. Bana yol vererek önden girmemi sağladı. Masasında oturan Doktor Duygu Hanım ayağa kalktı. Gülümsüyordu. Bu iyiydi. Derin bir nefes aldım.

Duygu Hanım elimizi sıkarak sohbete başladı. James kibarca cevap verirken, benim tek yaptığım zoraki gülümsemek ve kafa sallamaktı. Bir kez daha derin bir nefes alınca doktor bana bakarak anlayışla gülümsedi.

"Gelelim sonuçlarınıza," dedi yumuşak bir sesle. James'e döndü. "Sonuçlarınız bugün androloji bölümünden bana ulaştı.

Yine o bölümdeki profesör arkadaşım Burhan Bey ile detaylı bir şekilde inceledik."

Sanırım birkaç saniyedir nefes almıyordum. James elbette bunu anladı. Yavaşça elimi sıktı. Bazen soluklarımı saydığından şüpheleniyordum.

"Tüm değerleriniz son derece normal seyrinde."

"Yani?" dedim heyecanla. James hafifçe bu halime güldü ancak benim tüm dikkatim doktordaydı.

"Yani çocuk sahibi olmanıza hiçbir engel yok. İkinizin de değerleri oldukça uygun."

James'in ellerini sıkıca kavradım. Gözlerim yaşarmıştı, engel olamıyordum.

"Biliyordum," dedim ona doğru fısıldayarak. James'in de göz pınarlarının yaşlarla parladığını görünce dayanamadım, ağlamaya başladım. Onun ilk ağlayışına çok acı bir anda şahit olmuştum. Ama şimdi, gözlerinde biriken yaşların nedeni acı değil, saf mutluluktu. Kollarına girip tüm gücümle ona sarıldığımda bir kez daha bütün olduğumuzu hissettim. Biz bir bütündük. Şimdi olmasa bile ileride genişleyecek, ailemizi büyütecek ve koca bir çınar olabilecektik.

Lacivert bana tek başına yeterdi. Elbette bir gün çocuk sahibi olmak istiyordum ancak onunla olmanın bedeli buysa, seve seve bunu kabul ederdim. Yine de, hayatı boyunca bu eksikliği kendi yarattığını düşünen Lacivert'in ızdırabına dayanamazdım. Kendini daha yeni yeni sevmeyi öğrenen bir adamın, böylesine bir eksikliği kabul etmesine izin veremezdim. O benim için her cephede savaşmıştı. Ben de hayatta olduğum sürece, gücümün yettiği kadarıyla onun için savaşacaktım.

Doktorun odadan çıkıp, bizi ne zaman yalnız bıraktığı hakkında bir fikrimiz yoktu. Pekâlâ, elbette Lacivert'in vardı. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda bana bahşettiği küçük bir buse yanaklarımın kızarmasına neden olunca güldü.

"Gel buraya," dedi beni yeniden öperek. "Hâlâ en ufak bir temasımda kızarıyorsun."

Başımı göğsüne gömdüğümde tekrar güldü. Göğüs kafesi titreşti. Sanırım hayatımda duyduğum en güzel ritim buydu.

❁

Otoparka ulaşıp araca bindik. Ellerimiz hâlâ kenetliydi. İkimizin de yüzünde aptal bir gülümseme asılıydı. En azından benimkinin öyle olduğuna emindim.

Telefonum çalınca, o özel an bozulduğu için kaşlarımı çattım. Ekranda beliren ek ders hatırlatmasını gördüm. Bir önceki hafta hastalanan eğitmenlerimizden biri ek ders talep etmişti. Elimi alnıma götürdüm.

"Yaa ek dersim vardı. Tamamen aklımdan çıkmış. Keşke taksiye binseydim!"

James çoktan otobanda ilerlemeye başlamıştı. Aynaları kontrol ettikten sonra bana baktı. "Seni ben götürüyorum. Taksi bir seçenek değil."

Gözlerim kısıldı. "Hayır!" dedim katı bir tonla. "Kesinlikle olmaz!" Durup derin bir nefes aldım. "Hele ki kampüse asla giremezsin!" Bir kez de heceleyerek söyledim. "AS-LA!"

James alayla gülünce burnumdan solumaya başladım.

"Gülme!"

Dudaklarını birbirine bastırdı ancak gözleri hâlâ muzip bir ışıltıyla parlıyordu.

"Off!" dedim önüme dönerek.

Bana uzanıp saçımdan öptü. "Kuruntu yapıyorsun, sevgilim. Kimsenin bana ilgi gösterdiği yok. Ayrıca eskisi kadar ünlü de değilim. Unuttun mu, iflasımı açıkladım."

Ona saçmalama der gibi baktım. "İnsanlar sana zengin olduğun için mi salya akıtıyorlar sanıyorsun?"

Tek kaşını kaldırınca yüzümü asarak önüme döndüm. Okula varmamız pek uzun sürmedi. Arabadan inmek için hareketlenen James'e uyarıcı bir bakış atınca derin iç çekti.

"Pekâlâ, Mike'ı arıyorum. Gelip seni alana kadar buradayım."

Bu sefer iç çeken bendim. "James, okuldayız. Sorun yok."

"Biliyorum," dedi yanağımı okşayarak. "Ama bazı alışkanlıklar değişmiyor."

Yanağımı kavrayan avucunun içini öptüm. Ona kızmamla öfkemi unutmam bir oluyordu.

"Sahi Mike neden hâlâ okulda? Birlik'in burada bir işi kalmadı sanıyordum."

Lacivert ifadesiz yüzüne büründü. "Çünkü Sinem burada. Belli ki bu, Mike için yeterli bir sebep."

Dudaklarımı büzdüm. "Sinem'in bir isolater olduğuna hâlâ inanamıyorum. O kadar normaldi ki."

"Buna profesyonellik deniyor, sevgilim," dedi James. "Ayrıca Sinem çoğumuza göre normal bir kız. Bizim aksimize bu hayatı bilinçli olarak seçmiş ve bizzat babası tarafından yetiştirilmiş."

"Peki, sen ne zamandır biliyordun?" diye sordum.

"Ailesinin kayıtlarındaki gizliliği fark ettiğimden beri."

"Yani en başından beri!" dedim şaşkınlıkla.

"Evet ama sana anlatamazdım, biliyorsun."

Başımı durumu kabullendiğimi belirtircesine salladım. Telefonumu tekrar çıkarıp Sinem'e mesaj attığımı görünce gülümsedi.

"Her şeye rağmen onu affettin," dedi analiz yapar gibi. Yüzündeki ifadesizlik dışarıdan gören için garip olabilirdi ama ben bu tarz tepkilerin onun için bir çeşit refleks olduğunun farkındaydım.

"Nasıl affetmeyeyim? Başından beri ikimiz de birbirimize yalan söylüyorduk. Şartlar eşitti."

James saygıyla başını eğdi. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından arabanın kapısını açıp indiğinde göz devirdim. Bir saniye sonra kapımı açıp benim de inmem için elini uzattı. Yüzündeki ifade o kadar tatlıydı ki, gülümsedim.

Kollarını açtı. Birkaç saat için de olsa ondan ayrı kalmak hoşuma gitmiyordu. Hiç düşünmeden ona yaklaştım, beni sarmasına izin verdim. O şekilde dakikalar geçti.

"Böyle giderse dersi kaçıracaksın," diye fısıldadı.

"Burada rahatım," diye mırıldandım.

Sonra yakından bir ses geldi.

"Hey! Yine mi siz? Burada ne yapıyorsunuz? Eve gidip çocuk filan yapmanız gerekmiyor muydu?"

Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda Mike kaşlarını bir yukarı bir aşağı oynatıp sırıtıyordu. Bu muzip halini görünce istem dışı ben de güldüm. Ancak Mike'ın yüzündeki sırıtış hızla silindi. Bir "Ahh!" sesi geldikten sonra omzunu ovuşturmaya başladı.

"Lanet olsun, dostum! O taşı da nereden buldun?"

Yanımıza geldiğinde somurtuyordu. "Bazı şeyler gerçekten hiç değişmiyor!" diye veryansın edince gülüşüm kahkahaya dönüştü.

Zaten değişmesindi. Bazı şeyler olduğu gibi güzeldi. Tüm kusursuzluğuna rağmen kendini eksik sanan Lacivert gibi. Tüm kusurlarıma rağmen mutluluğu yakalayan ben gibi. Şapşallıklarına rağmen dünyanın en muhteşem insanı olan Mike gibi. Soğuk duruşuna rağmen sıcacık bir kalbi olan Elizabeth gibi. Yalanlara rağmen dostum kalmayı başaran Sinem gibi. Sadece bir yapay zekâ olmasına rağmen arkadaşım olan Jenny gibi.

Ve beni tanımamanıza rağmen hikâyemi okuyup, yanımda olan sizler gibi...

Macerama ortak olduğunuz için teşekkür ederim.

Beren Allen

SON

TEŞEKKÜR

Bu teşekkür çok zor olacak. Ciddi anlamda boğazım düğümleniyor. Sonsözü yazarken de oldukça zorlandım ama bu kısmın gerçekten son satırlarımı barındırıyor olduğu gerçeği kalemimi hafiften titretmiyor değil.

4 yıllık koca bir yolculuğun sonuna geldik. Teşekkürlerimi önce karakterlerime edeceğim.

Beren, tüm sinir bozuculuğuna, sakarlığına, melankoline rağmen çok güzel sevdin. Sen tüm hatalarınla, cesur ve akıllı bir kızsın. Ayrıca sen olmasan James'i yazamazdım. Teşekkürler.

James, bir daha senin kadar derin ve mükemmel bir karakter yazacağımı sanmıyorum. Ve bu konuda oldukça ciddiyim. Senin yaralarını yazmak ne kadar zor ise, iyileştirmek de o kadar mutlu ediciydi. İyi ki kalemimde can buldun. Seni hayal etmek bile çok özeldi.

Mike... Yahu sen nasıl fırlama bir adamsın? Resmen kitabın sonunda öyle bir şey yaptın ki, şimdi senin için bir kitap daha yazmak zorunda kalacağım. İyi mi? *(Evet, Sinem ve Mike'a özel bir kitap olacak.)* Ama neşen ve bitmeyen enerjinle hepimizi ayakta tuttun. Teşekkürler.

Sinem ve Elizabeth... Sizleri de çok seviyorum, kızlar. Hikâyeme renk kattınız. Seni zamanında anlayamadık Elizabeth ama içindeki iyiliği Beren gördü. Teşekkürler.

Brad ve David, yardımlarınız için teşekkürler. Her noktada kurtarıcım oldunuz.

Sofia ve Tobias... Kafanızı iyi şeyler için kullansaydınız, dünya için çok değerliydiniz, arkadaşlar. Sonunuza üzülmekle beraber, hak ettiğinizi düşünüyorum.

Ve Onur... Kısacık bir anda hepimizi şoka uğrattın ama bence asıl suç seni iyileştirmeye uğraşmayan ailenin. Üzgünüm, dostum.

Her birinize veda etmek çok zor. Ağlamak istemiyorum. Arada uğrayın, özletmeyin kendinizi.

En büyük teşekkürlerimi, her daim yanımda olan, varlığını hep hissettiren eşime ve imza günlerimde *Ben de imza atacağım!* diye tutturan, hayatımın anlamı minik kuzum, oğluma sunuyorum. Hayal gücümün ipleri sizin elinizde. İyi ki varsınız, kalbimin diğer yarıları.

Sevgili Zeynep annem ve Murat babam, her daim yardımıma koştuğunuz için teşekkürler.

Canım kardeşim, ablam, Gamze... Varlığın, enerjin, koşulsuz sevgin ve yardımların için sonsuz teşekkürler, kuzum.

Canım MürTapZer üyeleri Mürüş'üm ve Mehtap'ım... Hep yanımdasınız, her şey için teşekkürler.

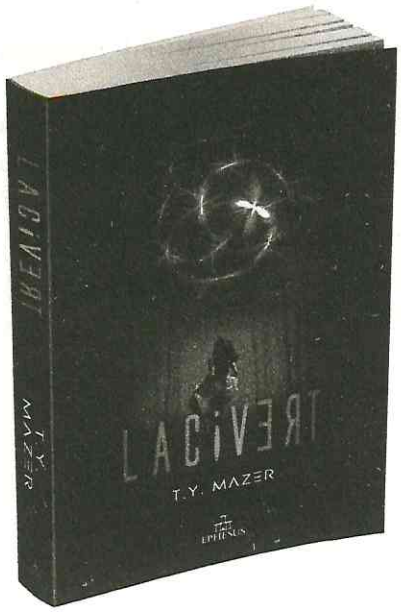
Canımın içi Eylül Şevval; kurguyu dinleyip, romantizmden uzak yaptığın yorumların için (!) teşekkürler. Değerli Aslıhan Yayla; beyin fırtınalarıma eşlik ettiğin için çook teşekkürler. Yetenekli arkadaşım Sena Nur Işık; yaptığın tatlı yorumlar ve Amber'in ilk bölümünü okuyarak bana cesaret verdiğin için teşekkürler. Sevgili Şule Avlamaz; beni anladığın ve her an dinlediğin için teşekkürler. Bir tanecik Lacivert kızlarım; yıllardır yanımda olduğunuz, benimle gülüp benimle ağladığınız, her kitap çıkışında heyecanımı paylaştığınız için teşekkürler.

En başından beri Lacivert Serisi'ne inanan ve bana şans veren Sayın Mustafa Güneş'e sonsuz teşekkürler.

Çok sevgili editörüm Nilüfer Savaşer Nişli; geceni gündüzüne katıp Lacivert Serisi'ne verdiğin emeklerin, inancın, desteğin, muhteşem yeteneğin ve şu satırlarımı bile düzeltiyor olduğun için binlerce kez teşekkürler.

Ve bir tanecik okurlarım... Saymakla bitmez ama yine de aklıma gelenleri yazıyorum. Hep yanımda olduğunuz, her gün Amber'in çıkış tarihini sorduğunuz, karakterlerimle beraber ağlayıp güldüğünüz, onları derinden anladığınız ve bu maceraya katıldığınız için teşekkürler. Benim bütün şansım sizlersiniz. Sizi seviyorum. Çok olanından.

T.Y. MAZER

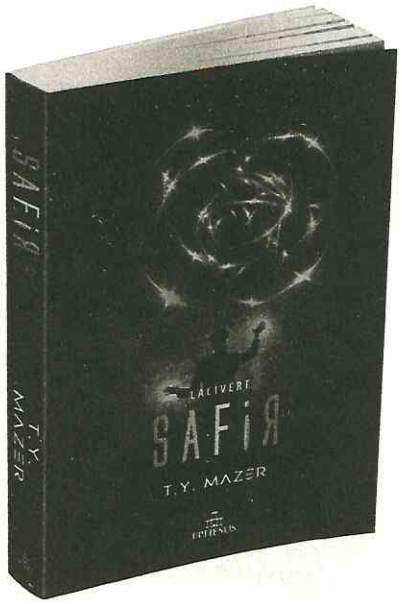

Dışarıdan bakıldığında soğuk ama etkileyici bir katildi.
Karanlık değildi. Aydınlık hiç değildi.
Gündüzle gecenin, aşkla esaretin,
ölümle yaşamın arasında kalan tondu o.

Çok gizli bir birlik için çalışan, özel yeteneklere sahip Ajan James Hunter ile ailesinin baskıcı tavırlarına dayanamayarak evden kaçan tıp öğrencisi Beren Soydan'ın yolları karanlık bir gecede kesişir.

Kendini hayal dahi edemeyeceği bir teknolojinin ve bol aksiyonlu bir kovalamacanın içinde bulan genç kız, lacivert bakışlarla kuşatıldığı bu yeni dünyada, bilinmezliklerle örülü, merak ve tutku dolu bir maceraya sürüklenir...

James, nam-ı diğer Lacivert, beklenmedik bir anda tehlikeli hayatına konuk olan Beren'i korumak için kurallara karşı gelirken, mekanik duvarlarının ardında sakladığı duygularına karşı kayıtsız kalmayı başarabilecek midir?

Isolation Unity'de hayatta kalmak için yapmam gerekenler:

- Odaklan
- Rol Yap
- Ölme
- Ve James'i sev. James'i sevmekten vazgeçme. Kalbinin ağrısı dayanılmayacak kadar artsa da buna devam et. Onun seni sevmeye yeteneği olmasa bile onu sev. Ve ancak o ölürse öl.

James ve Beren'in akıl almaz macerası hız kesmeden devam ediyor. Isolation Unity'nin James'e verdiği görev iyice karmaşıklaşırken, Beren'in gerçek kimliğini gizlemek her geçen gün daha da zorlaşmaktadır. James tüm risklere rağmen, başladıkları oyunu sürdürür. Çünkü genç kızı koruyacağına söz vermiştir. Oysaki Beren tek bir şeyden emindir. Yuvanın tanımı artık James'tir. Bu yuvayı hangi hayatta kuracağı önemli değildir.

Sıra dışı teknoloji, akıl almaz görevler ve çılgın evrenin içinde kaybolan Beren, James'in kalbine dokunmayı sonunda başarabilecek midir? Ve bunu başarsa bile, ikisi de hayatta kalabilecek midir?

RUHUMUN SAHİBİ

Mein Seelenbesitzer (Almanca)

Malik ruwhi *(Arapça)*

Sobstvenik na dushata mi *(Bulgarca)*

Wǒ de línghún zhǔrén *(Çince)*

De eigenaar van mijn ziel *(Flemenkçe)*

El dueño de mi alma *(İspanyolca)*

Mon âme propriétaire *(Fransızca)*

Ägaren till min själ *(İsveççe)*

Proprietario della mia anima *(İtalyanca)*

Watashi no tamashī no shoyū-sha *(Japonca)*

Dominus animae meae *(Latince)*

Nae yeonghon-ui ju-in *(Korece)*

A lélek tulajdonosa *(Macarca)*

Moy vladelets dushi *(Rusça)*

Vlasnik moje duše *(Sırpça)*

Meree aatma maalik *(Hintçe)*

O idioktítis tis psychís mou *(Yunanca)*

Meu dono de alma *(Portekizce)*

Mo úinéir anam *(Keltçe)*